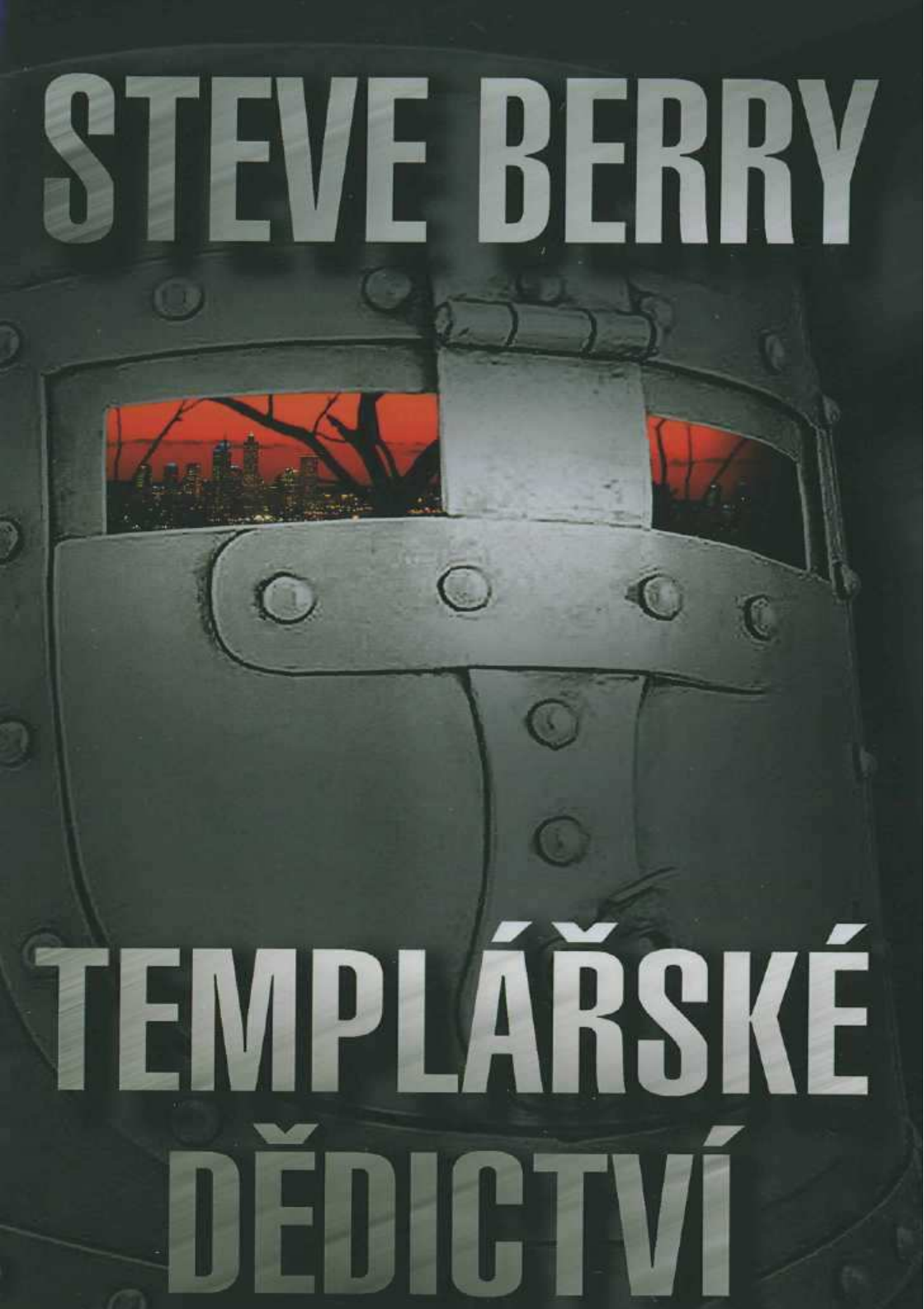
STEVE BERRY

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

STEVE BERRY

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

2006

DOMINO

Copyright © 2006 by Steve Berry
Translation © 2006 by Zdeňka Vaničková
Cover design © 2006 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE TEMPLAR LEGACY,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2006,
přeložila Zdeňka Vaničková
Jazyková úprava: Hana Kneblová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava,
v září 2006

ISBN 80-7303-307-0

Pro Elizabeth, navždy.

PODĚKOVÁNÍ

Měl jsem štěstí. Tým, který v roce 2003 připravoval k vydání můj první román Jantarovou komnatu, vydržel pohromadě. Málo spisovatelů se může pochlubit takovým přepychem. Takže opět je namístě spousta díků. Především Pam Ahearnové, mé agentce, která mi od začátku věřila. Dále báječným kamarádům v nakladatelství Random House: Gine Centrellové, výjimečné vydavatelce; Marku Tavanimu, na svá léta velice moudrému editorovi (a taky dobrému příteli); Ingrid Powellové, na kterou je vždycky spolehnutí; Cindy Murrayové, která dělá přímo divy, abych v tisku vypadal dobře (což je úkol nad úkoly); Kim Hoveyové, která na trhu operuje se zručností a přesností chirurga; Becku Stvanovi, talentovanému umělci, jemuž vděčím za nádhernou obálku; Lauře Jorstadové, redaktorce s ostřížím zrakem, která mě staví do latě; Crystal Velasquezové, editorce, která den za dnem sleduje produkci; Carole Lowensteinové, která opět udělala ze stránek perly; a konečně všem lidem v propagaci a prodeji – bez jejich úžasné práce by nebylo možné dosáhnout naprosto ničeho.

Zvláštní poděkování patří jednomu z „děvčat“, Daivě Woodworthové, která pokřtila Cottona Maloneho. Ale nemohu zapomenout na má dvě „další děvčata“, Nancy Pridgenovou a Fran Downingovou. Inspirace, kterou jsem od těch tří načerpal, mě provází den za dnem.

A něco osobního. Do neuvěřitelných zkoušek a strastí, které se objevily během tvorby této knihy, vnášela dennodenně radost má dcera Elizabeth. Je skutečně poklad.

Tato kniha je pro ni.

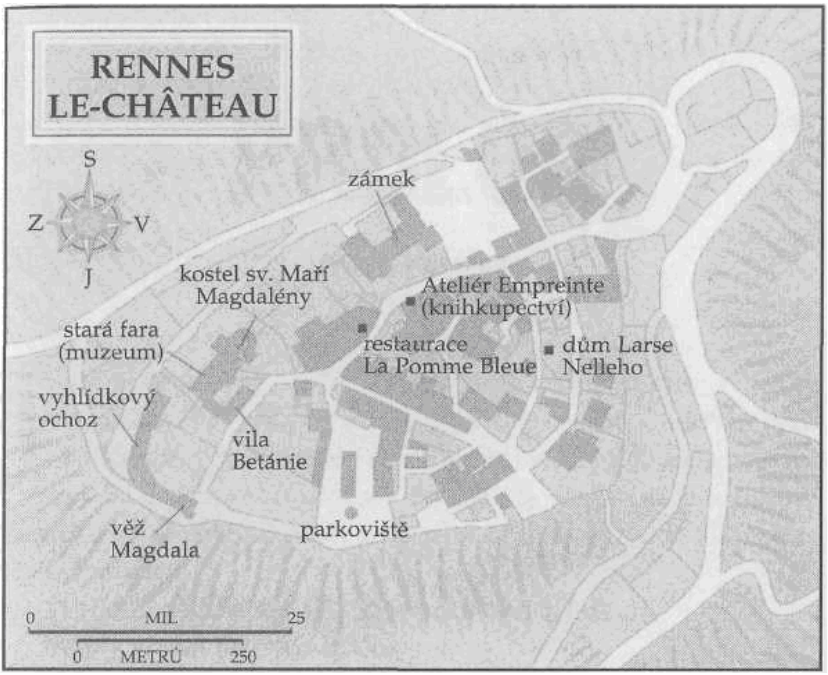
Navždy.

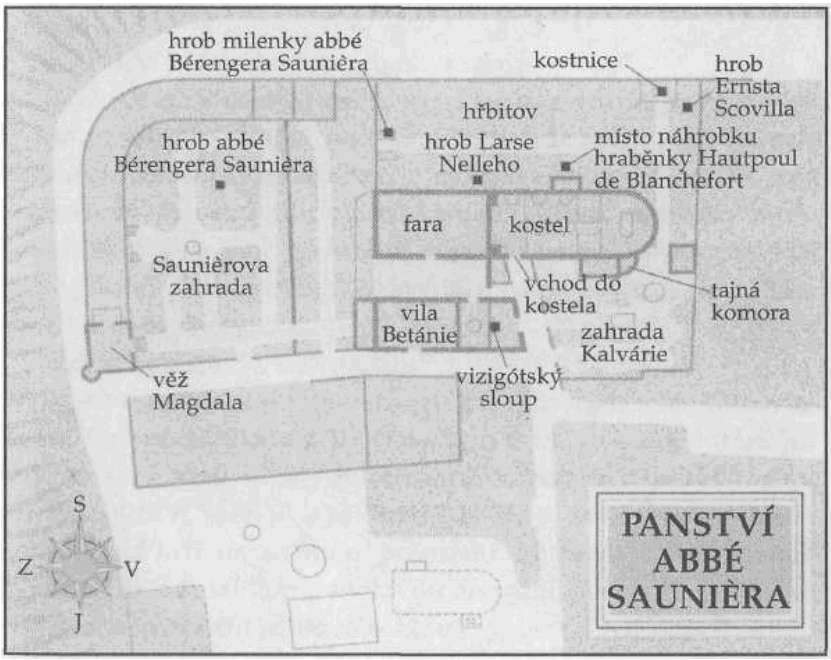
Ježíš řekl:
„Poznej, co máš před očima, a co je ti skryto, se ti odhalí. Neboť není nic skrytého, co nebude odhaleno.“

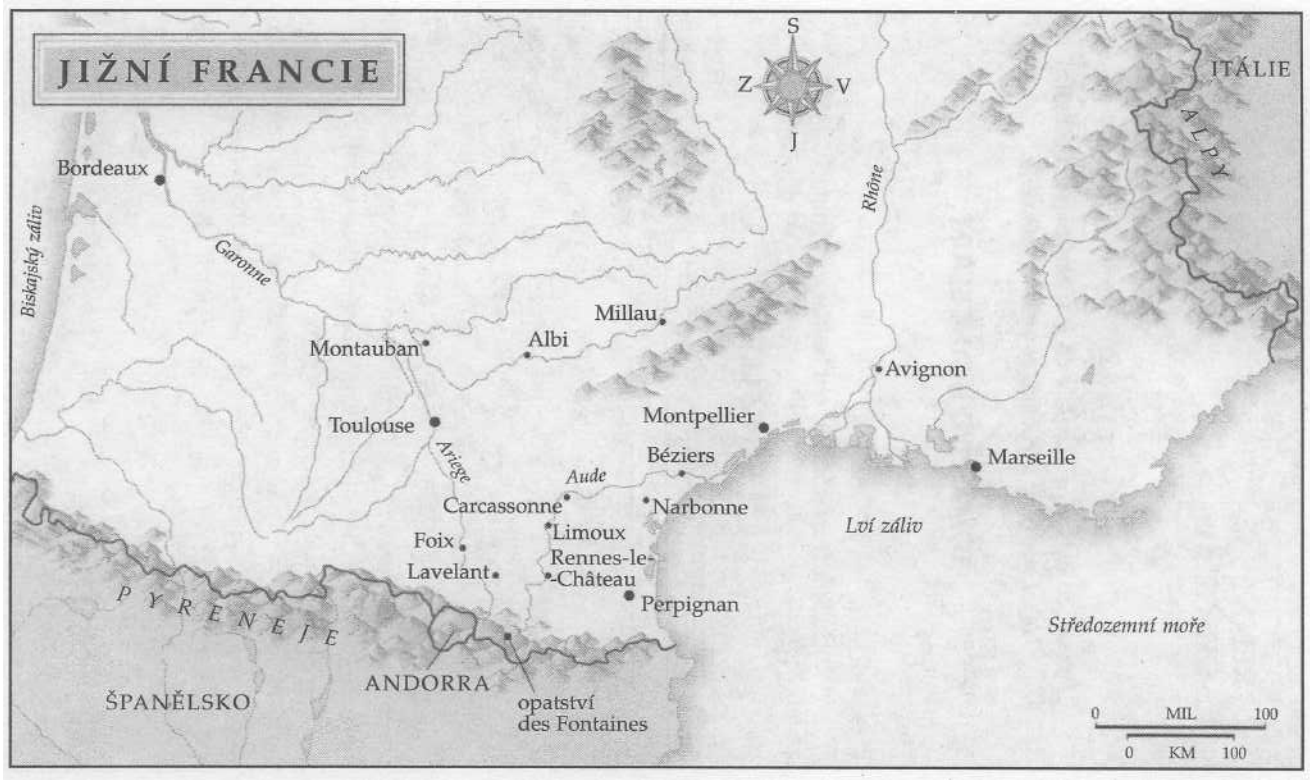
TOMÁŠOVO EVANGELIUM

„Slouží nám dobře, ten mýtus o Kristovi.“

PAPEŽ LEV X.

RENNES
LE-CHÂTEAU
S
Z
V
J
zámek
kostel sv. Maří
Magdalény
Ateliér Empreinte
(knihkupectví)
stará fara
(muzeum)
restaurace
La Pomme Bleue
dům Larse
Nelleho
vyhlídkový
ochoz
vila
Betánie
věž
Magdala
parkoviště
0 MIL 25
0 METRŮ 250

hrob milenky abbé
Bérengera Saunièra
kostnice
hrob
Ernsta
Scovilla
hřbitov
hrob abbé
Bérengera Saunièra
hrob Larse
Nelleho
místo náhrobku
hraběnky Hautpoul
de Blanchefort
fara
kostel
Saunièrova
zahrada
vchod do
kostela
tajná
komora
vila
Betánie
zahrada
Kalvárie
věž
Magdala
vizigótský
sloup
S
Z
V
J
PANSTVÍ
ABBÉ
SAUNIÈRA

JIŽNÍ FRANCIE
S
Z
V
J
ITÁLIE
ALPY
Rhône
Bordeaux
Biskajský záliv
Garonne
Millau
Albi
Montauban
Avignon
Montpellier
Toulouse
Ariège
Béziers
Marseille
Aude
Carcassonne
Narbonne
Lví záliv
Limoux
Foix
Rennes-le-
-Château
Lavelant
Perpignan
PYRENEJE
Středozemní moře
ANDORRA
ŠPANĚLSKO
opatství
des Fontaines
0 MIL 100
0 KM 100

PROLOG

PAŘÍŽ, FRANCIE LEDEN 1308

Jackques de Molay toužil po smrti, ale věděl, že se spásy nikdy nedočká. Byl dvacátým druhým velmistrem Chudých rytířů Kristových a templu Šalomounova, řádu, který existoval pod Boží ochranou dvě stě let. Ale poslední tři měsíce byl velmistr, podobně jako pět tisíc jeho bratrů, vězněm Filipa IV., krále Francie.

„Vstaň," nařídil mu Guillaume Imbert od dveří.

Molay zůstal ležet na lůžku.

„Jsi opovážlivý, dokonce i tváří v tvář své vlastní smrti." řekl Imbert.

„Odvaha je asi všechno, co mi zůstalo."

Imbert byl zlomyslný muž, jehož koňský obličej se zdál – jak si Molay všiml – stejně necitelný jako tvář sochy. Byl nejvyšším inkvizitorem Francie a osobním zpovědníkem Filipa IV., což znamenalo, že mu král popřával sluchu. Přesto se Molay mnohokrát sám sebe ptal, co kromě pohledu na bolest dokáže duši tohoto dominikána potěšit. Ale věděl, co ho popudí. „Neudělám nic z toho, co chcete."

„Už jsi udělal víc, než myslíš."

Byla to pravda a velmistr znovu litoval své slabosti. Imbertovo mučení po zatýkání z 13. října bylo brutální a mnoho bratrů se přiznalo k vině. Molay se otřásl při vzpomínce na své vlastní přiznání – že ti, kteří byli přijímáni do řádu, zapřeli Ježíše Krista a plivali na kříž na znamení pohrdání. Molay byl dokonce tak zlomený, že napsal dopis s výzvou bratrům, aby se přiznali jako on – a značný počet jich poslechl.

Ale právě před několika dny do Paříže konečně dorazili emisaři Jeho Svatosti Klementa V. Papež byl známý jakožto Filipova loutka, a proto dal Molay loňského léta přivézt do Francie zlaté floriny a dvanáct vozů tažených koňmi naložených stříbrem. Kdyby se něco semlelo, chtěl si s těmi penězi vykoupit královu přízeň. Jenže Filipa podcenil. Král netoužil po dílčím zisku. Chtěl všechno, co řád

vlastnil. A tak byly smyšleny žaloby z kacířství a během jediného dne byly uvězněny tisíce templářů. Papežovým vyslancům Molay oznámil, že templáři byli mučeni, a veřejně odvolal své přiznání, ačkoliv věděl, že to vyvolá odvetu. Prohodil: „Filip teď nejspíš trne, aby se neukázalo, že papež má charakter."

„Není moudré útočit na svého věznitele," řekl Imbert.

„A co by bylo moudré?"

„Dělat to, co chce."

„A jak se pak zodpovím svému Bohu?"

„Zodpovídat se budeš stejně, a ze spousty věcí. Ty i ostatní templáři."

Imbert promlouval svým obvyklým kovově znějícím hlasem, z něhož nezazníval ani náznak citu.

Molay už v rozhovoru nechtěl pokračovat. Během posledních tří měsíců přetrpěl nekonečné výslechy a odpírání spánku. Znovu a znovu ho poutali do okovů, natírali mu chodidla tukem a pálili je ohněm, natahovali ho na skřipec. Byl nucen sledovat, jak opilí věznitele mučí ostatní templáře, z nichž naprostá většina byli pouze statkáři, diplomaté, bankéři, řemeslníci, námořníci, úředníci. Styděl se za to, co ho už donutili říci, a byl odhodlán neudělat dobrovolně nic dalšího. Ležel na páchnoucím lůžku a doufal, že jeho věznitel odejde.

Imbert vydal pokyn, dva strážci se protáhli dveřmi a neurvale postavili Molaye na nohy.

„Vezměte ho s sebou," nařídil.

Velmistr de Molay byl vězněn v pařížském Templu od minulého října. Vysoká pevnost se čtyřmi vížkami byla hlavním sídlem templářů – finančním střediskem – a nebyla v ní žádná mučírna. Imbert musel improvizovat, a tak změnil v místo nepředstavitelného utrpení kapli – tam Molay během posledních tří měsíců býval často.

I teď ho dovlekli do kaple a postavili doprostřed černobíle kostkované dlažby. Právě tady, pod klenbou posetou hvězdami, bylo mnoho bratrů přijato do řádu.

„Na tomhle místě," řekl Imbert, „se prý prováděly vaše nejtajnější obřady." Francouz, oblečený do černého roucha, došel k jedné straně dlouhé místnosti, k tesané schránce, kterou Molay dobře

znal. „Prozkoumal jsem obsah téhle schránky. Je v ní lidská lebka, dvě stehenní kosti a bílý pohřební rubáš. Podivné, ne?“

Molay na to nehodlal nijak reagovat. Místo toho si v duchu říkal slova, která pronášel každý uchazeč, když byl přijímán do řádu. Vytrpím vše, co je milé Bohu.

„Mnoho tvých bratrů nám řeklo, k čemu byly tyto věci používány.“ Imbert zavrtěl hlavou. „K jakým nechutnostem to váš řád dopracoval!“

Molay už to nevydržel poslouchat. „Zodpovídáme se pouze našemu papeži, jako služebníci služebníku Božímu. On jediný nás soudí.“

„Váš papež podléhá mému pánu. Ten vás nezachrání.“

Byla to pravda. Papežovi vyslanci sice vzali na vědomí, že Molay odvolal svá přiznání, ale pochybovali, zda se tím na templářově osudu něco změní.

„Svlékněte ho,“ nařídil Imbert.

Vzápětí mu strhli z těla halenu, kterou měl na sobě ode dne, kdy ho uvěznili. Nebyl tak docela nerad, když ji viděl padat k zemi, protože špinavá látka páchla výkaly a močí. Ale řád zakazoval bratrům odhalovat svá těla. Věděl, že inkvizice ráda zbavuje své oběti oblečení, a tím i důstojnosti, a tak si umínil, že si to ponížení nebude připouštět. I ve svých šestapadesáti měl pořád pevné tělo. Stejně jako všichni bratři rytíři o sebe pečoval. Stál tu hrdě a vzpřímeně a jen se zeptal: „Proč mě ponižujete?“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Imbert naoko nechápavě.

„Toto místo bylo místem bohoslužby, přesto jste mě svlékli a hledíte na mou nahotu, i když víte, že templářům se takové počínání příčí.“

Imbert se sklonil, otevřel schránku a vyndal dlouhé bílé roucho. „Proti vašemu skvělému řádu bylo vzneseno deset žalob.“

Molay je všechny znal. Zahrnovaly neuznávání svátosti, nemorálnost, modloslužebnictví a podporování homosexuality.

„To, co mě znepokojuje nejvíc,“ řekl Imbert, „je váš požadavek, aby každý z bratrů popřel, že Kristus je náš Pán, a aby poplival a pošlapal svatý kříž. Jeden z tvých bratrů nám dokonce vylíčil, jak někteří močili na obraz našeho Pána Ježíše na kříži. Je to pravda?“

„Zeptej se toho bratra.“

„Bohužel, podlehl při zkoušce těla.“

Molay mlčel.

„Můj král a Jeho Svatost byli touto obžalobou pohoršeni víc než kteroukoli jinou. A ty, co by člověk zrozený pro církev, si určitě umíš představit, jak byli rozhněváni tvým zapřením Krista jako našeho Spasitele.“

„Budu mluvit jen se svým papežem.“

Imbert pokynul a dva strážci zavřeli velmistrova zápěstí do okovů, pak ustoupili a rozpřáhli mu paže, aniž by brali ohled na jeho rozbolavělé svalstvo. Imbert vytáhl zpod svého roucha důtky s mnoha řemínky. Jejich konce cinkaly a Molay spatřil, že každý je zakončen hrotem.

Imbert švihl důtkami pod starcovy rozpřažené paže a přes jeho nahá záda. Molayem projela bolest, a i když vzápětí trochu opadla, zanechala po sobě palčivou stopu. Dříve než se svalstvo mohlo zotavit, přišel nový úder, pak další. Molay nechtěl Imbertovi dopřát sebemenší uspokojení, ale bolest ho přemohla a ztrýzněně vykřikl.

„Nebudeš se vysmívat inkvizici,“ pronesl Imbert.

Molay se snažil ovládnout. Styděl se, že vykřikl. Zahleděl se do zavilých očí královského inkvizitora a čekal, co bude dál.

Imbert mu pohled opětoval. „Popíráš našeho Spasitele, tvrdíš, že byl obyčejný člověk, a ne syn Boží? Zneuctil jsi svatý kříž? Nuže, teď poznáš, co to je trpět na kříži.“

Další údery důtek – přes záda, hýždě, nohy. Hroty trhaly kůži, až prýštila krev.

Svět se s Molayem točil jako ve víru.

Náhle bití ustalo. „Korunujte velmistra!“ vykřikl Imbert.

Molay zvedl hlavu a pokusil se zaostřit pohled. Uviděl cosi, co vypadalo jako kruh černého železa. Z okrajů trčely hřeby, otočené špicemi dolů a dovnitř.

Strážci mu narazili korunu na lebku a vší silou přitlačili. Hřeby se mu zabořily do hlavy a z ran vytryskla krev a zmáčela mu mastné vlasy.

Imbert odhodil důtky stranou. „Odveďte ho tamhle.“

Dovlekli velmistra přes kapli k vysokým dřevěným dveřím, které kdysi vedly do jeho soukromého obydlí. Přistavili stoličku a vyzvedli ho na ni. Jeden ze strážců ho podpíral, zatímco druhý stál hned vedle, připravený zakročit, kdyby se Molay vzpíral, ale ten byl příliš slabý na odpor.

Sejmuli mu okovy.

Imbert podal jednomu strážci tři hřeby.

„Pravou ruku nahoru," nařídil, „jak jsme o tom mluvili."

Vztyčili mu paži nad hlavu. Strážce přistoupil těsně k němu a Molay zahlédl kladivo.

A pochopil, co zamýšlejí.

Dobrý bože…

Pocítil, jak mu čísi prsty sevřely zápěstí a jak se špička hřebu dotkla jeho zpocené kůže. Viděl, jak se kladivo napřáhlo, a uslyšel náraz kovu na kov.

Hřeb prorazil zápěstí a velmistr vykřikl.

„Šla rána mimo žíly?" zeptal se Imbert strážce.

„Čistě vedle."

„To je dobře. Nemá vykrvácet."

Velmistr zamlada bojoval ve Svaté zemi, v bitvě u Akkonu, poslední bitvě, kterou tam templáři svedli. Vybavil si pocit, když se mu meč zaťal do svalstva. Hluboko. Bolestivě. Ale hřeb v zápěstí byl něco ještě horšího.

Levou ruku mu natáhli stranou a tkání v zápěstí projel další hřeb. Molay se kousl do jazyka v marném pokusu to překonat, ale v utrpení zaťal zuby příliš hluboko. Ústa se mu zaplnila krví, až ji musel polknout.

Imbert odkopl stoličku a tíha velmistrova sto osmdesát tři centimetrů vysokého těla byla teď nesena pouze kostmi zápěstí, především pravého, protože úhel levé paže vyvíjel na pravou přímo nesnesitelný tlak. V rameni něco prasklo a bolest mu zaplavila mysl.

Jeden ze strážců uchopil jeho pravou nohu a zkoumal svalstvo. Imbert zřejmě velmi pečlivě zvážil, kam hřeby zarazit – zvolil taková místa, kterými procházelo jen velmi málo žil. Potom položili velmistrovu levou nohu pod pravou a obě chodidla přitloukli ke dveřím jediným hřebem.

De Molay se už ani nezmohl na křik.

Imbert si prohlížel dílo. „Dobrá práce. Málo krve.“ Odstoupil zpět. „Tak, jako trpěl náš Pán a Spasitel, tak budeš trpět i ty. S jediným rozdílem.“

Teď Molay pochopil, proč vybrali dveře. Imbert je pomalu otevřel a pak náhle přibouchl.

Náraz smýkl tělem týraného muže na jednu stranu, pak na druhou, kývalo se na vazech vykloubených ramen, houpalo se na hřebech. Bolest byla taková, že by nikdy neuvěřil, že je možná.

„Je to jako na skřipci,“ řekl Imbert, „kde je možné stupňovat bolest. Také tohle má možnost ovládání. Mohu tě nechat jen tak viset. Mohu tebou otáčet ve veřejích tam a zpět. Nebo mohu udělat to, co jsi právě zakusil, což je ze všeho nejhorší.“

Svět se Molayovi míhal před očima, sotva mohl dýchat. Křeče mu stahovaly všechny svaly. Srdce mu divoce tlouklo. Po kůži se mu řinul pot a bylo mu jako v horečce, připadalo mu, že má tělo v plamenech.

„I teď se vysmíváš inkvizici?“ zeptal se Imbert.

Molay chtěl Imbertovi říci, že nenávidí církev za to, co dělá. Že se mu příčí slabý papež, kterého ovládá zkorumpovaný francouzský král a kterému se nějak podařilo udržet se na špici největší náboženské organizace, jakou člověk kdy poznal. Templářský řád čítal patnáct tisíc bratrů roztroušených po Evropě. Patřilo mu devět tisíc panství. Tahle skupina bratrů kdysi ovládala Svatou zemi a přetrvala dvě stě let. Chudí rytíři Kristovi a templu Šalomounova byli vtělením všeho dobrého. Ale úspěch přinesl závist a on, jako velmistr, měl lépe předvídat dopad politických bouří kolem sebe. Měl být méně neústupný, poddajnější, ne tak přímý. Díkybohu, že předpokládal aspoň něco z toho, co se již stalo, a že učinil opatření. Filip IV. nikdy neuvidí jedinou unci templářského zlata a stříbra.

A nikdy neuvidí ten největší poklad ze všech.

Molay posbíral zbytky energie a pozvedl hlavu. Imbert vytušil, že chce promluvit, a přistoupil blíž.

„Čert tě vem!‘ zašeptal Molay. „Čert vem tebe a všechny, kteří napomáhají tvému ďábelskému dílu.“

Hlava mu sklesla na hruď. Uslyšel Imberta zavolat, aby přibouchli dveře, ale bolest byla tak intenzivní a zaútočila na jeho vědomí z tolika směrů naráz, že omdlel.

Sejmuli ho dolů. Jak dlouho visel, nevěděl a ani nepostřehl úlevu, protože už měl svaly celé zmrtvělé. Někam ho nesli a pak si uvědomil, že je zpátky ve své kobce. Věznitele ho položili na slamník, tělo mu zapadlo do měkkých záhybů a nos mu zaplnil povědomý pach. Hlavu mu podložili polštářem, paže měl položené podél těla.

„Slyšel jsem," pronesl potichu Imbert, „že když jste do řádu přijímali nového bratra, přehodili jste mu přes ramena plátěný rubáš. Měl symbolizovat smrt a pak vzkříšení do nového života templáře. Ty teď budeš mít stejnou čest. Rozložil jsem pod tebe ten rubáš ze schránky v kapli." Sklonil se a přehodil dlouhý kus hrubé tkaniny přes Molayovy nohy a pak přes celé zmučené tělo. I oči měl teď velmistr zakryté plátnem. „Prý ho řád používal ve Svaté zemi, pak ho přivezli zpátky a pokládali na ramena každého pařížského zasvěcovaného. I ty se teď rodíš znovu," zavtipkoval Imbert. „Lež tu a přemýšlej o svých hříších. Vrátím se."

Molay byl příliš slabý, než aby dokázal zareagovat. Věděl, že Imbert patrně dostal příkaz ho nezabít, ale také si uvědomoval, že mu nikdo nepomůže. Ležel bez hnutí. Otupělost mizela, místo ní nastupovala intenzivní bolest. Srdce mu stále bušilo a hrozně se potil. Nutil se do klidu a přikazoval si přemýšlet o něčem příjemnějším. Jedna myšlenka se mu neustále vracela – myšlenka na to, co jeho věznitele chtěli znát především. Tuhle znalost vždycky předával jeden velmistr dalšímu, a to takovým způsobem, aby nikdo jiný nepochopil, oč jde. Naneštěstí kvůli jeho náhlému zatčení a likvidaci řádu bude teď muset k předání dojít jinak. Nedopustí, aby Filip nebo církev vyhráli. Dozvědí se jen to, co bude chtít, aby věděli. Jak to stojí v evangeliu? Jen zhoubu tvůj jazyk splétá, máš ho ostrý jako břitvu.

Ale pak se mu vybavil jiný citát z bible, který přinesl jeho utýrané mysli alespoň nějakou útěchu. Jak tak ležel zahalený v rubáši, s tělem krvácejícím a topícím se v potu, vzpomněl si na pátou knihu Mojžíšovu.

Nech mě, já je vyhladím.

ČÁST PRVNÍ

1

KODAŇ, DÁNSKO
ČTVRTEK 22. ČERVNA, SOUČASNOST
14.50

Cotton Malone zahlédl nůž ve stejném okamžiku, kdy uviděl Stephanii Nelleovou. Seděl u stolku před Café Nikolaj, pohodlně rozvalený v bílém plátěném křesílku. Slunečné odpoledne bylo příjemné a Htajbro Plads, oblíbené dánské náměstí, které před jeho očima pulzovalo životem, bylo plné lidí. V kavárně byl jako obvykle čilý provoz – hektická atmosféra – a on už půl hodiny čekal na Stephanii.

Byla to hezká žena něco kolem šedesáti, i když ona sama o svém věku nikdy nemluvila a osobní záznamy ministerstva spravedlnosti, které Malone jednou viděl, nechaly kolonku pro datum narození nevyplněnou. Tmavé vlasy měla prokvetlé stříbrnými prameny a v hnědých očích se jí střídal soucitný výraz liberála s bojovnou jiskrou prokurátora. Dva prezidenti se ji pokusili jmenovat do funkce nejvyššího státního zástupce, ale obě nabídky odmítla. Jeden státní návladní horlivě lobboval za to, aby dostala vyhazov – zvláště poté, co získala od FBI pověření, aby ho vyšetřovala –, ale Bílý dům ten návrh zamítl, mimo jiné i proto, že Stephanie Nelleová byla úzkostlivě čestná.

Oproti ní byl muž s nožem menší a podsaditý, s úzkým obličejem a nakrátko střiženými vlasy. V jeho východoevropské tváři se rýsovalo něco děsivého – jakási beznaděj, která Malonemu nahánělа větší strach než blyštivý nůž. Byl oblečený v obyčejných džínsech a krvavě červené bundě.

Malone se zvedl, ale očima stále sledoval Stephanii.

Napadlo ho, že by ji měl varovat výkřikem, ale byla moc daleko a kolem bylo příliš hlučno – navíc na ni pořádně neviděl přes jednu z modernistických skulptur, které byly roztroušené po Hojbro Plads – tahle obscénně zobrazovala tělnatou nahou ženu ležící na břiše, s dráždivými polokoulemi zadnice vypínajícími se jako pohoří. Když

se Stephanie objevila na druhé straně masivního bronzu, muž s nožem k ní přistoupil blíž a Malone zahlédl, jak přeťal řemínek její kožené kabelky, strhl jí tašku z ramene a srazil Stephanii na dlažbu.

Nějaká žena vykřikla; lidé při pohledu na kapsáře s nožem propadli panice.

Muž v červené bundě si razil cestu pryč, se Stephaniinou kabelkou v ruce, a ramenem odstrkoval lidi z cesty. Několik jich upadlo. Zloděj zahnul doleva, kolem jiné bronzové sochy, a konečně se dal do běhu. Zdálo se, že směřuje na Kobmagergade, pěší zónu, která se stáčela na sever, pryč z náměstí Hojbro Plads a dál do obchodního centra velkoměsta.

Malone se zvedl od stolu, rozhodnutý odříznout prchajícímu cestu dříve, než zahne za roh. Oběhl zaparkovaná kola cyklistů, přehnal se kolem kašny a vrhl se po kořisti.

Tvrdě dopadli na dlažbu, muž v bundě se ocitl vespod a Malone si okamžitě uvědomil sílu svého protivníka. Útok jím neotřásl; rychle se překulil a hned zaútočil kolenem na Maloneho žaludek.

Dech se Malonemu zastavil a vnitřnosti se mu sevřely.

Muž vyskočil na nohy a pádil ke Kobmagergade.

Malone se zvedl a stále ještě v předklonu se snažil popadnout dech.

Sakra. Už vyšel ze cviku.

Sebral se a znova se pustil do pronásledování; jeho kořist měla teď náskok asi dvacet metrů. Nůž během jejich zápasu nezahlédl, ale jak běžel po ulici mezi obchody, viděl, že muž pořád ještě drží koženou kabelku. Pálilo ho v plicích, ale odstup se zmenšoval.

Muž v červené bundě vyškubl jakémusi shrbenému staříkovi vozík s květinami, jeden z těch mnoha vozíků, které lemovaly Hojbro Plads a Kobmagergade. Malone tyhle trhovce, kteří s potěšením postávali před jeho knihkupectvím zvláště o nedělích, vyloženě nesnášel. Chlap v červeném postrčil vozík po kočičích hlavách směrem k němu. Malone nemohl nechat vozík jet dál – na ulici bylo příliš mnoho lidí, včetně dětí –, takže po něm skočil, chytil ho a zastavil.

Rychle se ohlédl a uviděl, že kolem rohu na Kobmagergade zahýbá Stephanie, doprovázená policistou. Byli vzdáleni asi na půlku fotbalového hřiště a neměl čas na ně čekat.

Pádil dál a odhadoval, kam asi útočník běží. Možná někde nechal vůz, nebo na něho čeká řidič tam, kde Kobmagergade ústí na další rušné kodaňské náměstí, Hauser Plads. Doufal, že ne. To místo bylo hotová noční můra – věčně přelidněné, všude kolem samé uličky pro pěší, které vytvářely Mekku koupěchtivých známou pod jménem Straget. Stehna ho bolela nezvyklou námahou, svaly už dávno zapomněly na doby u námořnictva a na ministerstvu spravedlnosti. Po roce dobrovolného odpočinku by jeho cvičební návyky bývalého zaměstnavatele nenadchly.

Před ním se nejasně rýsovala Okrouhlá věž, pevně usazená vedle kostela svaté Trojice jako termoska přivázaná k piknikovému koši. Robustní okrouhlá budova se tyčila do výše devíti poschodí. Dánský král Kristián IV. ji postavil v roce 1642; na prostém cihlovém portálu se skvěl symbol jeho vlády – zlacená číslice 4 zasazená do písmene C. V místě, kde stála Okrouhlá věž, se sbíhalo pět ulic a muž v červené bundě si mohl vybrat k úniku kteroukoli z nich.

Objevila se policejní auta.

Jedno se skřípěním zabrzdilo na jižní straně Okrouhlé věže. Jiné přijelo ze vzdálenějšího konce Kobmagergade a zablokovalo úplně cestu na sever. Chlap v červeném uvízl na náměstí, které obklopovalo Okrouhlou věž. Váhal a zdálo se, že hodnotí situaci, potom náhle zahnul vpravo a zmizel uvnitř věže.

Co to ten blázen dělá? Odtud není žádná cesta ven kromě vchodu v přízemí. Ale možná to neví.

Malone doběhl ke vchodu. Muže v budce pokladny znal. Ten Nor strávil u něj v knihkupectví spoustu času, protože holdoval anglické literatuře.

„Arne, kam běžel ten člověk?“ zeptal se Malone dánsky, když zachytil jeho pohled.

„Proběhl doprava, a bez placení.“

„Je někdo nahoře?“

„Před chvilkou tam šel starší pár.“

Vzhůru nevedly žádné schody a nejel tam žádný výtah. Místo toho se až nahoru vinul spirálovitý chodník, který sem původně umístili proto, aby se po něm daly vyvézt objemné astronomické přístroje sedmnáctého století. Místní průvodci rádi vyprávěli, jak po něm kdysi vyjel ruský car Petr Veliký na koni a jeho carevna v kočáře.

Malone slyšel z prostoru nad sebou ozvěnu kroků. Zatrnulo v něm při pomyšlení na to, co ho čeká. „Řekněte policistům, že jsme nahoře."

Dal se do běhu.

V polovině spirály míjel dveře vedoucí do Velkého sálu. Skleněný vchod byl zamčený, světla zhasnutá. Zvenčí do sálu vedla řada dvojitých oken, ale každé bylo opatřeno železnou mříží. Zaposlouchal se a zase nad sebou uslyšel chvatné kroky.

Rozběhl se dál, byl čím dál udýchanější. Když míjel středověký model planet připevněný vysoko na stěně, zpomalil. Věděl, že výstup na střešní plošinu je jen pár metrů před ním, za poslední zatáčkou rampy.

Už neslyšel žádné kroky.

Popošel a vstoupil obloukovým vchodem na plošinu. Uprostřed stála osmistěnná observatoř – ne z doby Kristiána IV, ale mnohem mladší. Kolem ní se táhla široká terasa.

Nalevo chránil vstup do observatoře tepaný železný plot, jediný vchod byl zamčený. Napravo obtáčelo vnější obvod věže zdobené zábradlí z kroucených železných tyčí. Za ním se rýsovaly červené tašky střech a zelené věže města.

Obešel plošinu a uviděl muže ležícího obličejem k zemi. Nad ním ten chlap v červeném tiskl nůž ke krku starší ženy, kterou držel kolem hrudníku. Vypadalo to, že žena chce vykřiknout, ale strach jí v tom brání.

„Zůstaňte v klidu," řekl jí Malone dánsky.

Zkoumal útočníka. Výraz štvance byl v těch tmavých, skoro smutných očích pořád. Po tváři se mu řinuly stružky potu a leskly se na slunci. Malone pochopil, že bude lepší, aby se nepokoušel přiblížit. Kroky zezdola signalizovaly, že policie dorazí během několika málo minut.

„Co se takhle uklidnit?“ zeptal se zkusmo anglicky.

Viděl, že mu muž rozumí, ale nůž neodtáhl. Očima pořád těkal kolem dokola, nahoru na oblohu, pak zpátky. Zdálo se, že neví kudy kam, a to Malonemu dělalo starost. Zoufalí lidé vždycky dělají zoufalé věci.

„Odhoď ten nůž, jde sem policie. Nemáš kam utéct.“

Útočník se znovu podíval vzhůru, pak zaostřil na Maloneho. Čišela z něj nerozhodnost. O co mu vlastně jde? Kapesní zloděj, který uteče na vršek třicetimetrové věže, odkud není úniku?

Kroky zezdola zněly hlasitěji.

„Policie už je tu.“

Muž v červeném couvl k zábradlí, ale ženu pořád držel pevně. Malone vycítil, jak ho trýzní nutnost rozhodnout se, a řekl naléhavě: „Není odtud kam utéct.“

Muž v červené bundě stiskl ženu pevněji a zacouval ještě blíž k vnějšímu zábradlí, které mu sahalo k pasu. Za ním a jeho rukojmím teď už nebylo nic než vzduch.

Z očí se mu vytratila panika a nahradilo ji chladné rozhodnutí. Odstrčil ženu dopředu a Malone ji zachytil dřív, než ztratila rovnováhu. Neznámý se přežehnal znamením kříže a se Stephaniinou kabelkou v ruce přeskočil zábradlí. Vykřikl jedno slovo – beauseant –, prořízl si nožem hrdlo a jeho tělo se zřítilo dolů na ulici.

Žena vykřikla. Z portálu vyběhli policisté.

Malone ji nechal být a spěchal k zábradlí.

Muž ležel s rozhozenými končetinami na dlažbě třicet metrů pod ním.

Otočil se a podíval se zpátky na oblohu, nad vlajkový stožár na vrcholu observatoře s dánským Dannebrogem – bílým křížem na rudém pozadí – splihle svěšeným v panujícím bezvětří.

Na co se ten muž díval? A proč skočil?

Zahleděl se zpátky dolů a uviděl Stephanii, jak si razí lokty cestu mezi narůstajícím davem lidí. Její kožená kabelka ležela kus od mrtvého a Malone pozoroval, jak ji rychle sebrala z dlažby a ztratila se mezi přihlížejícími. Sledoval ji pohledem, jak se proplétá mezi lidmi a spěchá pryč, dolů po jedné z ulic, které vedly od Okrouhlé věže dál do rušného Stragetu, aniž by se jedinkrát ohlédla.

Zavrtěl nad jejím kvapným útěkem hlavou a zamumlal: „Co to ksakru bylo?“

2

Stephanie byla otřesena. Po dvaceti šesti letech práce pro ministerstvo spravedlnosti a po posledních patnácti, kdy vedla oddělení Magellan Billet, pochopila, že pokud něco stojí na čtyřech nohou, má to chobot a páchne to po burácích, je to slon. Popisek není zapotřebí. Bylo jí tudíž jasné, že muž v červené bundě nebyl jen tak nějaký kapsář.

Byl to někdo úplně jiný.

A to znamenalo, že někdo ví, za čím Stephanie jde.

Sledovala zloděje, jak skočil z věže – úplně poprvé viděla někoho umírat. Dlouhá léta o tom slýchala vyprávět své agenty, ale mezi čtením hlášení a smrtí viděnou na vlastní oči je propastný rozdíl. Tělo dopadlo na kočičí hlavy náměstí s nepříjemným žuchnutím. Skočil? Nebo ho Malone donutil skočit? Prali se? Řekl něco, než skočil?

Přijela do Dánska s jediným cílem a rozhodla se, že když už tam bude, navštíví Maloneho. Před lety byl jedním z dvanácti lidí, které si původně vybrala pro Magellan Billet. Znala jeho otce, sledovala trvalý vzestup syna a byla ráda, když přijal její nabídku a zaměnil práci u námořnictva za ministerstvo spravedlnosti. Postupně se z něj stal její nejlepší agent a byla zklamaná, když se loni rozhodl odejít.

Od té doby ho neviděla, i když si spolu párkrát telefonovali. Když honil zloděje, všimla si, že jeho vysoká postava je pořád vypracovaná a vlasy má stále husté a vlnité, se stejným rudohnědým odstínem, jaký si pamatovala a který jí připomínal barvu kamenů na domech kolem. Pracoval pro ni řadu let a byl vždycky přímý a nezávislý, což z něj dělalo skvělého operativce – člověka, kterému mohla věřit –, ale nepostrádal ani cit. Vlastně byl víc než pouhý zaměstnanec.

Byl její přítel.

Ale to neznamenalo, že si přála, aby se jí pletl pod nohy.

Pronásledovat muže v červené bundě, to byl celý on; ale vznikl tím problém. Kdyby ho teď navštívila, musela by mu odpovídat na otázky, na které rozhodně odpovídat nechtěla.

Setkání se starým přítelem musí počkat na jinou příležitost.

Malone vyšel z Okrouhlé věže a vydal se za Stephanií. Když odcházel, lékař ze záchranky se věnoval starším manželům. Muž byl otřesený po úderu do hlavy, ale bude v pořádku. Ženu ještě neopustila hysterie a Malone slyšel jednoho z policistů, jak ji přesvědčuje, aby sešla do čekající sanitky.

Tělo dosud leželo na ulici přikryté světle žlutou přikrývkou a policisté měli plno práce, aby udrželi lidi v odstupu. Malone se propletl davem a pozoroval, jak stáhli pokrývku a policejní fotograf se pustil do práce. Zloděj si čistě prořízl krk. Zakrvácený nůž ležel půl metru od jedné jeho paže, zkroucené do nepřirozené polohy. Z rány na krku vytékala krev a vytvářela na dlažbě temnou kaluž. Hlavu měl zvrácenou, tělo skrčené, nohy pokroucené, jako by v nich nebyly žádné kosti. Policisté řekli Malonemu, aby neodcházel, že budou potřebovat výpověď, ale on chtěl najít Stephanii.

Obešel zvědavce a zadíval se nahoru na oblohu, kde slunce pozdního odpoledne marnotratně hýřilo jasem. Ani mráček. Bude nádherná noc pro pozorování hvězd, ale na observatoř na Okrouhlé věži žádný návštěvník nepřijde. Žádný. Ta bude pro dnešní večer zavřená, protože jakýsi člověk z ní právě skočil do nebytí.

Co to bylo za člověka?

Maloneho myšlenky byly směsicí zvědavosti a obav. Věděl, že by se měl vrátit do svého knihkupectví a úplně zapomenout na Stephanii Nelleovou a na to, co dělá. Její problémy se ho už netýkají. Ale věděl, že to tak nedopadne.

Něco se děje a není to nic dobrého.

Zahlédl Stephanii padesát metrů před sebou na Vestergade, další z dlouhých uliček, které protínaly obchodní čtvrť. Šla rázně, bez váhání, pak najednou zahnula doprava a zmizela v jedné z budov.

Přišel blíž a uviděl nápis HANSENŮV ANTIKVARIÁT – knihkupectví, jehož majitel byl jedním z mála lidí, kteří Maloneho nepřivítali nadšeně. Peter Hansen neměl rád cizince, zvláště Američany, a dokonce se pokusil zablokovat Maloneho přijetí do dánské Asociace majitelů antikvariátů. Naštěstí Hansenova nepřízeň nebyla nakažlivá.

V Malonem se probouzely staré instinkty, všechny ty pocity a smysly, které ležely ladem od jeho loňského odchodu ze služby. Pocity, které sice neměl rád, ale které ho poháněly kupředu.

Zastavil se kousek od vstupních dveří a viděl Stephanii, jak uvnitř mluví s Hansenem. Oba pak zmizeli v další místnosti obchodu, který zaujímal přízemí tříposchodového domu. Znal jeho vnitřní uspořádání, protože loňský rok strávil zkoumáním kodaňských knihkupectví. Téměř všechna patřila k důkazům severské pořádkumilovnosti – regály seřazené podle témat, knihy pečlivě urovnané v policích. O Hansenovi to ale neplatilo. U něj se povalovala chaotická směs starých i nových knih – většinou nových a laciných, protože Hansen nerad sahal hluboko do kapsy.

Malone vklouzl do temného kouta a doufal, že ho nikdo ze zaměstnanců neosloví jménem. Mnohokrát obědval s Hansenovou vedoucí – právě od ní se dozvěděl, že ho Hansen nemá rád. Naštěstí tu zrovna nebyla a regály prozkoumávalo jen asi deset lidí. Rychle přešel dozadu, kde se nacházela spousta zákoutí přecpaných policemi. Měl z toho všeho nepříjemný pocit; vždyť Stephanie mu prostě jen zavolala a řekla mu, že bude na pár hodin ve městě a chce se s ním setkat. Jenže pak se stala ta věc s mužem v červené bundě. A Malone byl zatraceně zvědavý, co ten mrtvý chtěl.

Neměl by být překvapený tím, jak se Stephanie chová. Všechno si vždycky nechávala pro sebe, někdy až příliš, a z toho bývaly neshody. Jedna věc ale je sedět bezpečně v kanceláři v Atlantě u počítače, úplně něco jiného je být v terénu. Dobrá rozhodnutí se nedělají bez dobrých informací.

Spatřil Stephanii a Hansena uvnitř alkovny bez oken, která Hansenovi sloužila jako kancelář. Malone to místo jednou navštívil, když se pokoušel s tím idiotem spřátelit. Hansen byl hřmotný člověk s obrovským knírem pod dlouhým nosem.

Malone si našel místo za řadou přeplněných polic a otevřel knihu, jako by četl.

„Proč jste kvůli tomu vážila tak dlouhou cestu až sem?“ zeptal se Hansen strohým sípavým hlasem.

„Vyznáte se na aukci v Roskilde?“

Typická Stephanie, na otázky, na které nechce dát odpověď, odpovídá otázkou.

„Chodím tam často. Je tam spousta knih na prodej.“

Malone býval na téhle aukci taky. Roskilde leží třicet minut jízdy západně od Kodaně. Antikváři z města se tam jednou za čtvrt roku scházejí na trhu, který láká kupující z celé Evropy. Dva měsíce po otevření svého obchodu tam Malone vydělal téměř dvě stě tisíc euro za čtyři knihy, které vyštrachal v jednom podivném výprodeji v České republice. Díky těm penězům se jeho přeměna z vládního zaměstnance v podnikatele obešla prakticky bez stresu. Ale vyvolávaly také závist a Peter Hansen ji rozhodně neskrýval.

„Potřebuju tu knihu, o které jsme mluvili. Dnes večer. Tvrdil jste, že nebude problém ji koupit,“ řekla Stephanie tónem člověka, který je zvyklý dávat příkazy.

Hansen se uchechtl. „Vy Američané. Všichni jste stejní. Svět se točí kolem vás.“

„Můj manžel říkal, že jste člověk, který je schopen najít i to, co se najít nedá. Ta kniha, kterou chci, už nalezena je. Jen ji potřebuju koupit.“

„To znamená dát nejvyšší nabídku.“

Malone sebou trhl. Stephanie se pohybuje v nebezpečné oblasti, ve které se nevyzná. Prvním pravidlem branže je nikdy nepřiznat, jak moc něco chcete.

„Je to nezajímavá kniha, o kterou nikdo nestojí,“ řekla.

„Vy evidentně ano, a to znamená, že tam budou i další.“

„Zkusme zjistit, jak vysoká je nejvyšší nabídka.“

„Čím je ta kniha tak důležitá? Nikdy jsem o ní neslyšel. Její autor není známý.“

„Zpochybňoval jste i pohnutky mého manžela?“

„Co tím chcete říct?“

„Že vám do toho nic není. Sežeňte mi tu knihu a já vám zaplatím vaši provizi, podle dohody.“

„Proč si ji nekoupíte sama?“

„To vám rozhodně nehodlám vysvětlovat.“

„Váš manžel byl mnohem sdílnější.“

„Je mrtvý.“

I když v tom prohlášení nebyly emoce, na chvíli zavládlo ticho.

„Pojedeme do Roskilde společně?“ zeptal se Hansen, který zřejmě pochopil, že se od ní nic nedozví.

„Setkáme se až tam.“

„Už se nemůžu dočkat.“

Stephanie vyšla z kanceláře a Malone se rychle stáhl do svého přístěnku, když ho míjela, odvrátil tvář. Uslyšel bouchnout dveře Hansenovy pracovny a využil té příležitosti k tomu, aby přešel k předním dveřím.

Stephanie vyšla z temného obchodu a odbočila doleva.

Malone počkal a sledoval ji, jak se proplétá mezi odpoledními nakupujícími zpět k Okrouhlé věži.

Vydal se za ní.

Ani neotočila hlavu. Zdálo se, že je jí jedno, jestli někoho zajímá, co dělá. Ale zajímat by ji to mělo, zvláště po tom, co se stalo s tím člověkem v červené bundě. Malonemu bylo divné, proč není opatrnější. Jistě, není zvyklá pracovat v terénu, ale taky není žádný blázen.

Místo aby u Okrouhlé věže odbočila vlevo a zamířila k Hojbro Plads, kde měl Malone svůj obchod, šla pořád rovně. O tři bloky dál zmizela uvnitř hotelu d’Angleterre.

Pozoroval ji, jak vchází do haly.

Dotklo se ho, že zamýšlela koupit v Dánsku jakousi knihu a nepřizvala si ho na pomoc. Očividně nechtěla, aby se do toho zapletl. A po tom, co se stalo u Okrouhlé věže, s ním už asi nechce ani mluvit.

Podíval se na hodinky. Něco málo po půl páté. Aukce začíná v šest večer a Roskilde je půl hodiny jízdy autem. Původně se jí nechtěl zúčastnit. V katalogu, který dostal před několika týdny, nenašel nic zajímavého. Ale teď bylo všechno jinak. Stephanie se chovala divně, dokonce více, než bylo u ní zvykem. A známý vnitřní hlas, ten, který ho jako vládního agenta dvanáct let chránil před smrtí, mu napovídal, že ho jeho bývalá nadřízená bude potřebovat.

3

OPATSTVÍ DES FONTAINES
FRANCOUZSKÉ PYRENEJE
17.00

Senešal klečel vedle postele, aby byl nablízku svému umírajícímu velmistrovi. Týdny se modlil, aby tenhle okamžik nepřišel. Ale starý muž na lůžku už brzy dosáhne zaslouženého klidu a po osmadvaceti letech moudrého vedení řádu se připojí ke svým předchůdcům v nebi. Naneštěstí pro senešala zmatek vezdejšího světa bude pokračovat a on se téhle vyhlídky děsil.

Pokoj byl rozlehlý, na starobylých stěnách z kamene a dřeva nezanechal čas stopy, jen borové trámy stropu zčernaly věkem. Ve zdi zelo jediné osamělé okno; rámovalo nádheru vodopádu stékajícího z přísných šedých hor. S přibývajícím večerem kouty pokoje ztemněly.

Senešal sáhl po starcově ruce. Její zápěstí bylo chladné a lepkavé. „Slyšíte mě, pane?“ zeptal se francouzsky.

Unavené oči se otevřely. „Ještě jsem zde. Ale brzy nebudu.“

Slýchal podobná slova i od jiných umírajících a ptal se sám sebe, jestli se tělo prostě vyčerpá, ztratí energii, která pohání plíce a srdce, a tak smrt nakonec zvítězí tam, kde kdysi pulzoval život. Uchopil ruku pevněji. „Budete mi chybět.“

Přes tenké rty přelétl úsměv. „Sloužil jsi mi dobře, jak jsem ostatně očekával. Proto jsem si tě vybral.“

„Schyluje se k mnoha konfliktům.“

„Jsi na ně připravený. Postaral jsem se o to.“

Byl senešal, druhý v pořadí důležitosti za velmistrem. Po žebříčku hodností postupoval rychle, podle některých až příliš rychle, a jen velmistrova pevná ruka krotila nespokojenost. Ale smrt ho o jeho ochránce brzy připraví a on se bál, že bude následovat otevřená vzpoura.

„Není jisté, že po vás nastoupím já.“

„Podceňuješ se.“

„Respektuji sílu našich odpůrců.“

Zavládlo ticho a dalo skřivanům a kosům za oknem příležitost přihlásit se ke slovu. Shlédl na svého učitele. Starý muž měl na sobě azurově modrou tuniku se zlatými hvězdami. I když mu rysy zešpičatěly blížící se smrtí, jeho štíhlé tělo si dosud uchovalo vitalitu. Šedivé vousy měl dlouhé a nepěstěné, prsty rukou a nohou pokroucené artritidou, ale oči mu stále jiskřily. Senešal věděl, že dvacet osm let v čele řádu naučilo starého bojovníka mnohému. Snad nejužitečnější lekcí bylo, jak si i tváří v tvář smrti zachovat masku důstojnosti.

Před mnoha měsíci lékař potvrdil rakovinu. Jak vyžadovala pravidla, ponechal velmistr nemoci volný průběh a smířil se s přirozeným důsledkem Boží vůle. Podobný konec snášely během staletí tisíce bratrů a bylo nemyslitelné, že by velmistr tuto tradici porušil.

„Chtěl bych cítit vůni vodní tříště,“ zašeptal stařec.

Senešal se ohlédl k oknu. Okenní křídlo s tabulkami ze šestnáctého století bylo otevřené dokořán a vpouštělo dovnitř sladkou vůni vlhkých kamenů a zelenajících se stromů. Z dálky doléhal hukot vodopádu. „V tomhle pokoji je nádherně.“

„Jeden z důvodů, proč jsem chtěl být velmistrem.“

Usmál se, protože věděl, že stařec žertuje. Četl templářské kroniky a věděl, že jeho učitel a rádce dosáhl hodnosti velmistra díky své schopnosti geniálně využít každého obratu štěstěny. Doba jeho vlády byla klidná, ale to se brzy změní.

„Budu se modlit za vaši duši,“ řekl.

„Na to bude čas později. Místo toho se musíš připravit.“

„Nač?“

„Na konkláve. Sbírej hlasy. Buď připravený. Nedej svým nepřátelům čas sešikovat se. Nezapomeň, co jsem tě učil.“ Sípavý hlas se lámal slabostí, ale v tónu zněla rozhodnost.

„Nejsem si jistý, jestli chci být velmistrem.“

„Chceš.“

Jeho přítel ho znal dobře. Skromnost vyžadovala, aby své ambice skrýval, ale stát se příštím velmistrem bylo jeho nejtoužebnějším přáním.

Pocítil, že se ruka v jeho dlaních zachvěla. Stařec se párkrát mělce nadechl, aby nabral sílu.

„Připravil jsem poselství. Je tamhle, na stole.“

Věděl, že bude povinností nového velmistra, aby ten odkaz prostudoval.

„Povinnost je třeba vykonat,“ řekl velmistr. „Tak, jak byla konána od samých počátků.“

Senešal nechtěl slyšet o povinnosti. Byl v zajetí citů. Rozhlédl se po místnosti, ve které stála jen postel, klekátko před dřevěným krucifixem, tři křesla vypolstrovaná starými polštáři, psací stůl a dvě staré mramorové sochy ve výklencích. Za jiných časů tu bývalo plno španělské kůže, delfského porcelánu, anglického nábytku. Ale okázalost byla ze života řádu vykázána už dávno.

Stejně jako z jeho vlastního.

Stařec zalapal po dechu.

Senešal se na něj díval, jak se noří do neklidné chorobné dřímoty.

Velmistr se nadechl, několikrát zamrkal a pak řekl: „Ještě ne, příteli. Ale už brzy.“

4

ROSKILDE
18.15

Malone počkal a vklouzl do sálu, až když aukce začala. Znal její průběh a věděl, že nezačnou dřív než v půl sedmé, protože nejdřív se musely vyřídit registrace kupujících a ověřit dohody prodejců. Teprve pak začnou peníze měnit majitele.

Roskilde bylo staré město usazené vedle maličkého mořského fjordu. Založili ho Vikingové, až do patnáctého století sloužilo jako dánské hlavní město a stále dýchalo královskou důstojností. Aukce se konaly v centru, blízko katedrály Domkirke, v budově na Skomagergade, která kdysi patřívala ševcům. V Dánsku je obchod s knihami uměním. Existuje tu cosi jako celonárodní láska k psanému slovu – což Malone jako bibliofil musel obdivovat. Dříve pro něj knihy byly jen koníčkem a rozptýlením při jeho riskantním povolání, ale teď se staly jeho životem.

Zůstal stát vzadu, za kamenným sloupem podpírajícím klenutý strop, aby mohl sledovat Petera Hansena a Stephanii. Nechtěl vůbec do aukce vstoupit, takže nevadilo, že na něj vyvolávající nevidí.

Objevovaly se a mizely knihy, některé se prodaly za úctyhodné sumy. Ale pak se objevila další položka seznamu a Malone si všiml, jak sebou Peter Hansen škubl.

„Pierres Gravées du Languedoc, od Eugèna Stubleina. Vydáno roku 1887," ohlásil vyvolávající. „Místní historie, tehdy celkem běžný žánr, tištěno pouze v několika stech kopií. Je součástí pozůstalosti, kterou jsme nedávno dostali. Kniha je velmi pěkná, vázaná v kůži, žádné vepsané poznámky, s několika výjimečnými tisky – jeden z nich je reprodukován v katalogu. Obvykle se něčím takovým nezabýváme, ale tento svazek je velmi pěkný, takže jsme si mysleli, že by někdo mohl mít zájem. Prosím první nabídku."

Tři se objevily rychle, všechny nízké, poslední na čtyři sta dánských korun. Malone počítal. Šedesát dolarů. Hansen zvýšil na osm set. Ostatní potenciální kupci se stáhli, ale pak jeden ze

zástupců, kteří prostřednictvím telefonu pracují pro nepřítomné, přihodil na tisícovku.

Hansena zřejmě zneklidnila neočekávaná výzva., zvláště když přišla od zájemce odkudsi zdaleka, a navýšil svou nabídku na tisíc padesát. Muž na telefonu kontroval dvěma tisíci. Třetí nabídka strhla lavinu. Výkřiky pokračovaly, dokud se cena neusadila na devíti tisících korun. Přítomní vycítili, že na té knize něco je. Další bouřlivá série nabídek skončila Hansenovými dvaceti čtyřmi tisíci korun.

Více než čtyři tisíce dolarů.

Malone věděl, že Stephanie je civilní státní zaměstnanec s pevným platem někde v třídě sedmdesáti až osmdesáti tisíc dolarů ročně. Její manžel zemřel už před lety a zanechal jí nějaký majetek, ale nebyla zámožná a určitě ne sběratelka knih, takže byl zvědavý, proč je odhodlaná zaplatit takovou sumu za nějaký neznámý cestovní deník. Lidé jich přinášeli do jeho obchodu celé balíky, mnohé z devatenáctého a ze začátku dvacátého století, z časů, kdy osobní popisy dalekých cest byly oblíbené. Většina z nich připomínala červenou knihovnu a celkem vzato byly bezcenné.

Tohle byla jasná výjimka.

„Padesát tisíc korun," vyvolal zástupce na telefonu.

Více než dvojnásobek Hansenovy poslední nabídky.

Hlavy se obracely a Malone ustoupil za sloup, protože i Stephanie se otočila po lidech u telefonů. Schoval se za rohem a sledoval diskusi mezi Stephanií a Hansenem, než obrátili pozornost zpátky k licitátorovi. Uplynula chvilka ticha, kdy Hansen vypadal, jako by zvažoval další tah, ale bylo jasné, že čeká na signál od Stephanie.

Zavrtěla hlavou.

„Položka je prodána nabídce přes telefon za padesát tisíc korun."

Vyvolávající vzal knihu ze stojánku a ohlásil patnáctiminutovou přestávku. Malonemu bylo jasné, že aukční síň knihu Pierres Gravées důkladně prostuduje, aby zjistila, co na ní má hodnotu více než osm tisíc dolarů. Věděl, že dealeři v Roskilde jsou protřelí lišáci a nejsou zvyklí na to, aby jim unikaly poklady. Ale tentokrát jim evidentně něco uteklo.

Dál se skrýval za sloupem, zatímco Stephanie a Hansen zůstali sedět. Sál zaplnil nespočet známých tváří a Malone doufal, že ho nikdo neosloví jménem. Většina mířila k protilehlému rohu, kde se podávalo občerstvení. Všiml si, že ke Stephanii přišli dva muži a představili se. Oba byli hřmotní, s krátkými vlasy, měli na sobě khaki kalhoty a pod volnými koženými bundami košile. Když se jeden shýbl nad Stephaniinou rukou, Malone si povšiml zřetelného vyboulení na boku – má u sebe zbraň.

Po krátkém rozhovoru se muži vzdálili. Jak se zdálo, konverzace proběhla v přátelském tónu. Zatímco Hansen se šel poohlédnout po pivu, Stephanie přistoupila k jednomu ze zaměstnanců aukční síně, chvíli s ním mluvila a pak vyšla postranními dveřmi ze sálu.

Malone si namířil rovnou za tímtéž člověkem, Gregosem, hubeným Dánem, se kterým se dobře znal.

„Rád tě vidím, Cottone."

„Vždycky na lovu, vyhlížím dobrou koupi."

Gregos se usmál. „Rozhodně ji tu najdeš."

„Zdá se, že poslední položka byla trhák."

„Byl bych si myslel, že vynese možná tak pět tisíc. Ale padesát? K nevíře."

„Tušíš proč?"

Gregos zavrtěl hlavou. „Nemám potuchy."

Malone kývl k postranním dveřím. „Ta žena, se kterou jsi právě mluvil – kam měla namířeno?"

Gregos na něj vědoucně mrkl. „Zajímáš se o ni?"

„Takhle ne. Ale zajímám."

Malone se stal oblíbencem aukční síně před několika měsíci. Pomohl najít podvodného prodejce, který nabízel tři svazky Jany Eyrové, z roku 1847, u nichž se ukázalo, že pocházejí z krádeže. Když policie knihy novému majiteli zabavila, musela mu aukční síň vyplatit zpět všechny peníze, ale prodávající si už stačil jejich šek zinkasovat. Malone jim prokázal službu, protože toho člověka vypátral v Anglii a vrátil jim jejich peníze zpátky. Díky tomu si získal ve svém novém domově pár vděčných přátel.

„Vyptávala se na Domkirke, kde prý to je. Obzvlášť na kapli Kristiána IV."

„Řekla proč?“

Gregos zavrtěl hlavou. „Jenom že se tam jde projít.“

Malone mu potřásl rukou a v dlani mu nechal složenou tisícikorunu. Viděl, že Gregose to potěšilo. Zastrčil si peníze nenápadně do kapsy, protože aukční síň neměla takové projevy vděku ráda.

„Ještě jedna věc,“ dodal Malone. „Kdo byl ten člověk na telefonu, co přišel s nejvyšší nabídkou za tu knihu?“

„Víš přece dobře, Cottone, že taková informace je přísně důvěrná.“

„A ty víš stejně dobře, že předpisy nemám rád. Znáš toho člověka?“

„Patří mu dům, který sis pronajal v Kodani.“

Skoro se zasmál. Henrik Thorvaldsen. Mohl to tušit.

Aukce pokračovala. Jak se kupující vraceli na svá místa, prošel mezi nimi k východu a všiml si, že si Peter Hansen sedá na své místo. Venku vstoupil do chladného dánského večera. I když bylo skoro osm večer, letní obloha byla stále prozářena mdle rudými paprsky pomalu zapadajícího slunce. O několik bloků dál se tyčila katedrála Domkirke, stavba z červených cihel, kde byli od třináctého století pohřbíváni členové dánské královské rodiny.

Co tam Stephanie dělá?

Zrovna chtěl tím směrem vykročit, když k němu přistoupili dva muži. Jeden z nich mu přitiskl něco tvrdého na záda.

„Buďte hodný a zůstaňte zticha, pane Malone, nebo vás na místě zastřelím,“ zašeptal mu do ucha čísi hlas.

Rychle se podíval vlevo a vpravo.

Byli to ti dva muži, kteří před chvílí mluvili v sále se Stephanií. A v jejich obličejích spatřil tutéž úzkost, kterou viděl o několik hodin dříve na tváři chlapa v červené bundě.

5

Stephanie vstoupila do Domkirke. Člověk na aukci jí řekl, že budovu najde snadno, a měl pravdu. Monstrózní cihlová stavba, až příliš velká vůči městu kolem, dominovala večerní obloze.

Uvnitř grandiózní budovy našla členité vnitřní prostory, kaple a průchody, nad kterými se klenul vysoký strop. Protáhlá okna z barevných skel dodávala interiéru skoro nadzemskou vznešenost. Podle výzdoby Stephanie odhadovala, že katedrála už není katolická – spíš luteránská, pokud se nemýlila – a zdejší architektura měla výrazně francouzský nádech.

Vadilo jí, že přišla o tu knihu. Myslela, že se prodá za méně než tři sta korun, padesát dolarů nebo tak nějak. Místo toho za ni nějaký anonymní kupec zaplatil více než osm tisíc dolarů – za neškodný popis jižní Francie, sepsaný před více než sto lety.

Takže někdo ví, o co jí jde.

Možná právě ta osoba, která na ni čeká? Ti dva muži, kteří s ní mluvili po aukci, tvrdili, že se všechno dozví, pokud přijde do katedrály, do kaple Kristiána IV. Považovala tu cestu za hloupost, ale copak má na vybranou? Má k dispozici omezenou dobu, během které musí splnit velký úkol.

Šla podle instrukcí, které dostala. V hlavní chrámové lodi, před hlavním oltářem zrovna sloužili mši. V lavicích klečelo asi padesát lidí. Celým chrámem vibrovala hudba varhan. Našla kapli Kristiána IV. a vstoupila za zdobnou železnou mříž.

Čekal tam na ni malý člověk s prošedivělými řídkými vlasy, hladce přičísnutými k hlavě, takže vypadaly jako čapka. Jeho obličej byl ostře řezaný, hladce oholený, a na sobě měl světlé bavlněné kalhoty a košili s rozepnutým límečkem. Mohutný hrudník měl navlečený do kožené bundy, a když se přiblížil, postřehla v jeho tmavých očích studený, podezíravý výraz. Asi vytušil její obavy, protože jeho pohled změkl a vyslal k ní odzbrojující úsměv.

„Paní Nelleová, jsem rád, že se s vámi setkávám.“

„Jak víte, kdo jsem?“

„Dobře jsem znal práci vašeho manžela. Byl velkým znalcem v několika oborech, které mě zajímají.“

„Které máte na mysli? Můj muž se zabýval řadou věcí.“

„Zajímám se hlavně o Rennes-le-Château. Zaujaly mě jeho práce o údajném velkém tajemství tohoto města a kraje kolem něj.“

„To vy jste ten člověk, který mě přeplatil?“

Teatrálně rozhodil ruce: „Ne, a právě proto s vámi chci mluvit. Měl jsem tam svého zástupce, který za mě přihazoval, ale ta konečná cena mě šokovala. Vás určitě taky.“

Potřebovala chvilku na přemýšlení, a tak popošla královskou hrobkou kousek dál. Na mramorových stěnách se skvěly obří nástěnné malby vyvedené do nejmenších detailů. Střed místnosti pod vysokánským klenutým stropem zabíralo pět nádherně zdobených rakví.

Muž k nim přikročil. „Kristián IV. je považován za největšího dánského monarchu. Podobně jako Jindřich VIII. v Anglii, František II. ve Francii nebo Petr Veliký v Rusku od základu změnil svou zemi. Jeho stopy zůstaly všude.“

Exkurze do historie ji vůbec nezajímala. „Co chcete?“

„Něco vám ukážu.“

Popošel ke kovovému mřížoví u vchodu do kaple. Stephanie šla pomalu za ním.

„Legenda praví, že tuhle mříž navrhl sám ďábel. Řemeslné vypracování je výjimečné. Jsou v ní monogramy krále a královny a nespočet bájných postav. Ale podívejte se pečlivě na spodek.“

Uviděla slova vyvedená do ozdobného kovu.

„Stojí tu,“ řekl muž, „Caspar Fincke bin ich genannt, dieser Arbeit binn ich bekannt. Caspar Fincke je mé jméno, touto prací proslaveno.“

Ohlédla se na něj. „Oč vám jde?“

„Nahoře na Okrouhlé věži je kolem okraje jiná železná mříž. Tu navrhl také Fincke. Udělal ji nízkou, takže je přes ni vidět střechy města, ale také usnadňuje seskok.“

Pochopila, kam tím směřuje. „Ten muž, který dnes skočil, pracoval pro vás?“

Přikývl.

„Proč zemřel?“

„Vojáci Kristovi bojují bez váhání bitvy Páně, neobávají se, že se zabitím nepřítele dopustí hříchu, nemají strach z vlastní smrti.“

„Zabil sám sebe.“

„Je-li smrt darována nebo přijata, není to zločin, ale cesta ke slávě.“

„Neumíte odpovědět na otázku.“

Usmál se. „Pouze jsem citoval velkého teologa, který tahle slova napsal před osmi sty lety. Svatého Bernarda z Clairvaux.“

„Kdo jste?“

„Můžete mi říkat Bernarde.“

„Co chcete?“

„Dvě věci. První je ta kniha, o kterou jsme oba přišli v aukci. Ale uznávám, že tu mi dát nemůžete. Zato tu druhou, tu máte. Dostala jste ji před měsícem poštou.“

Stephanie zachovávala nepohnutou tvář. Tenhle člověk skutečně ví, oč jí jde. „A co to má být?“

„Aha, zkoušíte si mě. Chcete se přesvědčit o mé důvěryhodnosti. Dobrá. Balíček, co vám byl poslán, obsahoval deník, který kdysi patřil vašemu manželovi – osobní poznámky, které si psal až do své předčasné smrti. Mám pravdu?“

Neodpověděla.

„Chci ten deník.“

„Proč je tak důležitý?“

„Mnozí o vašem muži říkali, že je výstřední. Podivín. Vyznavač New Age. Akademická obec se mu vysmívala a tisk si z něj dělal legraci. Ale podle mě byl skvělý. Dokázal vidět věci jako nikdo jiný. Podívejte se, co se mu podařilo. Podnítil současnou popularitu Rennes-le-Château. Jeho kniha jako první upozornila svět na místní zajímavosti. Prodalo se jí pět milionů výtisků po celém světě. Docela slušný úspěch.“

„Můj manžel prodal spoustu knih.“

„Čtrnáct, pokud se nepletu. Ale žádná nedosáhla věhlasu té první. Poklad v Rennes-le-Château. Díky jemu se dnes na tohle téma píší a vydávají stovky svazků.“

„Co vás vede k domněnce, že já mám manželův deník?“

„Oba víme, že bych ho teď měl já, nebýt zásahu muže jménem Cotton Malone. Mám dojem, že pro vás kdysi pracoval.“

„Jako co?“

Vypadal, že rozumí její další výzvě. „Jste zaměstnankyní ministerstva spravedlnosti Spojených států a vedete oddělení známé jako Magellan Billet. Dvanáct právníků, všechny jste si osobně vybrala, a ti pracují pod vaším výsadním vedením a řeší choulostivé záležitosti. Cotton Malone pro vás pracoval řadu let. Ale na začátku loňského roku odešel do výslužby a teď vlastní knihkupectví v Kodani. Kdyby nebylo té nešťastné záležitosti s mým pomocníkem, byla byste s panem Malonem strávila příjemný oběd, rozloučila se s ním a odjela sem na aukci, protože právě to byl pravý důvod, proč jste přijela do Dánska.“

Konec přetvářky. „Pro koho pracujete?“

„Pro sebe.“

„O tom pochybuju.“

„Proč?“

„Léta praxe.“

Znovu se zasmál, což ji popudilo. „Když dovolíte, vezmu si ten deník.“

„Nemám ho. Po dnešku jsem dospěla k závěru, že potřebuje bezpečný úkryt.“

„Má ho Peter Hansen?“

Neodpověděla.

„Ne. Zdá se, že mi nic nepovíte.“

„Myslím, že tenhle rozhovor je u konce.“ Obrátila se k otevřeným vratům a spěšně jimi prošla. Vpravo, u hlavního vchodu, zahlédla dva další muže s krátkými vlasy – nebyli to ti z aukční síně, ale okamžitě věděla, kdo jim dává rozkazy.

Ohlédla se zpět na člověka, který si říkal Bernard. „Nemáte kam utéct, stejně jako můj společník dnes odpoledne na Okrouhlé věži.“

„Jděte se vycpat.“ Zahnula doleva a pospíchala dál do katedrály.

6

Malone zhodnotil situaci. Byl na veřejném místě, hned vedle rušné ulice. Lidé vcházeli do aukční síně a vycházeli ven, zatímco jiní čekali, až jim obsluha přiveze jejich auto z blízkého parkoviště. Malonemu bylo jasné, že si ho všimli, jak sleduje Stephanii, a byl naštvaný sám na sebe, že nedokázal být ostražitější. Ale odhadl, že navzdory výhrůžkám ti dva muži po jeho stranách nebudou riskovat odhalení. Zadrželi ho, ale nechtějí ho zlikvidovat. Možná ho jen potřebují zdržet, aby nechali volný průběh dění v katedrále – ať už se tam se Stephanii děje cokoliv.

Což znamená, že musí jednat.

Sledoval, jak se z aukční síně trousí další pravidelní zákazníci. Jeden z nich, vytáhlý Dán, vlastnil knihkupectví ve Stragetu, blízko obchodu Petera Hansena. Malone se díval, jak obsluha přijíždí s jeho autem.

„Vagne," zavolal na něj a ustoupil od hlavně, která mu mířila na záda.

Jeho přítel uslyšel své jméno a otočil se.

„Jak se máte, Cottone?" odpověděl dánsky.

Malone ledabyle přešel k automobilu a ohlédl se zpět na krátce ostříhaného muže – ten rychle ukryl zbraň pod bundou. Vývoj situace ho zaskočil, což Malonemu jen potvrdilo, co si už myslel. Tihle chlápci jsou amatéři. A taky by se vsadil, že nemluví dánsky.

„Mohl bych vás požádat, abyste mě vzal zpátky do Kodaně?" zeptal se Vagna.

„Ovšem. Máme místo. Nastupte si."

Přistoupil k zadním dveřím. „Děkuji. Moji společníci se zdrží a já potřebuji být zpátky doma."

Když za sebou zabouchl dveře, zamával z okna svým dvěma ‚hlídačům' a viděl, jak se zmateně dívají za odjíždějícím vozem.

„Zaujalo vás dneska něco?" zeptal se ho Vagn, usazený za volantem.

Malone se k němu obrátil. „Vůbec nic."

„Ani mě. Rozhodli jsme se vrátit a dát si lehkou večeři."

Malone se podíval na ženu vedle sebe. Další muž seděl na předním sedadle. Ani jednoho neznal, a tak se jim představil. Auto pomalu projíždělo bludištěm úzkých uliček Roskilde směrem ke kodaňské dálnici.

Zahlédl dvě věže a měděnou střechu katedrály. „Vagne, můžete mi zastavit? Přece jen se tu potřebuji ještě zdržet."

„Určitě?"

„Vzpomněl jsem si, že musím ještě něco zařídit."

Stephanie procházela boční chrámovou lodí a postupovala dál do katedrály. Za mohutnými sloupy po pravé straně zahlédla, že ještě stále sloužili mši. Její nízké podpatky klapaly po dlažbě, ale díky mohutnému zvuku varhan je nemohl slyšet nikdo než ona. Ulička vedla kolem hlavního oltáře, lemovaly ji náhrobní desky.

Ohlédla se zpátky a uviděla člověka, který si říkal Bernard, jak se loudá za ní, ale ty dva další muže vidět nebylo. Uvědomila si, že když půjde dál, brzy se druhou stranou vrátí k hlavnímu vchodu do kostela. Poprvé poznala riziko, které na sebe brali její agenti. Sama nikdy nepracovala v terénu – to nepatřilo k její práci –, jenže tady nebyla služebně. Tohle byla soukromá záležitost a ona byla oficiálně na dovolené. Nikdo nevěděl, že odjela do Dánska – nikdo kromě Cottona Maloneho. V současné tísnivé situaci ta anonymita představovala problém.

Pokračovala v chůzi.

Její pronásledovatel udržoval diskrétní odstup, ale určitě věděl, že nemá kam jít. Minula kamenné schody, které vedly dolů do další postranní kaple, a pak uviděla asi patnáct metrů před sebou ty dva muže – blokovali jí cestu z kostela. Zezadu se k ní zvolna přibližoval Bernard. Nalevo byla další hrobka, tentokrát označená jako Kaple kouzelníků.

Vkročila dovnitř.

Podél nádherně zdobených zdí ležely dvě mramorové rakve, které svým vzhledem měly připomínat římské chrámy. Ustoupila k té vzdálenější. Vtom ji polil děs, protože si uvědomila drtivou skutečnost. Je v pasti.

Malone doběhl ke katedrále a vstoupil hlavním vchodem dovnitř. Napravo si všiml dvou mužů – statní, krátké vlasy, jednoduše

oblečení. Podobali se těm dvěma, kterým právě utekl. Rozhodl se nedat jim šanci a nahmátl pod sakem automatickou berettu, běžné vybavení všech agentů v Magellan Billet. Dovolili mu ponechat si zbraň, když odcházel, a podařilo se mu ji propašovat do Dánska – držení zbraně tady bylo ilegální.

Stiskl pistoli v dlani, prst na spoušti, a skryl ji za stehnem. Nepoužíval pistoli už déle než rok. Doufal, že tohle patří k minulosti, a nijak mu to nechybělo. Ale muž, který skočil z věže, v něm probudil ostražitost, a tak raději přišel připravený. Tak to dělá dobrý agent a díky tomu jen asistoval u pohřbů několika svých přátel, místo aby byl sám nesen v rakvi.

Ti dva stáli zády k němu, paže podél těla, dlaně prázdné. Burácivá hudba varhan kryla jeho příchod. Přistoupil těsně k nim a řekl: „Rušná noc, hoši."

Oba se otočili a on jim ukázal pistoli. „Pojďme se dohodnout po dobrém."

Přes rameno jednoho z nich uviděl dalšího muže, asi o třicet metrů dál v příčné chrámové lodi, jak se k nim naoko nedbale blíží. A také zahlédl, jak sahá do kožené bundy. Malone nečekal na nic dalšího a skočil mezi řady prázdných lavic. Chrámem se rozlehlo třesknutí, které přebilo i zvuk varhan a do dřevěné lavice před ním se zaryla kulka.

Viděl, jak druzí dva vytáhli zbraně.

Z lehu na břiše dvakrát vystřelil. Výstřely zazvučely katedrálou a přehlušily hudbu. Jeden z mužů se zhroutil, druhý utekl. Malone se zvedl na kolena a zaslechl další tři rány. Rychle zalehl zpátky a kulky se zasekly do dřeva nedaleko od něj.

Vystřelil ještě dvakrát směrem k osamělému střelci.

Varhany ztichly.

Lidé si uvědomili, co se děje. Zástup se začal hrnout z lavic, kde se ukrýval Malone, k hlavnímu vchodu a hledal bezpečí venku. Malone využil zmatku, zvedl se nad lavice a uviděl muže v kožené bundě stát vedle vchodu do postranní kaple.

„Stephanie!" zavolal do vřavy.

Žádná odpověď.

„Stephanie, to jsem já, Cotton. Je všechno v pořádku?"

Zase žádná odpověď.

Proplazil se po břiše do protilehlé lodi a zvedl se na nohy. Ulička před ním se otáčela kolem kostela a vedla na druhou stranu. Lemovaly ji sloupy, které útočníkům znesnadní střelbu, a pak ho ochoz zakryje úplně, a tak neváhal a dal se do běhu.

Stephanie slyšela, jak Malone volá její jméno. Občas přijde vhod, že se plete do věcí, do kterých mu nic není. Byla stále v Kapli kouzelníků a schovávala se za rakví z černého mramoru. Slyšela výstřely a bylo jí jasné, že Malone dělá, co může, ale byl v početní nevýhodě minimálně tři na jednoho. Musí mu nějak pomoci, ale proboha jak? Nemá u sebe žádnou zbraň. Alespoň by mu měla dát vědět, že je v pořádku. Ale dříve než stačila odpovědět, uviděla skrz další zdobnou mříž Bernarda se zbraní v ruce.

Strach jí zcela ochromil svalstvo, že nebyla schopna jediného slova.

Bernard vstoupil do kaple.

Malone obešel kůr. Lidé ještě pořád utíkali z kostela, šum vzrušených hlasů, hysterie. Určitě někdo zavolal na policii. Stačí zadržet útočníky v kostele, dokud nedorazí pomoc.

Zahnul za sloup a uviděl jednoho z mužů, po kterých střílel, jak pomáhá druhému k zadnímu vchodu. Ten, který útok zahájil, nebyl nikde vidět.

To mu dělalo starost.

Zpomalil a připravil pistoli ke střelbě.

Stephanie ztuhla. Bernard byl nějakých šest metrů od ní.

„Vím, že jste tu," řekl hlubokým hrdelním hlasem. „Váš zachránce se vrátil, takže nemám čas se s vámi dál zdržovat. Víte, co chci. Ještě se setkáme."

Ta vyhlídka nebyla nijak potěšující.

„Váš manžel byl podobně nerozumný. Před jedenácti lety dostal ohledně deníku stejnou nabídku a odmítl."

Mužova slova jí vzala dech. Věděla, že by měla zůstat potichu, ale nešlo to. „Co víte o mém manželovi?"

„Stačí, když řeknu, že dost."

Uslyšela ho odcházet.

Malone zahlédl muže v kožené bundě vyjít z jedné z postranních kaplí.

„Stát!“ vykřikl.

Muž se otočil a zvedl zbraň.

Malone se vrhl k několika schodům, které vedly do dalších prostor, a skulil se po kamenných stupních.

Stěnu nad ním olízly tři výstřely.

Vydrápal se zpátky, chtěl opětovat výstřel, ale muž v kožené bundě byl dobrých dvacet metrů daleko, přeběhl na druhou stranu kostela a mířil k východu.

Malone se zvedl a udělal pár kroků vpřed.

„Stephanie!“ vykřikl.

„Tady jsem, Cottone.“

Uviděl svoji bývalou nadřízenou na vzdáleném konci kostela. Šla k němu, v popelavě tváři se jí zračila úzkost. Zvenčí bylo slyšet sirény.

„Navrhuju, abychom odsud vypadli,“ řekl. „Určitě budou klást spoustu otázek a já mám dojem, že vám by se nechtělo odpovídat ani na jednu z nich.“

„To opravdu ne.“ Přidala se k němu.

Zrovna chtěl navrhnout, aby použili jeden z dalších východů, když se rozlétly hlavní dveře a dovnitř vtrhli uniformovaní policisté. Malone držel pořád ještě zbraň a oni si toho okamžitě všimli.

Zaklekli a připravili automaty ke střelbě.

Malone a Stephanie ztuhli.

„Hen til den landskab. Nu,“ zazněl rozkaz. K zemi. Teď hned.

„Co po nás chtějí?“ zeptala se Stephanie.

Malone upustil pistoli a klekl si. „Nic dobrého.“

7

Raymond de Roquefort stál venku před katedrálou, za zástupem zvědavců, a sledoval odvíjející se drama. I se svými společníky se ukryl do stínů hustých stromů, které rostly na protější straně náměstí před chrámem. Podařilo se mu vyklouznout bočními dveřmi a stáhnout se právě ve chvíli, kdy policie vtrhla dovnitř hlavním vchodem. Vypadalo to, že si ho nikdo nevšiml. Policisté se teď budou především soustředit na Stephanii Nelleovou a Cottona Maloneho. Chvíli potrvá, než svědci popíší další muže se zbraněmi. Znal tyhle situace důvěrně a věděl, že je potřeba uchovat si chladnou hlavu, a tak se nutil do klidu. Jeho lidé musejí vidět, že má věci pod kontrolou.

Průčelí cihlové katedrály se topilo v červeném a bílém světle majáčku. Přijeli další policisté a Roqueforta udivilo, že tak malé město jako je Roskilde jich má k dispozici tolik. Z nedalekého hlavního náměstí se sem hrnuli další a další lidé. Atmosféra se rychle měnila v naprostý chaos. A to bylo dokonalé. Uprostřed chaosu vždycky pociťoval ohromnou svobodu pohybu, ovšem za předpokladu, že měl ten chaos pod kontrolou.

Obrátil se na muže, kteří s ním byli uvnitř kostela. „Jsi zraněný?“ zeptal se toho, který byl postřelen. Muž si rozepnul bundu a předvedl, jakou službu odvedla neprůstřelná vesta. „Jen prkotina.“

Uviděl, jak se z davu vynořili jeho další dva pomocníci – ti, které poslal na aukci. Už mu předtím vysílačkou nahlásili, že nabídka Stephanie Nelleové nevyhrála. Tak jim nařídil, aby mu ji dovedli. Doufal, že ji zastraší, ale veškerá námaha byla marná. A co horšího, připoutal k sobě velkou pozornost. Ale to všechno kvůli Cottonu Malonemu. Jeho muži zahlédli Maloneho na aukci, a tak jim dal instrukce, aby ho zadrželi během doby, kdy bude se Stephanii Nelleovou mluvit. Jenže ani tohle nevyšlo.

Ti dva k němu teď došli a jeden z nich řekl: „Ztratili jsme Maloneho.“

„Já jsem ho našel.“

„Je důvtipný. A duchapřítomný.“

Roquefort věděl, že je to pravda. Prověřil si Cottona Maloneho, když se dozvěděl, že Stephanie Nelleová pojede do Dánska, aby ho navštívila. A protože Malone mohl být součástí jejích plánů, dal si za úkol dozvědět se o něm všechno, co mohl.

Přišel na svět jako Harold Earl Malone. Bylo mu čtyřicet šest let, místo narození americký stát Georgia. Jeho matka se narodila tamtéž, otec byl profesionální voják, absolvent akademie v Annapolisu, který to dotáhl na hodnost námořního velitele. Zahynul při havárii ponorky, když bylo Malonemu deset let.

Syn šel v otcových stopách, studoval na námořní akademii a absolvoval jako třetí nejlepší ve třídě. Přijali ho na leteckou školu a dobré známky mu umožnily vybrat si kurz bojového pilota. Pak ale kupodivu uprostřed studia požádal o přeřazení a byl přijat na právnickou fakultu univerzity v Georgetownu a zároveň dostal práci v Pentagonu. Po ukončení ho převeleli na vojenskou prokuraturu, kde strávil devět let jako řadový právník. Před třinácti lety byl přeložen na ministerstvo spravedlnosti, do nově utvořené jednotky Magellan Billet, kterou vedla Stephanie Nelleová. Tam byl až do loňského roku, kdy předčasně odešel do výslužby.

Pokud jde o soukromí, Malone byl rozvedený a jeho čtrnáctiletý syn žil s jeho bývalou manželkou v Georgii. Bezprostředně po odchodu z jednotky odjel Malone z Ameriky a usadil se v Kodani. Byl bibliofil, vyznáním byl katolík, ale nepříliš horlivý. Pasivně znal několik jazyků, netrpěl žádnou běžnou závislostí nebo fobií a měl sklon k extrémní sebemotivaci a až obsesivnímu zápalu pro věc. Pyšnil se také eidetickou pamětí. Stručně řečeno, byl to typ muže, kterého by Roquefort měl raději na své straně než proti sobě.

A těch pár posledních minut ho v tom dojmu ještě utvrdilo.

Poměr tři na jednoho Maloneho nevyvedl z míry, zvláště když se domníval, že Stephanie Nelleová je v ohrožení.

Roquefortův mladý pomocník předtím předvedl loajalitu a odvahu, když se pokusil ukrást kabelku Stephanie Nelleové. Bohužel se ukvapil. Měl raději počkat, až by bylo po jejím setkání s Cottonem Malonem, až by se vracela zpátky do hotelu, osamělá a zranitelná. Možná že se chtěl blýsknout, protože věděl, jak důležité je jejich poslání. Možná to byla prostě jen nedočkavost. Ale když ho na

Okrouhlé věži zahnali do kouta, zvolil ten mladík správně smrt před zatčením. Cesta k dokonalosti už je naneštěstí taková. Ti, kteří mají důvtip a schopnosti, to někam dotáhnou. Všichni ostatní jdou z kola ven.

Roquefort se obrátil k jednomu z mužů, kteří byli na aukci, a zeptal se: „Dozvěděli jste se, kdo tu knihu nakonec vydražil?“

Mladík přikývl. „Podplatit obsluhu přišlo na tisíc korun.“

Cena ho nezajímala. „Jméno?“

„Henrik Thorvaldsen.“

V kapse mu zazvonil mobil. Jeho pobočník věděl, že má práci, takže jestli mu volá, musí jít o něco důležitého. Roquefort přijal hovor.

„Už brzy,“ ozval se hlas v telefonu.

„Jak brzy?“

„Během několika příštích hodin.“

Nečekaně dobrá zpráva.

„Mám pro tebe úkol,“ oznámil Roquefort. „Zajímá mě jeden člověk. Henrik Thorvaldsen. Majetný Dán, bydlí severně od Kodaně. Něco o něm vím, ale do hodiny potřebuji úplné informace. Zavolej mi zpátky, až to budeš mít.“

Zaklapl mobil a obrátil se na své podřízené.

„Vrátíme se domů. Napřed musíme ještě splnit dva úkoly.“

8

Malone a Stephanie byli dopraveni do policejní budovy na předměstí Roskilde. Cestou žádný z nich nepromluvil, protože oba věděli, že je lepší mlčet. Malone si plně uvědomoval, že Stephaniina přítomnost v Dánsku nemá nic společného s Magellan Billet. Stephanie nikdy v terénu nepracovala. Stála na vrcholu pyramidy – všichni ostatní jí podléhali. A kromě toho, když mu minulý týden zavolala a řekla, že se chce zastavit na kus řeči, dala mu jasně na srozuměnou, že přijede do Evropy na dovolenou. Zvláštní dovolená, říkal si, když je nechali samotné v jasně osvětlené místnosti bez oken.

„Jen tak mimochodem – káva v Café Nikolaj byla báječná," řekl. „Vypil jsem i tu vaši. Samozřejmě až potom, co jsem honil toho chlapa nahoře na Okrouhlé věži a viděl ho skočit dolů."

Neřekla nic.

„Zahlédl jsem vás, jak jste sebrala na ulici svou kabelku. Všimla jste si toho mrtvého, který ležel vedle? Možná ne. Vypadala jste, jako že spěcháte."

„To stačí, Cottone," usadila ho tónem, který dobře znal.

„Už pro vás nepracuju."

„Tak proč tu jste?"

„Sám sebe jsem se ptal v té katedrále, ale poněkud mě rozptylovaly ty výstřely."

Dřív než mohla cokoli odpovědět, otevřely se dveře a vstoupil vysoký muž s narudlými vlasy a světle hnědýma očima. Byl to roskildský policejní inspektor, který je přivezl z katedrály. V ruce držel Maloneho berettu.

„Zavolal jsem na příslušná místa, jak jste chtěla," oznámil inspektor Stephanii. „Americká ambasáda potvrdila vaši totožnost a pozici na ministerstvu spravedlnosti. Teď čekám na pokyn našeho ministerstva vnitra, co dál." Obrátil se k Malonemu: „Vy, pane Malone, jste jiný případ. Jste v Dánsku na dočasné pobytové vízum jako knihkupec." Ukázal mu pistoli. „Naše zákony nepovolují nošení

zbraní, natož pak střílení v naší národní katedrále – památce Světového kulturního dědictví, aby toho nebylo málo.“

„S potěšením porušuji jen ty nejzávažnější zákony,“ řekl Malone, aby tomu muži předvedl, že se nenechá zastrašit.

„Já mám legraci rád, pane Malone. Ale tohle je vážná záležitost. Ani ne tak pro mě, jako pro vás.“

„Zmínili se svědkové o tom, že tam byli další tři muži, kteří po nás začali střílet?“

„Máme popis. Ale je nepravděpodobné, že jsou někde po ruce. Zatímco vy jste přímo tady.“

„Inspektore,“ vložila se do hovoru Stephanie, „ta situace vznikla kvůli mně, ne kvůli panu Malonemu.“ Rychle se na něj podívala. „Pan Malone pro mě kdysi pracoval a domníval se, že potřebuji jeho pomoc.“

„Chcete říci, že bez zásahu pana Maloneho by k žádnému střílení nedošlo?“

„To nechci. Jen se ta situace vymkla kontrole – a to nikoliv vinou pana Maloneho.“

Inspektor přijal její prohlášení s nedůvěrou. Malone žasl, co Stephanie dělá. Lhaní nepatřilo mezi její silné stránky, nechtěl ji shodit před inspektorem.

„Byli jste v katedrále v oficiální záležitosti vlády Spojených států?“ zeptal se Stephanie inspektor.

„To vám nemohu říci.“

„Vaše práce zahrnuje činnosti, o kterých nelze mluvit? Myslel jsem si, že jste právnička.“

„To jsem. Ale moje jednotka se běžně zabývá vyšetřováním, které souvisí s otázkami národní bezpečnosti. Vlastně je to hlavní důvod naší existence.“

Na inspektora to neučinilo žádný zvláštní dojem. „V jaké záležitosti jste v Dánsku, paní Nelleová?“

„Přijela jsem navštívit pana Maloneho. Neviděli jsme se déle než rok.“

„To byl jediný důvod?“

„Co kdybychom počkali na ministerstvo vnitra?“

„Je zázrak, že v té mele nebyl nikdo zraněn. Došlo k poškození několika církevních památek, ale k žádným zraněním.“

„Zasáhl jsem jednoho z těch střelců,“ namítl Malone.

„Pokud ano, pak nekrvácel.“

Což znamená, že měli neprůstřelné vesty. Ta parta přišla připravená, ale k čemu?

„Jak dlouho zůstanete v Dánsku?“ zeptal se inspektor Stephanie.

„Zítra odjíždím.“

Otevřely se dveře a uniformovaný úředník podal inspektorovi list papíru. Ten si ho přečetl, pak řekl: „Evidentně máte pár přátel na důležitých místech, paní Nelleová. Moji nadřízení si přejí, abych vás propustil a na nic se neptal.“

Stephanie zamířila ke dveřím.

Malone se také zvedl. „Pamatuje ten papír i na mě?“

„Ano, mám propustit i vás.“

Malone se natáhl po zbrani. Muž mu ji nepodal.

„Ohledně vrácení zbraně nemám žádné instrukce.“

Malone se rozhodl nehádat. Tímhle se bude zabývat později. Teď hlavně potřebuje mluvit se Stephanií.

Pospíšil si za ní ven.

Obrátila se k němu s přísným výrazem. „Cottone, cením si toho, co jste udělal v katedrále. Ale poslouchejte mě, a poslouchejte dobře. Nepleťte se do mých záležitostí.“

„Nemáte představu, do čeho jdete. V té katedrále jste se připletla k něčemu, co vám přerostlo přes hlavu. Ti tři chlapi vás chtěli zabít.“

„Tak proč mě nezabili? Měli spoustu možností, než jste přišel.“

„Což vyvolává další otázky.“

„Nemáte dost práce ve svém obchodě?“

„Spoustu.“

„Tak se do ní pusťte. Když jste loni odešel, dal jste jasně najevo, že už vás unavuje být terčem. Pamatuju si, jak jste řekl, že váš dánský mecenáš vám nabídl život, jaký jste si vždycky přál. Tak si ho užívejte.“

„To vy jste mi zavolala, že se chcete sejít.“

„Byl to hloupý nápad.“

„Ten chlap, co vám sebral kabelku, nebyl jen tak nějaký kapesní zloděj.“

„Nepleťte se do toho.“

„Dlužíte mi vysvětlení. Zachránil jsem vám krk.“

„Nikdo se vás o to neprosil.“

„Stephanie…“

„Kruci, Cottone. Nehodlám to opakovat. Jestli nepřestanete, donutíte mě něco udělat.“

Teď ztuhl on. „A co?“

„Váš dánský přítel není jediný, kdo má konexe. I já můžu ledacos ovlivnit.“

„Tak do toho,“ vyzval ji se vzrůstajícím vztekem.

Neodpověděla. Místo toho rychle odešla.

Chtěl jít za ní a nenechat se odbýt, ale uznal, že Stephanie má pravdu. Tohle se ho netýká. A už spískal potíží až dost.

Je načase jít domů.

9

KODAŇ
22.30

Roquefort dorazil ke knihkupectví. Pěší zóna před ním byla liduprázdná. Většina z mnoha kaváren a restaurací, jimiž byla tahle čtvrť vyhlášená, se nacházela o několik ulic dál – v téhle části Stragetu se na noc zavíralo. Jakmile Roquefort vyřídí zbývající dva úkoly, odjede z Dánska. Popis jeho osoby, stejně jako jeho dvou krajanů, už je určitě od svědků v katedrále k dispozici. Takže je důležité nezdržovat se tu déle, než je nutné.

Přivezl s sebou z Roskilde všechny své čtyři podřízené a měl v plánu dohlížet na každý detail akce. Pro jeden den už bylo víc než dost improvizací a stály život jednoho z jeho mužů na Okrouhlé věži. Nechtěl ztratit nikoho dalšího. Dva z jeho lidí byli na obhlídce zadního traktu knihkupectví. Druzí dva stáli připraveni vedle něj. V nejvyšším patře domu svítila světla.

To je dobře.

Potřebuje si s majitelem promluvit.

Malone vytáhl z ledničky dietní pepsi a sešel po schodech dolů do přízemí. Jeho obchod zabíral celý dům, v přízemí bylo knihkupectví, další dvě poschodí sloužila jako sklad, ve čtvrtém měl malé apartmá, kterému říkal domov.

Postupně si zvykl na stísněný životní prostor a užíval si ho mnohem víc než dům o sto osmdesáti čtverečních metrech, který dřív vlastnil na severním okraji Atlanty. Když ho loni prodal za něco málo přes tři sta tisíc dolarů, vyneslo mu to čistý zisk šedesát tisíc dolarů a ty investoval do svého nového života, který mu nabídl dánský mecenáš, jak ho Stephanie nazvala, výstřední malý muž jménem Henrik Thorvaldsen.

Před čtrnácti měsíci to pro Maloneho byl cizí člověk, dnes blízký přítel.

Přátelili se od samého začátku, starší muž si mladšího oblíbil, Malone ani sám netušil proč – a jejich první setkání v Atlantě

jednoho deštivého čtvrtečního večera poznamenalo jejich další život. Stephanie trvala na tom, aby si Malone vzal měsíční dovolenou po soudním případu tří obžalovaných v Mexico City. Šlo o mezinárodní pašování drog a vraždu, či spíše popravu, inspektora protidrogového úřadu, což byl náhodou osobní přítel prezidenta USA –, který skončil masakrem. Cestou z oběda zpět do soudní budovy se Malone připletl do vražedné přestřelky, která sice neměla nic společného se soudním případem, ale pochopitelně se ji pokusil zarazit. Odskákal si to střelnou ránou v levém rameni. Konečný účet střelby – sedm mrtvých, devět raněných. Jedním z mrtvých byl mladý dánský diplomat Cai Thorvaldsen.

„Přišel jsem si s vámi promluvit osobně," oznámil tehdy Malonemu Henrik Thorvaldsen.

Seděli v Maloneho doupěti. Rameno ho děsivě bolelo. Nelámal si hlavu, jak ho Thorvaldsen našel nebo jak ví, že rozumí dánsky.

„Můj syn mi byl drahý," řekl starý muž. „Nadchlo mě, když se připojil k našemu diplomatickému sboru. Zažádal si o umístění v Mexico City, protože studoval kulturu Aztéků. Jednou by se stal hodnotným členem našeho parlamentu. Státníkem."

Maloneho pamětí se přehnala smršť vzpomínek. Henrik Thorvaldsen byl z dobré rodiny, elegantní a světácký. Ale ta důstojnost byla v ostrém protikladu k deformované postavě, s páteří tuhou a groteskně prohnutou jako krk volavky. Kožená tvář zbrázděná hlubokými vráskami svědčila o životě plném těžkého rozhodování, ruce měl poznamenané jaterními skvrnami a větvičkami vystouplých žil. Cínově zbarvené vlasy trčely v hustých chumáčích, obočí jako mdlé stříbřité věchýtky dodávalo starému muži úzkostlivý výraz. Ale oči prozrazovaly vitalitu. Šedomodré, zvláštně jasnozřivé, jedno postižené šedým zákalem.

„Chtěl jsem se setkat s mužem, který zastřelil vraha mého syna."

„Proč?" zeptal se Malone.

„Abych poděkoval."

„To jste mohl po telefonu."

„Raději se lidem dívám do tváře."

„A já bych v tuhle chvíli byl raději sám."

„Prý vás málem zabili."

Malone pokrčil rameny.

„A končíte se svou prací. Vzdáváte se hodnosti. Odcházíte od armády.“

„Víte toho zatraceně hodně.“

„Znalosti jsou největší bohatství.“

Na Maloneho to nijak nezapůsobilo. „Díky, že jste mě přišel poklepat po zádech. Mám v rameni díru, která bolí jako čert. Takže jestli jste řekl všechno, co jste chtěl, mohl byste odejít?“

Thorvaldsen se v křesle ani nepohnul. Jen se rozhlížel po pokoji a po ostatních místnostech, které bylo vidět otevřenými dveřmi. Všechny stěny byly obložené policemi s knihami. Dům vypadal jako skladiště.

„Taky mám rád knihy,“ řekl Thorvaldsen. „Můj dům je jich plný. Sbírám je celý život.“

Malone vytušil, že ten muž, bylo mu něco přes šedesát, je zdatný taktik. Když mu šel otevřít, všiml si, že přijel limuzínou. Už neovládl zvědavost a zeptal se: „Jak jste se dozvěděl, že mluvím dánsky?“

„Mluvíte několika jazyky. Jsem pyšný, že můj rodný jazyk je jedním z nich.“

Nebyla to odpověď, ale čekal vlastně nějakou?

„Vaše eidetická paměť musí být požehnáním. Moje už selhává věkem. A sotva si zapamatuju něco nového.“

O tom Malone pochyboval. „Co si přejete?“

„Už jste uvažoval o své budoucnosti?“

Mávl rukou po pokoji. „Uvažoval jsem, že si otevřu antikvariát. Mám toho dost, co můžu prodat.“

„Výtečný nápad. Mám antikvariát na prodej, kdybyste chtěl.“

Rozhodl se přistoupit na hru. Kruci, proč ne. Ale jiskry v očích starého člověka mu prozrazovaly, že nežertuje.

Thorvaldsen těžkou ztvrdlou rukou zalovil v kapse saka a položil na pohovku svou vizitku.

„Mé soukromé telefonní číslo. Kdybyste měl zájem, ozvěte se.“

Vstal.

Malone zůstal sedět. „Co vás vede k domněnce, že mám zájem?“

„Vy, pane Malone.“

Maloneho se starcovo suverénní prohlášení dotklo – hlavně proto, že ho ten muž odhadl správně. Thorvaldsen se šoural k východu.

„Kde je ten obchod?“ zeptal se a v duchu se proklínal, že to zní dychtivě.

„V Kodani. Kde jinde?“

Vzpomínal, že vydržel čekat jen tři dny, než zavolal. Představa života v Evropě ho vždycky lákala. Věděl o něm Thorvaldsen i tohle? Nikdy by ho nenapadlo, že by se opravdu mohl odstěhovat za oceán. Byl vládní úředník. Američan tělem i duší. Ale to bylo před střelbou v Mexico City, která skončila sedmi mrtvými a devíti raněnými.

Ještě dnes měl před očima odvrácený obličej své ženy den poté, co zavolal do Kodaně.

„Souhlasím. Už dlouho žijeme odděleně, Cottone, je čas na rozvod.“ Prohlásila to s věcností soudního právníka – ostatně jím také byla.

„Ještě něco?“ zeptal se nedbale.

„Ne že by na tom záleželo, ale záleží. Sakra, Cottone, jsme od sebe pět let. Jsem si jistá, že jsi po tu dobu nežil jako mnich.“

„Máš pravdu, je čas na rozvod.“

„Opravdu odejdeš od námořnictva?“

„Už jsem odešel. S platností od včerejška.“

Potřásla hlavou, stejně jako když Gary potřeboval mateřskou radu. „Budeš někdy spokojený? Námořnictvo, pak letecká škola, právnická fakulta, vojenská prokuratura, jednotka Billet. Teď najednou odchod do výslužby. Co to bude příště?“

Nesnášel její blahosklonný tón. „Stěhuju se do Dánska.“

Na jejím obličeji se nic nezměnilo. Stejně dobře mohl říci, že se stěhuje na Měsíc. „O co ti vlastně jde?“

„Už mě nebaví nechat po sobě střílet.“

„Odkdy? Vždyť svoji práci přece miluješ.“

„Je načase dospět.“

Usmála se. „A ty myslíš, že stěhování do Dánska tenhle zázrak dokáže?“

Vůbec se mu nechtělo něco vysvětlovat. Stejně by ji to nezajímalo. A ani to po ní nechtěl. „Potřebuju si promluvit s Garym.“

„Proč?“

„Chci vědět, jestli mu to nevadí.“

„Odkdy tě zajímá, co nám vadí a nevadí?“

„Právě kvůli němu jdu od toho. Chtěl jsem, aby měl tátu po ruce…“

„To je žvást, Cottone. Jdeš od toho kvůli sobě. Nevymlouvej se na toho kluka. Ať už plánuješ cokoli, děláš to kvůli sobě, ne kvůli němu.“

„Nepotřebuju, abys mi říkala, co si myslím.“

„A kdo jiný ti to řekne? Byli jsme spolu dlouho. Myslíš si, že pro mě bylo lehké čekat na tebe, až se vrátíš bůhvíodkud? Bát se, jestli tě nepřivezou v rakvi? Draze jsem za to zaplatila, Cottone. A Gary taky. Ale ten kluk tě miluje. Přímo tě zbožňuje, naprosto a bezvýhradně. Oba víme, co řekne, protože mu to myslí líp než tobě a mně dohromady. Kdeco jsme zvorali, ale aspoň syn se nám povedl.“

Zase měla pravdu.

„Podívej se, Cottone. Proč se stěhuješ za oceán, je tvoje věc. Jestli si to přeješ, udělej to. Jen se prosím nevymlouvej na Garyho. To poslední, co vedle sebe potřebuje, je nespokojený táta, který se snaží vynahradit si vlastní trpké dětství.“

„Dělá ti dobře urážet mě?“

„Ani ne. Ale pravda se musí říct a ty to víš.“

Rozhlížel se kolem sebe po setmělém obchodě. Z přemýšlení o Pam nikdy nevzešlo nic dobrého. Zanevřela na něj už někdy před patnácti lety. Byl jí nevěrný a ona se o tom dozvěděla. Šli do manželské poradny a rozhodli se v manželství pokračovat, ale o deset let později se jednoho dne vrátil domů a zjistil, že je pryč. Pronajala pro sebe a pro Garyho dům na druhé straně Atlanty a odvezla si tam jen to, co potřebovali. Nechala mu lístek s jejich novou adresou a se vzkazem, že manželství skončilo.

Pragmatická a chladná, taková byla Pam odjakživa. Ovšem bylo zajímavé, že neusilovala o rozvod. Místo toho prostě žili odděleně, zůstali korektní a mluvili spolu, jen když to kvůli Garymu bylo nutné.

Ale nakonec přišel čas rozhodnutí – zásadního.

A tak skončil s prací, vzdal se hodnosti, ukončil manželství, prodal dům a odjel z Ameriky, to všechno během jednoho dlouhého, strašného, osamělého, vyčerpávajícího, ale uspokojivého týdne.

Podíval se na hodinky. Měl by Garymu poslat e-mail. Komunikovali spolu alespoň jednou denně a v Atlantě bylo ještě pořád pozdní odpoledne. Jeho syn měl přijet za tři týdny do Kodaně, aby s ním strávil měsíc. Totéž udělali vloni v létě a Malone se už těšil na společně strávený čas.

Pořád mu vrtala hlavou konfrontace se Stephanií. Počínala si lehkomyslně, jako někteří agenti, kteří ačkoli si byli vědomi nebezpečí, jednoduše ho ignorovali. Co mu to vždycky vtloukala do hlavy? Říkej si, co chceš, dělej si, co chceš, vykřič to do světa, ale za žádnou cenu těm svým nesmyslům nevěř. Dobrá rada, měla by na ni sama dát. Neví, do čeho se pouští. Jenže, ví to on? V ženách se nikdy moc nevyznal. I když strávil polovinu svého života s Pam, nikdy se jí nesnažil porozumět. Tak jak by mohl porozumět Stephanii? Neměl by se plést do jejích záležitostí. Koneckonců, je to její život.

Ale pořád v něm něco hlodalo.

Když mu bylo dvanáct, dozvěděl se, že se narodil s eidetickou pamětí. Ne fotografickou, jak ji zpodobňují filmy a knihy, prostě s excelentní schopností vybavovat si detaily, na které ostatní zapomněli. Rozhodně to pomáhalo při studiu a jazykům se učil snadno, ale občas bylo k vzteku, když se snažil vybavit si jeden konkrétní detail mezi tolika dalšími.

Jako třeba teď.

10

Roquefort vylomil zámek na vchodových dveřích a vstoupil do knihkupectví. Dva z jeho mužů ho následovali. Další dva zaujali pozice venku a střežili ulici.

Proplížili se příšeřím mezi regály do zadní části přecpaného přízemí a stoupali po úzkých schodech. Jejich přítomnost neprozradil jediný zvuk. V horním patře Roquefort vstoupil otevřenými dveřmi do osvětleného apartmá. Peter Hansen seděl pohodlně v křesle a četl, vedle sebe na stole pivo, v popelníku zapálenou cigaretu.

Jeho tvář zaplavilo překvapení. „Co tu děláte?“ dotazoval se francouzsky.

„Máme spolu nějaké vyřizování.“

Hansen se zvedl. „Přebili naši nabídku. Co jsem měl dělat?“

„Řekl jste mi, že to nebude žádný problém.“ Roquefortovi společníci se přesunuli na opačnou stranu pokoje k oknům. On sám zůstal u dveří.

„Padesát tisíc za takovou knihu, to je nehoráznost,“ řekl Hansen.

„Kdo vás přeplatil?“

„Aukční síň takové informace nepodává.“

Roquefort zauvažoval, jestli si Hansen myslí, že je tak hloupý. „Zaplatil jsem vám, abyste zajistil, že kupcem bude Stephanie Nelleová.“

„A já jsem se snažil. Ale nikdo mi neřekl, že ta kniha půjde za tak vysokou cenu. Chtěl jsem přihazovat dál, ale zarazila mě. Zamýšlel jste snad zaplatit víc než padesát tisíc korun?“

„Byl bych zaplatil cokoli.“

„Vy jste tam nebyl a ona tak odhodlaná nebyla.“ Hansen se už uvolnil; počáteční překvapení vystřídala blazeovanost, kterou Roquefort jen těžko snášel. „A vůbec, proč je ta kniha tak cenná?“

Roquefort přehlédl těsnou místnost, která byla prosáklá pachem alkoholu a nikotinu. Mezi štosy novin a časopisů se válely stovky knih. Nechápal, jak někdo může žít v takovém nepořádku. „To mi řekněte vy.“

Hansen zavrtěl hlavou. „Nemám tušení. Neřekla mi, proč ji chce.“

Roquefortova trpělivost začala slábnout. „Já vím, kdo vás přeplatil.“

„Cože?“

„Jak dobře víte, s uvaděči v aukční síni se dá dohodnout. Paní Nelleová vás kontaktovala, abyste vystupoval jako její agent. Já jsem vás kontaktoval, abyste zajistil, že tu knihu skutečně získá, a abyste mi ten svazek okopíroval. A vy jste pak zařídil toho telefonického zájemce.“

Hansen se usmál. „Že vám ale trvalo, než jste na to přišel.“

„Vlastně ani ne. Jakmile jsem si opatřil informace, bylo to raz dva.“

„Takže teď je Stephanie Nelleová ze hry a tu knihu mám já. Na kolik si ji ceníte?“

Roquefortovi bylo nad slunce jasnější, kam Hansen směřuje. „Spíš je otázka, na kolik si ji ceníte vy?“

„Nic pro mě neznamená.“

Roquefort pokynul a jeho dva společníci popadli Hansena za paže. Udeřil ho pěstí do žaludku. Knihkupec zalapal po dechu a zlomil se v pase, ale přidrželi ho, aby se nezhroutil.

„Chtěl jsem, abyste mi udělal kopii a pak tu knihu dal Stephanii Nelleové,“ opakoval Roquefort. „Za to jsem vám zaplatil. Za nic víc. Mohl jste mi být užitečný. Ale teď už ne.“

„Já… tu knihu… mám.“

Roquefort pokrčil rameny. „To je lež. Vím přesně, kde ta kniha je.“

Hansen zavrtěl hlavou. „Nedostanete ji.“

„Mýlíte se. Bude to hračka.“

Malone rozsvítil zářivky nad úsekem s historickou literaturou. Černě lakované police přetékaly knihami všech tvarů, velikostí a barev. Jemu ale šlo o jeden konkrétní svazek, na který se pamatoval z doby před pár týdny. Koupil ho, spolu s několika dalšími příběhy z poloviny dvacátého století, od jednoho Itala, který si tohle zboží původně cenil na mnohem víc, než byl Malone ochoten zaplatit. Většina prodávajících nechápe, že cena se odvíjí od touhy danou věc

vlastnit, její vzácnosti a jedinečnosti. Stáří není nutně důležité, protože podobně jako v jedenadvacátém století se i v minulosti tiskla spousta braku.

Vzpomněl si, že několik těch italských knížek prodal, ale doufal, že právě ta, co ho zajímá, tu ještě někde je. Nepamatoval si, že by ji někomu prodával, i když to mohl udělat některý z jeho zaměstnanců. Ale díkybohu tu ještě pořád byla – v druhé řadě od podlahy, přesně tam, kam ji dal.

Její plátěné desky, kdysi určitě tmavě zelené, teď však vybledlé do barvy hašeného vápna, nechránil žádný přebal. Stránky měla z hedvábného papíru, s pozlacenou ořízkou a ozdobené rytinami. Zlatá písmena titulu byla odřená, ale ještě pořád se dala přečíst:

RYTÍŘI CHRÁMU ŠALOMOUNOVA.

Podle vročení pocházela z roku 1922. Když ji Malone poprvé uviděl, zaujala ho, protože templáři patřili k tématům, o kterých četl málo. Věděl, že to nebyli pouzí mniši, spíš zbožní válečníci – druh zvláštní spiritualizované vojenské jednotky. Měl o nich jen povrchní představu jako o mužích v bílém, s nápadnými rudými kříži. Hollywoodský stereotyp, samozřejmě. Vzpomněl si, jak byl uchvácen, když svazkem listoval.

Přenesl si knihu do jedné z klubovek roztroušených po místnosti, usadil se do jejích měkkých záhybů a začal číst. Postupně získával ucelenější pohled.

Roku 1118 křesťané zase jednou ovládali Svatou zemi. První křížová výprava se stala ohromným úspěchem. Ale i když muslimové byli poraženi, jejich území konfiskováno a jejich města obsazena, nebyli přemoženi. Dál se zdržovali na okrajích nově vytvořených křesťanských království a terorizovali všechny, kdo se do Svaté země odvážili.

Bezpečné putování do svatých míst bylo jedním z důvodů křížových výprav a mýtné vybírané na cestách se stalo hlavním zdrojem příjmů nově vytvořeného křesťanského království Jeruzalémského. Den za dnem proudili do Svaté země poutníci – přijížděli jednotlivě, v párech, ve skupinách nebo někdy jako celá vystěhovalecká společenství. Bohužel, cesta tam ani zpátky nebyla bezpečná. V záloze na ně čekali muslimové, všude se potulovali

bandité, dokonce i křesťanští vojáci byli hrozbou, protože drancování pro ně představovalo běžnou formu kořisti.

Takže když Hugo z Paynsu, rytíř ze Champagne, založil s osmi svými druhy nové hnutí – mnišský vojenský řád, zasvěcený tomu, že zajistí poutníkům bezpečný průchod –, setkal se jeho úmysl s nadšeným přijetím. Baldwin II., který vládl Jeruzalému, jim věnoval prostory pod mešitou al Aksá, o níž křesťané věřili, že je místem původního Šalomounova chrámu. Nový řád odvodil od tohoto sídla svůj název: Chudí rytíři Kristovi a templu Šalomounova.

Bratrstvo zpočátku zůstávalo malé. Každý rytíř složil sliby chudoby, cudnosti a poslušnosti. Osobně nic nevlastnili. Veškerý jejich světský majetek patřil řádu. Žili společně a jedli své pokrmy v mlčenlivosti. Stříhali si vlasy nakrátko, ale nechávali si růst vousy. Potravu a oblečení získávali z darů, pravidla jejich řeholního života se řídila podle sv. Augustina. Zvlášť symbolická byla pečeť řádu: dva rytíři jedoucí na jednom oři – připomínka doby, kdy si rytíři svého vlastního koně nemohli dovolit.

Náboženský řád sestávající z bojovníků nebyl ve středověkém chápání nic nepřijatelného. Naopak představoval působivou kombinaci zbožnosti a válečnické zdatnosti. Jeho vytvořením se vyřešil také další problém, totiž nedostatečná vojenská síla. Řád zajišťoval trvalou přítomnost spolehlivých bojovníků.

Kolem roku 1128 se rozrostl a získal si politickou podporu na vlivných místech. Evropští princové a preláti ho obdarovávali pozemky, penězi a zásobami. Nakonec mu udělil požehnání i papež a rytíři Templu se brzy stali jedinou pravidelnou armádou ve Svaté zemi.

Jejich řehole se řídila přísným souborem 686 pravidel. Lov byl zakázán. Žádné hry, podomní obchod nebo karban. Mluvit měli co nejméně a nesměli se smát. Nesměli nosit žádné ozdoby. Spali při rozsvícených světlech, oblečeni do košil, vest a kalhot, připraveni k boji.

Svrchovaným vládcem byl velmistr. Pod ním stálí senešalové, kteří plnili roli jeho zástupců a poradců. V boji veleli oddílům maršálové. Seržanti – latinsky servientes, francouzsky serqents – plnili úlohu řemeslníků, dělníků, sluhů a zbrojnošů; zajišťovali

řádovým rytířům podporu a tvořili vlastní páteř řádu. Na základě papežského výnosu z roku 1148 nosili rytíři bílý plášť se znamením rudého kříže o čtyřech stejně dlouhých, na koncích rozšířených, ramenech. Tvořili první disciplinovanou, dobře vybavenou a dobře řízenou armádu od časů Říma. Účastnili se všech následujících křížových výprav, jako první šli do bitev, jako poslední ustupovali; zásadně se nenechávali vykupovat ze zajetí. Věřili, že si službou v řádu zajistí posmrtnou spásu. Během dvou set let neustálého válčení podstoupilo mučednickou smrt v boji na dvacet tisíc templářů.

V roce 1139 papežská bula svěřila řád pod výlučnou pravomoc papeže, což templářům umožnilo působit volně kdekoli v křesťanských zemích a vymanit se vlivu panovníků. Byl to bezprecedentní čin. Jak řád získával politickou a hospodářskou sílu, shromáždil obrovský majetek. Králové a patriarchové mu ve svých závětích odkazovali velké sumy. Baronům a obchodníkům se dostalo půjček výměnou za příslib, že po jejich smrti domy, pozemky, vinice a zahrady, které vlastnili, přejdou do majetku templářů. Poutníkům se odměnou za štědré dary dostalo bezpečné cesty do Svaté země a zpět. Začátkem čtrnáctého století templáři jako finančníci konkurovali Janovanům, Lombarďanům a dokonce i Židům. V templářských sklepeních uchovávali své poklady francouzští a angličtí králové. S řádem obchodovali dokonce i muslimové.

Pařížský Templ se stal střediskem světového peněžního trhu. Z řádu se postupně vyvinul finanční a vojenský komplex, který byl soběstačný a byl řízen výlučně zevnitř. Templářský majetek, nějakých devět tisíc domů a statků, byl úplně osvobozen od daní a tahle jedinečná pozice vedla ke sporům s místním kněžstvem, jelikož kostely upadaly, zatímco templářská panství vzkvétala. K růstu napětí přispívalo i soupeření s dalšími řády, hlavně s johanity.

Během dvanáctého a třináctého století vládli Svaté zemi střídavě křesťané a Arabové. Když se stal vládcem muslimů Saladin, dostalo se Arabům prvního velkého vojevůdce a roku 1187 křesťanský Jeruzalém padl. Ve zmatku, který následoval, se templáři stáhli do Akkonu, opevněného města u Středozemního moře. Příštích sto let řád ve Svaté zemi skomíral, ale zato prosperoval v Evropě, kde vytvořil rozsáhlou síť kostelů, opatství a statků. Když Akkon roku

1291 padl, přišli templáři o svou poslední základnu ve Svaté zemi a zároveň i o smysl své existence.

Hned od svého vzniku se templářský řád vyznačoval tím, že lpěl na uchovávání svých tajemství, a zavdával tak důvod k pomluvám. Toho využil francouzský král Filip IV., který pošilhával po ohromném templářském majetku. Roku 1307 dal mnoho řádových bratrů uvěznit. Záhy se k němu připojili další panovníci. Následovalo sedm let soudních žalob a procesů. V roce 1312 papež Klement V. řád formálně rozpustil. Konečný úder přišel v roce 1314, kdy byl poslední velmistr Jacques de Molay upálen na hranici.

Malone pokračoval ve čtení. V paměti mu vytrvale hlodal červíček – vzpomínka na cosi, co četl, když knihou před pár týdny poprvé listoval. Procházel pasáže o tom, jak před rozpadem řádu v roce 1307 byli templáři odborníky v mořeplavbě, hospodářství, chovu dobytka, zemědělství a v tom nejdůležitějším, v peněžnictví. Zatímco církev zakazovala veškeré vědecké experimenty, templáři se učili od svých nepřátel, Arabů, jejichž kultura podporovala nezávislé myšlení. Stejně jako moderní banky utajovali templáři ohromnou část svého majetku tak, že ho rozptýlili na různá místa. Kniha dokonce citovala středověkou francouzskou báseň trefně popisující zazobanost řádu a jeho náhlý zánik.

Velmistři řádu, bratři,
kteří byli sytí a měli přemíru
zlata, stříbra a všeho majetku.
Kdepak jsou? Jak se jim daří?
Takovou sílu měli, že se nikdo neodvážil
cokoli jim vzít; tak statečný nikdo nebyl.
Pořád kupovali, nikdy neprodali.

Historie nebyla k templářům laskavá. I když uchvátili představivost básníků a kronikářů – byli rytíři Grálu v Parzifalovi, stejně jako démonickými antihrdiny v románu Ivanhoe –, svět je vnímá především jako účastníky brutálních a fanatických křížových výprav. Spolu s ostatními křižáky nesou nálepku evropské dobyvačnosti a agrese.

Malone převracel stránky, dokud konečně nenašel pasáž, kterou si pamatoval. Věděl, že tu někde je, jeho paměť ho nikdy nezklamala. Stálo v ní, že templáři šli do bitev pod praporem sestávajícím ze dvou barev – černé, představující hřích, který rytíři nechali za sebou, a bílé, symbolizující jejich nový život v řádu. Svou bojovou zástavu pokřtili francouzským výrazem, který označuje vznešenost, ušlechtilost a velkolepost. A totéž slovo používali i jako bojový pokřik.

Beauseant. Cosi jako Za čest a slávu.

Přesně totéž vykřikl muž v červené bundě, když skočil z Okrouhlé věže.

Co za tím vším vězí?

V Maloneovi se svářely staré pocity. Pocity, o kterých se celý rok po odchodu ze služby domníval, že je potlačil. Dobří agenti jsou zároveň zvědaví i opatrní. Stačí jedno z toho opomenout, vypadne důležitý kousek skládanky – a to může vést ke katastrofě. Kdysi před lety během jedné ze svých prvních misí tuhle chybu udělal a jeho ukvapenost stála život najatého agenta. Nebyl to poslední člověk, za jehož zabití cítil zodpovědnost, ale byl to ten první, a on si svou nedbalost nikdy neodpustil.

Stephanie má potíže, o tom není pochyb. Nařídila mu neplést se do jejích věcí, takže by bylo zbytečné s ní znovu mluvit. Ale něco by se možná dalo vytáhnout z Petera Hansena.

Podíval se na hodinky. Bylo už pozdě, ale Hansen byl známý jako noční pták a měl by ještě být vzhůru. Jestli ne, vzbudí ho.

Odložil knihu a zamířil ke dveřím.

11

Kde je deník Larse Nelleho?“ Zeptal se Roquefort. Peter Hansen, stále ještě v sevření těch dvou mužů, k němu vzhlédl. Roquefort věděl, že Hansen s Larsem Nellem úzce spolupracoval. Když odhalil, že Stephanie Nelleová přijede do Dánska na návštěvu aukce v Roskilde, odhadl, že bude Petera Hansena kontaktovat. A proto za knihkupcem přišel.

„Stephanie Nelleová se o deníku svého manžela určitě zmiňovala.“

Hansen zavrtěl hlavou. „Ne. Vůbec ne.“

„Když byl Lars Nelle naživu, zmiňoval se, že si píše deník?“

„Nikdy.“

„Copak nechápeš, jak na tom jsi? Nic z toho, co jsem po tobě chtěl, jsi nezařídil. A co hůř, oklamals mě.“

„Vím, že si Lars pečlivě pořizoval zápisky.“ Hansenův hlas se naplnil rezignací.

„Mluv dál.“

Hansen se viditelně zatvrdil. „Až mě pustíte.“

Roquefort dopřál tomu pošetilci pocit vítězství. Pokynul a jeho muži uvolnili sevření. Hansen si rychle dal hlt piva a pak vyložil karty na stůl. „Lars napsal spoustu knih o Rennes-le-Château. Všechny ty spekulace o ztracených pergamenech, skryté geometrii a hádankách se skvěle prodávaly.“ Hansen vypadal, že je zase na koni. „Dělal narážky na kdejaký poklad. Vizigótské zlato, templářský majetek, kořist zabavená Katarům. Popadni nitku a utkáš pokrývku, tak to říkával.“

Roquefort věděl o Rennes-le-Château všechno. Byla to nepatrná víska v jižní Francii, pocházející z časů Říma. V druhé polovině devatenáctého století utratil jakýsi kněz závratnou částku za přestavbu místního kostela. O desetiletí později se objevily zvěsti, že výzdobu financoval z velkého pokladu, který našel.

Lars Nelle se o té zajímavosti dozvěděl před třiceti lety a napsal o ní knihu, která se stala mezinárodním bestsellerem.

„Tak už mi řekni, co v tom deníku bylo," naléhal Roquefort. „Lišilo se to od těch publikovaných věcí?"

„Řekl jsem, že o žádném deníku nic nevím," Hansen popadl džbánek a dopřál si další hlt. „Ale jak jsem znal Larse, pochybuju, že by v těch svých knihách světu naservíroval všechno."

„A co zatajoval?"

Na Dánových rtech se objevil poťouchlý úsměv. „Jako byste to už nevěděl! Ale ujišťuju vás, že já o tom nevím ani ň. Jen to, co jsem četl v Larsových knihách."

„Být tebou, radši bych něco takového netvrdil."

Hansen se nenechal vyvést z míry. „Řekněte mi, co je na té knize tak důležitého? Vždyť ani není o Rennes-le-Château."

„Představuje klíč ke všemu."

„Jak může nanicovatá kniha, více než sto padesát let stará, představovat klíč?"

„Právě ty nejprostší věci často bývají nejdůležitější."

Hansen se natáhl pro cigaretu. „Lars byl podivín. Nikdy jsem se v něm nevyznal. Tou záležitostí s Rennes byl posedlý. Miloval to místo. Dokonce si tam koupil dům. Jednou jsem tam byl. Hrůza."

„Zmínil se Lars, jestli něco našel?"

Hansen ho znovu obdařil podezíravým pohledem. „A co jako?"

„Nedělej ciráty. Nemám na to náladu."

„Musíte něco vědět, jinak byste tu nebyl." Hansen se sehnul, aby odložil cigaretu do popelníku. Ale jeho ruka pokračovala v pohybu rovnou do otevřené zásuvky vedlejšího stolku. Vytáhl zbraň. Jeden z Roquefortových mužů mu pistoli vykopl z ruky.

„To bylo hloupé," řekl Roquefort.

„Čert vás vem," procedil Hansen a mnul si zápěstí.

Ve vysílačce, kterou měl Roquefort připnutou na opasku, to zapraskalo a jakýsi hlas oznámil: „Někdo sem jde." Pauza. „Je to Malone. Jde rovnou do obchodu."

Dalo se to čekat. Je načase dát Malonemu najevo, že tohle není jeho věc. Pokynul svým dvěma podřízeným. Přistoupili a zase popadli Petera Hansena za ruce.

„Za podraz se platí," řekl Roquefort. „Kdo do hajzlu jste?"

„Člověk, se kterým by sis neměl zahrávat.“ Raymond de Roquefort udělal znamení kříže. „Bůh s tebou.“

Malone viděl, že se ve třetím patře svítí. Ulice před Hansenovým obchodem byla prázdná. U ztemnělých chodníků parkovalo jen několik aut, která do rána všechna zmizí, než do této části pěší zóny Stragetu znovu podniknou invazi nakupující.

Co to Stephanie povídala u Hansena v obchodě? Můj manžel říkal, že jste člověk, který je schopen najít i to, co se najít nedá. Takže Peter Hansen byl zřejmě ve spojení s Larsem Nellem a jejich bývalé kontakty by vysvětlovaly, proč Stephanie vyhledala Hansena a nepřišla za Malonem. Ale nedávalo to odpověď na spoustu dalších otázek, které Malonemu táhly hlavou.

Malone se nikdy s Larsem Nellem nesetkal. Lars zemřel asi rok po Maloneho příchodu do Magellan Billet, v době, kdy se on a Stephanie teprve poznávali. Ale potom přečetl všechny Nelleho knihy – byla to směsice historie, faktů, dohadů a neuvěřitelných náhod. Lars patřil k těm, kdo holdují teoriím, podle nichž oblast jižní Francie známá jako Languedoc skrývá nějaký velký poklad. Což se částečně dalo pochopit. Bývala to země trubadúrů, hradů a křížových výprav, která zrodila legendu o Svatém grálu. Naneštěstí práce Larse Nelleho nepodnítily žádné seriózní vědecké bádání. Zato přitahovaly zájem spisovatelů a nezávislých filmařů, kteří stavěli na jeho předpokladech a donekonečna rozváděli teorie zahrnující kdeco, od mimozemšťanů přes římské nájezdy až po utajovanou podstatu křesťanství. Nic samozřejmě nebylo nikdy prokázáno, ale Malone si byl jistý, že francouzský turistický průmysl spekulace přímo miluje.

Kniha, kterou se Stephanie pokusila koupit na aukci v Roskilde, měla název Pierres Gravées du Languedoc. Tesané nápisy Languedocu. Podivný titul a ještě podivnější námět. Jakou souvislost to může mít? Věděl, že Stephanie nikdy neměla o práci svého manžela valné mínění. Právě v tom tkvěl nejvážnější problém jejich manželství a nakonec vedl ke kontinentální rozluce – Lars žil ve Francii, ona v Americe. Co tedy Stephanie dělá jedenáct let po manželově smrti v Dánsku? A proč se jí ti druzí pletou do cesty tak horlivě, že jsou kvůli tomu ochotni umřít?

Šel dál a pokoušel se uspořádat si myšlenky. Věděl, že Peter Hansen nebude rád, až ho uvidí, takže se rozhodl volit slova opatrně. Potřeboval si toho idiota usmířit a dozvědět se vše, co bude možné. Kdyby to jinak nešlo, byl ochoten i zaplatit.

Oknem v horním patře Hansenova domu cosi prolétlo.

Malone zůstal zírat na tělo, které vyletělo hlavou napřed, otočilo se ve vzduchu a rozplesklo se na kapotě jednoho ze zaparkovaných aut.

Vyrazil k němu a poznal Petera Hansena. Zkoušel nahmatat pulz. Slabý.

Kupodivu Hansen otevřel oči.

„Slyšíte mě?“ zeptal se ho Malone.

Žádná reakce.

Něco mu zasvištělo těsně kolem hlavy a Hansenův hrudník sebou škubl. Další hvízdnutí a lebka se roztříštila, krev a cáry kůže potřísnily Malonemu sako.

Otočil se.

V rozbitém okně o tři poschodí výše stál muž se zbraní. Stejný muž v kožené bundě, který začal střelbu v katedrále – ten, který zamýšlel napadnout Stephanii. Než střelec stačil znovu zamířit, skočil Malone za auto.

Dolů pršely další kulky.

Všechny ty výstřely zněly tlumeně jako tlesknutí dlaněmi. Pistole s tlumičem. Jedna kulka cinkla do střechy auta vedle Hansena. Jiná roztříštila čelní sklo.

„Pane Malone, tahle záležitost se vás netýká,“ řekl muž shora.

„Teď už ano.“

Nehodlal tam stát a diskutovat. Skrčil se, použil zaparkovaná auta jako štít a přeběhl ulicí dolů.

Jako lavina se na něj sesypaly další výstřely a pokoušely se najít si cestu kovem a sklem.

O dvacet metrů dál se ohlédl. Obličej z okna zmizel. Napřímil se a rozběhl se k nejbližšímu rohu. Zahnul za něj a hned i za další, snažil se využít labyrintu uliček a postavit mezi sebe a pronásledovatele co nejvíc domů. Ve spáncích mu pulzovala krev. Srdce mu bušilo. Zatraceně. Už v tom zase lítá.

Na chvíli se zastavil a lapal po dechu.

Zezadu se ozvaly běžící kroky. Rád by věděl, jestli jeho pronásledovatelé znají cestu Stregetem. Předpokládal, že ano. Za dalším rohem se ocitl mezi dalšími potemnělými obchody. Žaludek se mu svíral napětím. Nevěděl, kam běžet dál. Před ním bylo jedno z mnoha zdejších otevřených náměstí, s fontánou uprostřed. Všechny kavárny, které ho obklopovaly, byly na noc zavřeny. Nikdo nebyl v dohledu. Tady se moc míst vhodných k úkrytu nenajde. Na protější straně otevřeného prostranství stál kostel. Skrz potemnělá vitrážová okna prosvítalo slabé světlo. V létě jsou kodaňské kostely otevřené až do půlnoci. Potřeboval místo, kde se schovat, alespoň na chvíli. A tak se rozběhl k mramorovému portálu.

Klika cvakla a dveře se otevřely.

Opřel se do nich, pak je za sebou opatrně zavřel a doufal, že si toho jeho pronásledovatelé nevšimli. Prázdnotou uvnitř problikávalo jen tu a tam nějaké světélko. V té ponuré atmosféře působily sochy a masivní oltář skoro strašidelně. Zahleděl se do tmy směrem k oltáři a postřehl schody sestupující kamsi dolů. Zpod nich se linula matná záře. Pospíšil si k nim a sešel po nich, s hlavou plnou obav.

Železné dveře na úpatí schodů se otevíraly do širokého trojlodního prostoru s nízkým klenutým stropem. Uprostřed stály dva kamenné sarkofágy přiklopené těžkými žulovými víky s reliéfem. Temnotou pomrkávalo jediné žlutavé světélko u malého oltáře. Vypadalo to tu na šikovný dočasný úkryt. Zpátky do svého obchodu se vrátit nemůže. Určitě vědí, kde bydlí. Přiměl se ke klidu, ale kratičký okamžik úlevy vzápětí pominul, protože nahoře bouchly dveře. Zalétl pohledem ke klenutému stropu o necelý metr výš.

Nahoře zaduněly po podlaze dvoje kroky.

Stáhl se hlouběji do stínu. Zase se ho zmocnila důvěrně známá panika, ale silou vůle ji potlačil. Potřeboval něco na obranu, a tak se rozhlédl. Ve výklenku o šest metrů dál uviděl železný svícen.

Proplížil se k němu.

Stojan byl asi metr a půl vysoký a nesl jedinou, skoro deset centimetrů tlustou voskovici. Malone ji sundal a potěžkal kovový dřík. Pořádná váha. Se svícnem v ruce se po špičkách plížil přes kryptu a zaujal pozici za dalším sloupem.

Zaslechl kroky na schodech.

Malone se snažil prohlédnout temnotu za sarkofágy a tělo mu hrálo energií, která mu vždycky v minulosti pomáhala zbystřit myšlení.

Na posledním schodu se objevila silueta muže. Držel pistoli, tlumič na konci hlavně byl zřetelný dokonce i ve tmě. Malone uchopil železný dřík pevněji a napřáhl paži. Muž se k němu přibližoval. Malone napjal svaly. V duchu počítal do pěti, zaťal zuby, rozmáchl se a udeřil muže svícnem naplocho přes hrudník, až odletěl k jedné z hrobek.

Odhodil svícen stranou a zasadil muži ránu na čelist. Pistole mu vylétla z ruky a třeskla o podlahu.

Útočník se sesypal k zemi.

Malone zapátral po pistoli, protože do krypty zamířily další kroky. Našel zbraň a pevně ji stiskl v ruce.

Jeho směrem přilétly dvě střely.

Zaryly se do stropu a na podlahu se snesla sprška prachu. Ukryl se za sloup a vypálil. V odpověď zazněl další tlumený výstřel; kulka se odrazila od protější zdi.

Útočník už dál nepostupoval. Přikrčil se za vzdálenějším sarkofágem.

Malone věžel v pasti.

Druhý střelec mu blokoval jedinou únikovou cestu a ten první se už začínal drápat na nohy, i když přitom sténal. Malone měl sice zbraň, ale dobře to pro něj nevypadalo.

Pokoušel se prohlédnout tmu ve spoře osvětlené prostoře a připravoval se na to, co přijde.

Muž, který se zvedal z podlahy, se najednou zase zhroutil.

Uplynulo několik okamžiků.

Ticho.

Nahoře se ozvaly kroky. Pak se kostelní dveře otevřely a zavřely. Malone se nehýbal. Ticho bylo přímo drtivé. Snažil se prohlédnout temnotu. Nikde se nic nepohnulo.

Rozhodl se riskovat a opatrně popošel dopředu.

První útočník ležel zhroucený na podlaze. I ten druhý byl podobně nehybný a tichý. Zkontroloval oběma pulz. Tepal, ale slabě.

Pak si všiml, že jeden z nich má vzadu na krku cosi zvláštního. Sklonil se blíž a vytáhl malou šipku s dvoucentimetrovou jehlou na špičce.

Jeho zachránce byl důmyslně vybavený.

V těch dvou na podlaze poznal muže, které zahlédl před aukční síní. Ale kdo je zlikvidoval? Znovu se shýbl a vzal si obě pistole, pak prohledal těla. Žádný průkaz totožnosti. Jeden z nich měl pod bundou vysílačku. Nasadil si sluchátka a mikrofon.

„Je tam někdo?“ řekl do mikrofonu.

„A kdo jste vy?“

„Jste ten člověk, který byl v katedrále? Ten, který právě zabil Petera Hansena?“

„Napůl správně.“

Uvědomil si, že se nikdo nevyjadřuje naplno na otevřeném kanálu, ale podstata byla jasná. „Vaši muži jsou mimo hru.“

„To vy?“

„Kéž by to byla moje zásluha. Kdo jste?“

„To není pro náš rozhovor důležité.“

„Co vám Peter Hansen udělal?“

„Nenávidím ty, kdo mě podvedou.“

„To je vidět. Ale někdo právě dostal vaše dva maníky. Nevím, kdo to byl, ale fandím mu.“

Žádná odpověď. Malone čekal ještě chvilku a už chtěl znovu promluvit, když to ve sluchátku zachraptělo. „Věřím, že toho štěstí využijete a vrátíte se k prodávání knih.“

Vysílačka zmlkla.

12

OPATSTVÍ DES FONTAINES
FRANCOUZSKÉ PYRENEJE
23.30

Senešal se probudil. Usnul v křesle vedle postele. Rychlý pohled na hodiny na nočním stolku mu prozradil, že spal asi hodinu. Pohlédl na svého nemocného učitele. Povědomý zvuk těžkého dechu byl ten tam. V rozptýlených paprscích zářícího světla, které se zvenčí vlévalo do pokoje, uviděl v očích starého muže odraz smrti.

Hmátl po tepu.

Velmistr byl mrtev.

Začala ho opouštět odvaha, a tak poklekl a modlil se za zesnulého přítele. Rakovina zvítězila. Bitva skončila. Ale brzy začne další střet jiného druhu. Prosil Pána, aby přijal duši starého muže na nebesa. Vždyť nikdo si nezasloužil spasení víc než on. Naučil se od svého učitele všechno – osobní selhání a citová osamělost ho přivedly pod starcův vliv už dávno. Učil se rychle a snažil se ho nikdy nezklamat. Chyby lze tolerovat, pokud je neopakuješ, tak mu to velmistr řekl – a jen jednou, protože nikdy nic neříkal dvakrát.

Mnoho bratrů považovalo jeho přímočarost za aroganci. Jiní nelibě nesli to, co považovali za blahosklonný přístup. Ale nikdo nikdy nezpochybnil velmistrovu autoritu. Povinností bratrů je poslouchat. O vlastnostech se uvažovalo pouze při výběru velmistra.

A právě k tomu teď dojde.

Po sedmašedesáté od vzniku řádu, tedy od začátku dvanáctého století, bude volen další velmistr. Předchozích šestašedesát zastávalo tuto funkci v průměru osmnáct let a jejich zásluhy o řád se různily od nulových až po nezměrné. Každý sloužil řádu až do smrti. Někteří zemřeli v bitvě, ale dny otevřených bojů už byly dávno pryč. Současné zápasy byly rafinovanější; otcové řádu by si vůbec nedokázali představit, kde se svádějí. Internet, knihy, časopisy, noviny, soudní síně – to vše byla místa, která řád vytrvale střežil, aby zajistil, že jeho tajemství zůstanou v bezpečí a jeho existence

nezpozorována. A přinejmenším v tomhle všichni velmistři, i ti neschopní, uspěli. Ale senešal se bál, že příští období bude rozhodující. Schylovalo se k vnitřní válce, kterou mrtvý muž ležící před ním držel pod kontrolou díky neuvěřitelné schopnosti předvídat myšlenky svých nepřátel.

V tichu, které ho obklopovalo, se hukot vodopádu doléhající zvenčí, zdál být blíž. Během léta bratři často vodopády navštěvovali a vychutnávali si požitek z koupele v ledové vodě. I on po takovém potěšení toužil, ale věděl, že v nejbližší době na to nebude čas. Rozhodl se, že bratrům oznámí velmistrovu smrt až před primou, ranní modlitbou za úsvitu, a to nebude dříve než za pět hodin. V dřívějších časech se templáři scházívali hned po půlnoci na matutinu, ale ten zbožný zvyk vzal stejně jako další řádová pravidla za své. Dnes vládl realističtější denní režim, který respektoval důležitost spánku a lépe vyhovoval rytmu života v jedenadvacátém století.

Věděl, že se nikdo neodváží vstoupit do velmistrovy ložnice. Toto privilegium měl jen on, zvláště v době, kdy velmistr onemocněl. Natáhl se pro pokrývku a přetáhl ji přes mrtvý obličej starého muže.

V hlavě se mu vylíhl nápad a vyvolával v něm čím dál větší pokušení. Řád svým členům vštěpoval smysl pro disciplínu a on byl pyšný, že ji nikdy vědomě neporušil. Ale teď by porušil hned několik pravidel. Přemýšlel o tom celý den, kdy mu přítel umíral před očima. Kdyby si byla smrt pro velmistra přišla ve chvíli, kdy opatství kypí ruchem, nemohl by svůj nápad uskutečnit. Ale v tuto hodinu měl volnou ruku a vzhledem k tomu, co se zítra může stát, to mohla být jeho jediná šance.

A tak se sklonil, shrnul pokrývku zpět, rozepnul modrou kazajku a odkryl mrtvé tělo. Řetěz byl přesně tam, kde měl být. Přetáhl jeho zlaté články mrtvému přes hlavu.

Na konci se zatřpytil stříbrný klíč.

„Promiňte," zašeptal a vrátil pokrývku zpátky.

Pospíšil si přes pokoj k renesanční skříni ztmavlé častým voskováním. Uvnitř ležela bronzová kazeta, zdobená stříbrným erbem. Kromě velmistra věděl o její existenci jen on; mnohokrát ho viděl, jak ji otevíral, i když sám nikdy nesměl prozkoumat její obsah.

Odnesl kazetu ke stolu, zasunul klíč do zámku a ještě jednou poprosil za odpuštění.

Hledal svazek vázaný v kůži, který velmistr několik let vlastnil. Věděl, že je uložen uvnitř schránky – velmistr ho tam uložil v jeho přítomnosti –, ale když zvedl víko, uviděl, že uvnitř je jen růženec, pár listů papíru a misál. Žádná knížka.

Jeho obavy se naplnily. Vystřídala je jistota.

Vrátil kazetu do skříně a odešel z ložnice.

Opatství bylo bludištěm několikaposchodových křídel, z nichž každé bylo vystavěno v jiném století, takže celek působil nesourodě. V současnosti poskytovalo přístřeší čtyřem stům bratří. Byla tu kaple, krásný klášterní dvůr, dílny, kanceláře, tělocvična, společné místnosti pro hygienu, stravování a zábavu, kapitula, sakristie, refektář, hovorny, nemocnice a impozantní knihovna. Velmistrova ložnice byla umístěna v budově postavené v patnáctém století, s průčelím obráceným k příkrým skalnatým srázům, které se tyčily nad úzkým údolím. K příbytkům bratrů nebylo daleko. Senešal prošel klenutým portálem, který vedl do dormitáře. Svítilo se v něm, protože řád zakazoval, aby místnosti byly úplně temné. Nezaznamenal žádný pohyb a neslyšel nic víc než občasné zachrápání. Před staletími by u dveří stála stráž – napadlo ho, jestli by tenhle zvyk nestálo za to během příštích dní obnovit.

Procházel širokou chodbou po tmavorudém běhounu, který pokrýval hrubou kamennou podlahu. Všude kolem byly obrazy, sochy a další památky připomínající slavnou minulost opatství. Na rozdíl od jiných pyrenejských klášterů se zde během Francouzské revoluce nerabovalo a díky tomu si opatství uchovalo nejen svůj původní účel, ale i umělecké poklady.

Došel k hlavnímu schodišti a sestoupil do přízemí. Dalšími klenutými chodbami prošel do prostor určených pro dočasné obyvatele a návštěvníky. Nebývalo jich moc, jen pár tisíc ročně, a příspěvky od těch, kdo tu poznávali klášterní život činily jen zlomek provozních výdajů. Přesto bylo zapotřebí dbát na to, aby nerušili soukromí bratrů.

Dveře, které hledal, byly na konci další chodby. Byly zdobené středověkou mříží a jako vždy otevřené.

Vstoupil do knihovny.

Málokterá knižní sbírka zůstane neporušená, ale nespočetné svazky, které ho obklopovaly, se zachovaly jako celek po více než sedm století. Na začátku bylo několik málo knih; pak se sbírky rozrůstaly o dary, odkazy, dědictví a nákupy a na samém začátku také díky práci písařů, kteří pracovali dnem i nocí. Témata se postupem času lišila, ale přetrvával důraz na teologii, filozofii, logiku, historii, právo, vědu a hudbu. Latinská věta vepsaná do omítky nad hlavním vchodem byla výstižná: CLAUSTRUM SINE ARMARIO EST QUASI CASTRUM SINE ARMAMENTARIO. Klášter bez knihovny je jako hrad bez opevnění.

Zastavil se a naslouchal.

Nikde nikdo.

S bezpečností si nikdo nelámal hlavu, protože řádová pravidla sbírku celých osm století střežila dokonale. Žádný z bratrů by se neodvážil vstoupit bez dovolení. Ale on nebyl bratr. Byl senešal. Alespoň ještě jeden den.

Vydal se mezi policemi k zadní části obrovské knihovny a zastavil se u černých železných dveří. Čtečkou připevněnou ke zdi protáhl plastikovou kartu. Tyhle karty vlastnil jedině velmistr, maršál, archivář a on sám. Přístup ke svazkům za dveřmi bylo možné získat jen s velmistrovým výslovným souhlasem. Dokonce i archivář musel zažádat o svolení, než vstoupil. Uvnitř bylo uloženo mnoho vzácných knih, starých smluv, jmenovacích listin, seznam členů a to nejdůležitější: kroniky, které zachycovaly veškerou tradovanou historii řádu. Stejně jako zápisy z jednání britského parlamentu či amerického Kongresu i templářské Kroniky dopodrobna zaznamenávaly veškeré úspěchy i pády. Pořád se uchovávaly původní svazky, převážně křehké folianty s mosaznými sponami, ale většina jejich obsahu už byla naskenována do elektronické podoby. Usnadnilo se tak vyhledávání v záznamech, které řád za staletí své existence nashromáždil.

Vstoupil, namířil si to ke slabě osvětleným regálům a našel knihu na určeném místě. Byla malá, sotva dvaceticentimetrová, necelé tři centimetry tlustá. Našel ji náhodou před dvěma lety – stránky v dřevěných deskách potažených teletinou. Vlastně to ani nebyla kniha,

spíš jen její předchůdce – raný pokus, jak nahradit pergamenové svitky, aby se dalo psát na obě strany.

Opatrně kodex otevřel.

Titulní strana chyběla. Na prvním listu byl latinský text psaný kurzívou, s iluminovanými okraji v červené, zelené a zlaté barvě. Už věděl, že to je kopie z patnáctého století, kterou pořídil některý písař z opatství. Většina starých kodexů vzala za své, jejich pergamen byl použit buď k vazbě jiných knih, jako víčka na sklenice, nebo prostě k rozdělání ohně. Díkybohu, že tenhle svazek přežil. Neobsahoval nic cenného a on nikdy nikomu neprozradil, co uvnitř našel, dokonce ani svému velmistrovi ne. Protože teď by mohl ty informace potřebovat a třeba už nebude mít jinou šanci, jak je získat, zastrčil knížku do záhybů své kutny.

Popošel uličkou a našel jiný tenký svazek, rovněž psaný ručně, ale až v druhé polovině devatenáctého století. Nebyla to knížka určená veřejnosti, ale osobní záznam. Možná že ji bude také potřebovat, a tak ji také uschoval v klerice.

Pak odešel z knihovny; byl si vědom toho, že bezpečnostní zařízení u dveří zaznamenalo čas jeho návštěvy. Magnetické proužky připevněné v každém z obou svazků prozradí, že oba odnesl s sebou. Jenže kromě dveří se senzory jiná cesta ven neexistovala a kdyby chtěl magnetické proužky odstranit, mohl by poškodit knihy, a tak neměl na vybranou. Mohl jen doufat, že ve zmatku příštích dní nikdo nebude mít čas, aby zkoumal záznamy.

Pravidla byla jasná.

Krádež řádového majetku se trestá vypovězením.

Ale tohle je příležitost, kterou musí využít.

13

23.50

Malone nic neriskoval a odešel z kostela zadními dveřmi, za sakristií. Nemohl si dělat starosti s těmi dvěma muži v bezvědomí. Hlavně se potřeboval dostat ke Stephanii, ať si prská, jak chce. Ten člověk z katedrály, ten, co zabil Petera Hansena, má určitě vlastních problémů až nad hlavu. Někdo vyřadil ze hry jeho dva pomocníky. Malone sice neměl zdání, kdo a proč, ale byl mu za to vděčný, protože jinak by z krypty stěží unikl. Znovu se proklínal, že se do toho namočil, ale už bylo příliš pozdě vycouvat. Vězel v tom až po uši, ať chtěl nebo nechtěl.

Dal se po okružní cestě ven ze Stragetu, až došel na Kongens Nytorv, typické rušné náměstí obestavěné okázalými domy. Celou dobu byl maximálně ve střehu, ohlížel se, jestli ho někdo nesleduje, ale nikdo za ním nešel. V tuhle pozdní hodinu byla doprava na náměstí klidná. Na promenádě podél kanálu Nyhavn, který začínal hned za východní stranou náměstí, bylo pořád ještě živo. V zahrádkách restaurací, před malebnými domy s lomenicemi posedávali lidé, co si sem zašli na večeři. Všude vyhrávala hudba.

Pospíšil si po chodníku k hotelu d'Angleterre. Jasně osvětlené průčelí sedmiposchoďové budovy shlíželo na moře a zabíralo celý městský blok. Byla to elegantní budova z osmnáctého století, jejíž pokoje, jak věděl, hostily krále, vladaře a prezidenty.

Vstoupil do haly a došel k recepci. Z hlavního salonku se linula příjemná hudba, tu a tam se mihl nějaký hotelový host. Na mramorovém pultu stála řada domácích telefonů. Z jednoho z nich zavolal do pokoje Stephanie Nelleové. Telefon zazvonil třikrát, než ho zvedla.

„Probuďte se," řekl.

„Neřekla jsem vám to prve dost jasně, Cottone?" Mluvila stejně úsečně jako v Roskilde.

„Peter Hansen je mrtvý." Uplynula chvilka ticha. „Jsem na pokoji šest set deset."

Vešel do pokoje. Stephanie měla na sobě hotelový župan. Vylíčil jí všechno, co se právě stalo. Vyslechla ho mlčky, stejně jako když jí dřív podával hlášení. Ale zahlédl v její unavené tváři náznak porážky a zadoufal, že začíná měnit postoj.

„Dovolíte mi teď, abych vám pomáhal?“ zeptal se.

Studovala ho očima, které, jak si často všiml, měnily odstín podle nálady. Jistým způsobem mu to připomínalo jeho matku, i když Stephanie byla stěží o dvanáct let starší než on. Vztekat se pro ni nebylo úplně netypické. Nerada dělala chyby a zlobila se, když vyšly najevo. Neměla talent na získávání informací, ale na jejich analýzu a vyhodnocování. Byla pečlivou organizátorkou, která spřádala nitky a plánovala akce se lstivostí leoparda. Sledoval ji mnohokrát, jak bez zaváhání dělá těžká rozhodnutí – jak státní návladní, tak prezidenti vždy spoléhali na její chladnou rozvahu –, a tak se podivoval její současné nejistotě a tomu, jak podivně působí na její obvykle zdravý úsudek.

„K Hansenovi jsem je nasměrovala já,“ zamumlala. „V katedrále jsem toho člověka neopravila, když nadhodil, že Hansen by mohl mít Larsův deník.“ Pověděla mu o rozhovoru.

„Popište mi ho.“ Když ji vyslechl, řekl: „Je to tentýž chlápek, který začal se střílením a odrovnal Hansena.“

„Najal si toho člověka, co pak skočil z Okrouhlé věže. Chtěl ukrást kabelku, kde jsem měla Larsův deník.“

„A potom přišel na aukci, protože věděl, že tam budete. Kdo mu mohl říct, že tam jedete?“

„Jen Hansen. V úřadě vědí jen to, že jsem na dovolené. Mám u sebe sice telefon, ale zakázala jsem jim, aby mě vyrušovali, pokud nepůjde o něco naprosto urgentního.“

„Jak jste se o té aukci dozvěděla?“

„Před třemi týdny mi přišla poštovní zásilka podaná v Avignonu ve Francii. Uvnitř byl vzkaz a Larsův deník.“ Odmlčela se. „Ten zápisník jsem neviděla dlouhé roky.“

Věděl, že jindy by to bylo zapovězené téma. Lars Nelle si vzal život před jedenácti lety, našli ho oběšeného na jednom mostě v jižní Francii. V kapse měl vzkaz, ve kterém stálo pouze SBOHEM, STEPHANIE. Na akademika, který vydal pěknou řádku knih, bylo

takové stručné rozloučení téměř urážkou. I když tou dobou žili už odloučeně, Stephanie nesla jeho ztrátu těžce; Malone si vzpomínal, že následující měsíce protrpěla. O Larsově smrti nikdy nemluvili a bylo krajně neobvyklé už to, že se o tom teď vůbec zmínila.

„Co v tom deníku je?“ zeptal se.

„Larse fascinovala tajemství v Rennes-le-Château…“

„Já vím, četl jsem jeho knihy.“

„O tom jste se nikdy předtím nezmínil.“

„Neptala jste se.“

Postřehla, že je podrážděný. Dělo se toho hodně a na prázdné tlachy neměli čas.

„Lars rozvíjel nejrůznější teorie o tom, co mohlo nebo nemohlo být ukryto v Rennes-le-Château a okolí,“ řekla. „Ale dost svých soukromých dohadů zapsal jedině do deníku, který nosil pořád u sebe. Myslela jsem, že po jeho smrti zůstaly ty zápisky u Marka.“

Další bolavé místo. Mark Nelle byl historik se specializací na středověk, vystudoval na Oxfordu a učil na univerzitě v Toulouse, v jižní Francii. Před pěti lety zahynul v Pyrenejích. Pod lavinou. Jeho tělo se nikdy nenašlo. Malone věděl, že tragédii ještě umocnil komplikovaný vztah, který Stephanie se synem měla. V rodině Nelleových byla spousta zlé krve, ale jemu do toho nic nebylo.

„Ten zatracený deník je jako duch, který se vrátil, aby mě strašil,“ řekla. „Ten vzkaz se zmiňoval o aukci a možnosti získat tam tu knihu. Pamatuju si, že o ní Lars mluvil, a deník na ni odkazoval, proto jsem přijela, abych ji koupila.“

„A varovný alarm se vám v hlavě nerozezněl?“

„Proč by měl? Na rozdíl ode mě se manžel nezabýval ničím nebezpečným. Pátral po věcech, které neexistují. Jak jsem mohla tušit, že narazím na lidi ochotné zabíjet?“

„Stačil ten člověk, co skočil z Okrouhlé věže. Měla jste se na mě už tehdy obrátit.“

„S tímhletím se musím vypořádat sama.“

„S čím?“

„Já nevím, Cottone.“

„Proč je ta kniha tak důležitá? Na aukci se zdálo, že je bezvýznamná a po obsahové stránce těžko zařaditelná. Žasli, že se prodala za takový obnos.“

„Nevím.“ Do hlasu se jí vracela zlost. „Opravdu nevím. Před dvěma týdny jsem si sedla k Larsově deníku a musím přiznat, že mě uchvátil. Je to hanba, ale nikdy předtím jsem nepřečetla jedinou jeho knihu – až do minulého týdne. A když jsem to udělala, zastyděla jsem se za svůj předchozí postoj. Po jedenácti letech vidí člověk věci jinak.“

„Co jste zamýšlela?“

Zavrtěla hlavou. „Nevím. Chtěla jsem tu knihu jen koupit. Přečíst si ji a zjistit, co v ní je. A když už jsem tady, chtěla jsem si zajet do Francie a strávit pár dní v Larsově domě. Už hezky dlouho jsem tam nebyla.“

Zjevně se snažila usmířit se s duchy, ale bylo potřeba vzít v úvahu realitu. „Potřebujete pomoc, Stephanie. Děje se tu toho moc a já mám s podobnými záležitostmi zkušenost.“

„Nemusíte řídit svůj obchod?“

„Moji zaměstnanci to pár dní zvládnou.“

Váhala, ale evidentně zvažovala jeho nabídku. „Byl jste nejlepší agent, jakého jsem kdy měla. Dodnes mě štve, že jste odešel.“

„Udělal jsem, co jsem musel.“

Zavrtěla hlavou. „A ještě ke všemu mi vás odlákal Henrik Thorvaldsen. To se mě dotklo.“

Když loni odcházel do výslužby, svěřil se jí, že se chce odstěhovat do Kodaně. Schvalovala mu to, dokud se nedozvěděla o Thorvaldsenově roli. Samozřejmě mu tu změnu postoje nevysvětlila a on se raději nevyptával.

„Mám pro vás špatné zprávy,“ dodal. „Víte, kdo je ta osoba, která vás po telefonu přeplatila? Henrik.“

Podívala se na něj nevěřícně.

„Pracoval s Peterem Hansenem.“

„Co vás dovedlo k takovému závěru?“

Prozradil jí, co se dozvěděl na aukci a co mu řekl ten člověk s vysílačkou. *Nenávidím ty, kdo mě podvedou.* „Hansen zřejmě hrál na obě strany a prohrál.“

„Počkejte na mě venku,“ požádala.

„Proto jsem přišel. Vy a Henrik si potřebujete promluvit. Ale musíme odsud odejít opatrně. Ti chlapi mohou ještě pořád být někde poblíž.“

„Jen se obléknu.“

Popošel ke dveřím. „Kde je Larsův deník?“

Ukázala na sejf.

„Vezměte ho s sebou.“

„Je to rozumné?“

„Policie určitě najde Hansenovo tělo. Nebude jim trvat dlouho, než si dají dvě a dvě dohromady. Musíme se na to připravit.“

„Policii zvládnu.“

Změřil si ji. „V Roskilde vás Washington vysekal, protože nevěděli, oč jde. Ale vsadím boty, že teď už se to na ministerstvu spravedlnosti pokoušejí zjistit. Nesnášíte vyptávání, ale až vám zavolá státní návladní, nebudete ho moci poslat do háje. Já sice pořád ještě netuším, co děláte, ale jedno vím: Nechcete o tom mluvit. Takže se sbalte.“

„Po vaší aroganci se mi tedy opravdu stýskalo.“

„I já jsem postrádal vaši vřelost a srdečnost. Mohla byste projednou udělat, oč vás žádám? Práce v terénu dá člověku zabrat, i když nikdo nedělá pitomosti.“

„Nepotřebuju, abyste mi to připomínal.“

„Ovšemže potřebujete.“

A odešel.

14

PÁTEK, 23. ČERVNA
1.30

Malone a Stephanie vyjeli z Kodaně po dálnici 152. I když Malone projel trasu z Rio de Janeira do Petropolisu a podél pobřeží z Neapole do Amalfi, byl přesvědčený, že cesta na sever do Helsingoru, podél dánského skalnatého východního pobřeží, je zdaleka nejkrásnější přímořskou trasou. Rybářské vesnice, bukové lesy, letní vily a šedá rozloha úžiny Oresund, to vše nabízelo nepomíjející nádheru.

Počasí bylo typické. Čelní sklo kropil déšť poháněný prudkým větrem. Za jedním malým přímořským letoviskem, na noc uzavřeným, se dálnice stáčela do vnitrozemí, do zalesněné oblasti. Malone projel otevřenými vraty, po travnaté příjezdové cestě se dostal za dvě bílé chaty a zaparkoval na dlážděném dvoře. Dům za ním byl ukázkou dánského baroka – třípatrová budova, postavená z cihel a obložená pískovcem, korunovaná nádherně klenutou měděnou střechou. Jedno křídlo se obracelo do vnitrozemí, druhé k moři.

Malone znal historii tohoto místa. Dům se jmenoval Christiangate a před třemi sty lety ho postavil jeden chytrý Thorvaldsen, kterého napadlo, že tuny bezcenné rašeliny lze využít jako palivo k výrobě porcelánu. V devatenáctém století dánská královna prohlásila porcelánku oficiálním dvorním dodavatelem a Adelgate Glasvaerker, se svým výrazným symbolem dvou kruhů a linkou pod nimi, i v dnešní době ještě pořád hrála prim v Dánsku a v Evropě. Současnou hlavou společnosti byl patriarcha rodiny, Henrik Thorvaldsen.

Dveře jim otevřel správce, který se vůbec nezdál překvapený tím, že je vidí. Což bylo zvláštní, vzhledem k tomu, že bylo po půlnoci a Thorvaldsen tíhl k samotářství. Správce je uvedl do místnosti, které dubové trámy, brnění a olejomalby propůjčovaly vzhled vznešeného sídla. Vévodil jí dlouhý stůl – čtyři století starý. Malone si vzpomněl, jak Thorvaldsen jednou vyprávěl, že takovou tmavou patinu získá

javorové dřevo jen staletími používání. Thorvaldsen teď seděl u jednoho konce stolu, před sebou pomerančový koláč a konvici, ze které stoupala pára.

„Prosím, pojďte dál. Posaďte se.“

S očividnou námahou vstal z křesla a obdařil je úsměvem. Jeho nahrbená artritická postava neměřila na výšku víc než sto šedesát pět centimetrů, záhyby volného svetru s norskými vzory ani trochu nezakrývaly hrb na zádech. Malone postřehl, jak se mu blýská v šedých očích. Jeho přítel má něco za lubem.

Malone ukázal na koláč. „To jste si byl tak jistý naším příjezdem, že jste nám upekl koláč?“

„Nebyl jsem si jistý, jestli budete vážit cestu oba, ale věděl jsem, že vy přijedete určitě.“

„Jak to?“

„Jakmile jsem zjistil, že jste na aukci, bylo mi jasné, že je jen otázkou času, kdy se dozvíte o mé roli v celé věci.“

Stephanie vykročila ke starci. „Chci svou knihu.“

„Žádné ‚dobrý den‘? ‚To jsem ráda, že vás vidím‘? Jenom ‚chci svou knihu‘?“ poznamenal odměřeně.

„Nemám vás ráda.“

Znovu si sedl do čela stolu. Malone usoudil, že koláč vypadá dobře, a tak se usadil a kus si ukrojil.

„Vy mě nemáte ráda?“ opakoval Thorvaldsen. „To je zvláštní, když uvážíme, že jsme se nikdy neviděli.“

„Znám vás.“

„Znamená to, že Magellan Billet o mně vede spis?“

„Vaše jméno se objevuje na nejpodivnějších místech. Vedeme vás jako osobu evidovanou v mezinárodním zájmu.“

Thorvaldsen udělal grimasu, jako by ho hluboce ranila. „Vy mě snad považujete za teroristu nebo kriminálníka.“

„Co z toho jste?“

Dán se na ni zadíval s náhlou zvědavostí. „Řekli mi, že máte nadání vymýšlet velké věci a schopnost dotáhnout je do konce. Je podivné, že s takovými předpoklady jste naprosto selhala jako manželka a matka.“

Stephaniiny oči se naplnily rozhořčením. „Nic o mně nevíte.“

„Vím, že vy a Lars jste spolu nežili už roky předtím, než zemřel. Vím, že jste se lišili ve spoustě věcí. Vím, že vy a váš syn jste se odcizili.“

Návaly vzteku zabarvil Stephanii tváře do ruda. „Jděte do háje.“

Thorvaldsen se jejími slovy nenechal vyvést z míry. „Mýlíte se, Stephanie.“

„V čem?“

„Ve spoustě věcí. A je načase, abyste se dozvěděla pravdu.“

Roquefort našel venkovské sídlo podle instrukcí, které si vyžádal. Jakmile se dozvěděl, kdo spolupracoval s Peterem Hansenem na získání knihy, trvalo jeho pobočníkovi jen půl hodiny, aby mu obstaral informace. Teď si Roquefort prohlížel okázalý dům vítěze aukce – Henrika Thorvaldsena – a všechno mu dávalo smysl.

Thorvaldsen byl jedním z nejbohatších Dánů, kořeny jeho rodiny sahaly až k Vikingům. Jeho majetek byl impozantní. Kromě Adelgate Glasvaerker vlastnil akcie v britských bankách, polských dolech, německých továrnách a evropské dopravě. Měl miliardy a v Evropě se pravidelně objevoval na prvním místě žebříčků nejbohatších lidí. Byl to podivín, introvert, který jen vzácně opouštěl své sídlo. Proslul štědrými příspěvky na dobročinnost, podporoval zejména ty, kdo přežili holocaust, antikomunistické organizace a mezinárodní lékařskou pomoc.

Bylo mu šedesát dva let a měl blízko k dánské královské rodině, zvláště ke královně. Žena a syn mu zemřeli, žena na rakovinu, syna zastřelili před více než rokem, když pracoval pro dánské vyslanectví v Mexico City. Jednoho z vrahů zlikvidoval americký právník – agent Cotton Malone. Existovala i spojitost mezi Thorvaldsenem a Larsem Nellem, ačkoli ne zrovna pozitivní – Thorvaldsen dost neuctivě komentoval Nelleho výzkumy. Před patnácti lety došlo k trapnému incidentu v pařížské Bibliothèque Sainte-Genevieve, když se tam do sebe ti dva hlasitě pustili. Psalo se o tom v kdejakých francouzských novinách.

To vše mohlo vysvětlovat, proč se Henrik Thorvaldsen zajímal o nabídku Petera Hansena, ale ne tak úplně.

Roquefort potřeboval vědět všechno.

Z černého Oresundu útočil sílící oceánský vítr a déšť se změnil v mrholení. Dva z Roquefortových průvodců stáli vedle něj. Další dva čekali ve voze zaparkovaném opodál, stále ještě omámeni drogou. Roquefort pořád netušil, kdo se mu plete do cesty. Za celý den nikoho nezahlédl, a přesto někdo skrytě sledoval každý jeho krok. Někdo s dovedností užíval uspávací šipky.

Ale nejdřív to důležitější. Namířil si to přes mokrý dvůr k řadě keřů, které rostly před průčelím elegantního domu. V přízemním pokoji, ze kterého musel být za denního světla skvělý výhled na moře, se svítilo. Nikde žádná ostraha, psi ani poplašný systém. Zvláštní, ale ne překvapivé.

Roquefort přistoupil k osvětlenému oknu. Všiml si auta zaparkovaného na příjezdové cestě a zadoufal, že mu zase začíná přát štěstí. Opatrně nahlédl dovnitř a uviděl Stephanii Nelleovou a Cottona Maloneho mluvit se starším člověkem.

Usmál se. Štěstí se mu skutečně vrací.

Pokynul jednomu ze svých mužů a ten mu přinesl nylonový balíček. Otevřel zip a vyndal mikrofon. Pečlivě připevnil gumovou přísavku na roh vlhké okenní tabulky. Díky důmyslnému přijímači uvnitř nylonového obalu teď mohl slyšet každé slovo.

Upevnil si do ucha malé sluchátko.

Než je zabije, potřebuje si je poslechnout.

„Proč si nesednete?“ zeptal se Thorvaldsen.

„Jste velmi laskav, Herr Thorvaldsene, ale já raději postojím.“ odsekla Stephanie s podrážděním v hlase.

Thorvaldsen zvedl konvici a nalil si do šálku kávu. „Byl bych raději, kdybyste mě oslovovala jinak než Herr.“ Postavil konvici zpátky. „Nenávidím všechno, co byť jen vzdáleně připomíná Německo.“

Malone pozoroval, jak Stephanie zareaguje. Pokud byl Thorvaldsen opravdu evidován ve svazcích Billetu, věděla, že jeho dědeček, strýcové, tety a bratranci padli za oběť nacistické okupaci Dánska. Přesto čekal, že Thorvaldsenovi zase něco odsekne, ale místo toho rysy v jejím obličeji změkly. „Takže Henrik bude lepší.“

Thorvaldsen si přidal do hrnečku cukr. „Jste pověstná ostrým jazykem.“ Zamíchal si kávu. „Už dávno jsem zjistil, že nejlepší je

řešit věci nad kávou. Po šálku dobré kávy vám o sobě lidé řeknou víc než po několika sklenicích šampaňského či portského.“

Malone věděl, že Thorvaldsen rád rozptyluje posluchače nevázanou konverzací, aby zatím sám mohl vyhodnotit situaci. Starý pán usrkl z kouřícího šálku.

„Jak jsem již řekl, Stephanie, je načase, abyste se dozvěděla pravdu.“

Přistoupila ke stolu a usedla naproti Malonemu. „Tak dobrá, zbořte si představy, které jsem si o vás vytvořila.“

„A ty jsou jaké?“

„Vydalo by to na dlouhé povídání. Takže vyberu jen to nejlepší. Před třemi lety jste se zapletl s gangem zlodějů uměleckých děl, napojených na radikální izraelské hnutí. Vloni jste zasáhl do německých celostátních voleb a nelegálně poskytl peníze některým kandidátům. Ovšem z nějakého důvodu se jak Němci, tak Izraelci rozhodli, že vás nebudou stíhat.“

Thorvaldsen ledabyle mávl rukou. „K obojímu se přiznávám. To radikální izraelské hnutí, jak vy to nazýváte, jsou osadníci, kterým se nelíbí, že by jejich domovy měly být vykoupeny zkorumpovanou izraelskou vládou. Abychom jim pomohli, poskytli jsme jim peníze od majetných Arabů, kteří obchodují s kradeným uměním. Vaše spisy určitě zaznamenaly, že ty umělecké předměty byly nakonec vráceny původním majitelům.“

„Za poplatek.“

„Takový poplatek by jim naúčtoval každý soukromý vyšetřovatel. My jsme pouze přesunuli takto získané peníze na hodnotnější účely. Viděl jsem v tom určitou spravedlnost. A německé volby? Financoval jsem několik kandidátů, kteří čelili tvrdému tlaku radikální pravice. S mou pomocí všichni vyhráli. Nevidím sebemenší důvod, proč nechat fašismus získat byť jen jediné křeslo. Vy ano?“

„To, co jste udělal, bylo nelegální a způsobilo to spoustu problémů.“

„To, co jsem udělal, problém vyřešilo. Američané nehnuli ani prstem.“

Na Stephanii to nezapůsobilo. „Proč se pletete do mých záležitostí?“

„Jak to, že je tohle vaše záležitost?“

„Týká se to práce mého manžela.“

Thorvaldsenovi ztvrdly rysy. „Nevzpomínám si, že byste se o Larsovu práci zajímala, dokud byl naživu.“

Malonemu neuniklo, jak kriticky pronesl nevzpomínám si. To vypovídalo o tom, že o Larsově životě věděl hodně. Stephanie se tvářila, jako by nic neslyšela, což jí nebylo podobné.

„Nehodlám mluvit o svém soukromém životě. Jen mi prozraďte, proč jste dnes večer koupil tu knihu.“

„Peter Hansen mě informoval, že o ni máte zájem. Také mi sdělil, že ještě jeden člověk chce, abyste tu knihu získala. Ale ne dřív, než si udělá kopii. Zaplatil Hansenovi, aby zařídil, že se to povede.“

„Řekl vám Hansen, kdo to byl?“ zeptala se.

Thorvaldsen zavrtěl hlavou.

„Hansen je mrtvý,“ řekl Malone.

„To mě nepřekvapuje.“ Z Thorvaldsenova hlasu nezaznívalo sebemenší pohnutí.

Malone mu pověděl, co se stalo.

„Hansen byl chamtivec,“ shrnul Dán. „Věřil, že ta kniha má velkou cenu, a tak chtěl, abych ji tajně koupil, protože pak by ji mohl nabídnout tomu druhému člověku – za slušnou cenu.“

„A vy jste na to přistoupil, protože jste lidumil.“ Stephanie mu viditelně nehodlala nic prominout.

„Hansen a já jsme spolu často obchodovali. Řekl mi, oč jde, a já jsem mu nabídl pomoc. Bál jsem se, že jinak si někde najde nějakého anonymního kupce. Chtěl jsem, abyste tu knihu získala vy, a tak jsem přistoupil na Hansenovy podmínky, ale rozhodně jsem mu tu knihu nehodlal přenechat.“

„Přece nevěříte…“

„Jaký je koláč?“ zeptal se Thorvaldsen.

Malonemu bylo jasné, že jeho přítel se snaží konverzaci přesměrovat jinam. „Výtečný,“ řekl s plnými ústy.

„Vraťte se k věci.“ trvala na svém Stephanie. „Tvrdil jste, že se musím dozvědět pravdu.“

„Váš manžel a já jsme byli velice dobří přátelé.“

Nesouhlasně se zamračila. „Lars se mi nikdy o ničem takovém nezmínil.“

„Vzhledem k vašemu napjatému vztahu je to pochopitelné. A navíc v jeho profesi stejně jako v té vaší existují tajemství.“

Malone dojedl koláč a pozoroval Stephanii, jak přemýšlí o tom, čemu zřejmě nevěřila.

„Jste lhář,“ prohlásila konečně.

„Mohu vám ukázat korespondenci, která dokazuje, o čem mluvím, že totiž Lars a já jsme byli často v kontaktu. Spolupracovali jsme. Financoval jsem jeho výzkum a pomáhal mu v těžkém období, zaplatil jsem mu dům v Rennes-le-Château. Sdílel jsem s ním jeho vášeň a byl jsem rád, že jsem ho mohl podpořit.“

„Jakou vášeň?“ zeptala se Stephanie.

Thorvaldsen si ji zkoumavě měřil. „Víte toho o něm tak málo. Určitě vás hrozně trápí výčitky svědomí.“

„Nepotřebuji psychoanalýzu.“

„Opravdu ne? Přijela jste do Dánska koupit knihu, o níž nic nevíte a která se týká práce člověka, jenž je už více než deset let mrtev. A to nemáte žádné výčitky?“

„Přestaňte mi tu dělat kázání a dejte mi tu knihu.“

„Napřed si musíte vyslechnout, co vám hodlám říct.“

„Tak sebou hoďte.“

„Larsova první kniha měla senzační úspěch. Prodalo se jí několik milionů výtisků po celém světě, i když v Americe šla na odbyt hůř. Jeho další knihy nebyly přijaty tak skvěle, ale prodávaly se dostatečně, aby mohl financovat své riskantní podniky. Napadlo ho, že by popularitě jeho teorií o Rennes mohlo pomoci, kdyby se objevily i protichůdné názory. A tak jsem zaplatil několika autorům, aby o Larsovi napsali kritické knihy, které analyzovaly jeho závěry a poukazovaly na omyly. Na jednu knihu navázala další a na tu zase další. Některé byly dobré, jiné špatné. Já sám jsem Larsovi veřejně adresoval několik ne zrovna lichotivých poznámek. A jak si přál, brzy kolem toho propukla přímo mánie.“

Zaplály jí oči. „Zbláznil jste se?“

„Polemiky vyvolávají publicitu. Lars nepsal pro širokou veřejnost, takže si musel publicitu vytvořit sám. A po nějakém čase

to začalo žít vlastním životem. Rennes-le-Château je dnes docela známé. Byly o něm natočeny televizní pořady, založeny časopisy, které se jím zabývají, internet je plný stránek věnovaných výhradně záhadám města. Celý kraj teď žije turistikou. Díky Larsovi se z města stal výdělečný podnik.“

Malone věděl, že o Rennes už existují stovky knih. Na policích v obchodě jich měl plno. Ale nutně musel vědět víc. „Henriku, dnes zemřeli dva lidé. Jeden skočil z Okrouhlé věže a cestou dolů si podřezal krk. Toho druhého vyhodili z okna. Tohle už není marketingový trik.“

„Na Okrouhlé věži jste se dnes zřejmě setkal tváří v tvář s templářem.“

„Normálně bych řekl, že jste se zbláznil, ale než ten člověk skočil, cosi vykřikl. Beauseant.“

Thorvaldsen přikývl. „Bojový pokřik templářů. Když ho provolávala masa útočících rytířů, naháněl nepřátelům smrtelnou hrůzu.“

Malone si vzpomněl, co se dočetl v knihách. „Templáři byli vyhlazeni v roce 1307. Už žádní nejsou.“

„To není pravda, Cottone. Chtěli je vyhladit, ale papež sám obrátil. Pergamen z Chinonu zbavuje templáře všeho obvinění z kacířství. Klement V. vydal tu bulu v tajnosti v roce 1308. Poté, co Napoleon vydrancoval Vatikán, mnozí považovali ten dokument za ztracený, ale nedávno byl nalezen. Ne. Lars věřil, že řád ještě existuje, a stejně tak si to myslím i já.“

„V Larsových knihách je spousta odkazů na templáře,“ řekl Malone, „ale nepamatuji se, že by někde napsal, že ještě existují.“

Thorvaldsen přikývl. „Vyhnul se tomu úmyslně. Byli a stále jsou plní protikladů. Zavázali se k chudobě, ale přesto byli bohatí – majetkem i vědomostmi. Byli uzavření do sebe, ale ve světských záležitostech si počínali více než zdatně. Mniši, a přitom vojáci. Skuteční templáři neměli s hollywoodským stereotypem nic společného. Nesklouzávejte k romantice. Byli to surovci.“

Na Maloneho to nijak nezapůsobilo. „Jak mohli přežít sedm set let, aniž by o nich někdo věděl?“

„Jak žije hmyz nebo zvíře v divoké přírodě, aniž by kdokoli věděl o jeho existenci? A přesto dnes a denně nacházíme nové druhy.“

Bod pro vás, pomyslel si Malone, ale stále nebyl přesvědčený. „Takže o co vlastně jde?“

Thorvaldsen se zaklonil v křesle. „Lars hledal poklad rytířů Templu.“

„Jaký poklad?“

„Hned na začátku své vlády Filip IV. devalvoval francouzskou měnu, aby povzbudil hospodářství. Ten skutek byl tak nepopulární, že dav přišel krále zabít. Utekl ze svého paláce do pařížského Templu a hledal u templářů ochranu. Tenkrát poprvé uviděl bohatství řádu. O mnoho let později, když zoufale sháněl peníze, zosnoval plán, jak usvědčit řád z kacířství. Uvědomte si, že vše, co takový kacíř vlastnil, propadlo státu. Ovšem po zatýkání v roce 1307 Filip zjistil, že nejen pařížské sklepení, ale také všechny další úkryty v templech po celé Francii jsou prázdné. Z templářského bohatství se nikdy nic nenašlo.“

„A Lars si myslel, že ten poklad je v Rennes-le-Château?“ zeptal se Malone.

„Ne nutně tam, ale někde v Languedocu,“ odpověděl Henrik. „Existuje spousta náznaků, které tenhle závěr podporují. Ale templáři objevení toho místa co nejvíc znesnadnili.“

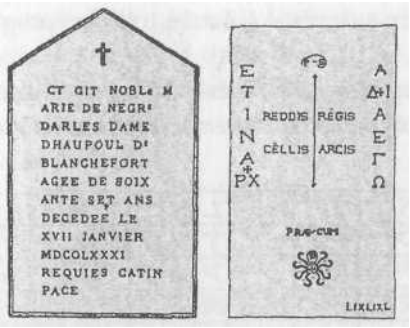
„Co s tím má společného ta kniha, kterou jste dneska koupil?“ zeptal se Malone.

„Starostou vesnice Fa, nedaleko od Rennes, byl Eugène Stüblein. Velmi vzdělaný člověk, hudebník a amatérský astronom. Nejdříve sepsal cestopis o tamějším kraji a potom knihu Pierres Gravées du Languedoc, Tesané nápisy Languedocu. Neobyčejná knížka, která popisuje náhrobní kameny v Rennes a okolí. Zvláštní zájem, dejme tomu, ale ne neobvyklý – jih Francie je proslavený svými jedinečnými náhrobky. V knize je nákres náhrobního kamene, který Stübleina upoutal. Tenhle nákres je důležitý, protože samotný náhrobek už neexistuje.“

„Mohl bych se podívat, o čem mluvíte?“ zeptal se Malone.

Thorvaldsen se zvedl z křesla a odbelhal se k servírovacímu stolku. Vrátil se s knihou z aukce. „Doručili ji před hodinou," poznamenal.

Malone ji otevřel na označené stránce a studoval kresbu.

Tady asi chybí text

Natáhla se pro kabelku a vytáhla odřený kožený notes. Mezi stránkami byl zastrčený zasedlý list papíru. Podala ho Malonemu a ten četl:

22. června se bude na aukci v Roskilde dražit kopie Pierres Gravées du Languedoc. Váš manžel tuhle knihu sháněl. Je to pro vás možnost uspět tam, kde on selhal. Le bon Dieu soit loué.

Malone si potichu přeložil poslední řádek. Bůh buď pochválen. Zadíval se přes stůl na Stephanii. „Odkud myslíte, že tenhle vzkaz přišel?"

„Od některého z Larsových kolegů. Prostě jsem si myslela, že mi někdo z nich chtěl vrátit ten zápisník a domníval se, že bych se mohla zajímat i o tu knihu."

„Po jedenácti letech?"

„Souhlasím, vypadá to divně. Ale před třemi týdny jsem o tom trochu přemýšlela. Jak jsem už řekla, Larsovo bádání mi vždycky připadalo naprosto neškodné."

„Tak proč jste přijela?" zeptal se Thorvaldsen.

„Jak jste sám poznamenal, Henriku, mám výčitky."

„A já je nechci zhoršovat. Neznám vás, ale znal jsem Larse. Byl to dobrý chlap a jeho pátrání bylo, jak říkáte, neškodné. Ale přesto

bylo důležité. Jeho smrt mě zarmoutila. Pochybuji, že to byla sebevražda.“

„Já také,“ řekla pološeptem. „Pokoušela jsem se svalovat vinu na kdeco, abych to sama sobě zdůvodnila, ale v hloubi duše jsem nikdy nevěřila, že se Lars zabil.“

„A tím se vysvětluje, proč jste tu,“ konstatoval Henrik.

Malone postřehl, že na Stephanii padá sklíčenost, a tak odvedl řeč jinam.

„Mohu se na ten deník podívat?“

Podala mu notes. Listoval tou stovkou stránek, prohlížel si spoustu číslic, nákresů, symbolů a ručně psaných poznámek. Zkušeným okem bibliofila prozkoumal vazbu a něco upoutalo jeho pozornost. „Chybějí tu stránky.“

„Cože?“

Ukázal jí horní hranu. „Podívejte se sem. Vidíte ty mezírky?“ Otevřel notes na jednom z těch míst. U hřbetu zbyl jen uzoučký proužek papíru. „Někdo je vyřízl. Jsem zvyklý dávat si na takové věci pozor. Nic nesníží hodnotu knihy tak jako chybějící stránky.“ Znovu prozkoumal vrchní hranu a spodek a zjistil, že chybí osm stránek.

„Toho jsem si nikdy nevšimla,“ poznamenala Stephanie.

„Hodně vám toho uteklo.“

Zrudla. „Uznávám, že jsem to zvorala.“

„Cottone,“ řekl Thorvaldsen, „může jít o mnohem víc, než se zdá. Součástí případného nálezu mohou být i templářské archivy. Původní archivy řádu byly uchovávány v Jeruzalémě, pak je přestěhovali do Akkonu a konečně na Kypr. Historie praví, že po roce 1312 je převzali johanité, ale nikdy o tom nebyl nalezen důkaz. Mezi lety 1307 a 1314 Filip IV. po archivech pátral, ale nic nenašel. Říká se, že patřily k největším středověkým sbírkám. Představte si, co by to znamenalo, kdyby se našly.“

„Mohl by to být největší nález knih, jaký se kdy podařil.“

„Rukopisy, které od čtrnáctého století nikdo neviděl, mnohé dosud neznámé. Naděje na nález takového pokladu, jakkoli nepatrná, stojí za hledání.“

Malone souhlasil.

Thorvaldsen se obrátil na Stephanii. „Co takhle mír zbraní? Kvůli Larsovi. Váš úřad určitě spolupracuje i s jinými osobami evidovanými v ‚mezinárodním zájmu', pokud sledujete tytéž cíle. Co kdybychom to tak udělali?"

„Chtěla bych vidět tu korespondenci mezi Larsem a vámi."

Přikývl. „Můžete ji mít."

Stephanie zachytila Maloneho pohled. „Máte pravdu, Cottone, potřebuju pomoc. Omlouvám se za svůj dřívější tón. Myslela jsem si, že to zvládnu sama. Ale protože teď jsme parťáci, pojeďme společně do Francie a prohledejme Larsův dům. Už dlouho jsem tam nebyla. Promluvíme si s pár lidmi v Rennes-le-Château. S těmi, co spolupracovali s Larsem. A pak odjedeme."

„Možná tam na vás budou číhat stíny minulosti," nadhodil.

Usmála se. „Ještěže s sebou mám vás."

„Já bych rád jel také," řekl Thorvaldsen.

Malone byl překvapený. Henrik opouštěl Dánsko málokdy. „A důvod, proč nás ráčíte poctít svou společností?"

„Vím ledacos o tom, po čem Lars pátral. To by se vám mohlo hodit."

Malone pokrčil rameny. „Já proti tomu nic nemám."

„Dobrá, Henriku," přikývla Stephanie. „Aspoň se líp poznáme. Jak se zdá, mám co dohánět.

„Stejně jako my všichni, Stephanie. Stejně jako my všichni."

Roquefort se snažil ovládnout. Jeho podezření se teď potvrdila. Stephanie Nelleová šla po stopě, kterou zanechal její manžel. A měla teď v rukou jak jeho deník, tak knihu Pierres Gravées du Languedoc – možná poslední existující výtisk, který existuje. To byl celý Lars Nelle. Byl dobrý. Až příliš dobrý. A teď má jeho vdova všechny stopy. Roquefort udělal chybu, když věřil Peteru Hansenovi. Ale tehdy se zdálo, že je to rozumné. Podruhé už tutéž chybu neudělá. Na výsledku záleží příliš mnoho, než aby cokoli svěřil osobě zvenčí.

Poslouchal dál, jak plánují, co budou dělat v Rennes-le-Château. Malone a Stephanie tam odjedou zítra. Thorvaldsen přijede za pár dní. Když Roquefort vyslechl dost, odstranil mikrofon z okna a se svými společníky se stáhl do bezpečí hustých stromů.

Dnes v noci se zabíjet nebude.

Chybějí stránky.

Potřebuje ty chybějící informace z deníku Larse Nelleho. Odesílatel deníku byl chytrý. Rozdělil kořist vedví a zabránil tak ukvapeným akcím. Roquefortovi bylo jasné, že v téhle rafinované skládance jsou kousky, které nezná – a přitom hraje o všechno.

Ale nevadí. Jakmile budou všichni aktéři ve Francii, snadno si s nimi poradí.

ČÁST DRUHÁ

15

OPATSTVÍ DES FONTAINES
8.00

Senešal stál před oltářem a hleděl na dubovou rakev. Bratři v slavnostním průvodu vcházeli do kaple a jejich zvučné hlasy splývaly ve starobylé melodii, která se zpívala od samých počátků řádu při pohřbech všech velmistrů. Latinské verše mluvily o smutku, bolesti a ztrátě. Obroda nastane, teprve až se sejde konkláve a vybere nástupce. Pravidla byla jasná. Bez velmistra nesmí dvakrát zapadnout slunce a on jakožto senešal musí zajistit, aby toto pravidlo bylo dodrženo.

Pozoroval bratry, jak uzavřeli průvod a rozestoupili se před naleštěnými dubovými lavicemi. Každý z nich byl oblečen do jednoduché hnědočervené kutny, s kápí kryjící hlavu, vidět byly jen ruce sepnuté v modlitbě.

Kostel byl postaven ve tvaru latinského kříže s jednou hlavní lodí a dvěma postranními. Uvnitř nebyla téměř žádná výzdoba, nic, co by odvádělo mysl od přemítání o tajemstvích nebes, ale i tak působil majestátně. Bratři se zde poprvé shromáždili po velkém zatýkání v roce 1307; ti, kterým se podařilo uniknout ze spárů Filipa IV., se uchýlili na venkov a tajně se stahovali na jih. Nakonec se shromáždili tady, v bezpečí horské pevnosti, a rozptýlili se ve zdejší komunitě věřících; spřádali plány, přijímali závazky a nezapomínali.

Zavřel oči a nechal se unášet zpěvem. Žádný rytmický doprovod, žádné varhany, nic než lidské hlasy stoupající do výšin a zase klesající. Čerpal z melodie sílu a snažil se zocelit pro příští hodiny.

Zpěv ustal. Nechal uplynout minutu ticha a pak přistoupil k rakvi.

„Náš ušlechtilý a milovaný velmistr opustil tento svět. Spravedlivě a moudře vládl tomuto řádu dvacet osm let. Teď po zásluze zaujme místo v našich kronikách.“

Jeden z mužů si odhrnul kápi. „Proti tomu mám námitku!“

Senešal sebou trhl. Pravidla dávala každému z bratrů právo vystoupit s námitkou. Očekával ale bitvu až později, během konkláve, ne při pohřbu. Obrátil se k první řadě lavic a postavil se tváří v tvář mluvčímu.

Raymond de Roquefort.

Pořízek s kamenným obličejem a povahou, před kterou se senešal měl vždy na pozoru, byl členem řádu třicet let a dotáhl to až na maršála, což ho řadilo na třetí nejvyšší stupeň v hierarchii. Kdysi, před staletími, byl maršál vojenským velitelem řádu, vůdcem rytířů v bitvě. Teď bylo jeho povinností zajistit bezpečí řádu. Roquefort zastával toto místo téměř dvě desetiletí. On a bratři, kteří pracovali pod jeho vedením, požívali privilegia odcházet a vstupovat do opatství, kdykoli chtěli, a nebyli podřízeni nikomu jinému než velmistrovi. Maršál se netajil pohrdáním vůči teď zemřelému nadřízenému.

„Vyslov svoji námitku," vybídl ho senešal.

„Náš zesnulý velmistr oslabil řád. Jeho politice scházela odvaha. Přišel čas vykročit jiným směrem."

Maršálova slova neprozrazovala nic z jeho emocí a senešal věděl, jak maršál umí špatnost zabalit do výmluvných slov. Roquefort byl fanatik. Muži jako on udrželi řád silným po staletí, ale velmistr mnohokrát upozorňoval, že jejich užitečnost klesá. Někteří nesouhlasili a objevily se dvě názorové skupiny – jednu vedl Roquefort, druhou velmistr. Většina bratrů si nechávala svůj názor pro sebe, jak bylo v řádu zvykem. Ale mezivládí je dobou dohadů. Ke kolektivnímu rozhodnutí kudy dál se dospívá volnou diskusí.

„Toho se týká tvoje námitka?" zeptal se senešal.

„Bratři byli příliš dlouho vyloučeni z rozhodování. Nikdo se nás neptal na názor a nikdo nebral v úvahu naše rady."

„Tady není demokracie," odpověděl senešal.

„Ani bych nechtěl, aby byla. Ale jsme bratrstvo. Založené na společných potřebách a cílech. Každý z nás se vzdal svého soukromého života a majetku. Nezasloužíme si být opomíjeni."

Maršál si to vypočítal dobře a dosáhl svého. Senešal si všiml, že nikdo z ostatních se nad tou patetickou výzvou nepohoršil;

duch svatosti, který se kaplí vznášel již tak dlouho, utrpěl pohanu. Najednou mu připadalo, že je sám uprostřed lidí zcela jiného smýšlení a názorů. V hlavě mu pořád dokola rezonovalo jediné slovo.

Vzpoura.

„Co po nás žádáš?“ zeptal se.

„Náš velmistr si nezaslouží obvyklou úctu.“

Senešal strnul, ale pronesl předepsanou otázku: „Požaduješ hlasování?“

„Ano.“

Pravidla vyžadovala, aby se v mezivládí o všech záležitostech hlasovalo, kdykoli o to někdo požádá. Dokud nebyl zvolen velmistr, vládli všichni společně. Směrem ke zbývajícím bratrům, jejichž tváře nebylo vidět, řekl: „Ať zvednou ruku ti, kdo popírají, že našemu velmistru právem náleží pochvalná zmínka v kronikách.“

Několik rukou se zvedlo okamžitě. Ostatní váhali. Poskytl jim plné dvě minuty, které pravidla povolovala, aby se rozhodli. Pak počítal.

Zvedlo se dvě stě devadesát jedna rukou.

„Více než požadovaných sedmdesát procent ve prospěch námitky.“ Potlačil svůj hněv. „Náš velmistr nebude do kronik zapsán.“ Nemohl uvěřit, že ta slova pronesl. Snad mu jeho starý přítel promine. Ustoupil od rakve zpátky k oltáři. „Protože nemáte vůči našemu zemřelému vůdci náležitý respekt, rozpouštím toto shromáždění. Pro ty, kteří se chtějí zúčastnit, budu pokračovat v Sále Otců za hodinu.“

Bratři v dvojstupu mlčky odcházeli, až zbyl jediný Roquefort. Francouz přistoupil k rakvi. Z jeho nevlídné tváře sálala sebejistota. „To je cena, kterou se platí za zbabělost.“

Už nebylo nutné zachovávat dekorum. „Budeš litovat toho, co jsi právě udělal.“

„Žák se už vidí jako velmistr? Těším se na konkláve.“

„Zničíš nás.“

„Vzkřísím nás. Svět musí znát pravdu. To, co se dělo celá předchozí staletí, bylo špatné a teď je načase to napravit.“

Senešal s tímto závěrem nemohl nesouhlasit, ale z jiného důvodu. „Nebylo nutné znesvětit památku dobrého člověka.“

„Dobrého vůči komu? Vůči tobě? Ke mně se choval pohrdavě.“

„I to je mnohem více, než zasloužíš.“

Na maršálově bledé tváři se objevil úšklebek. „Tvůj ochránce už není. Teď se rozhodne mezi námi dvěma.“

„Těším se na ten souboj.“

„Stejně i já.“ Roquefort se odmlčel. „Třicet procent bratrů mě nepodpořilo. Nechám na tobě a na nich, abyste se s naším velmistrem rozloučili.“

Jeho nepřítel se otočil a vykráčel z kaple. Senešal čekal, až se zavřou dveře, a pak položil třesoucí se ruku na rakev. Stahovala se kolem něj síť nenávisti, zrady a fanatismu. Slyšel znovu svá slova, která včera řekl velmistrovi.

Respektuji sílu našich odpůrců.

Právě se utkal se svým odpůrcem a prohrál.

A to nevěstilo pro příští hodiny nic dobrého.

16

RENNES-LE-CHÁTEAU, FRANCIE
11.30

Malone odbočil s najatým vozem na východ z hlavní dálnice, hned za městečkem Couiza, a vyrazil serpentinami nahoru do kopců. Cesta nabízela úžasné výhledy na blízké žlutohnědé stráně hustě porostlé planými růžemi, levandulemi a tymiánem. V dálce se tyčily trosky pyšné pevnosti, její ohořelé zdi trčely k nebi jako prsty. Krajina, až kam oko dohlédlo, dýchala romantikou dávných časů, kdy se loupeživí rytíři vrhali jako draví orli z opevněných výšin po kořisti.

Malone a Stephanie opustili Kodaň kolem čtvrté ráno a letěli do Paříže, kde nastoupili do prvního airbusu Air France na jih do Toulouse. O hodinu později přistáli a rozjeli se na jihozápad, do kraje známého jako Languedoc.

Cestou mu Stephanie vyprávěla o vesnici, která se ve výšce čtyři sta padesát metrů rozkládala na vrcholu holého kopce, na nějž se právě šplhali. Horu jako první osídlili Galové, které lákalo, že odtud budou mít rozhled po celém údolí řeky Aude. V pátém století tu Vizigóti postavili katedrálu a z místa, které si uchovalo starobylé keltské jméno Rhedae – neboli vůz – se stalo centrum obchodu. O dvě stě let později, když byli Vizigóti vyhnáni na jih do Španělska, Frankové povýšili Rhedae na královské město. Ve třináctém století pověst města upadala a během křížové výpravy proti albigenským bylo úplně zničeno. Vlastnictví přecházelo mezi několika šlechtickými rody z Francie i ze Španělska, až nakonec zůstalo jednomu z poručíků Simona de Montfort, který tu založil baronský rod. Postavil si zámek, kolem kterého vyrostla malá vesnice, a změnil jméno sídla z Rhedae na Rennes-le-Château. Jeho potomstvo vládlo kraji a městu až do roku 1781, kdy zemřela poslední dědička, Marie d'Hautpoul de Blanchefort.

„Říká se, že před smrtí předala dál velké tajemství," řekla Stephanie. „Tajemství, které její rod uchovával po staletí. Byla

bezdětná, její manžel už byl po smrti a z rodiny nikdo další nezbýval, a tak sdělila tajemství svému zpovědníkovi, abbé Antoinovi Bigou, který byl farním knězem v Rennes.“

S očima upřenýma na poslední zatáčku na úzké vozovce, si Malone představoval, jaké to asi bylo žít tehdy na tak odlehlém místě. Izolovaná údolí tvořila dokonalou skrýš jak pro vyhnance na útěku, tak pro nestálé poutníky. Žádný div, že se zdejší kraj stal zdrojem inspirace pro fantasty všeho druhu, poutním místem pro milovníky záhad a vyznavače New Age a také místem, kde spisovatel s jasnou vizí může přijít ke slávě.

Jako Lars Nelle.

Před Malonem se vynořilo město. Zpomalil a projel branou z pískovcových sloupů. Nápis upozorňoval: FOUILLES INTERDITES. Vykopávky zakázány.

„To opravdu museli kvůli kopání vyvěsit ceduli?“ podivil se.

Stephanie přikývla. „Před lety lidé převrátili každý kout vzhůru nohama, jak hledali poklad. Dokonce i pomocí dynamitu. Muselo se to omezit.“

Denní světlo za branou potemnělo. Pískovcové stavby byly nakupeny těsně k sobě jako knihy na polici, většina měla špičaté střechy, těžké dveře a zrezivělé železné verandy. Úzká a točitá grand rue, hlavní třída, se vinula do krátkého stoupání. Po obou stranách se proplétala podél zdí celá procesí lidí s ruksaky a Michelinovými průvodci. Malone zahlédl pár obchodů, knihkupectví a restauraci. Z hlavní třídy odbočovaly uličky k osamělým shlukům domů. Celé město mělo napříč necelých pět set metrů.

„Celoročně tady žije jen asi stovka lidí,“ řekla Stephanie. „Ovšem padesát tisíc jich sem každoročně přijede na návštěvu.“

„Lars se vyznamenal.“

„Víc, než jsem si kdy uvědomila.“

Ukázala mu, aby odbočil doleva. Míjeli stánky nabízející tretky, růžence, medaile, obrázky a suvenýry dalším turistům ověšeným fotoaparáty.

„Přijíždějí jich sem celé autobusy,“ poznamenala. „Touží uvěřit v nemožné.“

Vyjeli další stoupání a zaparkovali peugeota na písčitém parkovišti. Stály tu už dva autobusy a jejich řidiči tlachali a kouřili. Po jedné straně se tyčila vodárenská věž, její omšelé kameny zdobilo znamení zvěrokruhu.

„Davy dorazily brzy," podotkla Stephanie, jak vycházeli výš. „Chodí odtud k *domaine d'Abbé Sunière*. Farářovo dílo, které prý postavil za peníze z nalezeného pokladu."

Malone přistoupil těsně ke kamenné zdi, která mu sahala k pasu. Dole se na míle daleko táhlo překrásné panorama, pestrý obrazec polí, lesa, údolí a skal. Na stříbrozelených kopcích se kaštany a duby jevily jako tečky. Překontroloval si orientaci. Masiv zasněžených Pyrenejí čněl na jižním horizontu. Ostrý vítr, naštěstí trochu oteplovaný letním sluníčkem, foukal ze západu.

Obrátil se doprava. Asi o třicet metrů dál se tyčila hranatá neogotická věž s cimbuřím a přilehlou kulatou strážní vížkou, která zdobí obálky spousty knih a turistických průvodců. Stála na kraji srázu, zlověstně a vyzývavě, zdánlivě přilepená na skálu. Na opačné straně se od ní táhl dlouhý vyhlídkový ochoz. Stáčel se obloukem ke skleníku a pak k dalšímu shluku starých kamenných budov, se střechami z oranžových tašek. Po něm i na cimbuří se hemžili lidé s kamerami v rukou a obdivovali krásu údolí pod sebou.

„Ta věž se jmenuje Tour Magdala. Hezká, že?" zeptala se Stephanie.

„Moc se sem nehodí."

„To jsem si taky vždycky myslela."

Napravo od Magdaly ležela okrasná zahrada a za ní bylo vidět kompaktní stavbu v renesančním slohu, která také vypadala jako by sem omylem přistála bůhvíodkud.

„Vila Betánie," řekla. „Tu postavil taky Sunière."

Povšiml si jména. Betánie. „To je z bible. Jmenovala se tak vesnice ve Svaté zemi. Znamená to ‚dům odpovědí'."

Přikývla. „Sunière byl vynalézavý, pokud jde o jména." Ukázala na další budovy za nimi. „K Larsovu domu se jde touhle uličkou, ale než tam zamíříme, musím ještě něco udělat.

Cestou vám povím, co se zde stalo v roce 1891. Dočetla jsem se o tom minulý týden. Vrátíme se tím na půdu reality."

Abbé Bérenger Sunière zvažoval těžký úkol, který ho čekal. Kostel Máři Magdalény stál na místě dávné vízigótské stavby. Vysvětili ho v roce 1059. Teď, o osm století později, byl vnitřek v ruinách, kvůli střeše, kterou dovnitř pršelo, jako by tam ani nebyla. Zdi se drolily, základy se bortily. Bude to potřebovat trpělivost a spoustu energie, aby opravil škody, ale cítil se na ten úkol dost silný.

Sunière byl svalnatý pořízek se širokými rameny a krátce střiženými černými vlasy. Jeho jediným přitažlivým rysem byla hluboká rýha na bradě, která změkčovala tvrdý výraz jeho černých očí pod hustým obočím. Narodil se a vyrostl pár mil odsud, ve vesnici Montazels, a znal kraj Corbiéres velmi dobře. Od dětství znal důvěrně Rennes-le-Château. Zdejší kostel, zasvěcený sv. Maří Magdaléně, byl nepravidelně používán po staletí a Sunièra by jakživo nenapadlo, že spousta problémů kostela bude jednou také jeho problém.

„Bude tady spousta práce," řekl mu člověk známý jako Rousset.

Podíval se na zedníka. „Souhlasím."

Jiný zedník, Babou, měl plno práce s budováním podpěry jedné ze zdí. Oblastní státní architekt nedávno doporučil, aby se budova strhla. Sunière by nikdy nedovolil, aby se tak stalo. Cosi v tom starém kostele přímo křičelo, aby zůstal zachován.

„Dokončit opravy bude stát spoustu peněz," řekl Rousset.

„Nesmírné sumy peněz." Sunière se usmál, aby starší muž věděl, že pochopil narážku. „Ale my dokážeme tenhle dům učinit hodným Váma."

Co neřekl, bylo, že už slušný obnos shromáždil. Odkaz jednoho jeho předchůdce obsahoval šest set franků na opravy. Podařilo se mu také přesvědčit městskou radu, aby mu půjčili dalších čtrnáct set franků. Ale většinu těch peněz dostal před pěti lety tajně. Darovala mu je komtesa ze Chambord, vdova po Henrim, posledním Bourbonovi, který si činil nárok na francouzský trůn. Tou dobou se Sunièrovi podařilo upoutat na sebe pozornost protirepublikánskými kázáními, která probouzela v jeho farnících monarchistické sympatie. Vláda se zdržela komentáře, ale odepřela mu roční služné a požadovala, aby byl propuštěn. Místo toho ho biskup na devět měsíců

suspendoval, ale svým počínáním si naklonil komtesu, která ho kontaktovala přes prostředníka a věnovala mu tři tisíce franků.

„Kde začneme?“ zeptal se Rousset.

Nad tímhle Sunière dumal už dlouho. Okna z barevných skel už dal vyměnit a nový krytý vchod před hlavními dveřmi se brzy dokončí. Určitě je potřeba opravit severní zeď, na které teď pracuje Babou, postavit novou kazatelnu a vyměnit střechu. Ale věděl, kde je třeba začít.

„Začneme s oltářem.“

Rousset se na něj zvědavě podíval.

„Ten je nejvíc na očích,“ vysvětlil Sunière.

„Jak myslíte, abbé.“

Těšilo ho, jaký respekt mu farník prokazuje, i když je mnohem starší. Sunièrovi bylo jen třicet osm. Během uplynulých pěti let se mu v Rennes začalo líbit. Byl blízko domova, měl spoustu příležitostí studovat Písmo a zdokonalit si latinu, řečtinu a hebrejštinu. Rád se toulal po horách, rybařil a chodil na lov. Ale teď přišel čas něco vytvořit.

Přistoupil k oltářnímu stolu.

Deska byla z bílého mramoru, dolíčkovatého od dešťových kapek, které si po staletí nacházely cestu dovnitř děravou střechou. Podepíraly ji dva zdobené sloupky, jejichž povrch krášlily vizigótské kříže a řecká písmena.

„Odstraníme tu desku a sloupek,“ požadoval.

„Jak, abbé?“ zeptal se Rousset. „Neuzvedneme ji.“

Sunière mávl rukou směrem k Babouovi. „Rozbijte ji. Není potřeba zacházet s ní v rukavičkách.“

Babou přitáhl těžký nástroj a obhlížel svůj úkol. Potom uhodil kladivem na střed oltářního stolu. Silná deska praskla, ale kámen se nerozpadl.

„Drží to,“ konstatoval Babou.

„Znovu!“ zvolal Sunière rozjařeně.

Další rána a pískovec se roztříštil a obě poloviny se zhroutily na zem mezi dosud stojícími sloupy.

„Dokončete to,“ přikázal.

Dělníci roztloukli oba kusy na mnoho menších.

Sklonil se. „Pojďme to odklidit.“

„My to uděláme, abbé,“ navrhl Babou a odložil kladivo stranou. „Vy nám to jen shrábněte na hromadu.“

Oba zedníci popadli velké kusy a zamířili ke dveřím.

„Odneste to na hřbitov. Tam pro to najdeme využití,“ zavolal za nimi.

Když odešli, povšiml si, že oba sloupy demolici odolaly. Odmetl drť a trosky z hořejšku jednoho z nich. Na druhém ležel kousek pískovce, a když úlomek odhodil na hromadu, všiml si pod ním v koruně sloupu, vyhloubeného otvoru. Nebyl větší než pěst – původně měl asi sloužit jako upevňovací čep. Uvnitř se něco zalesklo.

Sklonil se níž a opatrně odfoukl prach.

Ano, něco tam je.

Skleněná lahvička.

Ne delší než jeho ukazováček a jen o něco málo tlustší, ústí zapečetěné karmínovým voskem. Podíval se zblízka a uviděl, že lahvička obsahuje svinutý kousek papíru. Zajímalo by ho, jak dlouho už tam ležel. Nevzpomínal si na žádnou nedávnou opravu oltáře, takže ho tam musel někdo schovat před pěknou řádkou let.

Vytáhl předmět z jeho úkrytu.

„A tou lahvičkou to tehdy všechno začalo,“ uzavřela příběh Stephanie.

Malone přikývl. „Také jsem četl Larsovy knihy. Ale myslel jsem, že Sunière našel v tom sloupu tři pergameny s nějakými zakódovanými zprávami.“

Zavrtěla hlavou. „To všechno je část mýtu, který k tomu příběhu přidali jiní. O tomhle jsme s Larsem mluvili. Většina těch bludů pochází z padesátých let od jednoho hostinského z Rennes, který si chtěl zvýšit obchody. A lež se kupí na lež. Lars nikdy nepřipustil, že ty tři pergameny existovaly. Jejich předpokládaný text byl přetištěn ve spoustě knih, ale nikdo je nikdy neviděl.“

„Tak proč o nich Lars psal?“

„Aby se jeho knihy prodávaly. Vím, že ho to trápilo, ale přesto to dělal. Vždycky říkal, že veškeré jmění, které Sunière našel, lze vysledovat do roku 1891 a k obsahu té skleněné lahvičky. Jenže nikdo jiný tomu nevěřil.“ Ukázala na další z kamenných budov. „To

je fara, kde Sunière bydlel. Dneska je to jeho muzeum. Mají tam ten sloupek s dutinou, aby se na něj všichni mohli podívat.“

Prošli kolem obležených stánků a pustili se po ulici s nerovným dlážděním.

„Kostel Maří Magdalény,“ řekla a ukázala na románskou budovu. „Kdysi kaple místních hrabat. Dneska si můžete za pár euro prohlédnout velké dílo abbé Sunièra.“

„Vy s tím nesouhlasíte?“

Pokrčila rameny. „Nikdy jsem s tím nesouhlasila. To byl ten problém.“

O kus dál napravo zahlédl zříceninu zámku s nahnědlými stěnami, koupajícími se ve slunci. „To je sídlo Hautpoulových,“ poznamenala. „Za revoluce propadlo vládě a od té doby chátrá.“

Zahnuli za roh kostela a prošli kamennou bránou, na které bylo cosi, co vypadalo jako lebka a zkřížené hnáty. Vzpomněl si, že v knize, kterou včera večer četl, stálo, že tento symbol se objevuje na mnoha templářských náhrobcích.

Plochu za vchodem pokrývaly oblázky. Věděl, jak Francouzi tomu místu říkají. Endos paroissiaux. Farní zahrada. Tahle byla typická – z jedné strany ohraničená nízkou zídkou, na druhé sousedila s kostelem, vchod připomínal vítězný oblouk. Hřbitov byl plný náhrobních kamenů, náhrobků a pomníků. Na některých hrobech ležely květiny a na mnohých byly podle francouzské tradice fotografie zesnulého.

Stephanie zamířila k jednomu z pomníků, na kterém nebyly ani květiny, ani portrét, a Malone ji nechal jít samotnou. Věděl, že místní měli Larse tak rádi, že ho poctili privilegiem být pohřbený na jejich milovaném hřbitově.

Pomník byl jednoduchý a stálo na něm jen jméno, data a jako epitaf slova MANŽEL, OTEC, BADATEL.

Zastavil se vedle ní.

„Ani je nenapadlo, že by ho tu nepohřbili,“ zamumlala.

Věděl, na co naráží. V posvěcené půdě.

„Starosta mi tehdy řekl, že neexistuje nezvratný důkaz, že se zabil. Byli si s Larsem blízcí, a tak chtěl, aby jeho přítel byl pohřben tady.“

„Je to dokonalé místo,“ ujistil ji.

Trápila se, věděl to, ale kdyby se pokusil sdílet její bolest považovala by to za útok na své soukromí.

„Vůči Larsovi jsem se dopustila spousty chyb,“ připustila. „A většina z nich mě zřejmě připravila o Marka.“

„Manželství je složité.“ Jeho vlastní také skončilo kvůli sobectví. „A stejně tak rodičovství.“

„Vždycky jsem považovala Larsovu posedlost za hloupou. Jako právnička pracující pro vládu jsem se zabývala důležitými věcmi. On hledal nemožné.“

„Tak proč jste tady?“

Dál se dívala na náhrobek. „Došlo mi, že mu něco dlužím.“

„Nebo to dlužíte sama sobě?“

Odvrátila se od hrobu. „Možná to dlužím nám oběma.“

Nechal to tak.

Stephanie ukázala do vzdáleného kouta. „Tam je pohřbena Sunièrova družka.“

O té Malone věděl z Larsových knih. Byla o šestnáct let mladší než Sunière, v necelých osmnácti opustila své zaměstnání modistky a stala se jeho hospodyní. Zůstala s ním třicet jedna let, do jeho smrti v roce 1917. Všechno, co Sunière získal, bylo nakonec zapsáno na její jméno, včetně všech pozemků a bankovních účtů, aby si na to nikdo – ani církev – nemohl dělat nárok. Žila dál v Rennes, nosila smuteční šaty a chovala se stejně podivně, jako když byl její milenec naživu, až do své smrti v roce 1953.

„Byla zvláštní,“ řekla Stephanie. „Dlouho poté, co Sunière zemřel, prohlásila, že z toho, co po sobě zanechal, by celé Rennes mohlo žít sto let. Ale sama potom žila chudě až do smrti.“

„Dozvěděl se někdy někdo proč?“

„Neřekla nic než nemohu se toho dotknout.“

„Myslel jsem, že o tom všem nic moc nevíte.“

„Taky jsem nevěděla, až do minulého týdne. Dozvěděla jsem se to z Larsových knih a deníku. Lars věnoval spoustu času rozhovorům s místními.“

„Vypadá to jako šuškanda z druhé či třetí ruky.“

„Pokud jde o Sunièra, je to opravdu tak. Už je hodně dlouho mrtvý. Ale jeho milenka žila až do padesátých let, takže v šedesátých a sedmdesátých letech se ještě našlo hodně pamětníků, kteří ji znali. Prodala vilu Betánii v roce 1946 člověku, který se jmenoval Noël Corbu. To on z ní vybudoval hotel – on je ten hostinský, o kterém jsem povídala, že šířil o Rennes falešné informace. Sunièrova milenka mu slíbila prozradit velké Sunièrovo tajemství, ale ke konci života dostala mrtvici a nebyla schopná mluvit.“

Pomalu kráčeli po tvrdé zemi, pod každým jejich krokem skřípal písek.

„Sunière býval pohřbený také tady, vedle ní, ale starosta řekl, že hrob nebyl bezpečný před hledači pokladů.“ Potřásla hlavou. „Tak ho před pár lety vykopali a uložili do hrobu v zahradě. Podívat se na jeho hrob teď stojí tři eura… Předpokládám, že je to cena za to, že jsou jeho pozůstatky v bezpečí.“

Postřehl její sarkasmus.

Ukázala na hrob. „Pamatuji se, jak jsem tu byla před lety. Když sem Lars přijel na konci šedesátých let poprvé, neoznačovalo hroby nic než dva polámané kříže, porostlé psím vínem. Nikdo se o ně nestaral. Sunière a jeho láska spočívali v naprostém zapomnění.“

Místo bylo obehnáno železným plotem a do vázy někdo dal čerstvé květiny. Malone si povšiml sotva čitelného epitafu.

ZDE ODPOČÍVÁ BÉRENGER SAUNIÉRE FARNÍ KNĚZ V RENNES-LE-CHÁTEAU
1853-1917 ZEMŘEL 22. LEDNA 1917 VE VĚKU 64 LET

„Někde jsem četl, že náhrobní kámen je tak křehký, že se nedá přestěhovat, a tak ho tady nechali. O jednu atrakci pro turisty víc.“

Zadíval se na náhrobek Sunièrovy milenky. „O ni se oportunisté nezajímali, co?“

„Zřejmě ne, když ji nechali tady.“

„Jejich vztah tehdy musel být skandální.“

Pokrčila rameny. „Sunière svoje jmění utrácel ve prospěch všech. Všiml sis té vodárny u parkoviště? Postavil ji pro město. Nechal zpevnit ulice, opravoval domy, půjčoval peníze lidem v nesnázích. A

tak mu odpustili všechny slabé stránky, které snad měl. Ostatně kněží tenkrát mívali hospodyně docela běžně. Tak to alespoň Lars napsal v jedné ze svých knih.“

Za rohem se objevila skupina halasících turistů a mířila k hrobu.

„Čumilové,“ řekla Stephanie pohrdavě. „Ráda bych věděla, jestli by se takhle chovali doma, na hřbitově, kde leží jejich blízcí.“

Rámusící hlouček se přiblížil a průvodce začal vyprávět o milence. Stephanie se obrátila k odchodu a Malone ji následoval.

„Neznamená to pro ně nic jiného než atrakci,“ řekla tiše. „Berou to tu jako místo, kde abbé Sunière nalezl poklad a patrně vyzdobil kostel nápovědami, které k němu nějak vedou. Je těžké si představit, že někdo tomu žvástu věří.“

„Vždyť o tom psal i Lars.“

„Do jisté míry. Ale zamyslete se nad tím, Cottone. I kdyby ten kněz poklad nalezl, proč by jiným lidem nechával mapku? Proč by chtěl, aby si k jeho pokladu někdo cizí jen tak pomohl?“ Zavrtěla hlavou. „Dají se o tom báječně psát knížky, ale realita to není.“

Chtěl se vyptávat dál, ale všiml si, že se zahleděla do jiného kouta hřbitova, na kamenné schody, které vedly k dalším pomníkům pod rozložitým dubem. V jeho stínu uviděl čerstvý hrob se spoustou kytic hýřících barvami. Na drsném šedém povrchu jasně zářila stříbrná písmena.

Stephanie k němu zamířila a on šel za ní.

„Ach Bože,“ zašeptala s pohnutím.

Přečetl si nápis: ERNST SCOVILLE. Pak rychle odečetl data. Tomu člověku bylo sedmdesát tři, když zemřel.

Minulý týden.

„Vy jste ho znala?“ zeptal se.

„Mluvila jsem s ním před třemi týdny. Hned potom, co jsem dostala Larsův deník.“ Soustředěně se dívala na hrob. „Byl to jeden z lidí, o nichž jsem se zmínila, že pracovali s Larsem. Jeden z těch, se kterými jsme potřebovali mluvit.“

„Řekla jste mu, co hodláte dělat?“

Pomalu přikývla. „Řekla jsem mu o aukci, o knize a že přijedu do Evropy.“

Nemohl uvěřit tomu, co slyšel. „Včera večer jste přece tvrdila, že o tom nikdo nevěděl.“

„Lhala jsem.“

17

OPATSTVÍ DES FONTAINES
13.00

Roquefort měl radost. Jeho první konfrontace se senešalem skončila senzačním vítězstvím. Jen šesti velmistrům byl upřen pochvalný záznam v kronikách. Všechny ty případy se odehrály před staletími, v době, která následovala po velkém zatýkání, a kdy řád byl slabý a tonul ve zmatcích. Šlo o muže, kteří se provinili krádežemi, zbabělostí či zálibou v ženách. Zpochybnění zásluh bylo spíše symbolického rázu. Velmistrova doba vlády bude přece jen v kronikách zmíněna, jeho selhání i úspěchy náležitě zaznamenány, ale s poznámkou, že jeho bratři ho považovali za nehodného vzpomínky.

V předchozích týdnech jeho pobočníci Roquefortovi zajistili, aby dvě třetiny hlasů získal a dali to na vědomí senešalovi. Ten hlupák musel vědět, jak těžký boj před ním je. Pravda, urážka spočívající ve zpochybnění zásluh se už velmistra nedotkne. Bude pohřben vedle svých předchůdců tak jako tak. Ne, to znevážení byl spíš způsob, jak ranit předpokládaného nástupce – a motivovat vlastní spojence. Byl to dávný způsob, vytvořený pravidly, za časů, kdy čest a historická paměť něco znamenaly. A on ho úspěšně vzkřísil jako zahajovací salvu války, která proběhne do západu slunce.

On bude příštím velmistrem.

Chudí rytíři Kristovi a templu Šalomounova existovali jako hrdý nezlomný řád od roku 1118. Filip IV. Francouzský, který nosil klamný přídomek Filip Sličný, se v roce 1307 pokusil řád vyhladit. Ale podobně jako senešal podcenil svého protihráče a podařilo se mu jen donutit řád, aby se stáhl do podzemí.

Kdysi desítky tisíc bratrů obhospodařovaly komendy, statky, chrámy a hrady na devíti tisících panství roztroušených po Evropě a Svaté zemi. Už jen pohled na rytíře v bílém plášti s rudým křížem rozséval mezi nepřáteli strach. Templáře nikdo nesměl vyobcovat z církve a byli osvobozeni od plateb feudálních daní. Řád měl

dovoleno ponechat si veškerou kořist z války. Rytíři Templu, podléhající pouze papeži, byli národ sám pro sebe.

Ale už sedm set let nevybojovali žádnou bitvu. Místo toho se řád stáhl do pyrenejského opatství pod zástěrku prostého klášterního společenství. Uchoval si potřebné vazby na biskupy v Toulouse a Perpignanu a vykonával všechny požadované povinnosti vůči římské církvi. Nevyskytlo se nic, co by k opatství připoutalo pozornost zvenčí nebo podnítilo lidi k otázkám, co se asi děje za jeho zdmi. Řádová komunita se chovala co nejnenápadněji, všichni bratři skládali dvojí přísahu. Jednu vůči církvi, což bylo nutné. Druhou vůči bratrstvu, a ta pro ně znamenala všechno. Dál se konaly pradávné rituály, i když teď po rouškou tmy, za silnou zdí, se spuštěnými závorami na vratech.

A to všechno kvůli Velkému odkazu.

Paradoxní nicotnost té povinnosti mu vadila. Řád existoval, aby střežil Odkaz, ale ten existoval pouze kvůli řádu. Ta jalová povinnost maršála dráždila.

Nesmyslné, zajisté.

Ale přesto povinnost.

Celý jeho život byl pouze prologem k několika příštím hodinám. Narodil se neznámým rodičům, byl vychován jezuity v církevní škole nedaleko Bordeaux. V počátcích existence řádu do něj vstupovali hlavně kající se zločinci, zklamaní milenci, vyděděnci. Dnes přicházeli muži všeho druhu. Většina předtím vedla světský život, ale vůdci pocházeli z jiných církevních společenství. Minulých deset velmistrů se vykazovalo klášterním vzděláním. Jeho vlastní začalo na univerzitě v Paříži, ukončil je v semináři v Avignonu. Zůstal tam i nadále a tři roky tam učil, než ho řád oslovil.

Pak s nespoutaným nadšením přijal řádová pravidla.

Během padesáti šesti let života se nedotkl ženy, ani nebyl uveden v pokušení mužem. Když byl povýšen na maršála, věděl, že to je způsob, jakým předchozí velmistr konejší jeho ambice – možná dokonce past, aby si nadělal tolik nepřátel, že mu to znemožní další kariéru. Ale využíval své pozice moudře, nacházel si přátele, získával si oddané následovníky a jiné si zavazoval různými výhodami, které jim poskytl. Klášterní život mu vyhovoval. Během posledních deseti

let se zabral do četby kronik a byl teď důvěrně obeznámen – v dobrém i zlém – s historií řádu. Nebude opakovat chyby z minulosti. Pevně věřil, že izolace, kterou na sebe řád uvalil, urychlila jeho pád. Tajemství přinášelo jak slávu, tak i podezření – a od něj byl jen krůček k obviněním. To musí skončit. Sedm set let mlčení musí být prolomeno.

Jeho čas přišel.

Pravidla jsou jasná.

Dáno jest, že cokoliv, v čem se zlíbí velmistrovi, musí být vykonáno bez prodlení a bez zaváhání, jako by se v tom zlíbilo samotným nebesům.

Telefon na jeho stole slabě zazvonil a Roquefort zvedl sluchátko.

„Naši dva bratři v Rennes-le-Château," sděloval mu jeho zástupce, „hlásí, že Stephanie Nelleová a Malone tam zrovna jsou. Jak jste předvídal, šla rovnou na hřbitov a našla hrob Ernsta Scovilla."

Je dobré vědět o svých nepřátelích. „Ať je bratři pouze sledují, ale zároveň jsou připraveni jednat."

„Ohledně té druhé záležitosti, kterou jsme měli vyšetřit: Pořád ještě nemáme žádnou představu, kdo zaútočil na bratry v Kodani."

Zprávy o neúspěších Roquefort nesnášel. „Je všechno připraveno na dnešní večer?"

„Budeme připraveni."

„Kolik se jich připojilo k senešalovi v Sále Otců?"

„Třicet čtyři."

„Víme, kteří to jsou?"

„Ano."

„Každý z nich dostane šanci připojit se k nám. O ty, co to neudělají, se postarejte. Ale zajistěte, ať se jich k nám přidá co nejvíc. Neměl by to být problém. Nikdo nestojí rád na straně, která prohrává."

„Konkláve začíná v šest večer."

Senešal alespoň plní svou povinnost a svolal bratry k jednání před soumrakem. Konkláve je jediná proměnná v téhle rovnici – postup speciálně vytvořený, aby se předešlo manipulaci –, ale proměnná, kterou Roquefort dlouho studoval a předvídal.

„Buďte připraveni,“ řekl. „Senešal se bude snažit dění uspíšit, aby vládl zmatek. Tak si zajistil zvolení jeho předchůdce.“

„Nesmíří se s porážkou snadno.“

„To ani nečekám. A proto pro něj mám nachystané překvapení.“

18

RENNES-LE-CHÁTEAU
13.30

Malone a Stephanie procházeli rušnou vesnicí. Na hlavní třídu přisupěl další autobus a zamířil si to k parkovišti. V polovině ulice Stephanie zašla do restaurace a promluvila si s majitelem. Malone si všiml lákavě připravených ryb, na kterých si strávníci pochutnávali, ale uvědomil si, že jídlo musí počkat.

Zlobilo ho, že mu Stephanie lhala. Buď si neuvědomila, nebo nechápala závažnost situace. Ti muži, odhodlaní zemřít i zabít, za něčím šli. Mnohokrát viděl jim podobné, a čím víc informací měl, tím lepší byla šance uspět. Stačí, když se člověk musí zabývat nepřítelem, muset si dělat hlavu i se spojenci už je trochu moc.

Při odchodu z restaurace mu Stephanie řekla: „Ernsta Scovilla srazilo minulý týden auto, když byl na pravidelné procházce kolem hradeb. Byl velmi oblíbený. Žil tu dlouho."

„Dá se to auto nějak najít?"

„Nejsou žádní svědci. Není čeho se chytit."

„Znala jste Scovilla dobře?"

Přikývla. „Ale nijak ke mně nelnul. Mluvili jsme spolu jen zřídka. V tom sporu byl na Larsově straně."

„Tak proč jste mu volala?"

„Byl jediný, na koho jsem si vzpomněla, když jsem se potřebovala zeptat na něco z Larsova deníku. Na to, že jsme spolu roky nemluvili, se choval přívětivě. Chtěl vidět ten deník. Chtěla jsem využít toho, že tu budu a udobřit se s ním."

Zamyslel se nad ní. Mezi ní, jejím manželem, synem i přáteli jejího muže bylo tolik zlé krve. Nepochybně nesla svůj díl viny. Malone ale stejně netušil, co tady Stephanie míní dělat.

Pokynula, aby šli dál. „Chci se podívat do Ernstova domu. Měl docela velkou knihovnu. Ráda bych viděla, jestli jsou tam pořád jeho knihy."

„Byl ženatý?"

Zavrtěla hlavou. „Samotář. Byl by z něj skvělý poustevník.“

Šli dál jednou z postranních uliček mezi řadami domů, které všechny vypadaly, jako by byly postaveny pro dávno mrtvé majitele.

„Věříte skutečně, že někde tady kolem je ukrytý poklad?“ zeptal se jí.

„Těžko říct, Cottone. Lars říkával, že devadesát procent Sunièrova příběhu je fikce. Měla jsem mu za zlé, že maří čas takovými bláhovostmi. Ale on se vždycky hájil těmi deseti procenty pravdy. Právě to ho okouzlilo a do velké míry taky Marka. Před sto lety se tu odehrály podivné události.“

„To mluvíte zase o Sunièrovi?“

Přikývla.

„Pomozte mi, abych to všechno pochopil.“

„To bych potřebovala taky. Ale můžu vám povědět víc z toho, co vím o Bérengeru Sunièrovi.“

„Nemohu opustit farnost a odejít od svých tamních závazků,“ vysvětloval Sunière biskupovi, když stál před starším mužem v episkopálním paláci v Carcassonnu, dvacet mil severně od Rennes-le-Château.

Odkládal to setkání celé měsíce s pomocí lékařského dobrozdání, že kvůli nemoci není schopen cestovat. Ale biskup byl vytrvalý a poslední předvolání k audienci bylo doručeno policejním komisařem, který měl nařízeno ho osobně doprovodit zpět.

„Žiješ životem, který je mnohem nákladnější než můj,“ řekl biskup. „Chci, abys mi objasnil původ těch peněz, které se zjevily tak zčistajasna a v takovém množství.“

„Ouha, monsignore, ptáte se mě na jedinou věc, kterou nemohu odhalit. Tyto značné sumy mi dali k dispozici velcí hříšníci, kterým jsem s pomocí Boží ukázal cestu pokání. Nehodlám zradit zpovědní tajemství tím, že bych vám řekl jejich jména.“

Zdálo se, že biskup ten argument zvažuje. Byl to dobrý argument a zapůsobil.

„Pak tedy mluvme o tvém způsobu života. Ten není chráněn zpovědním tajemstvím.“

Sunière předstíral, že neví, oč jde. „Můj způsob života je docela skromný.“

„Doslechl jsem se něco jiného.“

„Musíte mít špatné informace.“

„Podívejme se na to.“ Biskup otevřel tlustou knihu, která ležela před ním. „Nechal jsem si udělat inventuru a je docela zajímavá.“

Sunièrovi se takový tón nelíbil. Jeho vztahy s předešlým biskupem byly přátelské a srdečné, a tak měl velkou volnost. Nový biskup byl z jiného těsta.

„V roce 1891 jsi začal s úpravami farního kostela. Dal jsi vyměnit okna, postavit krytý vchod, vztyčit nový oltář a kazatelnu a opravit střechu. Náklady zhruba v objemu dvaceti dvou tisíc franků. Následujícího roku byly opraveny zdi a vyměněna podlaha interiéru. Potom přišla nová zpovědnice, sedm set franků, sochařské práce a podstavec pro kříž, všechno tesáno v Toulouse u Giscarda, tři tisíce dvě stě franků. V roce 1898 přibyla pokladnička na milodary, čtyři sta franků. A pak v roce 1900 byl před oltář umístěn basreliéf svaté Maří Magdalény, velmi pečlivě vypracovaný.“

Sunière tiše poslouchal. Ovšem, biskup měl přístup k farním záznamům. Předchozí pokladník se před pár lety vzdal funkce s odůvodněním, že shledal, že jeho povinnosti jsou v rozporu s jeho vírou. Někdo mu zřejmě přišel na stopu.

„Přišel jsem sem v roce 1902,“ pokračoval biskup. „Posledních osm let jsem se snažil – marně, mohl bych dodat – přinutit tě, abys sem přišel a zodpověděl moje otázky. Během toho času sis postavil vedle kostela vilu Betánii. Dozvěděl jsem se, že je to velkopanské kamenné sídlo. Okna z barevných skel, jídelní salon, obývací pokoj a ložnice pro hosty. Prý pro spoustu hostů. Tímhletím se zabýváš – nebo spíš bavíš.“

Sdělení bylo formulováno tak, aby vyvolalo odpověď, ale Sunière neřekl nic.

„A pak je tu věž Magdala, ta tvoje bláznivá knihovna, která dominuje údolí. Tesaři se tam prý vyznamenali. Jako by nestačilo, že už máš ohromné sbírky známek a pohlednic a dokonce i pár exotických zvířat. Všechno to muselo stát pěkných pár tisíc franků.“ Biskup zavřel knihu. „Příjem tvé farnosti nečiní víc než dvě stě padesát franků za rok. Kdes na to všechno vzal?“

„Jak jsem řekl, monsignore, přijal jsem soukromé dary od soukromých osob, které si přejí, aby farnost prosperovala.“

„Kupčil jsi ve velkém,“ prohlásil biskup. „Prodával jsi odpustky. Provinil ses hříchem svatokupectví.“

Před tímhle obviněním Sunièra varovali. „Proč mě obviňujete? Když jsem přijel, byla moje farnost v politováníhodném stavu. Bylo povinností mých představených zajistit pro Rennes-le-Château kostel hodný věřících a pro pastýře důstojné obydlí. Ale já jsem čtvrt století pracoval a přestavoval a krášlil kostel, aniž bych žádal diecézi o jediný centim. Připadá mi, že si zasloužím spíše vaše blahopřání než obvinění.“

„Kolik tě stála všechna ta vylepšení?“

Rozhodl se odpovědět. „Jedno sto devadesát tři tisíce franků.“

Biskup se zasmál. „Abbé, to by sotva stačilo na nábytek, sochy a okna. Podle mých propočtů jsi utratil více než sedm set tisíc franků.“

„Nejsem zběhlý v účetnictví, takže výši nákladů neznám. Vím jen to, že lidé v Rennes mají rádi svůj kostel.“

„Oficiální údaje říkají, že dostáváš sto až sto padesát poštovních poukázek denně. Přicházejí z Belgie, Itálie, z Porýní, Švýcarska a z celé Francie. Znějí na sumy od pěti do padesáti franků. Často navštěvuješ banku v Couize, kde si je necháváš proplácet. Jak vysvětlíš tohle?“

„Veškerou mou korespondenci vyřizuje moje hospodyně. Otvírá všechny dopisy a odpovídá na ně. Měl byste se zeptat jí.“

„Do banky chodíš ty.“

Trval na svém vysvětlení. „Měl byste se zeptat jí.“

„Naneštěstí nepodléhá mé autoritě.“

Sunière pokrčil rameny.

„Abbé, ve velkém kupčíš s odpustky. Přinejmenším mně je úplně jasné, že ty obálky, co přicházejí do tvé farnosti, nejsou dopisy od příznivců. Ale jedno mě zaráží ještě víc.“

Sunière stál bez hnutí.

„Propočítal jsem si to. Pokud za odsloužení mše dostáváš obvyklou částku, což je padesát centimů, musel bys sloužit mše dvacet čtyři hodin denně nějakých tři sta let, abys shromáždil majetek v

takové hodnotě. Ne, abbé, to všechno je jen zástěrka, která má maskovat skutečný zdroj tvých ohromných příjmů.“

Tenhle člověk byl chytřejší, než se zdál být.

„Žádná odpověď?“

„Ne, monsignore.“

„Pak jsi tímto zproštěn svých povinností v Rennes a ohlásíš se okamžitě ve farnosti v Coustouge. Navíc jsi suspendován až do odvolání, nesmíš sloužit mše ani podávat svátosti.“

„Na jak dlouho?“ zeptal se Sunière pokojně.

„Dokud církevní soud neprojedná tvé odvolání, které, jak jsem si jistý, okamžitě podáš.“

„Sunière odvolání podal,“ ukončila Stephanie, „přímo do Vatikánu, ale zemřel v roce 1917, dříve než se dočkal ospravedlnění. Udělal ale to, že vystoupil z církve a nikdy neodešel z Rennes. Prostě začal sloužit mše ve vile Betánii. Místní ho milovali a bojkotovali nového faráře. Nezapomeňte, že všechny pozemky kolem kostela, včetně vily, patřily Sunièrově milence – Sunière to provedl chytře – takže církev proti tomu nemohla dělat vůbec nic.“

„Z čeho zaplatil všechny ty opravy?“ chtěl vědět Malone.

Usmála se. „Na tuhle otázku se pokoušeli odpovědět mnozí, včetně mého manžela.“

Namířili do další postranní uličky, lemované poněkud melancholickými domy, s kamennými stěnami v barvě starého dřeva s oloupanou kůrou.

„Tady žil Ernst,“ řekla.

Přišli ke staršímu stavení, jehož vzhled projasňovaly růže jemných barev, pnoucí se po kované železné pergole. Nad třemi kamennými schody byly ve výklenku dveře s proskleným okénkem. Malone nakoukl dovnitř. Neviděl žádné známky zanedbanosti. „Vypadá to tam uklizeně.“

„Ernst byl posedlý pořádkem.“

Malone zkusil vzít za kliku. Zamčeno.

„Ráda bych se podívala dovnitř,“ řekla Stephanie.

Rozhlédl se kolem. Šest metrů nalevo ulička končila u vnější zdi. Nad ní se klenula modrá obloha s bachratými mraky. Nikdo nebyl na

dohled. Otočil se a loktem vyrazil skleněnou tabulku. Pak sáhl dovnitř a odemkl.

Stephanie vyšla po schůdcích k němu.

„Až po vás,“ řekl jí.

19

OPATSTVÍ DES FONTAINES
14.00

Senešal otevřel železnou mříž a vedl zástup truchlících starobylým klenutým průchodem. Vchod do podzemního Sálu Otců byl na konci dlouhé chodby, která se nacházela v jedné z nejstarších budov opatství. Skála za budovou byla prošpikována jeskyněmi. Mniši se v jejich nehostinných prostorách poprvé usadili před patnácti sty lety. Jak přibývalo kajícníků, začaly se stavět budovy. Opatství měla tendenci buď se dramaticky rozrůstat, nebo mizet a toto zažívalo stavební rozkvět, který trval staletí a pokračoval i za templářských rytířů. Ti ho převzali koncem třináctého století. Hlavní sídlo řádu – maison chevetaine, jak ho nazvala pravidla – bývalo v Jeruzalémě, potom v Akkonu, na Kypru a nakonec po zatýkání z roku 1307, bylo přeneseno sem. Komplex byl obehnán hradbami a opevněn věžemi. Opatství se postupně stalo jedním z největších v Evropě. Drželo se stranou od světa; přispívala k tomu jeho poloha vysoko v Pyrenejích, ale také pravidla řádu. Své jméno odvozovalo od blízké řeky, vodopádů a dostatku podzemní vody – opatství des Fontaines, opatství pramenů.

Senešal sešel dolů po úzkých schodech vytesaných do skály. Podrážky jeho plátěných sandálů klouzaly po vlhkém kameni. Tam, kde kdysi plápolaly pochodně, osvětlovaly teď cestu elektrické svícny na stěnách. Za ním kráčelo čtyřiatřicet bratrů, kteří se rozhodli připojit se k němu. Od úpatí schodů kráčel dál, dokud se tunel neotevřel do klenutého prostoru. Z jeho středu vyrůstal kamenný sloup, podobný kmeni letitého stromu.

Bratři se pomalu shromáždili kolem dubové rakve, která už byla vnesena dovnitř a ležela na kamenném podstavci. Prostorou provoněnou kadidlem se velebně nesl chorál.

Senešal vystoupil vpřed a zpěv ustal. „Přišli jsme ho sem uctít. Modleme se," řekl francouzsky.

Pomodlili se a pak odezpívali hymnus.

„Náš velmistr nás vedl dobře. Vy, kdo jste zůstali loajální jeho památce, neztrácejte odvahu. Byl by na vás hrdý.“

Na chvíli zavládlo ticho.

„Co nás čeká?“ zeptal se jeden z bratrů potichu.

Diskuse nebyly pro Síň Otců příliš vhodné, ale vzhledem k hrozbě, jíž čelili, dovolil porušení pravidel.

„Nejistota,“ prohlásil. „Bratr de Roquefort je připraven převzít vedení. Ti z vás, kteří byli vybráni pro konkláve, se musí snažit, aby ho zastavili.“

„On bude naše zkáza,“ zamumlal další bratr.

„Souhlasím,“ přikývl senešal. „Věří, že máme pomstít sedm set let starou křivdu. I kdybychom mohli, proč? Přežili jsme ji.“

„Jeho stoupenci na nás vyvíjejí nátlak. Ti, kdo se jim postaví, budou potrestáni.“

Senešal věděl, že tohle je důvod, proč jich do síně přišlo tak málo. „Naši předkové stáli tváří v tvář mnoha nepřátelům. Ve Svaté zemi čelili Saracénům a umírali se ctí. Zde museli vytrpět mučení inkvizice. Náš velmistr de Molay byl upálen na hranici. Musíme zůstat věrní.“ Chabá promluva, ale na lepší se nezmohl.

„Roquefort chce s našimi nepřáteli válčit. Jeden z jeho lidí mi řekl, že chce získat zpět rubáš.“

Senešal sebou škubl. Toto gesto vzdoru navrhovali už dřív i jiní radikálové, ale velmistři je vždy zarazili. „Musíme ho na konkláve zastavit. Naštěstí nemůže ovlivnit proces výběru.“

„Děsí mě,“ řekl jeden z bratrů a ticho, které následovalo, naznačilo, že ostatní s ním souhlasí.

Po hodině modliteb dal senešal pokyn. Čtyři nosiči, všichni oblečení do rudohnědé kutny, zvedli velmistrovu prostou rakev.

Otočil se a zamířil ke dvěma sloupům z červeného porfyru, mezi nimiž stály Zlaté dveře. Název nepocházel od materiálu, ale z toho, co za nimi bylo odedávna uloženo.

Pod kamenným stropem do hladká osekaným a tmavomodře vymalovaným, na kterém se ve světle svícnů třpytily zlaté hvězdy, spočívalo třiačtyřicet velmistrů. Jejich těla se už dávno obrátila v prach. Zůstaly jen kosti uzavřené ve schránách, na nichž stála jména a letopočty. Napravo ležely dosud prázdné výklenky. Do jednoho teď

na rok uloží tělo zemřelého – teprve pak se sem některý bratr vrátí a přenese kosti do schrány. Tento pohřební zvyk si templáři osvojili už dávno; převzali ho ve Svaté zemi od Židů, kteří ho praktikovali od časů Krista.

Nosiči uložili rakev do výklenku, který jim senešal ukázal. Pološero naplnil hluboký klid.

Senešal vzpomínal na přítele. Velmistr byl nejmladším synem bohatého belgického obchodníka. Neměl ke vstupu do řádu žádný zvláštní důvod – prostě jen měl pocit, že je k tomu povolán. Přivedl ho jeden z mnoha bratrů rozesetých po celém světě a pověřených vyhledávat nováčky. Klášterní život se k mistrovi hodil. A přestože nezastával vysoký úřad, na konkláve po smrti jeho předchůdce všichni bratři volali: „Ať je on naším velmistrem“. A tak složil přísahu. Odevzdávám se Bohu Všemohoucímu a Panně Marii, abych dosáhl spásy a po celý svůj život setrval ve svatosti, dokud nevydechnu naposled. Senešal složil tutéž přísahu.

Nechal své myšlenky zatoulat se až k samotným počátkům řádu – hluk bitev, sténání zraněných a umírajících bratrů, žal při pohřbívání těch, kdo boj nepřežili. Takoví bývali templáři. První šli do boje, poslední ustupovali. Raymond de Roquefort po těch časech toužil. Ale proč? Když se církev a stát postavili proti templářům a nechali je pozatýkat bez sebemenšího respektu vůči dvěma stům let věrných služeb, ukázalo se, jak byla obětavost templářů pošetilá. Bratři byli upalováni na hranici, jiní mučeni a zmrzačeni do konce života, a to jen kvůli obyčejné chamtivosti. Pro moderní svět jsou rytíři Templu legendou. Dávnou vzpomínkou. Nikoho nezajímá, jestli existují, takže domoci se spravedlnosti se zdá beznadějné.

Nechme mrtvé spát.

Znovu se rozhlédl po kamenných schránkách, pak propustil bratry – kromě jednoho. Svého pomocníka. Potřeboval s ním mluvit o samotě. Mladší muž popošel blíž.

„Pověz mi, Geoffrey,“ řekl senešal, „měli jste s velmistrem někdy nějaké tajnosti?“

Tmavé mužovy oči se rozšířily úžasem. „Jak to myslíš?“

„Požádal tě velmistr teď někdy, abys pro něj něco zařídil? Nelži mi. On odešel, já jsem zůstal.“ Tou poslední větou se senešal pokusil obrnit sám sebe před tím, co uslyší.

„Ano, senešale. Odesílal jsem pro velmistra dva balíčky.“

„Řekni mi něco o tom prvním.“

„Tlustý a těžký jako kniha. Posílal jsem ho, když jsem byl v Avignonu, více než před měsícem.“

„A druhý?“

„V pondělí, z Perpignanu. Byl to dopis.“

„Komu jsi ten dopis poslal?“

„Ernstu Scovillovi v Rennes-le-Château.“

Mladší muž se rychle pokřižoval a senešal na něm postřehl neklid a podezíravost. „Něco není v pořádku?“

„Velmistr říkal, že se na to budeš ptát.“

To senešala zaujalo.

„Řekl, že když se zeptáš, mám ti říct pravdu. Ale také řekl, že tě mám varovat. Těch, kteří se vydali na cestu, na kterou se vydáš ty, bylo mnoho, ale nikdy nikdo neuspěl. Řekl, že ti přeje úspěch a mnoho štěstí.“

Senešalův mentor byl chytrý člověk, který určitě věděl víc, než kdy řekl.

„Také řekl, že musíš to hledání dokončit. Je to tvůj osud. Ať si to uvědomuješ nebo ne.“

Senešal už slyšel dost. Tímhle se vysvětlovalo, že dřevěná skříňka ze sekretáře v mistrově pokoji byla prázdná. Kniha, kterou uvnitř hledal, byla pryč. Velmistr ji někomu odeslal. Senešal lehkým pokynem ruky propustil svého druha. Geoffrey se uklonil a odcházel ke Zlatým dveřím.

Vtom senešala něco napadlo. „Počkej. Neřekl jsi mi, kam byl poslán ten první balíček, ta kniha.“

Geoffrey se zastavil a otočil, ale mlčel.

„Proč neodpovídáš?“

„Není správné, že o tom mluvíme. Tady. Tak blízko něj.“ Mladý muž pohlédl na rakev.

„Řekl jsi, že chtěl, abych to věděl.“

V Geoffreyho očích zableskla úzkost.

„Pověz mi, kam jsi poslal tu knihu.“ Senešal už sice znal odpověď, ale chtěl ji slyšet nahlas.

„Do Ameriky. Ženě, která se jmenuje Stephanie Nelleová.“

20

RENNES-LE-CHÁTEAU
14.30

Malone prozkoumával vnitřek skromného domu Ernsta Scovilla. Vnitřní výzdoba sestávala z britských starožitností, španělského umění dvacátého století a bezcenných francouzských maleb. Odhadl, že tady bude asi tisícovka knih. Většinou zažloutlé paperbacky a staré knihy v pevné vazbě. Byly na policích puntičkářsky uspořádány podle tématu a velikosti. Staré noviny byly seřazeny podle ročníků, v chronologickém pořadí. Totéž platilo pro časopisy. Všechno se vztahovalo k Rennes, Sunièrovi, francouzské historii, církvi, templářům a Ježíši Kristovi.

„Zdá se, že Scoville byl znalec bible," řekl Malone a ukázal na police.

„Strávil svůj život studiem Nového zákona. Byl pro Larse zdrojem informací o bibli."

„Nezdá se, že by někdo tenhle dům prohledával."

„Mohli to udělat opatrně."

„To je pravda. Ale co hledali? Co hledáme my?"

„Nevím. Všechno, co vím, je, že jsem se Scovillem mluvila, a o dva týdny později je mrtev."

„Mohl vědět něco, kvůli čemu by stálo za to ho zabít?"

Pokrčila rameny. „Příjemně jsme si popovídali. Původně jsem si myslela, že mi ten deník poslal on, protože s Larsem úzce spolupracovali. Jenže on o tom deníku nic nevěděl. Prý by si ho moc rád přečetl." Přerušila hledání. „Podívejte se na tohle všechno. Byl tím přímo posedlý." Zavrtěla hlavou. „Lars a já jsme se právě kvůli tomuhle hádali celé roky. Vždycky jsem si myslela, že marní své akademické nadání. Byl dobrý historik. Mohl vydělávat slušné peníze na univerzitě a publikovat seriózní výzkumy. Místo toho se vláčel po světě a honil se za chimérami."

„Byl autorem bestsellerů."

„To platilo jen o jeho první knize. V jednom kuse jsme se hádali kvůli penězům.“

„Zdá se, že trpíte spoustou výčitek svědomí.“

„A vy ne? Pamatuji se, že rozvod s Pam jste nesl těžce.“

„Nikdo neprohrává rád.“

„Ale vaše žena aspoň nespáchala sebevraždu.“

Musel jí dát za pravdu.

„Cestou sem jste mi povídala, že Lars věřil, že Sunière objevil nějakou zprávu uvnitř té skleněné lahvičky, kterou nalezl ve sloupu. Od koho byla?“

„Ve svém deníku Lars napsal, že pocházela patrně od některého ze Sunièrových předchůdců. Na konci osmnáctého století, během Francouzské revoluce sloužil jako farní kněz v Rennes Antoine Bigou. Zmínila jsem se o něm v autě. On byl tím knězem, kterému Marie d’Hautpoul de Blanchefort sdělila před smrtí rodinné tajemství.“

„Takže Lars si myslel, že v té skleněné lahvičce je zaznamenáno rodinné tajemství?“

„Tak jednoduché to není. V tom příběhu jde o víc. Marie d’Hautpoul se provdala za posledního markýze de Blanchefort v roce 1732. Rodinná linie Blanchefortů sahá zpět až do časů templářů. Rodina se zúčastnila jak křížových výprav, tak výprav proti albigenským. Jeden z Mariiných předků byl dokonce v polovině dvanáctého století velmistrem templářů a rodina ovládala městečko Rennes a okolní území po staletí. Když byli templáři v roce 1307 uvězněni, Blanchefortové poskytli úkryt mnoha uprchlíkům, kteří utíkali před lidmi Filipa IV. Říká se, i když to nikdo neví s jistotou, že členové rodiny Blanchefortů patřili od té doby vždycky k templářům.“

„Mluvíte jako Henrik. Opravdu si myslíte, že templáři pořád ještě existují?“

„Nemám představu. Ale pořád se mi vrací, co řekl ten člověk v katedrále. Citoval svatého Bernarda z Clairvaux, mnicha z dvanáctého století, který rozhodujícím způsobem přispěl k tomu, že templáři získali moc. Chovala jsem se, jako bych nevěděla, o čem mluví. Ale Lars toho o Bernardovi napsal mnoho.“

Malone si také vzpomněl na to jméno z knihy, kterou četl v Kodani. Bernard de Fontaines byl cisterciácký mnich, který ve dvanáctém století založil klášter v Clairvaux. Byl přední myslitel své doby a měl ohromný vliv na církev, jelikož se stal blízkým poradcem papeže Inocence II. Jeho strýc byl jedním z původních devíti templářů. Byl to právě Bernard, kdo přesvědčil Inocence II., aby udělil templářům jejich jedinečná privilegia a stanovil pravidla jejich řehole.

„Ten člověk z katedrály znal Larse," řekla Stephanie. „Dokonce naznačil, že s ním o deníku mluvil a že Lars se mu postavil. Ten muž z Okrouhlé věže pro něj taky pracoval – předtím než skočil a vykřikl templářský bojový pokřik."

„Může to být jen trik, jak vás vyděsit."

„O tom začínám pochybovat."

Souhlasil, vzhledem k tomu, co zahlédl cestou sem ze hřbitova. Ale raději si to prozatím nechal pro sebe.

„Lars v deníku psal o tajemství Blanchefortů; prý se datuje do doby kolem roku 1307, kdy byli templáři uvězněni. Našel v dokumentech z toho období spoustu zmínek o jakési rodové povinnosti, ale nikdy žádné podrobnosti. Zjevně strávil spoustu času v místních klášterech a probíral se písemnostmi. Jak se zdá, vodítkem by mohl být Mariin náhrobek, ten, který je na kresbě v knize, kterou Thorvaldsen koupil. Marie zemřela v roce 1781, ale teprve o deset let později abbé Bigou postavil na místě jejího posledního odpočinku pomník. Připomeňte si tu dobu. Právě vřela Francouzská revoluce a katolické kostely byly ničeny. Bigou byl proti republice, proto utekl v roce 1793 do Španělska a tam o dva roky později zemřel, nikdy se do Rennes-le-Château nevrátil."

„A co podle Larse Bigou ukryl v té skleněné lahvičce?"

„Pravděpodobně ne opravdové tajemství Blanchefortů, ale spíš cestu k němu. V deníku Lars napsal, že pevně věří, že klíčem k tajemství je Mariin náhrobek."

Malone začínal chápat. „A proto byl deník tak důležitý."

Přikývla. „Sunière zrušil mnoho hrobů na farním hřbitově, vykopal kosti a umístil je do společné kostnice, která dodnes stojí vedle kostela. Tím se vysvětluje, jak napsal Lars, proč v současnosti

na hřbitově nejsou žádné hroby z doby před rokem 1885. Místní lidé se proti tomu, co dělal Sunière, vzbouřili, takže mu městští radní nařídili, aby s rušením hrobů přestal. Marie de Blanchefort exhumována nebyla, ale Sunière dal z jejího náhrobku odstranit všechna písmena a symboly. Netušil, že se zachoval nákres náhrobního kamene, který pořídil místní starosta Eugène Stübleín. Lars se o kresbě doslechl, ale nikdy kopii té knihy neobjevil.“

„Jak mohl Lars vědět, že Sunière vymazal nápis z náhrobního kamene?“

„Zachoval se dobový zápis o poničení Mariina hrobu vandaly. Nikdo tomu nepřikládal zvláštní důležitost, ale kdo jiný než Sunière to mohl udělat?“

„A Lars si myslel, že tohle všechno jsou vodítka k pokladu?“

„Napsal ve svém deníku, že věří, že Sunière rozluštil poselství, které zanechal abbé Bigou, že našel místo, kam templáři poklad ukryli a že o něm neřekl živé duši kromě své milenky. Ta zemřela, aniž by komukoli něco prozradila.“

„Takže co jste zamýšlela udělat? Použít ten deník a knihu a začít ten poklad znovu hledat?“

„Nevím, co bych byla dělala. Vím jen, že mě jakýsi vnitřní hlas nutil koupit tu knihu a rozhlédnout se tady kolem.“ Odmlčela se. „A taky mi to poskytlo výmluvu, abych sem přijela, chvíli zůstala v Larsově domě a vzpomínala.“

To chápal. „Proč jste do toho zatáhla Petera Hansena? Proč jste jednoduše tu knihu nekoupila vy sama?“

„Pořád ještě pracuju pro vládu USA. Myslela jsem si, že Hansen sehraje roli prostředníka. Tak by se moje jméno vůbec nikde neobjevilo. Samozřejmě jsem netušila, o co všechno běží.“

Malone zvažoval, co řekla. „Takže Lars šel v Sunièrových stopách a Sunière předtím v Bigouových.“

Přikývla. „A zdá se, že teď jde toutéž cestou ještě někdo.“

Znovu se rozhlédl po pokoji. „Budeme muset tohle všechno pečlivě projít, abychom měli alespoň nějakou naději, že se vůbec něco dozvíme.“

Vtom jeho pozornost upoutalo něco u vchodových dveří. Když vcházeli, odhrnuli stranou ke zdi hromádku dopisů, která se válela na podlaze u dveří. Přešel tam a zvedl půl tuctu obálek.

Stephanie k němu přistoupila.

„Ukaž mi tenhle," řekla.

Podal jí tmavošedou obálku s černým písmem.

„Ten vzkaz, který přišel s Larsovým deníkem, byl na papíru stejné barvy a písmo vypadá podobně." Našla lístek v kabelce a porovnali rukopis.

„Je identický," řekla.

„Scovillovi by to určitě nevadilo," řekl Malone a roztrhl nedočkavě obálku.

Vypadlo devět listů papíru. Na jednom byla zpráva napsaná stejným inkoustem a stejným rukopisem jako vzkaz, který dostala Stephanie.

Ona přijede. Odpusťte jí. Dlouho jste hledal a zasloužíte si spatřit to. Společně to snad dokážete. V Avignonu najděte Claridona. Může vám ukázat cestu. Ale prend garde l'Ingenieur.

Přečetl si znovu poslední řádku – *prend garde l'Ingenieur*. „‚Mějte se na pozoru před inženýrem'. Co to má znamenat?"

„Dobrá otázka."

„V deníku o nějakém inženýrovi nic nebylo?"

„Ani slovo."

„Odpusťte jí. Odesílatel očividně věděl, že se se Scovillem nemáte rádi."

„To mě znervózňuje. Nevěděla jsem, že to někdo ví."

Prozkoumal dalších osm stránek papíru. „Tyhle jsou z Larsova deníku. Jsou to ty chybějící stránky." Podíval se na razítko na obálce. Z Perpignanu, na francouzském pobřeží. Pět dní staré. „Scoville tenhle dopis nedostal. Přišel mu příliš pozdě."

„Ernsta zabili, Cottone. Teď už o tom není žádných pochyb."

Malone byl téhož názoru, ale starost mu dělalo něco jiného. Přikradl se k jednomu z oken a opatrně vyhlédl zpoza záclon.

„Musíme jet do Avignonu," řekla Stephanie.

Souhlasil, ale jak se zadíval ven na prázdnou ulici, zahlédl tam to, co očekával. A tak řekl: „Teprve až se postaráme o jinou věc."

21

OPATSTVÍ DES FONTAINES
18.00

Roquefort stál před shromážděním. Bratři zřídka oblékali obřadní roucha. Pravidla vyžadovala, aby se po většinu času odívali bez okázalosti a nákladnosti. Ale konkláve vyžadovalo formálnost a očekávalo se, že každý z členů si oblékne oděv odpovídající jeho postavení.

Byl na ně působivý pohled. Přes tuniky s nachovým lemem měli bílé vlněné pláště, na nohou stříbřité punčochy, na hlavách bílé kápě. Každý z nich měl na hrudi rudý kříž se čtyřmi stejně dlouhými rameny, jež se na koncích rozšiřovala. Byli opásáni rudými opasky. Meč nahradila šerpa. Rytíři se od řemeslníků, zemědělců, úředníků, sluhů a kněží lišili jen barvou šatu – ostatní byli oblečeni v různých odstínech zelené, hnědé a černé, klerikové měli bílé rukavice.

Když se sešla konkláve, pravidla ukládala, aby shromáždění předsedal maršál. Byl to způsob, jak vyrovnat vliv senešala, který by ho jakožto druhý v hierarchii mohl snadno ovládnout.

„Moji bratři," vykřikl Roquefort.

Místnost ztichla.

„Nastává čas obrody. Musíme vybrat velmistra. Dřív než začneme, prosme našeho Pána, aby nás v následujících hodinách vedl."

V záři bronzových lustrů Roquefort sledoval, jak 488 bratrů sklonilo hlavy. Výzva k účasti na shromáždění byla vydána hned, jak se rozednilo, takže dorazila i většina těch, kdo pracovali mimo opatství. Shromáždili se v horním sálu paláce, obří kulaté citadely, která pocházela ze šestnáctého století. Budova byla třicet metrů vysoká, měla dvacet metrů v průměru a čtyři metry tlusté zdi. Kdysi sloužila jako poslední linie obrany opatství, ale postupem doby se z ní stalo místo obřadů. Střílny teď byly zaskleny, žlutavé štuky pokryly malby sv. Martina, Karla Velikého a Panny Marie. Kulatá

místnost se dvěma galeriemi za zábradlím poskytovala dost prostoru pro téměř pět set mužů a byla obdařena dokonalou akustikou.

Roquefort zvedl hlavu a očima vyhledal své čtyři pobočníky. Velitel, který byl zároveň hlavním ubytovatelem a pokladníkem, byl jeho přítel. Maršál si pěstoval vztahy s tímto zdrženlivým mužem už po léta a doufal, že jeho snaha teď přinese ovoce. Další důstojník, který pečuje o oděvy, ho podpoří určitě. Ovšem s kaplanem, který měl dohled nad veškerými duchovními záležitostmi, budou potíže. Roquefortovi se nikdy nepodařilo dostat z toho Benátčana něco určitějšího než nezávazné fráze. A pak tu byl senešal, který stál a držel beauseant, černobílý řádový prapor. Ve své bílé tunice s kápí působil klidným dojmem. Na levém rameni měl výšivku označující jeho hodnost. V Roquefortovi se všechno sevřelo. Ten člověk nemá na tohle oblečení právo!

„Bratři, shromáždění začíná. Je čas jmenovat konkláve."

Postup byl zdánlivě jednoduchý. Z nádoby, která obsahovala jména všech bratrů, bylo vylosováno jedno. Pak si dotyčný muž vybral mezi shromážděnými dalšího. Pak znovu volba z nádoby a znovu veřejná volba. Tak to šlo dál, až bylo jmenováno deset členů. Systém tak spojil prvek náhody s osobními preferencemi, a tím výrazně oslabil šance pro organizované spiknutí. Roquefort jakožto maršál a senešal byli automaticky započítáni, a doplnili tak počet na dvanáct. Pro platnou volbu bylo zapotřebí dvoutřetinové většiny.

Roquefort sledoval, jak probíhá výběr. Nakonec byli vybráni čtyři rytíři, jeden kněz, jeden úředník, jeden farmář, dva řemeslníci a jeden dělník. Mnozí z nich byli jeho přívrženci. Přesto ta zatracená nahodilost dovolila, aby se mezi nimi ocitli někteří, jejichž loajalita byla přinejmenším sporná.

Deset mužů vykročilo vpřed a rozestoupili se vějířovitě do půlkruhu.

„Konkláve," vyhlásil Roquefort. „Konzistoř skončila. Začněme."

Všichni bratři odložili kápi na znamení, že teď může začít rozprava. Konkláve nebyla žádná tajná záležitost. Naopak, nominace, diskuse a hlasování se odehrávaly před celým bratrstvem. Ale pravidla nařizovala, že diváci nesmějí pronést ani slovo.

Roquefort a senešal zaujali svá místa vedle ostatních. Maršál už nebyl předsedou – na konkláve si byli všichni bratři rovni. Jeden z těch dvanácti, starší rytíř s hustými šedými vousy, řekl: „Naším příštím velmistrem by měl být náš maršál, člověk, který bránil tento řád po mnoho let. Předkládám ho k úvaze.“

Dva další vyjádřili souhlas. Bylo tudíž dosaženo požadovaných tří hlasů a nominace byla přijata.

Další z těch dvanácti, zbrojíř, postoupil dopředu. „Nesouhlasím s tím, jak byl zneuctěn velmistr. Byl to dobrý člověk, který tento řád miloval. Neměl být zpochybněn. Předkládám k úvaze senešala.“

Dva další souhlasili.

Roquefort strnul. Bitevní linie byla stanovena.

Ať bitva začne.

Diskuse vstupovala do druhé hodiny. Pravidla nestanovila pro konkláve časový limit, ale vyžadovala, aby všichni zúčastnění museli stát; délka jednání tedy závisela na jejich výdrži. Zatím nepadla výzva k hlasování. Mohl by ji vznést kterýkoli z těch dvanácti, ale žádný nechtěl riskovat – většinou se dávalo hlasovat, až když se zdálo, že je jistá dvoutřetinová většina.

„To, co plánuješ, na mě nedělá žádný dojem,“ řekl jeden z účastníků konkláve, kněz, senešalovi.

„Nejsem si vědom, že bych něco plánoval.“

„Chceš jít cestou svého učitele. Cestou minulosti. Je to pravda, nebo ne?“

„Zůstanu věrný své přísaze stejně, jako bys měl být i ty, bratře.“

„Moje přísaha neříká nic o slabosti,“ namítl kněz. „Nevyžaduje po mně, abych byl spokojený se světem, který se topí v nevědomosti.“

„Střežíme své vědění po staletí. Proč bychom se měli měnit?“

Jiný člen konkláve postoupil vpřed. „Jsem unavený pokrytectvím. Je mi z něj nanic. Byli jsme téměř vyhlazeni chamtivostí a nevědomostí. Je čas na odplatu.“

„K čemu to povede?“ zeptal se senešal. „Co tím získáme?“

„Spravedlnost,“ vykřikl jiný rytíř a několik dalších členů konkláve souhlasilo.

Maršál se rozhodl, že je čas připojit se k debatě. „V evangeliu čteme: *Nechť ten, kdo hledá, nepřestane hledat, dokud nenajde. Až najde, bude zneklidněn. Až bude zneklidněn, bude uchvácen a bude vládnout nade vším.*“

Senešal na něj pohlédl. „Tomáš také pravil: *Řeknou-li vám vaši vůdci, vizte, království je na nebesích, pak ptáci nebeští tam budou dříve než vy. Řeknou-li vám, že je v mořích, pak tam budou ryby dříve než vy.*“

„Jestli budeme pokračovat jako dosud, nehneme se z místa,“ oponoval Roquefort.

Senešal chvilku rozvažoval a pak znovu promluvil: „Ptám se tě, maršále. Jaké jsou tvoje plány, budeš-li zvolen? Můžeš nám to říct? Nebo konáš jako Ježíš a odhaluješ svá tajemství jenom těm, jež jsou hodni tvých tajemství, a levá ruka nikdy neví, co dělá pravá?“

Maršál uvítal příležitost říci bratrům, co má v úmyslu. „Ježíš také řekl: Není nic skrytého, co nebude odhaleno.“

„A co podle tebe máme udělat?“

Přehlédl místnost, očima přelétl přízemí i galerie. Nastal jeho okamžik. „Jen vzpomeňte na naše počátky. Sliby složily tisíce bratří. Byli to stateční muži, kteří dobyli Svatou zemi. V kronikách se vypráví příběh jedné pevnosti, kterou dobyli Saracéni. Po bitvě dvěma stům rytířů nabídli, že si mohou zachránit život, když zapřou Krista a přijmou islám. Všichni do jednoho raději poklekli před katem a přišli o hlavu. To je náš odkaz. Křížové výpravy byly našimi křížovými výpravami.

Odmlčel se, aby ta slova nechal vyznít.

„A proto je pátek třináctého října roku 1307 – den tak neslavný, tak opovrženíhodný, že západní civilizace dodnes považuje pátek třináctého za smolný den – tak obrovskou křivdou. Tisíce našich bratrů byly nezákonně uvězněny. Jednoho dne to byli Chudí rytíři Kristovi a templu Šalomounova, výkvět všeho dobrého, ztělesnění vůle zemřít za svou církev, svého papeže, svého Boha. A den nato byli obviněni z kacířství. A žaloba? Že plivali na kříž, vyměňovali si necudné polibky, scházeli se na tajných shromážděních, praktikovali sodomii, uctívali kočky a jakousi vousatou mužskou hlavu.“ Odmlčel se. „Ani slovo pravdy na tom nebylo, a přesto byli naši bratři mučeni

a mnozí z nich podlehli a přiznali se k těm lžím. Sto dvacet jich shořelo na hranici.“

Znovu se odmlčel.

„Zdědili jsme hanbu a naše místo v dějinách je poskvrněno podezřeními.“

„A co bys chtěl sdělit světu?“ zeptal se klidně senešal.

„Pravdu.“

„A proč by ti měli věřit?“

„Nebudou mít jinou volbu,“ odvětil maršál.

„A proč?“

„Budu mít důkaz.“

„Už jsi našel Velký odkaz?“

Senešal útočil na jeho jediné slabé místo, ale maršál to nesměl dát najevo. „Mám ho na dosah.“

Na galeriích to zahučelo.

Senešalův obličej zůstal klidný. „Tvrdíš, že jsi našel naše archivy ztracené po sedm století. Našel jsi také poklad, který unikl Filipovi Sličnému?“

„I ten mám na dosah.“

„Odvážná slova, maršále.“

Maršál se rozhlédl kolem. „Hledám ho už deset let. Sledovat stopy je obtížné, ale brzy budu mít důkaz, který svět nebude moci popřít. Nezáleží na tom, jestli se změní něčí smýšlení; vítězství spočívá v tom, že dokážeme, že naši bratři nebyli kacíři. Naopak, všichni do posledního byli světci.“

Ze zástupu se ozval potlesk. Roquefort si ten okamžik vychutnával. „Římská církev nás rozprášila, obvinila nás, že vzýváme modly, ale církev je přitom s velkou okázalostí uctívá také – své vlastní.“ Odmlčel se, pak zvolal: „Získám zpět rubáš.“

Další potlesk. Hlasitější. Delší. Bylo to porušení pravidel, ale zdálo se, že na to nikdo nedbá.

„Církev nemá na náš rubáš žádné právo,“ vykřikl do potlesku. „Náš velmistr Jacques de Molay byl mučen, ponižován a upálen na hranici. A jeho zločin? Že byl loajálním služebníkem svého Boha a svého papeže. Jeho odkaz nepatří jim. Patří nám. A my máme prostředky, jak toho dosáhnout. Pod mým vedením se tak stane.“

Senešal podal beauseant vedle stojícímu muži, přistoupil těsně k maršálovi a počkal, až se potlesk utiší. „A co ti, kteří nevěří v totéž, co ty?“

„*Kdokoli hledá, nalezne, kdokoli zaklepe, bude mu otevřeno.*“

„A co ti, kteří se rozhodnou nevěřit?“

„Evangelium je jednoznačné i v tomhle. Běda vám, kterým vládne démon zla.“

„Jsi nebezpečný člověk.“

„Ne, senešale, to ty představuješ nebezpečí. Přišel jsi k nám pozdě a chybí ti odvaha. Nerozumíš tomu, co potřebujeme. Ty a tvůj učitel jste nás nikdy nechápali. Já jsem tomuto řádu zasvětil svůj život. Nikdo jiný kromě tebe nikdy nezpochybnil mé schopnosti. Odjakživa lpím na zásadě, že je lepší zahynout než pokorně schýlit hlavu.“ Odvrátil se od svého soupeře a pokynul ke konkláve. „Dost. Žádám o hlasování.“

Pravidla stanovila, že tím je diskuse ukončena.

„Já budu hlasovat jako první,“ řekl Roquefort. „Pro sebe. Všichni, kdo souhlasíte, projevte svůj názor.“

Pozoroval, jak ostatní zvažují své rozhodnutí. Během jeho konfrontace se senešalem mlčeli, ale všichni naslouchali se zaujetím, z něhož byly patrné sympatie. Přejížděl tu skupinku očima a nakonec utkvěl pohledem na těch několika, o kterých si myslel, že jsou naprosto loajální.

Ruce se začaly zvedat.

Jedna. Tři. Čtyři. Šest.

Sedm.

Měl své dvě třetiny, ale chtěl víc, a tak s vyhlášením vítězství čekal.

Všech deset hlasovalo pro něj.

Sál propukl v nadšení.

Za dávných časů by ho byli zvedli a odnesli do kaple, kde by na jeho počest odsloužili mši. Poté by následovala slavnost, jedna z mála příležitostí, při nichž řeholní pravidla dovolovala veselí. Ale tenhle zvyk už patřil minulosti. Místo toho muži začali provolávat jeho jméno a bratři, kteří jindy žili ve světě zbaveném emocí, dávali

svůj souhlas najevo tleskáním. Pak potlesk přešel ve slovo beauseant – za čest a slávu a znělo ozvěnou po celém sále.

Jak volání pokračovalo, zadíval se na senešala, který ještě stál vedle něj. Jejich oči se setkaly a maršál dal velmistrovu vyvolenci najevo, že nejen prohrál, ale od tohoto okamžiku je ve smrtelném nebezpečí.

22

RENNES-LE-CHÁTEAU
21.30

Stephanie se procházela domem svého mrtvého muže. Vnitřní zařízení bylo pro tenhle kraj typické. Bytelné dřevěné podlahy, trámové stropy, kamenné krby, jednoduchý borovicový nábytek. Nemnoho prostoru, ale stačilo to na dvě ložnice, pracovnu, koupelnu, kuchyň a dílnu. Lars rád pracoval se dřevem, a jak si všimla už dříve, jeho nože, pilky a dláta byly všechny pořád tam, kde je míval, každý nástroj zavěšený na kolíku na zdi a pokrytý tenkou vrstvou prachu. Při práci se soustruhem byl velmi zručný. Pořád ještě měla mísy, bedny a svícny, které vytvořil z místních stromů.

Během jejich manželství tu byla jen několikrát. Žila s Markem ve Washingtonu, později v Atlantě. Lars pobýval hlavně v Evropě, posledních deset let v Rennes. Ani jeden z nich nikdy nevstoupil na území toho druhého bez dovolení. I když se neshodli v řadě věcí, byli vůči sobě vždy korektní. Možná že až příliš, říkala si často.

Vždycky věřila, že Lars koupil dům za honorář, který dostal za svou první knihu, ale teď věděla, že Henrik Thorvaldsen mu na koupi přispěl. To bylo Larsovi podobné. Neuměl zacházet s penězi, všechny rozházel za cestování a za své zájmy a starosti s placením rodinných účtů nechával na ní. Teprve nedávno splatila půjčku na financování Markových studií. Syn jí několikrát nabídl, že dluh vezme na sebe, zvláště když se navzájem odcizili, ale ona vždy odmítla. Povinností rodičů je vychovat svoje děti a ona brala tuhle povinnost vážně. Asi až moc vážně, říkala si nejednou.

Před Larsovou smrtí s manželem několik měsíců vůbec nemluvila. Jejich poslední setkání bylo nepříjemné, další hádka o penězích, odpovědnosti, rodině. Včera se ho sice pokoušela bránit proti Henriku Thorvaldsenovi, ale její snaha vyzněla naprázdno. Ani ve snu by ji nenapadlo, že by někdo mohl znát pravdu o jejich manželském odcizení. Ovšem Thorvaldsen to zřejmě věděl. Možná že si s Larsem byli blízcí. Naneštěstí se to už nikdy nedozví. Tak už

to u sebevražd bývá – konec trápení jedné osoby jen prodlouží agonii těch, kteří zůstali. Hrozně si přála zbavit se nepříjemného tlaku v žaludku. Bolest ze selhání, tak to nazval jakýsi spisovatel. A ona s tím souhlasila.

Přestala bloumat po domě, vstoupila do pracovny a sedla si naproti Malonemu, který si od oběda četl Larsův deník.

„Váš manžel byl pečlivý badatel," řekl.

„Spousta je toho zašifrovaná – takové počínání mu bylo podobné."

Zdálo se mu, že postřehl frustraci v jejím hlase. „Nechcete mi říct, proč si připadáte odpovědná za jeho sebevraždu?"

Rozhodla se, že mu dovolí nahlédnout do svého soukromí. Potřebovala se vypovídat. „Nemyslím si, že za to jsem odpovědná, jen mám dojem, že to se mnou souvisí. Oba jsme byli hrdí. A taky tvrdohlaví. Já jsem pracovala na ministerstvu, Mark už byl dospělý a mluvilo se o tom, že budu mít své vlastní oddělení, takže jsem se soustředila na to, co jsem považovala za důležité. Lars udělal totéž. Naneštěstí ani jeden z nás nedocenil toho druhého."

„Takhle po letech je snadné vidět, kde se stala chyba. Tehdy to nešlo."

„Já vím, Cottone. Potíž vězí v tom, že já tu pořád jsem, ale on už ne."

Nemluvilo se jí o sobě samé snadno, ale byly to věci, které prostě musely být řečeny. „Lars byl nadaný spisovatel a dobrý badatel. Všechno to, o čem jsem vám vyprávěla, o Sunièrovi a o tomhle městě – copak to není zajímavé? Kdybych tomu věnovala pozornost, když byl naživu, možná by tu byl stále." Zaváhala. „Byl neuvěřitelný kliďas. Nikdy nezvýšil hlas. Nikdy nepoužil zlé slovo. Jeho zbraní bylo mlčení. Mohly uplynout celé týdny a on nepromluvil ani slovo. To mě rozčilovalo."

„To si umím představit," usmál se Malone.

„Já vím. To ta moje zbrklá povaha. Lars se s ní také nikdy nevyrovnal. Nakonec jsme se rozhodli, že bude nejlepší, když si každý budeme žít po svém. Ani jeden z nás nechtěl rozvod."

„Což vypovídá mnoho o tom, jak o vás smýšlel."

„To jsem si nikdy neuvědomila. Jen jsem viděla, že Mark se zmítá mezi námi. Táhlo ho to k Larsovi. Mně dělá potíže udržet emoce na uzdě. Lars takový nebyl. A Mark po něm zdědil zvídavost. Byli si velmi podobní. Můj syn dal přednost svému otci přede mnou, ale sama jsem ho k té volbě donutila. Thorvaldsen měl pravdu. V práci jsem pečlivá a opatrná, ale svůj soukromý život jsem vůbec nezvládla. Než se Mark zabil, nemluvila jsem s ním tři roky.“ Ještě teď jí to pomyšlení působilo bolest. „Umíte si to představit, Cottone? Můj syn a já jsme tři roky spolu nepromluvili ani slovo.“

„Proč jste se tak odcizili?“

„Přidal se na otcovu stranu, a tak jsem si šla svou cestou a oni tou jejich. Mark žil tady ve Francii, já zůstala v Americe. Po nějakém čase bylo snadné na něj pozapomenout. Nedovolte, aby se něco takového stalo mezi vámi a Garym. Žijte si, jak chcete, ale tohle nikdy nedopusťte.“

„Jen jsem se odstěhoval čtyři tisíce mil daleko.“

„Ale váš syn vás miluje. Ta vzdálenost nic neznamená.“

„Často se sám sebe ptám, jestli jsem udělal dobře.“

„Musíte si žít život po svém, Cottone. Tak, jak sám chcete. Váš syn to, zdá se, respektuje, i když je mladý. Můj byl mnohem starší a vůči mně mnohem přísnější.“

Malone se podíval na hodinky. „Je dvacet minut po západu slunce. Už je skoro čas.“

„Kdy jste si poprvé všiml, že nás sledují?“

„Hned jak jsme přijeli. Dva muži. Podobní těm z katedrály. Sledovali nás na hřbitov, potom po městě. Teď hlídají venku.“

„Hrozí, že půjdou dovnitř?“

Zavrtěl hlavou. „Jsou tu, aby nás sledovali.“

„Už rozumím, proč jste odešel z Billetu. Ta neustálá úzkost. Je to tvrdé. Nikdy nemůžete přestat mít se na pozoru. V Kodani jste měl pravdu. Já to v terénu neumím.“

„Pro mě to začal být problém, když se mi ten shon začal líbit. Tím si člověk kope hrob.“

„Všichni žijeme v relativním bezpečí. Ale když vás někdo sleduje na každém kroku a chce vás zabít? Teď vím, jak to člověka poznamená. Nakonec z toho prostě musíte utéct.“

„Chce to cvik. Naučíte se, jak se s nejistotou vyrovnat. Ale vy jste to nikdy netrénovala.“ Usmál se. „Vy jste vždycky jen všemu velela.“

„Doufám, že víte, že jsem vás do téhle záležitosti nechtěla zatáhnout.“

„To jste mi řekla dost jasně.“

„Ale jsem ráda, že tu jste.“

„Nevyměnil bych to za celý svět.“

Pousmála se. „Byl jste ten nejlepší agent, jakého jsem kdy měla.“

„Měl jsem jen největší štístko. A dost rozumu, abych si přiznal, kdy je načase odejít.“

„Petera Hansena a Ernsta Scovilla zavraždili.“ Odmlčela se a pak konečně vyslovila to, k čemu ve svých úvahách dospěla. „Larse možná taky. Ten člověk v katedrále chtěl, abych to věděla. Byl to jeho způsob, jak mi to sdělit.“

„To jsou hodně odvážné závěry.“

„Vím. Nejsou pro to důkazy. Ale mám takové tušení, a i když nejsem aktivní agent, zvykla jsem si na svá tušení dát. Ale zapomeňme teď na domněnky. Vezměme si fakta. Ta celá záležitost je bizarní.“

„To mi povídejte. Templáři. Tajemství v náhrobních kamenech. Kněží, kteří našli ztracený poklad.“

Ohlédla se na Markovu fotografii na vedlejším stolku, pořízenou několik měsíců před jeho smrtí. Všude v jeho rysech viděla Larse. Táž rýha na bradě, chytré oči a snědá pleť. Proč jen to tak zpackala?

„Zvláštní, že ji tu máte,“ řekl Malone, když viděl, co Stephanii zaujalo.

„Dala jsem ji sem, když jsem tu byla naposled. Před pěti lety. Hned po té lavině.“ Bylo těžké uvěřit, že její jediné dítě je pět let po smrti. Děti by neměly umírat s myšlenkou, že je jejich rodiče nemají rádi. Na rozdíl od Larse, který měl hrob, byl Mark pohřbený pod tunami pyrenejského sněhu. „Musím to dotáhnout do konce,“ zašeptala směrem k fotografii a zajíkla se.

„Pořád ještě nevím, co přesně by to mělo být.“

Ani ona sama to nevěděla.

Malone zamával deníkem. „Alespoň víme, kde najít Claridona, o kterém se píše v dopisu Ernstu Scovillovi. Je to Royce Claridon. Deník se o něm zmiňuje a je tam adresa. Byli s Larsem přátelé."

„Říkala jsem si, kdy na to přijdete."

„Ještě něco mi uniklo?"

„Těžko říct, co je důležité. Je toho tam spousta."

„Už mi konečně musíte přestat lhát."

Čekala takové pokárání. „Já vím."

„Nemůžu vám pomoct, když přede mnou pořád něco tajíte."

To chápala. „A co ty chybějící stránky, které dostal Scoville? Není tam něco?"

„To mi řekněte vy." A podal jí těch osm listů.

Řekla si, že trocha přemýšlení ji aspoň odvede od myšlenek na Larse a Marka, a začala pročítat rukou psané odstavce. Většina z nich byla bezvýznamná, ale byla tam i místa, která ji zabolela.

…Sunière zjevně o svou milenku stál. Přišla k němu, když se její rodina přistěhovala do Rennes. Její otec a bratr byli zkušení řemeslníci a její matka pracovala na faře. To bylo v roce 1892, rok po Sunièrově nálezu. Když se její rodina odstěhovala z Rennes za prací v nedaleké továrně, zůstala u něj a setrvala po jeho boku až do jeho smrti o dvacet let později. V jistém momentu přepsal všechno, co získal, na její jméno, což ukazuje nezpochybnitelnou důvěru, kterou vůči ní cítil. Byla mu naprosto oddána, uchovala jeho tajemství 36 let po jeho smrti. Závidím Sunièrovi. Poznal bezpodmínečnou lásku ženy a oplácel jí bezpodmínečnou důvěrou a úctou. Bezesporu to byl člověk, kterého nebylo snadné potěšit, člověk, který toužil vykonat něco, kvůli čemu by si ho lidé zapamatovali. Nápadná výzdoba v kostele Maří Magdalény je jeho odkazem. Neexistuje svědectví, že by jeho důvěrnice měla sebemenší námitky proti tomu, co dělal. Podle všeho to byla oddaná žena, která svého dobrodince ve všem podporovala. Určitě se vyskytly neshody, ale stála za Sunièrem až do jeho smrti a ještě téměř čtyřicet let po ní. Oddanost dovede divy. Muž dokáže mnoho, když ho žena, kterou miluje, podporuje, byť by považovala jeho počínání za hloupost. Sunièrova milenka určitě nejednou vrtěla hlavou nad nesmyslností jeho díla. Vila Betánie i věž Magdala jsou na svou dobu absurdní. Ale ta žena ani jednou

neuhasila žár jeho nadšení. Stála o něj natolik, že ho nechala, ať si dělá, co chce, a výsledek toho mohou dnes obdivovat tisíce lidí, kteří každoročně přijíždějí do Rennes. Takové je Sunièrovo dědictví. A její spočívá v tom, že to jeho stále existuje.

„Proč jste mi to dal číst?“ zeptala se Stephanie Maloneho, když dočetla.

„Potřebovala jste to.“

Odkud se berou všichni ti duchové minulosti? V Rennes-le-Château možná není žádný poklad, ale rozhodně je plné přízraků, které ji hodlají trýznit.

„Když jsem dostala ten deník poštou a přečetla jsem si ho, uvědomila jsem si, že jsem se nezachovala fér vůči Larsovi ani Markovi. Věřili tomu, co hledali, stejně jako já jsem věřila své práci. Mark by řekl, že jsem se chovala jako hrozný sobec.“ Odmlčela se a doufala, že duchové poslouchají. „Když jsem ten deník znovu uviděla, pochopila jsem, že jsem se zachovala špatně. Ať už Lars hledal cokoli, co pro něj bylo důležité, mělo to být důležité i pro mě. Právě proto jsem tady, Cottone. Dlužím jim to.“ Podívala se na něj unavenýma očima. „Bůh ví, že jim to dlužím. Jen jsem nevěděla, že ve hře bude tolik.“

Malone se znovu podíval na hodinky, pak zvedl zrak k potemnělým oknům. „Je načase zjistit víc. Zvládnete to tady?“

Vzchopila se a přikývla. „Nějak se zabavím. Vy zařiďte to ostatní.“

23

Malone odešel z domu předními dveřmi, aniž by se snažil svůj odchod nějak maskovat. Dva muži, kterých si všiml už prve, se skrývali na vzdáleném konci ulice, blízko městské hradby, odkud měli výhled na dům Larse Nelleho. Udělali tu chybu, že aby ho mohli sledovat, museli přejít liduprázdnou ulici. Amatéři. Profesionálové by se rozdělili. Stoupli by si každý na jeden konec ulice, připraveni pohybovat se oběma směry. Stejně jako v Roskilde, tenhle závěr zmírnil jeho obavy. Ale přesto nepolevoval v ostražitosti. Rád by věděl, kdo se tak úporně zajímá o to, co Stephanie dělá.

Že by to opravdu byli novodobí templáři?

Vrátil se v myšlenkách ke Stephaniiným trýznivým výčitkám. Nutilo ho to přemýšlet o Garym. Smrt dítěte pro něj byla něco nepředstavitelného. Vůbec si neuměl představit, jak se Stephanie musí trápit. Možná měl po odchodu do výslužby zůstat v Georgii – ale Gary o tom nechtěl ani slyšet. Neměj o mě starost, říkal mu, budu za tebou jezdit do Dánska na návštěvu. Tomu klukovi bylo čtrnáct a už dovedl tak rozumně a vyrovnaně uvažovat. Přesto si Malone své rozhodnutí vyčítal, zvlášť teď, když už zase riskuje krk kvůli někomu jinému. Ale jeho vlastní otec byl taky takový – zemřel, když ponorka, které velel, měla nehodu v severním Atlantiku během vojenského cvičení. Malonemu tehdy bylo deset a dodnes si pamatoval, jak těžce matka otcovu smrt nesla. Při pohřbu dokonce odmítla složenou vlajku, kterou jí přinesla čestná stráž. Ale Malone ji převzal a od té doby měl ten červeno-modro-bílý raneček u sebe. Protože otec neměl žádný hrob, ta vlajka byla jeho jedinou hmatatelnou vzpomínkou na muže, kterého sotva znal.

Došel na konec ulice. Nemusel se ohlížet zpátky, aby věděl, že jeden z mužů ho sleduje, zatímco druhý hlídá Stephanii v domě.

Zahnul doleva a namířil si to k Sunièrovu panství.

Rennes rozhodně nekypělo nočním životem. Cestu lemovaly zamčené dveře a výlohy skryté za roletami. Restaurace, obchod s knihami i stánky byly všechny zavřené. Tma svírala uličku do hlubokého stínu. Vítr pohvizdoval mezi zdmi jako rozbolavělá duše.

Celá ta scenérie připomínala atmosféru Dumasových románů, jako by život zde promlouval jen šeptem.

Malone rázoval po svahu ke kostelu. Vila Betánie a fara byly uzavřeny, stromy v zahradě za nimi osvětloval půlměsíc, který občas zakryly plynoucí mraky.

Brána na hřbitov zůstala otevřená, přesně jak říkala Stephanie. Namířil si to přímo k ní a bylo mu jasné, že muž, co ho sleduje, půjde za ním. Když byl uvnitř, využil houstnoucí tmy a nenápadně vklouzl za velký jilm. Vykoukl ven a uviděl svého pronásledovatele, jak vkročil na hřbitov a zrychlil krok. Když muž míjel strom, Malone se na něj vrhl a praštil ho pěstí do žaludku. Muž na sobě naštěstí neměl žádnou neprůstřelnou vestu. Další úder zasadil Malone na čelist, poslal svého pronásledovatele k zemi a vzápětí ho trhnutím postavil na nohy.

Muž byl mladší než on, menší postavy, svalnatý, hladce oholený, s nakrátko ostříhanými světlými vlasy. Byl omámený, jak ho Malone srazil na zem, a tak ho mohl Malone snadno prohmatat, jestli nemá zbraň. Sáhl pod mužovu bundu a vytáhl pistoli. Byla to Beretta Bobcat. Italská výroba. Malý poloautomat, zamýšlený jako záložní zbraň poslední záchrany. Kdysi takovou také nosil. Přitiskl hlaveň muži na krk a pevně ho přitlačil ke stromu.

„Pro koho pracuješ.“

Žádná reakce.

„Rozumíš anglicky?“

Muž zavrtěl hlavou, dál lapal po dechu a snažil se zorientovat.

„Ale mojí otázce jsi očividně rozuměl. Rozumíš taky tomuhle?“ Odjistil pistoli.

Muž strnul, z čehož bylo zřejmé, že rozuměl až moc dobře.

„Pro koho pracuješ?“

Práskla rána a do stromu nad jejich hlavami se zaryla kulka. Malone se otočil a uviděl siluetu postavy asi třicet metrů daleko, v místě, kde vyhlídkový ochoz navazoval na hřbitovní zeď.

Další výstřel, kulka se odrazila od země několik centimetrů od Maloneho nohy. Uvolnil stisk a jeho dřívější pronásledovatel vyrazil pryč.

Malone se teď ale soustředil hlavně na střelce.

Ten se rozběhl po ochozu a zmizel mu z dohledu. Do Maloneho vjela nová energie. S pistolí v ruce vyběhl ze hřbitova a utíkal k úzké proluce mezi vilou Betánií a kostelem. Před sebou měl zahradu, kterou obíhal vyvýšený ochoz stáčející se k věži Magdala.

Vběhl do zahrady a uviděl střelce, jak běží po ochozu. Jediná cesta nahoru vedla po kamenných schodech. Doběhl k nim a bral je po třech. Na vrcholu schodiště na něj zaútočil prudký vítr, dost silný na to, aby ztěžoval a zpomaloval jeho postup.

Viděl svého útočníka běžet přímo k věži Magdala. Napadlo ho vystřelit, ale opřel se do něj náhlý nápor větru, jako kdyby ho chtěl odradit. Nechápal, kam ten člověk míří. Dolů nevedly žádné jiné schody a Magdala byla určitě na noc zamčená. Po levici se mu táhlo kované železné zábradlí, za ním byly stromy a tři metry hluboký propad do zahrady. Napravo, za nízkou kamennou zdí, spadal dolů půlkilometrový sráz. Útočníkovi nezbude než se s ním setkat tváří v tvář.

Běžel po ochozu kolem skleníku a uviděl postavu vstupovat do věže Magdala.

Zastavil se.

Tohle nečekal.

Připomněl si, co Stephanie říkala o uspořádání té budovy. Čtvercová stavba o straně asi šest metrů, s kruhovou věžičkou, z níž vedlo točité schodiště nahoru na střechu s cimbuřím. Sunière tam kdysi měl soukromou knihovnu.

Malone usoudil, že nemá na vybranou. Došel ke dveřím, viděl, že jsou pootevřené, a postavil se stranou. Vykopl těžké dřevěné křídlo dveří dovnitř a čekal na výstřel.

Nic se nestalo.

Odvážil se nahlédnout a uviděl, že místnost je prázdná. Ze dvou stran okna. Žádný nábytek. Žádné knihy. Jen prázdné dřevěné skříně a dvě polstrované lavice. Temný cihlový krb. Pak ho něco napadlo.

Střecha.

Došel ke schodům. Stupně byly nízké a úzké. Vyšplhal se po spirále k železným dveřím a zkusil je otevřít. Nepohnuly se. Přitlačil víc. Bylo zamčeno zvenčí.

Dveře dole se zabouchly.

Sestoupil ze schodů a zjistil, že jediný další východ je teď také uzamčen zvenčí. Přikročil ke dvěma zavřeným oknům, která vedla do zahrady, a uviděl temnou postavu, jak seskočila z ochozu, zachytila se silné větve a obratně seskočila na zem. Běžela mezi stromy a směřovala k parkovišti asi o třicet metrů dál, kde předtím nechal peugeota.

Ustoupil a vypálil tři rány do okna. Barevné sklo se roztříštilo a vypadlo. Pospíšil si k oknu a pistolí smetal střepy. Vyskočil na lavici pod parapetem a protáhl se otvorem. Dolů to bylo jen asi dva metry. Seskočil a rozběhl se k parkovišti.

Jak vybíhal ze zahrady, uslyšel řev motoru a uviděl černou siluetu na motocyklu. Řidič smykem otočil, vyhnul se hlavní ulici vedoucí z parkoviště a burácel jednou z vedlejších cest směrem k domům.

Malone se rozhodl, že mu nadběhne, zahnul doleva, pospíšil si krátkou uličkou a odbočil na hlavní ulici. Svažovala se dolů, což mu usnadnilo běh, a vzápětí zaslechl motocykl přijíždět zprava. Zpomalil a připravil zbraň k výstřelu.

Jakmile se motocyklista vynořil z uličky, dvakrát po něm vypálil.

Jedna rána šla vedle, ale druhá zasáhla rám, až z něj odlétl gejzír jisker.

Motorka vyrazila z městské brány.

V domech se začala rozsvěcet světla. Na výstřely tu lidé určitě nebyli zvyklí. Malone si nacpal pistoli pod bundu, vrátil se zpátky jinou uličkou a namířil si to k domu Larse Nelleho. Za sebou slyšel hlasy. Lidé vycházeli z domů, aby zjistili, co se děje. Za pár chvil bude zase v bezpečí uvnitř. Pochyboval, že by tu ti dva, co ho sledovali, ještě byli – a kdyby ano, teď nebudou dělat potíže.

Ale něco mu vrtalo hlavou.

Napadlo ho to, když viděl postavu skočit z terasy a pak utíkat pryč. Něco v jejích pohybech…

Nemohl by to tvrdit s jistotou, ale myslel si to.

Tím střelcem byla žena.

24

OPATSTVÍ DES FONTAINES
22.00

Senešal našel Geoffreyho. Hledal svého pomocníka už od chvíle, kdy se konkláve rozešlo, a konečně zjistil, že mladší muž se uchýlil do jedné z menších kaplí v severním křídle, na jedno z mnoha míst odpočinku, která opatství nabízelo.

Vstoupil do místnosti osvětlené jenom svíčkami a uviděl Geoffreyho ležet na břiše před oltářem. Mezi bratry bylo toto gesto obvyklé. Při zasvěcovacím obřadu symbolizovalo pokoru, vědomí nicotnosti před tváří nebes. Později sloužilo jako připomínka, aby rytíři nezpychli.

„Musíme si promluvit," řekl tiše.

Jeho mladý přítel zůstal ještě několik okamžiků bez hnutí, pak se vztyčil do kleku, pokřižoval se a vstal.

„Pověz mi podrobně, co jste s velmistrem podnikali." Senešal neměl náladu na okolky a díkybohu Geoffrey vypadal klidnější než předtím v Sále Otců.

„Chtěl zajistit, aby ty dva balíčky odešly poštou."

„Prozradil ti proč?"

„Proč by měl? On byl velmistr. Já jsem jen řadový bratr."

„Zřejmě ti důvěřoval natolik, že si vyžádal tvou pomoc."

„Řekl, že ty bys to neschvaloval."

„Nejsem tak malicherný." Cítil v kostech, že Geoffrey ví víc. „Povídej."

„Nemohu."

„Proč ne?"

„Velmistr mi nařídil, abych odpověděl na otázky ohledně zásilek. Nic víc neřeknu, dokud… nedojde k dalšímu vývoji."

„Geoffrey, co víc se ještě musí stát? Roquefort je u moci. Ty a já jsme prakticky sami. Bratři se spojili s ním. Co víc se má stát?"

„O tom já nerozhoduju."

„Roquefort nemůže uspět bez Velkého odkazu. Slyšel jsi reakci na konkláve. Pokud ho nezíská, bratři ho opustí. Tohle jste ty a velmistr zamýšleli? Věděl velmistr víc, než mi řekl?“

Geoffrey mlčel a senešal najednou objevil ve svém pomocníkovi zralost, které si dosud nikdy nevšiml. „Je mi líto, ale velmistr předpověděl, že maršál tě na konkláve porazí.“

„Co ještě řekl?“

„Nic, co bych teď mohl opakovat.“

To uhýbání bylo rozčilující. „Náš velmistr byl brilantní. Jak říkáš, předvídal, co se stane. Zjevně přemýšlel dostatečně dopředu, když si tě vyvolil jako svá ústa. Poraď mi, co mám dělat?“ Zazněla z toho úpěnlivá prosba.

„Řekl mi, abych na takové dotazy odpověděl tím, co řekl Ježíš. Ten, kdo neměl v nenávisti svého otce a matku, tak jako já, nemůže být mým učedníkem.“

Ta slova byla z Tomášova evangelia. Ale co měla v téhle souvislosti znamenat? Senešal si vzpomněl na další Tomášův výrok: Ten, kdo nemiluje svého otce a matku, tak jako já, nemůže být mým učedníkem.“

„Chtěl také, abych ti připomněl, že Ježíš řekl: *Nechť ten, kdo hledá, nepřestane hledat, dokud nenajde…*“

„Až najde, bude zneklidněn. Až bude zneklidněn, bude uchvácen a bude vládnout nade vším,“ dokončil rychle. „Mluvil s tebou pouze v hádankách?“

Geoffrey neodpověděl. Stál mnohem níže než senešal, jeho cesta za poznáním teprve začala. Členství v řádu s sebou neslo vytrvalý posun ke gnosticismu, který obvykle vyžadoval tři roky. Geoffrey přišel do opatství teprve před osmnácti měsíci z jezuitského kláštera v Normandii. Byl odložené dítě, vychovali ho mniši. Velmistr si ho hned všiml a vyžádal si, aby mu byl k ruce. Senešal se tomu spěšnému rozhodnutí podivoval, ale starý muž se jen pousmál a řekl: „Totéž jsem udělal s tebou.“

Senešal položil Geoffreymu ruku na rameno. „Pokud si velmistr vyžádal tvou pomoc, určitě měl o tvých schopnostech vysoké mínění.“

Na mladíkově bledé tváři se objevil rozhodný výraz. „A já ho rozhodně nezklamu.“

Bratři se ubírali různými cestami. Někteří se soustředili na administrativu. Jiní se stali řemeslníky. Mnoho z nich přispívalo svou prací k soběstačnosti opatství. Nemnozí se zasvětili pouze náboženství. Jen asi třetina byla vybrána mezi rytíře. Geoffrey se měl stát rytířem někdy v průběhu příštích pěti let, podle toho, jak rychle bude dělat pokroky. Už si odbyl svá učednická léta a ukončil vyžadovaný základní stupeň vzdělání. Před sebou měl rok studia Písma, než bude moci složit první přísahu věrnosti. Jaká škoda, pomyslel si senešal, že výsledky všeho toho úsilí mohou přijít nazmar.

„Senešale, co je to ten Velký odkaz? Dá se najít, jak řekl maršál?“

„V tom je naše jediná naděje. Roquefort ho nemá, ale asi si myslí, že my o něm víme. Víme?“

„Velmistr o něm mluvil.“ Z Geoffreyho to vypadlo téměř proti jeho vůli.

Senešal čekal, co přijde dál.

„Řekl mi, že nejblíž se dostal jakýsi člověk jménem Lars Nelle. Řekl, že Nelle byl na správné stopě.“ Geoffreyho pobledlá tvář prozrazovala vzrušení.

Senešal a velmistr spolu hovořili o Velkém odkazu velmi často. Pocházel z dob před rokem 1307 a jen to, že byl včas ukryt, zachránilo templářský majetek a vědění před Filipem IV. V měsících před 13. říjnem Jacques de Molay schoval všechno, co řád opatroval. Naneštěstí nebyla zaznamenána žádná zpráva o místě úkrytu a Černá smrt zlikvidovala všechny, kteří o tom mohli něco vědět. Jediným klíčem byla pasáž z kronik ze 4. června 1307. „Kam nejlépe ukrýt drahokam?“ Následující velmistři se snažili odpovědět na tu otázku a pátrali, až nakonec usoudili, že je to marná snaha. Ale v devatenáctém století se na světlo vynořily nové stopy – ne zevnitř řádu, ale od dvou farních kněží v Rennes-le-Château. Abbé Antoine Bigou a abbé Bérenger Sunière. Senešal věděl, že Lars Nelle oživil jejich úžasný příběh a napsal v sedmdesátých letech knihu, která pověděla celému světu o malé francouzské vesnici a jejím údajném

starém tajemství. Dozvědět se teď, že se dostal nejblíž, že byl na správné stopě, se zdálo neuvěřitelné.

Senešal se chystal ptát dál, když vtom zazněly kroky. Otočil se. Do kaple vpochodovali čtyři muži, rytíři, které znal. Za nimi vstoupil Roquefort, teď oblečený do bílé kutny velmistra.

„Pletichaříš, senešale?“ zeptal se a v očích mu zablýsklo.

„Už ne.“ Senešal by rád věděl, proč ta demonstrace síly. „Potřebuješ publikum?“

„Jsou tu pro tvé dobro. Ovšem doufám, že všechno proběhne civilizovaně. Jsi uvězněn.“

„A důvod?“ zeptal se senešal, aniž by dal najevo úlek.

„Porušení přísahy.“

„Objasníš to blíž?“

„Na příslušném fóru. Tito bratři tě doprovodí do tvého pokoje, kde zůstaneš celou noc. Zítra ti najdu vhodnější ubytování. Tvůj pokoj je potřeba pro tvého nástupce.“

„To je od tebe laskavé.“

„To si myslím. Máš štěstí. Za starých časů bys skončil v cele kajícníků.“

Senešal věděl, jak vypadaly – v podstatě jen kovové bedny, příliš malé, aby člověk stál nebo ležel. Vězeň se musel krčit a bez vody a jídla čekat na smrt. „Chceš znovu zavést jejich používání?“

Viděl, že Roqueforta se to rýpnutí dotklo, i když se usmál. Zřídkakdy se stávalo, že by se jeho ďábelsky kamenná tvář uvolnila do úsměvu či úšklebku. „Moji přívrženci, na rozdíl od tvých, své přísahy dodržují. Nemám pro taková opatření důvod.“

„Skoro bych řekl, že tomu sám věříš.“

„Právě kvůli takovýmhle drzostem stojím proti tobě. My, kdo jsme prošli výcvikem k sebekázni a pokorné zbožnosti, bychom spolu nikdy nemluvili takhle neuctivě. Ale muži jako ty, kteří přicházejí ze světského života, se nevzdali arogance.“

„Upřít našemu velmistrovi pochvalný záznam v kronikách je podle tebe uctivé?“

„To byla daň za jeho aroganci.“

„Byl vychován stejně jako ty.“

„Což dokazuje, že i my se můžeme dopouštět chyb.“

Senešal začínal mít Roqueforta dost. „Dožaduji se svého práva na řádný tribunál.“

„Dostane se ti ho. Do té doby budeš uvězněn.“

Roquefort pokynul. Čtyři bratři postoupili vpřed. Senešal navzdory úzkosti zachoval důstojnost.

Vyšel z kaple, obklopen svými strážci, ale ve dveřích na chvíli zaváhal, ohlédl se a zachytil Geoffreyův pohled. Mladík během jeho hádky s Roquefortem mlčel a pro nového velmistra bylo příznačné, že níže postavené bratry nebere na vědomí. Bude trvat řadu let, než pro něj Geoffrey začne představovat hrozbu. Senešal to ale viděl jinak.

Geoffreyho tvář nezastínil ani náznak strachu, studu nebo obav.

Jeho pohled byl plný pevného odhodlání.

25

RENNES-LE-CHÁTEAU
SOBOTA, 24. ČERVNA,
9.30

Malone vmáčkl svou vysokou postavu do peugeotu. Stephanie už seděla uvnitř auta. „Viděl jste někoho?“ zeptala se.

„Naši dva přátelé z minulé noci jsou zpátky. Mají výdrž, parchanti.“

„Po té holce na motorce ani stopa?“

Řekl Stephanii o svém podezření. „To bych ani nečekal.“

„Kde jsou naši dva amigos?“

„V červeném renaultu na druhém konci ulice, za vodárenskou věží. Neotáčejte se. Ať je nepoplašíme.“

Seřídil si boční zrcátko tak, aby na renaulta viděl. Písčité parkoviště už zaplnily výletní autobusy a asi tucet aut. Slunečné počasí ze včerejška bylo pryč, na obloze se sbíraly olověně zbarvené bouřkové mraky. Schylovalo se k dešti. Měli namířeno do Avignonu, sto padesát kilometrů daleko, aby hledali Royce Claridona. Malone už prostudoval mapu a rozhodl se pro nejlepší cestu, na které se ztratí pronásledovatelům.

Nastartoval a vyjeli z vesnice. Za městskou bránou, na točité cestě klesající dolů si všiml, že je renault sleduje a udržuje diskrétní odstup.

„Jak se jich hodláte zbavit?“

Usmál se. „Starým osvědčeným způsobem.“

„Vždycky máte plán dopředu, že?“

„Naučil mě to někdo, pro koho jsem kdysi pracoval.“

Najeli na silnici D118 a zamířili na sever. Mapa prozrazovala, že asi po třiceti kilometrech se dostanou na A61, placenou superdálnici, která vede kousek od Carcassonne a míří na severovýchod do Avignonu. Asi o deset kilometrů dál, u Limoux, se silnice rozvětvovala, jedna trasa přecházela přes řeku Aude do Limoux, druhá pokračovala na sever. Malone se rozhodl využít příležitosti.

Začalo pršet. Nejdřív málo, pak pořádně.

Zapnul přední a zadní stěrače. Silnice před nimi byla v obou směrech prázdná. V sobotu ráno se očividně nikomu nechtělo nikam jezdit.

Renault, jehož mlhovky protínaly déšť, s nimi srovnal rychlost. Malone sledoval ve zpětném zrcátku, jak předjel auto přímo za nimi, potom přidal a ocitl se na stejné úrovni jako peugeot v sousedním pruhu.

Otevřelo se okénko na straně spolujezdce a objevila se pistole.

„Držte se," řekl Stephanii.

Sešlápl plyn až k podlaze a prosmýkl auto zatáčkou. Renault s ním neudržel rychlost a zůstal pozadu.

„Zdá se, že bude změna plánu. Ukazuje se, že naši pronásledovatelé jsou agresivní. Nechcete se schovat na podlahu?"

„Už jsem velká holka. Jen jeďte."

Proklouzli další zatáčkou, ale renault se jim držel v patách. Udržet pneumatiky na silnici bylo čím dál těžší. Asfaltka byla mokrá, nebylo vidět žluté čáry dopravního značení a okraje vozovky byly částečně nezřetelné kvůli kalužím, které mohly snadno dostat auto do smyku.

Zadní okno zasáhl výstřel.

Tvrzené sklo se nerozpadlo, ale Malone pochyboval, že vydrží další zásah. Začal kličkovat a odhadoval, kde na obou stranách končí vozovka. Zpozoroval auto v protisměru a vrátil se do svého pruhu.

„Umíte střílet z pistole?" zeptal se Stephanie, s očima upřenýma na silnici.

„Kde je?"

„Pod sedadlem. Sebral jsem ji v noci tomu chlápkovi. Má plný zásobník. Trochu ty chlapy za námi zabavte. Potřebuju si od nich udržet odstup."

Našla pistoli a stáhla okénko. Viděl, jak natáhla ruku ven, zamířila dozadu a vypálila pět ran.

Střely měly požadovaný efekt. Renault se zařadil zpátky, ale nepřestal je pronásledovat. Malone se protáhl další zatáčkou; obratně střídal brzdu a plyn, jak se před lety naučil.

Toho honu na lišku už bylo dost.

Vybočil do protisměru a dupl na brzdy. Pneumatiky naprázdno prohrábly na mokré silnici a zakvílely. Renault se prohnal kolem. Malone pustil brzdu, zařadil dvojku, potom sešlápl plyn až na podlahu.

Pneumatiky se protočily, pak vystřelily vůz dopředu.

Prostřídal rychlosti až na pětku.

Renault byl teď před ním. Přidal motoru šťávu. Devadesát kilometrů za hodinu. Sto. Sto deset. Ta honička ho svým způsobem rozjařovala. Něco takového už dlouho nezažil.

Dohonil renault a jel souběžně s ním.

Obě auta teď uháněla stodvacítkou na relativně rovném úseku silnice. Najednou najeli na hrbol, až je to vyhodilo do vzduchu; pneumatiky zabouchaly, když znovu dopadly na zmáčený asfalt. Malonemu to škublo tělem dopředu, pak zpět, až mu zadrnčelo v hlavě, ale bezpečnostní pás ho udržel na místě.

„To bylo fajn," řekla Stephanie.

Po levé a pravé straně se prostírala pole, moře levandule, chřestu a vinné révy. Renault burácel vedle nich. Malone se po něm letmo podíval. Jeden z nakrátko ostříhaných mužů se vysoukal z okénka spolujezdce a natáčel se nahoru a přes střechu, aby se mu lépe mířilo.

„Prostřelte pneumatiky," poradil Malone Stephanii.

Připravovala se k výstřelu, když vtom se před nimi objevil kamion zabírající celou šíři severního pruhu, kde jel renault. Malone se najezdil po evropských silnicích dost na to, aby věděl, že na rozdíl od Ameriky, kde kamiony jezdí s bezstarostnou nenuceností, tady se pohybují hlemýždím tempem. Doufal, že potká nějaký blíž Limoux, ale příležitosti je radno využít, když se nabízí. Kamion byl jen pár set metrů vpředu. Budou u něj za okamžik a jejich pruh byl naštěstí prázdný.

„Počkejte," přikázal Stephanii.

Udržoval svůj vůz paralelně s renaultem a nedovoloval mu vybočit z pruhu. Řidič bude muset buď zabrzdit, narazit do kamionu, nebo zahnout doprava na pole. Doufal, že kamion zůstane ve svém pruhu, protože jinak by neměl na vybranou a musel by strhnout peugeot na pole sám.

Řidič renaultu si zjevně uvědomil své tři možnosti a sjel ze silnice.

Malone profičel kolem kamionu. Pohled do zpětného zrcátka mu potvrdil, že renault zapadl do žlutavého bláta.

Vrátil se do pruhu směřujícího na sever, trochu si oddechl, ale nezpomalil a přesně podle plánu zahnul na odbočku v Limoux.

Do Avignonu přijeli chvilku po jedenácté dopoledne. Pršet přestalo asi před hodinou a zářivé slunce zaplavovalo lesy a oblé zelené kopce zlatým světlem, takže krajina vypadala jako ilustrace z nějakého starého časopisu. Středověké hradby s cimbuřím obklopovaly město, které kdysi téměř sto let bylo hlavním městem křesťanského světa. Malone obratně projel spletí úzkých uliček do podzemního parkoviště.

Vyšli po schodech do přízemí a Malone si hned povšiml románských kostelů, obklopených sluncem prohřátými domy, jejichž střechy a stěny v barvě špinavého písku mu připadaly ryze italské. Protože byl víkend, všude kolem se hemžily tisíce turistů; mnozí se usadili k obědu ve stínu barevných plátěných přístřešků a platanu na náměstí de l'Horologe.

Adresa z deníku Larse Nelleho je vedla dolů po jedné z mnoha ulic. Cestou Malone přemýšlel o čtrnáctém století, kdy papeži zaměnili římskou liberu za francouzskou Rhônu a usídlili se ve velkém paláci na kopci. Avignon se stal útočištěm pro kacíře. Mírné daně sem přitahovaly židy, zločincům nehrozily postihy, herny a veřejné domy jen kvetly. Skoro nikdo nedohlížel na pořádek v ulicích a toulat se jimi po setmění mohlo být životu nebezpečné. Co napsal Petrarca? Příbytek smutků, všechno dýchá lží. Doufal, že se věci za šest set let změnily.

Na adrese Royce Claridona byl obchod se starým nábytkem a knihami. Výkladní skříň byla plná verneovek z počátku dvacátého století. Malone ty barevné edice důvěrně znal. Bylo zavřeno, ale cedulka nalepená na skle oznamovala, že dnes se prodává na Cours Jean Jaurés, na pravidelném každoměsíčním knižním bazaru.

Zeptali se, kudy se dostanou na tržiště. Bylo hned vedle hlavní třídy. Po náměstí, stíněném stromy byly roztroušené vratké kovové stolky. V plastikových přepravkách se válely francouzské knihy

spolu s nesourodou směsí anglických titulů, většinou přepisů filmů a televizních seriálů. Jak se zdálo, bazar přitahoval zákazníky určitého druhu. Upravené vlasy, brýle, sukně, vázanky a bradky – nikde žádný nikon ani kamera.

Směrem k papežskému paláci hřmotily autobusy s turisty a jejich řvoucí diesely přehlušily pouliční kapelu, která vyhrávala naproti přes ulici. Někomu upadla plechovka od coly a zarachotila na dlažbě. Malone sebou trhl. Nervy mu jen hrály.

„Něco se děje?“

„Je to tu nepřehledné.“

Procházeli tržištěm, Maloneho bibliofilský zrak zkoumal zboží. Dobré tituly byly zabaleny v plastových obalech. Popiska na nich uváděla původ knihy a cenu; povšiml si, že jsou nepřiměřeně drahé. Od jednoho z prodávajících se dozvěděl, kde je stánek Royce Claridona; našli ho na vzdáleném konci, trochu stranou. Žena, která na něj dohlížela, byla malá a podsaditá, se slámově blond vlasy svázanými do uzlu. Měla sluneční brýle. Z pusy jí trčela cigareta. Malonemu se kouření odjakživa protivilo.

Prohlédli si její knihy vystavené na rozvrzaném domácím hracím stolku, většinou výtisky vázané v plátně a dost omšelé. Maloneho by zajímalo, jestli je někdo kupuje.

Představil sebe a Stephanii. Žena jim neoplatila svým jménem, klidně kouřila dál.

„Šli jsme kolem vašeho obchodu,“ řekl francouzsky.

„Dneska je zavřeno,“ řekla úsečně. Dávala jim najevo, že ji nemají obtěžovat.

„Nechtěli jsme tam nic kupovat,“ objasnil.

„Tak si vyberte něco z těchhle úžasných knih.“

„To jdou obchody tak bídně?“

Znovu potáhla z cigarety. „Stojí to za starou belu.“

„Proč tu tedy jste? Proč jste si radši nevyrazila na výlet?“

Podezíravě ho sjela pohledem. „Nemám ráda vyptávání. Zvláště ne od Američanů, kteří mluví mizerně francouzsky.“

„Myslel jsem, že mi to jde.“

„Ne.“

Rozhodl se jít přímo k věci. „Hledáme Royce Claridona.“

Zasmála se. „A kdo ne?“

„Neprozradila byste nám laskavě, kdo ještě?“ Ta potvora ho začínala rozčilovat.

Neodpověděla hned. Místo toho se zadívala na pár lidí, kteří si prohlíželi její zboží. Kapela naproti spustila další melodii. Potenciální zákazníci odešli.

„Musím je hlídat,“ prohodila. „Ukradli by kdeco.“

„Něco vám řeknu,“ nabídl Malone. „Koupím celou tu přepravku, když mi odpovíte na jednu otázku.“

Nabídka ji zřejmě zaujala. „Co chcete vědět?“

„Kde je Royce Claridon?“

„Neviděla jsem ho už pět let.“

„To není odpověď.“

„Je pryč.“

„Kam odešel?“

„Tohle už za jednu přepravku stačilo.“

Přešel k otevřené popelnici, obrátil bedýnku vzhůru nohama a vysypal celý obsah dovnitř. Pak ji prázdnou odhodil na stůl.

„Pojďme,“ řekl Stephanii. Odcházeli.

„Hej, Američane.“

Zastavil a obrátil se.

Žena se zvedla ze své židle. „Tohle se mi líbilo.“

Čekal.

„Royce hledá spousta věřitelů, ale není těžké ho najít. Podívejte se do sanatoria ve Villeneuve-les-Avignon.“ Zakroužila si nataženým ukazováčkem na spánku. „Royce je cvok.“

26

OPATSTVÍ DES FONTAINES
11.30

Senešal seděl ve svém pokoji. Poslední noc spal málo, protože v duchu rozebíral situaci. U dveří hlídali dva bratři a dovnitř nesměl nikdo, jen ti, kdo mu nesli jídlo. Nelíbilo se mu být v kleci – byť, alespoň prozatím, v pohodlné kleci. Jeho příbytek byl menší než velmistrův nebo maršálův, ale představoval soukromí. Měl koupelnu a okno. Utéct se z něj ale nedalo; kdyby prolezl oknem a skočil přes okenní parapet, zřítil by se do hloubky několika set metrů z příkré masy šedých skal.

Ale ode dneška bude všechno jinak, protože Roquefort mu určitě nedovolí volně se pohybovat po opatství. Pravděpodobně skončí v jedné z podzemních místností, které se dlouho používaly jako studené skladiště – perfektní místo, kde držet nepřítele v izolaci. A o jeho konečném osudu není pochyb.

Od svého zasvěcení ušel dlouhou cestu.

Pravidla byla jasná. *Pokud někdo zatouží vymanit se z masy zatracenců, zavrhnout světský život a vybrat si život ve společenství, nespěchejte ho přijmout hned, neboť takto pravil svatý Pavel: Zkoumejte duši, abyste poznali, jestli přichází od Boha. Nechť se bratři sejdou a přečtou mu pravidla; bude-li ochoten řídit se jimi, nechť ho bratři přijmou, a on nechť projeví své přání a touhu před všemi s čistým srdcem.*

To vše se stalo a byl přijat. Ochotně přijal přísahu a sloužil s radostí. Teď se stal vězněm a za jeho falešným obviněním vězela ctižádost a politika. Dopadl stejně jako dávní bratři, kteří padli za oběť opovrženíhodnému Filipovi Sličnému. To přízvisko mu odjakživa připadalo jako výsměch, i když věděl, že nemělo charakterizovat královu povahu. Francouzský král byl chladný, tajnůstkářský člověk, plný touhy ovládat katolickou církev. Přídomek se vztahoval k jeho světlým vlasům a modrým očím.

Jiný navenek, úplně jiný uvnitř – vlastně jako já sám, pomyslel si senešal.

Vstal od stolu a procházel se; byl to jeho zvyk z doby na univerzitě. Chůze mu pomáhala myslet. Na stole ležely dvě knihy, které si vzal v knihovně předevčírem. Uvědomil si, že pár příštích hodin může být pro něj poslední příležitost pročíst si je. Ovšem jakmile vyjde najevo, že chybějí, ocitne se na seznamu jeho provinění i krádež řádového majetku. Příslušný trest – vypovězení ze řádu – by vcelku uvítal, ale věděl, že jeho Nemesis ho nenechá vyváznout tak snadno.

Sáhl po kodexu z patnáctého století, pokladu, za který by draze zaplatilo každé muzeum, které by ho chtělo vystavit. Stránky byly popsány oblým písmem, kterému se říká rotunda. Tehdy bylo běžné, užívalo se v naučných rukopisech. Interpunkce téměř neexistovala, každá stránka byla plná dlouhých řádek textu sahajícího odshora dolů, od okraje k okraji. Písař na něm pracoval týdny; zalezlý ve skriptoriu opatství nad psacím stolem, s brkem v ruce, pomalu kreslil každé písmeno na pergamen. Desky byly místy ožehlé a na leckterou stránku ukápl vosk, ale kodex byl v pozoruhodně dobrém stavu. Jedním z velkých úkolů řádu bylo schraňovat vědění a on měl štěstí, že narazil na tuto zásobárnu vědomostí mezi tisíci svazků, které knihovna obsahovala.

Musíš dokončit hledání, je to tvůj osud, ať si to uvědomuješ, nebo ne. To velmistr řekl Geoffreymu. Ale také řekl, *že těch, kdo šli po cestě, kterou půjdeš ty, bylo mnoho, a nikdy nikdo neuspěl.*

Ale věděli oni to, co ví on? Určitě ne.

Sáhl po druhém svazku. I jeho text byl psán ručně, ale ne písařem. Tento text sepsal v listopadu 1897 tehdejší řádový maršál, muž, který byl v přímém kontaktu s abbé Jean-Antoine-Mauricem Gélisem, farním knězem ve vesnici Coustausa, která také leží v údolí řeky Aude, nedaleko od Rennes-le-Château. Že se setkali, bylo štěstí, protože maršál se dozvěděl důležitou informaci.

Senešal se posadil a znovu se probíral zprávou.

Jeho pozornost upoutalo několik odstavců, které poprvé četl před třemi lety. Vstal a popošel s knihou k oknu.

* * *

Byl jsem rozčarován, když jsem se dozvěděl, že abbé Gélis byl na svátek Všech svatých zavražděn. Byl nalezen úplně oblečený, dokonce ve svém kněžském klobouku; ve vlastní krvi ležel na kuchyňské podlaze. Jeho hodinky se zastavily ve 12.15, ale čas úmrtí byl určen na dobu mezi 3. a 4. hodinou ráno. Tvářil jsem se jako biskupův zástupce a mluvil s vesničany a místním konstáblem. Gélis byl strašpytel, známý tím, že měl okna zavřená a žaluzie stažené i v létě. Nikdy neotevřel dveře fary neznámému člověku, a protože se nenašly žádné stopy po násilném vniknutí, policisté z toho usoudili, že abbé útočníka znal.

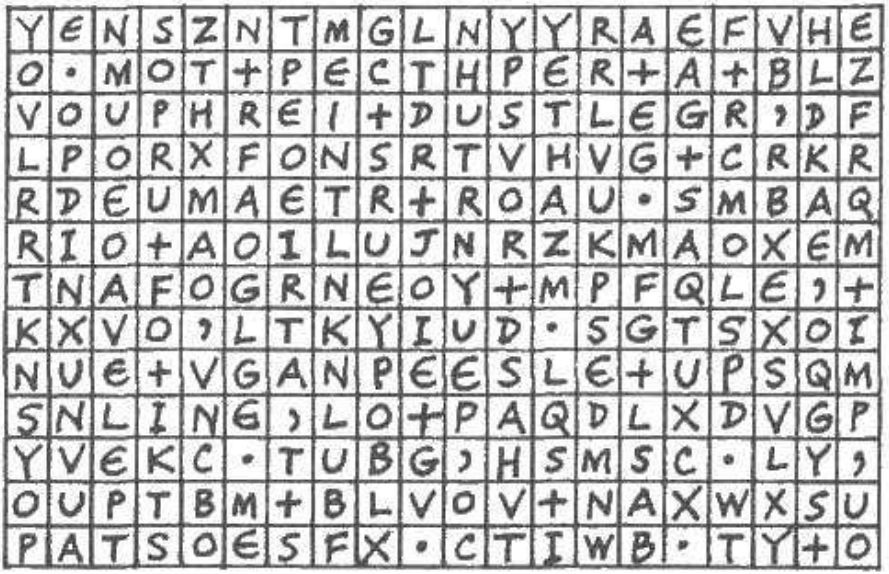
Gélis zemřel ve věku sedmdesáti jednoho roku. Udeřili ho do hlavy kleštěmi z ohniště a potom ho utloukli sekerou. Krve byla spousta, cákance na podlaze a na stropě, ale mezi kalužemi nebyla ani jediná šlápota. To konstábla mátlo. Tělo bylo úmyslně uloženo naznak, ruce zkřížené na hrudi, v poloze obvyklé pro mrtvého. V domě bylo nalezeno šest set tři franků ve zlatě a v bankovkách, kromě dalších sto šesti franků. Motivem tedy zjevně nebyla krádež. Jedinou možnou stopou byla krabička cigaretových papírků. Na jednom bylo napsáno „Viva Angelina“. To bylo důležité, protože Gélis nekouřil a ošklivil si byť jen kouř z cigaret.

Podle mě byl skutečný motiv zločinu nalezen v kněžově ložnici. Tam útočník vypáčil kufřík. Uvnitř zůstaly nějaké papíry, ale bylo nemožné zjistit, jestli nějaký nechybí. Kapky krve byly nalezeny i v kufříku a kolem něj. Konstábl usoudil, že vrah něco hledal, a já možná vím, co to bylo.

Dva týdny před vraždou jsem se s abbé Gélisem setkal. Měsíc předtím Gélis komunikoval s biskupem v Carcassonnu. Zašel jsem do Gélisova domu a předstíral, že mě posílá biskup, a dlouho jsme hovořili o tom, co ho trápilo. Konečně požádal, abych vyslechl jeho zpověď. Protože ve skutečnosti nejsem kněz, a tudíž nejsem vázán zpovědním tajemstvím, mohu podat zprávu o tom, co mi bylo řečeno.

Někdy v létě 1896 Gélis objevil ve svém kostele skleněnou lahvičku. Zábradlí kůru potřebovalo vyměnit, a když se odstranilo

dřevo, byla nalezena skrýš. Obsahovala voskem zapečetěnou láhev, ve které byl jediný kousek papíru, na němž stálo následující:

Tento kryptogram byla běžná šifrovací pomůcka, oblíbená v minulém století. Řekl mi, že před šesti lety abbé Sunière z Rennes-le-Château také nalezl ve svém kostele kryptogram. Když je porovnali, byly stejné. Sunière věřil, že obě lahvičky ukryl abbé Bigou, který sloužil v Rennes-le-Château v době Francouzské revoluce. Tehdy byl pod správou kněze z Rennes i kostel v Coustause. A tak byl Bigou v Gélisově současné farnosti častým návštěvníkem. Sunière se také domníval, že existuje spojení mezi kryptogramy a hrobkou Marie d'Hautpoul de Blanchefort, která zemřela roku 1781. Abbé Bigou byl jejím zpovědníkem. Dal na jejím hrobě vztyčit náhrobní kámen a vytesat na něj symboly a slova se skrytými významy. Naneštěstí Sunière nebyl schopen nic rozluštit, ale Gélis ten kryptogram po roce práce rozluštil. Řekl mi, že nebyl vůči Sunièrovi úplně upřímný, protože jeho motivy shledával nečistými. A tak řešení, k němuž dospěl, před kolegou tajil. Přál si ale, aby se s ním seznámil biskup, a věřil, že já se o to postarám.

Bohužel maršál nezapsal, co mu Gélis řekl. Možná si myslel, že ta informace je příliš důležitá, než aby ji svěřil papíru, nebo s ní možná měl svůj vlastní záměr, jako Roquefort. Kupodivu kroniky uváděly, že maršál o rok později, v roce 1898 zmizel. Jednoho dne odešel z opatství za jakýmsi úkolem a nikdy se nevrátil. Pátrání nepřineslo žádný výsledek. Ale díkybohu, zaznamenal kryptogram.

Zvony začaly svolávat k polední modlitbě a k jídlu. Všichni vyjma kuchařů se shromáždili v kapli, kde se až do jedné hodiny budou modlit, předčítat texty z bible a zpívat liturgické zpěvy. Senešal se rozhodl věnovat ten čas meditaci, ale byl vyrušen tichým zaškrabáním na dveře. Otočil se a dovnitř vstoupil Geoffrey s tácem jídla a pití.

„Nabídl jsem se dobrovolně, že to přinesu," vysvětlil. „Řekli mi, že jsi vynechal snídani. Musíš mít hlad." Tón Geoffreyho hlasu byl podivně rozjařený.

Dveře zůstaly otevřené a senešal zahlédl dva strážné stojící venku.

„Přinesl jsem něco k pití také jim," řekl Geoffrey na odchodu.

„Máš dnes štědrou náladu."

„Ježíš řekl, že podstatou jeho učení je víra, láska a konání dobrých skutků; v nich spočívá život."

Senešal se usmál. „To je pravda, příteli." Mluvil lehkým tónem, který byl určen těm dvěma párům naslouchajících uší opodál.

„Jsi v pořádku?" zeptal se Geoffrey.

„Tak v pořádku, jak se dá čekat." Převzal tác a položil ho na stůl.

„Modlil jsem se za tebe, senešale."

„Troufám si říct, že ten titul mi už dál nepatří. Roquefort určitě jmenoval nového."

Geoffrey přikývl. „Svého prvního pobočníka."

„Běda nám…"

Vtom se jeden z mužů u dveří zhroutil a hned po něm i druhý. Zůstali nehybně ležet. O podlahu zarachotily dva poháry.

„Že to ale trvalo," poznamenal Geoffrey.

„Cos jim to dal?"

„Sedativum. Obstaral jsem si ho od bratra lékaře. Bez chuti, bez zápachu, ale rychlé. Je to náš přítel. Přeje ti všechno nejlepší. Teď

musíme jít. Velmistr učinil jistá opatření a je mojí povinností dohlédnout, aby se splnila.“

Geoffrey sáhl za kutnu a vytáhl dvě pistole. „Správce zbrojnice je také náš přítel. Mohou se nám hodit.“

Senešal prošel střeleckým výcvikem, byla to součást základního výcviku, kterým musel projít každý bratr. Popadl zbraň. „Opustíme opatství?“

Geoffrey přikývl. „Je to nutné, abychom mohli splnit tvůj úkol.“

„Náš úkol.“

„Ano, senešale. Připravoval jsem se na to dlouho,“ pronesl dychtivě.

I když byl senešal téměř o deset let starší než Geoffrey, najednou se cítil neschopný a nesvůj. V tom mládenci bylo mnohem víc, než by se zdálo. „Jak už jsem řekl včera, velmistr si tě vybral dobře.“

Geoffrey se usmál. „Myslím, že vybral dobře nás oba.“

Senešal popadl batoh a rychle do něj nacpal několik toaletních potřeb, osobních věcí a dvě knihy, které si vzal z knihovny. „Nemám na sebe nic jiného než kutnu.“

„Můžeme si něco koupit, až budeme venku.“

„Ty máš peníze?“

„Velmistr myslel na všechno.“

Geoffrey se připlížil ke dveřím a rozhlédl se na obě strany. „Bratři budou všichni na sextě. Cesta ven by měla být čistá.“

Než se senešal vydal za Geoffreym do haly, naposledy se rozhlédl po svém obydlí. Strávil tady možná nejlepší čas svého života a bylo mu líto, že tyhle vzpomínky nechává za sebou. Ale druhá část jeho duše ho hnala vpřed, do neznáma, ven, vstříc ?*?????? asi niečo chýba*

27

VILLENEUVE-LES-AVIGNON
12.30

Malone studoval Royce Claridona. Claridon měl na sobě vytahané manšestráky upatlané čímsi, co vypadalo jako tyrkysové barva, a přes ně sportovní svetr. Mohlo mu být něco k šedesáti, byl vychrtlý jako kudlanka a měl pohledný obličej s pevnými rysy. Tmavé oči měl hluboko zapadlé, už v nich nejiskřil intelekt, ale zůstaly pronikavé. Nohy měl bosé a špinavé, nehty na rukou i šedivějící vlasy a vousy neupravené. Ošetřovatel je upozornil, že Claridon sice trpí bludy, ale jinak je prý neškodný a téměř každý v ústavu se mu vyhýbá.

„Kdo jste?“ zeptal se Claridon francouzsky a podíval se na ně nepřítomným, zmateným pohledem.

Sanatorium bylo ve velkém zámku, o kterém vývěska venku sdělovala, že je od revoluce v držení francouzské vlády. Křídla vybíhala z hlavní budovy v podivných úhlech. Mnoho bývalých salonů bylo teď přeměněno na pokoje pacientů. Stáli v soláriu, obklopeni širokým půlkruhem oken sahajících od podlahy do stropu, z nichž byla krásná vyhlídka do kraje. Kupící se mraky halily polední slunce. Jeden z ošetřovatelů řekl, že Claridon tu tráví většinu svých dní.

„Jste od policie?“ zeptal se Claridon. „Poslal vás velmistr? Mám mu předat spoustu informací.“

Malone se rozhodl přistoupit na hru. „Přicházíme od velmistra. Poslal nás, abychom si s vámi promluvili.“

„No konečně. Už čekám tak dlouho.“ Z Claridonova tónu bylo znát vzrušení.

Malone pokynul a Stephanie ustoupila. Tenhle člověk si zřejmě o sobě myslel, že je templář, a ženy neměly do řádu přístup. „Řekni mi, bratře, co mi máš říci. Řekni mi všechno.“

Claridon se na své židli neklidně zavrtěl, pak se zvedl a na bosých nohou kolébal hubeným tělem vpřed a vzad. „Strašné,“ řekl.

„Tak strašné. Byli jsme obklíčeni ze všech stran. Nepřátelé byli všude, kam oko dohlédlo. Měli jsme jen několik posledních šípů, jídlo se ve vedru zkazilo, došla voda. Mnozí podlehli nemoci. Žádný z nás už neměl žít dlouho.“

„Hrozná situace. Co jste udělali?“

„Stalo se něco hrozně zvláštního. Na hradbách vztyčili bílou vlajku. Dívali jsme se jeden na druhého a užaslými pohledy jsme si sdělovali, co nám letělo hlavou: Chtějí s námi jednat.“

Malone se v historii středověku vyznal. Vyjednávání bývalo při křížových výpravách běžné. Vojska v patové situaci častokrát vypracovala podmínky, za kterých se obě strany mohly stáhnout, a obě tvrdily, že zvítězily.

„Sešli jste se?“ zeptal se Malone.

Starší muž přikývl a zvedl čtyři špinavé prsty. „Kdykoli jsme vyjeli před hradby mezi jejich hordy, přijali nás přátelsky a vyjednávání vykazovala pokrok. Nakonec jsme se dohodli.“

„Pověz mi, jaký důležitý vzkaz máš předat velmistrovi?“

Claridon se zatvářil rozmrzele. „Jsi ty ale drzoun.“

„Proč myslíš? Chovám k tobě velkou úctu, bratře. Proto jsem tu. Bratr Lars Nelle mi řekl, že jsi muž, kterému lze věřit.“

Ta informace staršího muže zaujala. Pak Claridonův obličej rozjasnilo poznání. „Vzpomínám si na něj. Odvážný válečník. Bojoval velmi čestně. Ano. Ano. Vybavuji si ho. Bratr Lars Nelle. Bůh dej pokoj jeho duši.“

„Proč to říkáš?“

„Neslyšel jsi o tom?“ V Claridonově hlasu se ozvala nedůvěra. „Zemřel v bitvě.“

„Kde?“

Claridon zavrtěl hlavou. „To nevím, vím jen to, že už není na tomto světě. Sloužili jsme za něj mši a mnohokrát jsme se za něj pomodlili.“

„Vykonávali jste s bratrem Nellem řádové rituály?“

„Mnohokrát.“

„Mluvil někdy o svém pátrání?“

Claridon popošel kousek doprava, ale pohledem dál sledoval Maloneho. „Proč se mě na to vyptáváš?“

Začal ho neklidně obcházet kolem dokola. Malone se rozhodl převzít hlavní roli ve hře, kterou zmatená mysl toho člověka vymyslela. Popadl Claridona za svetr a vyzvedl šlachovitého mužíka nad podlahu. Stephanie pokročila o krok vpřed, ale zahnal ji pohledem zpátky.

„Velmistr je znepokojen," řekl. „Velice znepokojen."

„Proč?" Claridon zrudl studem.

„Tebou."

„Nic jsem neudělal."

„Neodpověděl jsi na moji otázku."

„Co chceš?" Tvářil se užasle.

„Vyprávěj mi o pátrání bratra Nelleho."

Claridon potřásl hlavou. „Nic nevím. Bratr mi nedůvěřoval."

Do očí se mu vkradl strach a zmatek. Malone uvolnil sevření. Claridon se stáhl ke skleněné stěně, popadl roli papírových ručníků a rozprašovač. Navlhčil tabule a začal čistit sklo, na kterém nebyla ani šmouha.

Malone se obrátil ke Stephanii. „Marníme tu čas."

„Už jste se nechal odradit?"

„Stálo to za pokus." Vzpomněl si na vzkaz, který dostal Ernst Scoville, a rozhodl se ještě naposled to zkusit. Vylovil papír z kapsy a přistoupil ke Claridonovi. Za sklem, pár kilometrů západně, se rýsovaly šedé zdi Villeneuve-les-Avignon.

„Tam žijí kardinálové," řekl Claridon, aniž by přestal čistit okno. „Nestoudníci, do jednoho."

Malone věděl, že kardinálové se kdysi stáhli do kopců za avignonskými městskými hradbami a postavili si venkovská sídla, aby unikli přelidněnosti města a papežovu trvalému dozoru. Ti livrées už jsou všichni mrtví, ale středověké město přetrvalo.

„Jsme přece chráněnci kardinálů," pokračoval Malone v přetvářce.

Claridon si odplivl na podlahu. „Mor na ně na všechny."

„Přečti si tohle."

Mužík si od něj vzal papír a přejel ho pohledem. V očích se mu objevil úžas a leknutí. „Nic jsem řádu neukradl. Na to přísahám."

Skoro křičel. „Tohle obvinění je falešné. Klidně to odpřisáhnu Bohu. Nic jsem neukradl.“

Viděl na papíře jen to, co vidět chtěl. Malone si od něj vzal list zpátky.

„Tohle je ztráta času, Cottone,“ konstatovala Stephanie.

Claridon k nim popošel blíž. „Kdo je ta štěkna? A co tu pohledává?“

Malone stěží potlačil úsměv. „Je to vdova po bratru Nellem.“

„Nevěděl jsem, že byl ženatý.“

Malone si vzpomněl, co se předevčírem dočetl o templářích. „Jak víš, mnoho bratrů bylo ženatých, než vstoupili do řádu. Ale ona mu byla nevěrná, a tak byl ten svazek zrušen a poslali ji do kláštera.“

Claridon potřásl hlavou. „Vypadá na protivu. Co dělá tady?“

„Hledá pravdu o svém manželovi.“

Claridon se Stephanii postavil tváří v tvář a ukázal na ni prstem. „Jste zlá,“ vykřikl. „Bratr Nelle hledal v bratrstvu pokání kvůli vašim hříchům. Hanba vám.“

Stephanie měla dost rozumu, aby prostě sklonila hlavu. „Nehledám nic než odpuštění.“

Při pohledu na takovou pokoru Claridon zvlídněl. „Mé odpuštění máš, sestro. Odejdi v míru.“

Malone pokynul a oba se Stephanii zamířili ke dveřím. Claridon se vrátil na svou židli.

„Je to smutné,“ řekla. „A děsivé. Přijít o rozum je strašné. Lars často mluvil o nemoci a děsil se jí.“

„To my všichni.“ Stále držel vzkaz, který našli v domě Ernsta Scovilla. Znovu se podíval na rukopis a četl poslední tři řádky:

V Avignonu najděte Claridona. Může vám ukázat cestu. Ale prend garde l’Ingenieur.

„Zajímalo by mě, proč si odesílatel myslel, že nám Claridon může ukázat cestu,“ poznamenal Malone, „nejsme o nic dál než předtím. Celá tahle stopa možná končí ve slepé uličce.“

„To není pravda.“

Slova byla řečena anglicky a přicházela z druhého konce solária.

Malone se otočil a spatřil, že Royce Claridon vstává ze židle. V jeho zarostlé tváři najednou nebylo po zmatku ani památky.

„Poradím vám kudy dál. A radu z toho vzkazu byste měli poslechnout. Mějte se na pozoru před inženýrkou. Ona a jiní jsou důvodem, proč se tady skrývám.“

28

OPATSTVÍ DES FONTAINES

Senešal Geoffreyho následoval spletí klenutých chodeb. Doufal, že Geoffreyův odhad byl správný a že všichni bratři jsou v kapli na poledních modlitbách.

Až dosud neviděli ani jednoho.

Šli do palais, v němž se nacházel horní sál, kanceláře a prostory pro veřejnost. Dávno v minulosti bývalo opatství úplně uzavřeno světu; za vstupní halu nesměl vkročit nikdo, kdo nebyl příslušníkem řádu. S rozkvětem turistiky ve dvacátém století však kláštery otevřely své brány a opatství ve Fontaines následovalo jejich příkladu, aby nevzbudilo podezření. Nabízelo teď veřejnosti prohlídky a přednášky, které se často konaly právě v palais.

Vstoupili do prostorné haly. Okna zasklená silnými nazelenalými tabulkami propouštěla dovnitř mdlé sluneční paprsky, které dopadaly na podlahu ze čtvercových dlaždic. Na jedné stěně visel obrovský dřevěný kříž, na druhé tapiserie.

Naproti ústila další chodba. Stál v ní Raymond de Roquefort a za jeho zády pět dalších mužů, všichni se zbraněmi v rukou.

„Na odchodu?“ zeptal se Roquefort.

Senešal ztuhl, ale Geoffrey pozvedl zbraň a dvakrát vypálil. Kulky se odrazily od stěny a muži na druhé straně zalehli.

„Tudy,“ ukázal Geoffrey na jinou chodbu nalevo.

Zahvízdaly kolem nich střely.

Geoffrey odpověděl dalším výstřelem. Zaujali obrannou pozici hned u ústí chodby, vedle hovorny, kde kdysi kupci předváděli své zboží.

„Dobrá,“ vykřikl Roquefort. „Promluvme si. Je nutné prolévat krev?“

„To záleží na vás,“ odpověděl senešal.

„Myslel jsem si, že bereš svou přísahu vážně. Cožpak není tvojí povinností poslouchat svého velmistra? Nařídil jsem ti zůstat ve svých pokojích.“

„Opravdu? Zapomněl jsem.“

„Je zajímavé, že na sebe uplatňuješ jiná pravidla než na nás ostatní. Ale i tak, nemohli bychom se chovat rozumně?“

Senešala jeho zdvořilost udivovala. „Co navrhuješ?“

„Předpokládal jsem, že se pokusíš utéct. Polední modlitba se jevila jako nejpříhodnější doba, proto jsem čekal. Jak vidíš, znám tě velmi dobře. Ovšem tvůj spojenec mě překvapil. Osvědčil odvahu a loajalitu. Rád bych, kdybyste se oba připojili na mou stranu.“

„S jakým cílem?“

„Abyste nám pomohli naplnit naše poslání, místo abyste mařili naše snahy.“

Senešal věděl, že něco není v pořádku. Roquefort to jen hraje. Pak mu to došlo. Velmistr se snaží získat čas.

Otočil se.

Zpoza rohu, asi patnáct metrů od nich, vyšel ozbrojený muž. Geoffrey ho také zahlédl. Senešal vypálil tomu muži po nohou. Zaslechl náraz, jak se kulka zaryla do masa a muž se s výkřikem zhroutil na dlažbu. Kéž mi Bůh odpustí, pomyslel si senešal. Pravidla zakazovala ublížit druhému křesťanovi. Ale neměl na výběr. Musí z tohohle vězení utéci.

„Jdeme,“ rozkázal.

Geoffrey vyrazil a oba v běhu přeskočili postřeleného bratra, který se svíjel bolestí.

Zahnuli za roh a běželi dál.

Za nimi se ozval dusot.

„Doufám, že víš, co děláš,“ prohodil senešal k Geoffreymu.

Zahnuli za další roh. Geoffrey zastavil u pootevřených dveří, oba se protáhli dovnitř a tiše za sebou zavřeli. O okamžik později kolem proběhli jejich pronásledovatelé a kroky ztichly.

„Chodba končí v tělocvičně. Nebude jim trvat dlouho, než zjistí, že tam nejsme,“ řekl senešal.

Napětím skoro bez dechu vyklouzli zpátky do chodby a zamířili stejným směrem jako předtím Roquefort a jeho lidé. Na křižovatce chodeb ale namísto doprava k tělocvičně uhnuli doleva, k jídelně.

Senešalovi vrtalo hlavou, proč výstřely nevyburcovaly další bratry. Ale hudba v kapli bývala velmi hlasitá, takže nedovolovala

zaslechnout zvuky zvenčí. Přesto se dalo čekat, že pokud Roquefort předvídal, že se pokusí o útěk, narazí někde na další hlídky.

Dlouhé stoly a lavice v jídelně zely prázdnotou. Z kuchyně voněla dušená rajčata a okra. Ve výklenku pro předčitatele, asi metr nad zemí, stál bratr v kutně, v ruce pušku.

Senešal se vrhl pod stůl a před sebe hodil batoh, aby se kryl. Geoffrey skočil pod druhý stůl.

Do tlusté dubové desky se zaryla kulka.

Geoffrey vykoukl a vystřelil dvě rány. Jedna zasáhla cíl. Muž ve výklenku zavrávoral a klesl na podlahu.

„Zabil jsi ho?“ křikl senešal.

„Doufám, že ne. Myslím, že to dostal do ramene.“

„Začíná se nám to vymykat z rukou.“

„Už nemáme na vybranou.“

Vyskočili na nohy. Z kuchyně se vyřítili muži v potřísněných zástěrách. Kuchaři. Žádná hrozba.

„Zpátky, hned,“ přikázal jim senešal. Všichni poslechli.

„Senešale…,“ začal Geoffrey.

„Jdeme dál.“

Druhou chodbou opustili jídelnu. Za sebou slyšeli hlasy a rychlé pleskání kožených podrážek po kamenné dlažbě. Postřelili dva bratry – to muselo přimět k akci i ty nejváhavější. Senešal se zlobil sám na sebe, že spadli do léčky, kterou jim Roquefort nastražil. Teď je veta po veškeré důvěře, které se kdy u ostatních těšil. Nikdo s ním už nepůjde. Proklínal svou pošetilost.

Vstoupili do křídla, kde se nacházely dormitáře. Dveře na opačném konci chodby byly zavřené. Geoffrey běžel napřed a zkusil zámek. Zamčeno.

„Zdá se, že jsme v koncích,“ usoudil senešal.

„Poběž,“ křikl Geoffrey.

Vběhli do ložnice, rozlehlé podlouhlé místnosti s kavalci stojícími kolmo ke stěnám, podle vojenského vzoru. Ven vedla řada lomených gotických oken.

Z haly se ozval výkřik. Další hlasy. Rozčilené. Po jejich stopě běželi další muži.

„Odtud cesta nevede,“ řekl senešal.

Stáli uprostřed uličky mezi řadami prázdných postelí. Za nimi byl vchod, který se za chvíli zaplní protivníky. Před nimi záchody a umývárny.

„Do umýváren," zavelel senešal. „Třeba nás minou."

Geoffrey proběhl až na konec, kde byly dvoje dveře. „Do téhleté."

„Ne. Rozdělíme se. Jdi do jedné, schovej se tam v kabince a stoupni si na mísu. Já se schovám v té druhé. Třeba nám bude přát štěstí. Pokud budeme potichu. Kromě toho…," zaváhal, ta skutečnost se mu nelíbila, „…je to naše jediná šance."

Roquefort prohlédl střelnou ránu. Bratrovi z ramene tekla krev, trpěl, ale projevoval pozoruhodné sebeovládání a vzdoroval šoku. Roquefort postavil jednoho střelce do jídelny v domnění, že se senešal pokusí najít cestu ven tudy. A měl pravdu. Co podcenil, byla rozhodnost jeho protivníka. Bratři odpřisáhli, že bratru nikdy neublíží. Předpokládal, že idealista jako senešal přísahu neporuší, jenže teď měl dva raněné. Doufal, že ani jeden z nich nebude muset být odvezen do Perpignanu nebo do nemocnice v Mont Louis. To by vyvolalo nepříjemné otázky. Lékař v opatství byl vystudovaný chirurg a měl k dispozici dobře vybavený operační sál, který během uplynulých let mnohokrát použil, ale přesto jeho dovednost měla své meze.

„Odneste je k lékaři a řekněte mu, ať je ošetří zde," nařídil pobočníkovi. Zkontroloval čas. Sexta skončí za čtyřicet minut.

Přistoupil k němu jiný z bratrů. „Dveře na druhém konci chodby, za vchodem do ložnice, jsou stále zamčené, jak jsi nařídil."

Věděl, že se přes jídelnu nevrátili. Zraněný bratr nic takového nehlásil. Existovala jen jediná možnost. Natáhl se po revolveru.

„Zůstaňte zde. Nenechte nikoho projít. Tohle vyřídím sám."

Senešal vstoupil do jasně osvětlené umývárny, vybavené kabinkami, mušlemi a umývadly z nerezu zapuštěnými v mramorových pultech. Slyšel Geoffreyho, jak se vedle schovával v jedné kabince. Stál strnule a snažil se zklidnit nervy. Dosud se nikdy neocitl v podobné situaci. Několikrát se zhluboka nadechl, pak se otočil, vzal za kliku, nepatrně pootevřel dveře a vykoukl ven.

Ložnice byla stále prázdná.

Možná že se pronásledování posunulo dál. Opatství protkané chodbami připomínalo mraveniště. K úniku by jim stačilo všehovšudy pár minut. Znovu se proklínal za slabost. Léta příprav a pečlivého plánování vzala za své. Teď se stal štvancem a ze čtyř set bratrů jsou jeho nepřátelé. Prostě respektuji sílu našich odpůrců. Takhle to včera řekl svému učiteli. Potřásl sám nad sebou hlavou. Dělá svému učiteli ostudu. Kupí hloupost na hloupost.

Dveře do ložnice se rozlétly a vstoupil Raymond de Roquefort.

Zasunul za sebou zástrčku.

Jakákoli naděje, kterou snad dosud senešal choval, se rozplynula.

Konec představení – tady a teď.

Roquefort držel revolver, rozhlížel se po místnosti a pátral, kde se skrývá jeho kořist. Neobalamutili ho. Ale senešal nemínil riskovat Geoffreyho život. Musí upoutat pozornost svého pronásledovatele. A tak odtáhl ruku z kliky a nechal dveře, aby se s tichým klapnutím zavřely.

Roquefort zachytil pohyb a uslyšel, jak hydraulické panty lehce ťukly do kovového rámu. Střelil pohledem na konec ložnice a ke dveřím jedné z umýváren.

Nemýlil se.

Jsou tam.

Jen načase s tímhle problémem skoncovat.

Senešal se rozhlížel po umývárně. Zářivky jí dodávaly iluzi denního jasu. Prostor zvětšovalo dlouhé nástěnné zrcadlo nad pultem s umyvadly. Podlaha byla z dlaždic, toalety odděleny mramorovými přepážkami. Všechno bylo zařízeno s péčí a tak, aby to vydrželo.

Vstoupil do druhé kabinky a zajistil za sebou dveře. Vyskočil na mísu a naklonil se přes přepážku tak, aby mohl zavřít a zamknout dveře od sousedních kabinek. Potom se stáhl zpátky, zůstal nehybně stát na míse a doufal, že Roquefort se chytí na návnadu.

Potřeboval něčím přitáhnout pozornost. Strhl ze zdi držák s rolí toaletního papíru.

Zachytil závan vzduchu, jak se rozlétly dveře do umývárny.

Po podlaze zaduněly podrážky.

Stál na míse, zbraň v ruce a úporně zklidňoval dech.

Roquefort namířil revolverem s krátkou hlavní na kabinku. Senešal je tam. Věděl to. Ale kde? Může se odvážit sehnout se a nakouknout mezerou pod dveřmi? Troje byly zavřené, troje pootevřené.

Ne.

Rozhodl se vypálit.

Senešal usoudil, že pronásledovateli bude trvat jen okamžik, než začne střílet, a tak podstrčil držák s toaletním papírem pod přepážkou do prvního boxu.

Kov zařinčel o dlažbu.

Roquefort vypálil dávku do prvního boxu a vykopl dveře. Do vzduchu se vznesl mramorový prach. Vypálil znovu, rozstřílel mísu a splachovací nádržku.

Vyhrnula se spousta vody.

Kabinka byla prázdná.

Než si Roquefort stačil uvědomit svou chybu, senešal vypálil přes horní okraj přepážky a dvěma ranami zasáhl nepřítele do prsou. Místností rezonoval zvuk výstřelů.

Sledoval Roqueforta, jak rozhodil ruce a padá na záda na mramorový pult, jako by dostal do prsou ránu pěstí. Ale všiml si, že mu z ran neprýští žádná krev. Roquefort vypadal spíš otřeseně, než jako člověk, který utrpěl těžké zranění. A pak senešal zpozoroval, že dírami v kutně jeho protivníka prokukuje cosi šedomodrého.

Neprůstřelná vesta.

Znovu zamířil na svůj cíl a vypálil, tentokrát na hlavu.

Roquefort viděl, že se chystá ke střelbě, a tak sebral sílu, a vrhl se stranou právě v okamžiku, kdy kulka opustila hlaveň. Smýkl sebou po mokré podlaze ke vstupním dveřím.

Kolem něj se rozlétly střepy porcelánu a kamene. Zrcadlo explodovalo, roztříštilo se a vysypalo se na mramorový pult. V umývárně bylo málo místa a jeho protivník vykázal nečekanou kuráž. A tak vycouval ze dveří a vyklouzl ven právě včas. Stěnou za jeho zády otřásla další salva.

Senešal seskočil z mísy a vyběhl z kabinky. Připlížil se ke dveřím a připravil. Roquefort na něj venku určitě čeká, ale on před

ním neucouvne. Už ne. Dluží tenhle souboj svému mistrovi. Evangelia jsou jasná. Ježíš nepřišel, aby přinesl mír, ale meč. A stejně učiní i on.

Odhodlal se, připravil si zbraň a prudce otevřel dveře.

Ze všeho nejdřív spatřil Raymonda de Roquefort. A pak Geoffreyho, jak tiskne velmistrovi ke krku zbraň. Roquefortův revolver se válel na podlaze.

29

VILLENEUVE-LES-AVIGNON

Malone zíral na Royce Claridona a řekl: „Jste dobrej.“

„Mám to natrénované,“ Claridon se podíval na Stephanii. „Vy jste Larsova manželka?“

Přikývla.

„Byl to kamarád a velký člověk. Nesmírně chytrý. A přesto tak naivní. Podcenil ty, kdo stáli proti němu.“

Byli pořád v soláriu sami a Claridon si zřejmě povšiml Maloneho nervózních pohledů směrem ke dveřím.

„Nikdo nás nebude vyrušovat. Není tu živáčka, který by chtěl poslouchat moje blábolení. Dal jsem si záležet, abych se jim zprotivil. Všichni se těší, až odsud vypadnu.“

„Jak dlouho už jste tady?“

„Pět let.“

Malone užasl. „Proč?“

Claridon pomalu procházel mezi rostlinami v květináčích. Za venkovním sklem se na západním horizontu kupila černá mračna, trhlinami jak oheň z ústí pece probleskovalo slunce. „Kvůli těm, kdo hledají to, co hledal i Lars. Nedělají to otevřeně, snaží se nepřitahovat pozornost, ale bez milosti se vypořádají s každým, kdo by jim chtěl stát v cestě. A tak jsem přišel sem a předstírám chorobu. Dobře nás tu živí. O všechno se postarají a hlavně se nikdo na nic neptá. Už pět let nemluvím rozumně s nikým jiným než sám se sebou. A mohu vás ujistit, že rozhovor se sebou samým není dvakrát uspokojivý.“

„Proč mluvíte s námi?“ chtěla vědět Stephanie.

„Jste Larsova vdova. Pro něj bych udělal cokoli.“ Claridon ukázal na papír v Maloneho ruce. „A ten vzkaz. Poslal ho někdo, kdo ví, oč se jedná. Možná některý z těch lidí, o kterých jsem řekl, že nedovolí, aby jim někdo stál v cestě.“

„Lars jim stál v cestě?“ zeptala se Stephanie.

Claridon přikývl. „Mnozí chtěli vědět, co se dozvěděl.“

„Jaký byl váš vztah k němu?“ zeptala se znovu.

„Měl jsem přístup na knižní trh. Sháněl spoustu neobvyklých materiálů.“

Malone věděl, že antikvariáty jsou oblíbeným místem sběratelů i badatelů.

„Přátelili jsme se a já jsem se nakazil jeho vášní. V tomhle kraji jsem doma. Moje rodina tu žije od středověku. Mám mezi předky katary, které dali katolíci upálit. Ale pak Lars zemřel. Tragédie. A po něm přišli o život další. Tak jsem odešel sem.“

„Kteří další?“

„Knihkupec v Seville. Knihovník v Marseille. Student v Římě. Nemluvě o Markovi.“

„Ernst Scoville je také mrtvý,“ dodala Stephanie. „Porazilo ho auto minulý týden, krátce poté, co jsem s ním mluvila.“

Claridon se rychle pokřižoval. „Ti, kdo hledají, za to draze zaplatí. Řekněte mi, moje milá, vy o tom něco víte?“

„Mám Larsův deník.“

Claridon se zatvářil ustaraně. „Tak to jste ve smrtelném nebezpečí.“

„Jak to?“ zeptal se Malone.

„Tohle je nebezpečná záležitost,“ Claridon ta slova přímo chrlil, „hrozně nebezpečná. Není dobře, že jste se do ní zapletla. Dost na tom, že jste přišla o manžela a o syna…“

„Co víte o Markovi?“

„Právě po jeho smrti jsem se stáhl sem.“

„Můj syn zahynul pod lavinou.“

„Ne. Zabili ho. Stejně jako ty ostatní, o kterých jsem se zmínil.“

Malone a Stephanie mlčky čekali, až jim to ten zvláštní mužík vysvětlí.

„Mark sledoval stopy, které jeho otec odhalil už před lety. Nebyl tak zapálený pro věc jako Lars a trvalo mu roky, než rozluštil Larsovy poznámky, ale konečně z nich něco pochopil. Jel na jih do hor, aby tam hledal, ale nikdy se nevrátil. Stejně jako jeho otec.“

„Můj manžel se oběsil na mostě.“

„Já vím, drahá dámo. Ale hrozně rád bych věděl, co se stalo doopravdy.“

Stephanie neřekla nic, ale z jejího mlčení bylo patrné, že ani ona by tím nepohrdla.

„Řekl jste, že jste přišel sem, abyste jim unikl. Kdo jsou ti oni?“ zeptal se Malone. „Rytíři Templu?“

Claridon přikývl. „Setkal jsem se s nimi tváří v tvář při dvou příležitostech. Nijak příjemných.“

Malone se snažil tu informaci vstřebat. Pořád ještě držel v ruce vzkaz, který byl zaslán Ernstu Scovillovi do Rennes-le-Château. Mávl jím. „Co nám poradíte? Kam máme jít? A kdo je ta inženýrka, před kterou se máme mít na pozoru?“

„Taky hledá to, co Lars objevil. Jmenuje se Cassiopeia Vittová.“

„Umí zacházet se střelnými zbraněmi?“

„Je šikovná na ledacos. Určitě i na střelbu. Žije v Givors, ve staré citadele. Je to žena jiné barvy pleti, muslimka, a má velké jmění. Chce v lesích znovu postavit hrad výlučně s použitím postupů třináctého století. Její sídlo stojí hned vedle – sama osobně dohlíží na stavební projekt a nechává si říkat l’Ingénieur. Inženýrka. Setkali jste se s ní už?“

„Myslím, že mi v Kodani zachránila život. A proto bych rád věděl, proč nás někdo varuje, abychom se před ní měli na pozoru.“

„Má podezřelé motivy. Hledá totéž co Lars, ale z jiných důvodů.“

„Co hledá?“ zeptal se Malone přímo, protože ho ty hádanky už unavovaly.

„To, co po sobě před staletími zanechali rytíři templu Šalomounova. Jejich Velký odkaz. To, co objevil kněz Sunière. To, co templáři hledají celá staletí.“

Malone z toho nevěřil ani slovu, ale znovu mávl papírem. „Tak nám ukažte správný směr.“

„To není až tak jednoduché. Cesta k němu je úmyslně složitá.“

„Víte aspoň, kde začít?“

„Pokud máte Larsův notes, víte toho víc než já. Často o tom deníku mluvil, ale mně nikdy nedovolil se do něj podívat.“

„Máme také výtisk Pierres Gravées du Languedoc,“ připomněla Stephanie.

Claridon se nadechl. „Nikdy jsem nevěřil, že skutečně existuje.“

Sáhla do kabelky a ukázala mu knihu. „Podívejte se.“

„Mohl bych vidět ten náhrobek?“

Otevřela knihu na příslušné stránce a ukázala mu kresbu. Claridon ji se zájmem studoval. A pak se usmál. „Lars by měl radost. Ta kresba je dobrá.“

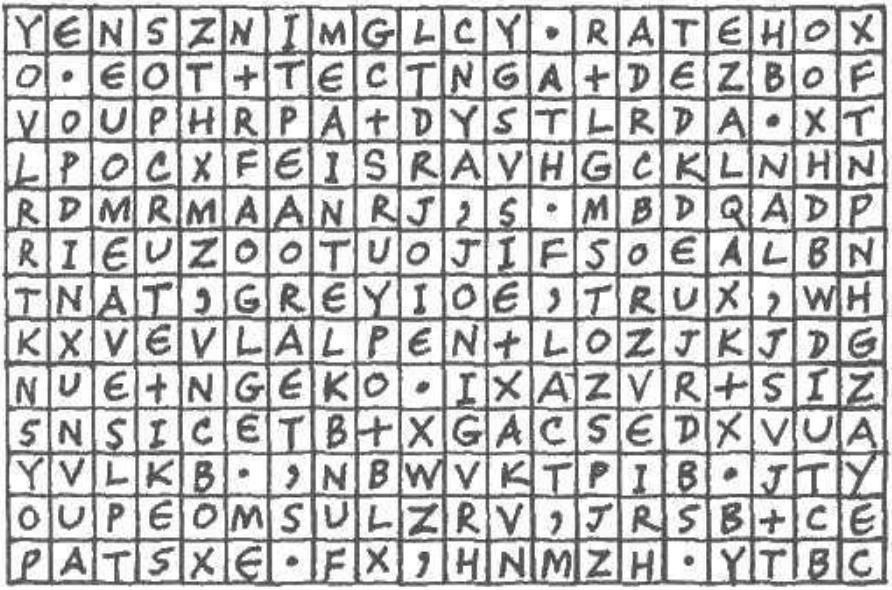
„Mohl byste nám ji vysvětlit?“ požádal Malone.

„Abbé Bigou se od Marie d’Hautpoul de Blanchefort, než zemřela, dozvěděl jisté tajemství. Když v roce 1793 utíkal z Francie, uvědomil si, že se nikdy nevrátí, takže ukryl to, co věděl, v kostele v Rennes-le-Château. Ukrytou zprávu nalezl Sunière téměř o sto let později, ve skleněné lahvičce.“

„To všechno známe,“ řekl Malone. „Co neznáme, je Bigouovo tajemství.“

„Ale znáte,“ odporoval Claridon. „Dejte sem Larsův deník.“

Stephanie mu ho podala. Pečlivě se jím probíral a ukázal jim jednu stránku.

„Předpokládám, že v té skleněné lahvičce byl tenhle kryptogram.“

„Jak to víte?“ zeptal se Malone.

„Abyste to věděli, musíte pochopit Sunièra.“

„Posloucháme pečlivě.“

„Dokud byl Sunière naživu, nikde nepadla ani zmínka o penězích, které utratil za kostel nebo další budovy. Kromě lidí z Rennes nikdo nic nevěděl. Když v roce 1917 zemřel, naprosto se na něj zapomnělo. Jeho dokumenty a věci, které mu patřily, byly buď rozkradeny, nebo zničeny. V sedmačtyřicátém roce prodala jeho milenka celý majetek člověku jménem Noël Corbu. Sama zemřela o šest let později. Takzvaný Saunièrův příběh o nálezu velkého pokladu se poprvé objevil v tisku v padesátém šestém roce. Místní noviny, La Dépêche du Midi, ho zveřejnily ve třech pokračováních a označovaly ho za pravdivý. Jenže jejich zdrojem byl Corbu.“

„To vím,“ řekla Stephanie. „Přikrášlil si ten příběh, něco přidal a celé to změnil. Potom se toho ujaly další noviny a fantazírovalo se čím dál víc.“

Claridon přikývl. „Fikce naprosto převážila nad fakty.“

„Mluvíte o pergamenech?“ zeptal se Malone.

„Nádherný příklad. Sunière v oltářním sloupku žádné pergameny nenašel. Nikdy. Corbu a ostatní si je přimysleli. Ty pergameny nikdy nikdo neviděl a přesto jejich texty byly otištěny v nespočetných knihách, protože prý skrývají jakési zašifrované poselství. To všechno byl nesmysl a Lars to věděl.“

„Ale Lars publikoval texty pergamenů ve své knize,“ namítl Malone.

„Bavili jsme se spolu o tom. Řekl jen: Lidé milují záhady. Ale já vím, že ho mrzelo, že to udělal.“

Malone byl zmatený. „Takže Sunièrův příběh není nic než lež?“

Claridon přikývl. „Moderní ztvárnění je z větší části klamné. Většina napsaných knih také hledá spojitost mezi Sunièrem a obrazy Nicolase Poussina, především jeho obrazem Pastýři z Arkádie. Tvrdí se v nich, že v roce 1893 odvezl Sunière dva nalezené pergameny do Paříže, aby mu je tam pomohli rozluštit.

Během svého pobytu si v Louvru koupil kopii Poussinova díla a dva další obrazy. Prý obsahují skrytá poselství. Jenže v Louvru se tenkrát kopie obrazů neprodávaly a neexistuje žádný záznam, že by v

roce 1893 měli ve svých sbírkách Pastýře z Arkádie. Ale lidé, kteří rozhlašovali onu fikci, se pramálo starali o omyly. Jednoduše předpokládali, že nikdo nebude fakta ověřovat, a nějaký čas to tak opravdu bylo.“

Malone se vrátil ke kryptogramu. „Kde Lars našel tohle?“

„Corbu napsal o Sunièrovi celý rukopis.“

Malonemu vyvstalo v paměti, co se dočetl na těch osmi stránkách, které přišly poštou Ernstu Scovillovi. Cože to napsal Lars o té milence? V jednom okamžiku prozradila Noëlovi Corbu jeden ze Sunièrových úkrytů. Corbu o tom psal ve svém rukopisu, který se mi podařilo najít.

„Zatímco novinářům Corbu navykládal o Rennes spoustu smyšlenek, ve svém rukopisu se poctivě držel příběhu, který mu vyprávěla Sunièrova milenka,“ pokračoval Claridon.

Malonemu se vracely další úryvky z Larsova rukopisu. Co Corbu našel, pokud vůbec něco, nikdy nikomu neřekl. Ale množství informací, uložené v jeho rukopisu, vede člověka k otázce, kde se mohl dozvědět to všechno, o čem psal.

„Corbu samozřejmě rukopis nikomu neukázal, protože pravda nebyla zdaleka tak poutavá jako smyšlenka. Zemřel jako sedmdesátiletý při autonehodě a jeho rukopis zmizel. Ale Lars ho našel.“

Malone studoval řádky písmen a symbolů v kryptogramu. „Co je tohle? Nějaký typ kódu?“

„Docela běžný v osmnáctém a devatenáctém století. Nahodilá písmena a symboly, uspořádané do mřížky. Někde v tom chaosu se skrývá zpráva. Základní, jednoduchá a na svou dobu docela těžko rozluštitelná šifra. I dnes s ní je těžké pohnout, pokud nemáte klíč.“

„Jak to?“

„Abyste našli správná písmena a sestavili zprávu, potřebujete znát jisté číselné řady. Někdy, aby to bylo ještě složitější, je výchozí bod v mřížce zvolen náhodile.“

„Lars to rozluštil?“ chtěla vědět Stephanie.

Claridon zavrtěl hlavou. „Nedokázal to. A to ho frustrovalo. Ale v posledních týdnech před smrtí se domníval, že našel nové vodítko.“

Malonemu už docházela trpělivost. „Odhaduji, že vám neřekl jaké.“

„Ne, monsieur. To už byl jeho styl.“

„Tak kde máme začít? Nasměrujte nás, jak se to od vás očekává.“

„Vraťte se sem v pět odpoledne, na silnici za hlavní budovou, a čekejte. Přijdu za vámi.“

„Jak se odsud dostanete?“

„Nikdo nebude litovat, že odcházím.“

Malone a Stephanie si vyměnili pohledy. Zjevně oba usoudili, že bude moudré zařídit se podle Claridonových instrukcí. Při svém pátrání v jednom kuse naráželi na nebezpečné lidi, paranoiky a divoké spekulace. Ale odehrávaly se divné věci, a když se o nich chtěli dozvědět více, nezbývalo jim, než hrát podle pravidel, která určí tenhleten podivín.

Malone se ho přesto zeptal: „Kam pojedeme?“

Claridon se otočil k oknu a ukázal na východ. Daleko, kilometry odsud, na vrcholu kopce nad Avignonem stála pevnost orientálního vzhledu jako odněkud z Arábie. Její zlatavé obrysy se zřetelně rýsovaly na pozadí východní oblohy. Několik budov zapuštěných do skalního podloží se vzdorně tisklo co nejblíž k sobě. Přesně tak to činili zdejší obyvatelé téměř sto let, kdy zpoza pevnostních zdí vládlo křesťanstvu sedm francouzských papežů.

„Do palais des popes.“ Ukázal Claridon.

Do paláce papežů.

30

OPATSTVÍ DES FONTAINES

Senešal se podíval Geoffreyovi do očí a uviděl v nich nenávist. Nikdy předtím tam nebyla. „Přikázal jsem našemu novému velmistrovi," řekl Geoffrey a vtlačil zbraň důrazněji do Roquefortova krku, „aby stál klidně, nebo ho zastřelím."

Senešal přistoupil blíž a skrz plášť šťouchl Roqueforta do ochranné vesty. „Kdybychom nezačali střílet, začali byste vy, že? Šlo o to, abychom byli zabiti na útěku. Tím by se tvůj problém vyřešil, co? Já bych byl ze hry a ty zachráncem řádu."

Roquefort neodpověděl.

„Proto jsi přišel sám. Dokončit tu záležitost osobně. Viděl jsem tě zamykat dveře ložnice. Nechtěls mít svědky."

„Musíme jít," připomněl Geoffrey.

Senešal si uvědomoval, že otálet je nebezpečné, ale pochyboval, že by některý z bratrů chtěl riskovat velmistrův život. „Kam jdeme?"

„Ukážu ti."

S pistolí u Roquefortova krku Geoffrey vedl rukojmí přes ložnici. Senešal se zbraní v ruce odemkl dveře. V chodbě stálo pět ozbrojených mužů. Při pohledu na velitele v nebezpečí zvedli zbraně, připraveni střílet.

„Zbraně dolů," rozkázal Roquefort.

Zbraně zůstaly namířené.

„Rozkazuju vám dát zbraně dolů. Nechci žádnou další krev."

Velkomyslná slova se neminula účinkem.

„Ustupte," rozkázal Geoffrey.

Bratři couvli o několik kroků.

Geoffrey pokynul velmistrovi pistolí a společně vyšli ven, za nimi. V dálce zvonily zvony, odbíjely jednu hodinu po poledni.

Brzy skončí sexta, polední modlitba, a chodby se opět zaplní muži v kutnách.

„Musíme sebou hodit," konstatoval senešal.

Geoffrey s rukojmím šel chodbou jako první. Senešal je následoval, kráčel pozadu a držel těch pět bratrů v šachu.

„Zůstaňte tady," přikázal jim důrazně.

„Udělejte, co vám říká," vykřikl velmistr a společně zabočili za roh.

Roquefort byl zvědavý. Jak hodlají utéct z opatství? Co to řekl Geoffrey? Ukážu vám. Usoudil, že jediný způsob, jak se něco dozvědět, je jít s nimi, a proto nařídil svým mužům sklonit zbraně.

Senešal ho dvakrát zasáhl. Kdyby nebyl dost rychlý, třetí kulka by si našla jeho hlavu. V sázce je čím dál víc. Ti dva, co ho zajali, jdou za jakýmsi posláním, které souvisí s jeho předchůdcem a s tím, co se on sám tak zoufale chce dozvědět. Výlet do Dánska byl víc než neproduktivní. Až dosud se nedozvěděl nic o Rennes-le-Château. A i když se mu podařilo zdiskreditovat zemřelého velmistra, možná je to ten starý pán, kdo se bude smát naposled.

Také se mu nelíbilo, že byli zraněni dva muži. Nebyl to nejlepší způsob, jak začít své období. Bratři si potrpí na pořádek; chaos odsuzují. Ve zdech opatství došlo k násilí naposled za Francouzské revoluce. Rozzuřená chátra se pokusila domoci vstupu, ale stáhla se, když jich několik padlo. Opatství bylo místem klidu a útočištěm. O násilí se tu učilo – a někdy se ho použilo –, ale mírnila je disciplína. Senešal předvedl naprostý nedostatek disciplíny. Váhavci, kteří k němu snad mohli chovat jakousi prchavou loajalitu, budou teď jeho závažným prohřeškem vůči pravidlům odrazeni.

Ale přesto, kam mají tihle dva namířeno?

Šli dál síněmi, míjeli dílny, knihovny, další prázdné chodby. Vzadu slyšel kroky; jeho pět bratrů je následovalo, byli připraveni jednat, jakmile se naskytne příležitost. Ale zažijí si pravé peklo, jestli některý z nich zasáhne, aniž od něj dostane pokyn.

Zastavili se u dveří s vyřezávanými zárubněmi a jednoduchou železnou klikou. Příbytek velmistra. Jeho pokoj.

„Dovnitř," řekl Geoffrey.

„Proč?" zeptal se senešal. „Budeme tam v pasti."

„Jdi, prosím, dovnitř."

Senešal otevřel dveře, a když vešli, zavřel na petlici. Roquefort byl zmaten. A plný zvědavosti.

Senešal byl znepokojený. Byli teď uvězněni v pokojích velmistra – jediným východem bylo kulaté okno, které nevedlo nikam, jen do vzduchu. Na čele se mu perlil pot a stékal mu do očí. Promnul si je.

„Sednout," nařídil Geoffrey Roquefortovi a ten se posadil ke stolu.

Senešal obhlédl pokoj. „Vidím, že jsi tu už mnohé změnil."

Podél stěn stálo několik dalších polstrovaných židlí. Stůl teď stál tam, kde předtím byl volný prostor. Pokrývky na posteli byly jiné, stejně tak věci na stolcích a na psacím stole.

„Je to teď můj domov," odpověděl Roquefort.

Senešal zahlédl na psacím stole list popsaný rukou jeho mentora. Poselství pro nástupce, které podle pravidel řádu zanechal. Zvedl popsanou stránku a četl.

Myslíš, že to, co ve zdejším světě považuješ za nezničitelné, nelze zničit? Stavíš svou naději na světě a tvým Bohem je pozemský život. Neuvědomuješ si, že ti to přivodí zkázu. Žiješ v temnotě a smrti, opilý ohněm a plný hořkosti. Tvou mysl zastřel dým z ohně, který v tobě doutná, a máš potěšení z trápení a pobíjení svých nepřátel. Temnota v tobě zvítězila nad světlem, protože jsi vyměnil svou svobodu za otroctví. Padneš, to je jasné.

„Tvůj učitel si liboval v pasážích z Tomášova evangelia," řekl Roquefort. „A očividně předvídal, že já – ne ty – budu nosit bílý plášť, až odejde. Tahle slova neadresoval svému vyvolenci."

Ne, to určitě ne. Senešala udivilo, jak málo víry v něj měl jeho učitel, zvláště když ho v hodinách před svou smrtí povzbuzoval, aby se ucházel o jeho významný úřad.

„Měl bys ho poslechnout," prohlásil.

„Jeho rada je radou slabocha."

Ozvalo se bušení na dveře. „Pane? Jsi tam?" Pokud se bratři neodhodlají prorazit si cestu dovnitř výbuchem, pevné dveře jim odolají.

Roquefort k němu vzhlédl.

„Odpověz," přikázal senešal.

„Jsem v pořádku. Zůstaňte tam."

Geoffrey přistoupil k oknu a vyhlédl na vodopád v soutěsce.

Roquefort si v křesle přehodil nohu přes nohu a opřel se. „Co tě to napadá? To je bláznovství.“

„Mlč.“ Ale senešal s ním v duchu souhlasil.

„Velmistr toho zanechal víc,“ řekl Geoffrey z druhého konce pokoje.

Senešal a Roquefort se obrátili. Geoffrey sáhl do své kutny a vytáhl obálku. „Tohle je skutečné poslední poselství.“

„Dej mi to,“ dožadoval se Roquefort a zvedl se z křesla.

Geoffrey zdvihl zbraň. „Seď.“

Velmistr zůstal stát. Geoffrey odjistil pistoli a zamířil mu na nohy. „Takhle ti vesta nebude nic platná.“

„Zabiješ mě?“

„Zmrzačím tě.“

Roquefort si sedl. „Máš to ale statečného společníka,“ řekl senešalovi.

„Je jedním z bratrů Templu.“

„Škoda, že to nikdy nedotáhne na rytíře.“

Pokud ta slova měla v Geoffreym vyprovokovat nějakou odezvu, minula se účinkem.

„Nepůjdete nikam,“ provokoval Roquefort.

Senešal pozoroval svého spojence. Geoffrey už zase vyhlížel z okna, jako by na něco čekal.

„S potěšením budu sledovat, jak se dočkáte svého trestu,“ pokračoval Roquefort.

„Už jsem ti řekl, abys mlčel,“ okřikl ho senešal.

„Tvůj učitel si o sobě myslel bůhvíjak není chytrý. Ale nebyl.“ Roquefort dával najevo, že má ještě co říci. „Dobrá. Nahraju ti. Oč jde?“ zeptal se senešal.

„O Velký odkaz. Tím se zabýval on i všichni ostatní velmistři. Všichni ho chtěli najít, ale žádný neuspěl. Tvůj mentor strávil spoustu času pátráním po tom předmětu a tamhle tvůj mladý přítel mu pomáhal.“

Senešal se krátce podíval po Geoffreyovi, ale jeho společník se neotočil od okna. Řekl Roquefortovi: „Myslel jsem si, že už jsi odkazu blízko. Tak jsi to tvrdil na konkláve.“

„To jsem.“

Senešal mu to nevěřil.

„Tamhle tvůj mladý přítel a zemřelý velmistr byli dobrý tým. Zjistil jsem, že přednedávnem se s novým elánem vrhli na naše staré zápisy, a to vzbudilo můj zájem.“

Geoffrey se otočil a přešel přes ložnici. Přitom ukryl obálku zpátky pod kutnu. „Nic se nedozvíš,“ vykřikl. „To, co má být nalezeno, není pro tebe.“

„Skutečně?“ zeptal se Roquefort. „A co má být nalezeno?“

„Takoví, jako jsi ty, si nezaslouží triumf. Velmistr měl pravdu. Jsi opilý ohněm a plný hořkosti.“

Roquefort si Geoffreyho pohrdavě změřil. „Ty a velmistr jste se něco dozvěděli, že? Vím, že jsi poslal poštou dva balíčky, a dokonce vím komu. Postaral jsem se o jednoho z adresátů a brzy se postarám i o toho druhého. Nebude trvat dlouho a budu vědět všechno, co jste věděli ty a on.“

Geoffrey mávl pravačkou a udeřil Roqueforta pistolí do spánku. Velmistr se zapotácel, ztuhl, obrátil oči v sloup a zhroutil se na podlahu.

„Bylo to nutné?“ zeptal se senešal.

„Měl by být rád, že jsem ho nezastřelil. Ale náš dřívější velmistr mě přinutil slíbit, že tomu bláznovi neublížím.“

„My dva si musíme vážně promluvit.“

„Nejdřív musíme utéct.“

„Myslím, že bratři tam v chodbě nám to nedovolí.“

„S nimi si hlavu dělat nemusíme.“

Něco vytušil. „Ty víš, jak se odsud dostat?“

Geoffrey se usmál. „Velmistr mě nenechal na pochybách.“

ČÁST TŘETÍ

31

OPATSTVÍ DES FONTAINES
14.05

Roquefort otevčel oči. Třeštila mu hlava a zapřísahal se, že bratr Geoffrey za svůj útok zaplatí. Zvedl se z podlahy a pokusil se rozptýlit mlhu, která mu obestírala mozek. Zpoza dveří slyšel hlasitý křik. Otřel si spánek rukávem a látka zrudla krví. Vešel do umývárny a namočil si ručník, aby si očistil ránu.

Vzchopil se. Musí zvládnout situaci. Pomalu přešel přes ložnici a otevřel dveře.

„Pane, jsi v pořádku?“ zeptal se ho jeho nový maršál.

„Pojď dovnitř,“ vyzval ho.

Čtyři ostatní bratři čekali v hale. Věděli, že je lepší nevstupovat do velmistrova pokoje bez svolení.

„Zavři dveře.“

Jeho pobočník poslechl.

„Omráčili mě. Jak dlouho jsou pryč?“

„Bylo tady ticho asi dvacet minut. To nás poplašilo.“

„Co tím chceš říct?“

Ve tváři maršála se objevil zmatený výraz. „Že tu bylo ticho. Nic víc.“

„Kam šli senešal a bratr Geoffrey?“

„Pane, byli přece tady s tebou. My jsme byli venku.“

„Podívej se kolem. Jsou pryč. Kdy odešli?“

Ještě větší údiv. „Kolem nás neprošli.“

„Chceš mi říct, že ti dva neodešli dveřmi?“

„Byli bychom je zastřelili, jak jsi nařídil.“

Roqueforta znovu začala bolet hlava. Přitiskl si na ni mokrý ručník a masíroval si rostoucí bouli a dumal, proč si to Geoffrey namířil rovnou sem.

„Máme novinky z Rennes-le-Château,“ řekl maršál.

Tohle oznámení vzbudilo velmistrův zájem.

„Naši dva bratři se schválně prozradili a Malone jim během jízdy unikl, přesně jak jste předpokládal.“

Roquefort usoudil, že bude nejlepší sledovat Stephanii Nelleovou a Cottona Maloneho tak, že je přiměje, aby si mysleli, že pronásledovatele setřásli.

„A co ten člověk, co včera večer střílel u kostela?“

„Ujel na motocyklu. Naši muži sledovali, jak ho Malone honí. Ten incident a útok na naše bratry v Kodani jsou jasně propojeny.“

Souhlasil. „Víme, kdo to je?“

„Ještě ne.“

Tohle slyšet nechtěl. „A co dneska? Kam jeli Malone a Nelleová?“

„To elektronické zařízení, které jsme namontovali na Maloneho auto, funguje perfektně. Jeli přímo do Avignonu. Právě teď odjeli ze sanatoria, kde je pacientem Royce Claridon.“

Claridona Roquefort dobře znal a ani na chvíli neuvěřil, že je duševně nemocný. Proto si v sanatoriu vydržoval svého člověka. Před měsícem, když velmistr vypravil Geoffreyho do Avignonu s balíčkem pro Stephanii Nelleovou, čekal, že Geoffrey do sanatoria zajde. Ten to ale neudělal. Roquefort se domníval, že Stephanii Nelleovou a Cottona Maloneho nasměroval ke Claridonovi ten druhý balíček – ten, který byl doručen Ernstu Scovillovi do Rennes a o kterém toho věděl tak málo. Jedna věc je jistá. Claridon a Lars Nelle pracovali spolu a když se po smrti Larse Nelleho pustil do hledání jeho syn, Claridon pomáhal i jemu. Velmistr to všechno určitě věděl. A teď měla za Claridonem namířeno Larsova vdova.

Je načase vypořádat se s tímhle problémem.

„Během půlhodiny pojedu do Avignonu. Připrav skupinu čtyř mužů. Sledujte je pomocí toho elektronického zařízení, ale řekni našim lidem, ať se drží v bezpečném odstupu.“ Ale byla tu ještě ta druhá věc. Rozhlédl se po místnosti. „Teď můžeš odejít.“

Vstal; v hlavě mu ještě hučelo. Obhlížel podlouhlý pokoj. Dvě ze stěn byly kamenné, zbývající dvě obložené panely z javorového dřeva. U jedné stěny stála zdobená skříň, u druhé prádelník, další skříňka a stůl se židlemi. Ale Roquefort se zastavil pohledem u krbu. Ten se zdál být nejlogičtějším místem. Věděl, že kdysi dávno do

žádného pokoje nevedl jen jediný vchod a východ. Tato místnost byla pokojem velmistrů od šestnáctého století, a pokud si pamatoval dobře, krb byl přistavěn až v sedmnáctém století, kdy nahradil starší kamenné topeniště. Teď se používal zřídka, protože po celém opatství bylo rozvedeno ústřední topení.

Přistoupil k římse krbu a prohlédl dřevěné části, pak pečlivě prozkoumal ohniště a stěnu za ním a přitom si povšiml jemných bílých linek, táhnoucích se kolmo ke zdi.

Sehnul se a zadíval se do začouzeného otvoru. Sáhl dovnitř a ohmatával stěny.

A našel to.

Skleněný knoflík.

Pokoušel se jím otočit, ale nic se nepohnulo. Zatlačil nahoru, pak dolů. Pořád nic. Zatáhl – a knoflík povolil. Ne moc, snad centimetr, ale ozvalo se cvaknutí. Uvolnil stisk a uvědomil si, že má na prstech mastnotu. Olej. Někdo udělal pečlivé přípravy.

Zíral do krbu.

Zadní stěnu protínala puklina. Zatlačil a kamenný blok se otočil. Otvor byl dost široký, aby se jím dalo vstoupit, a tak se protáhl dovnitř. Za portálem se táhla chodba, vysoká tak právě pro člověka.

Zůstal stát.

Úzká chodba vedla k točitému kamennému schodišti, které se jen o pár metrů dál vinulo kamsi dolů. Po opatství jsou patrně roztroušeny další vchody a východy. Byl maršálem dvaadvacet let a nikdy o žádných tajných chodbách nevěděl.

Velmistr ovšem ano a od něj se to dozvěděl i Geoffrey.

Roquefort udeřil pěstí do kamene, a vybil si tak vztek. Musí Velký odkaz najít. Na tom nálezu závisela celá jeho šance vládnout. Velmistr vlastnil deník Larse Nelleho, to Roquefort věděl už dlouho, ale nemohl ho nijak získat. Doufal, že si k němu pomůže po velmistrově smrti, ale ten to předvídal a odeslal rukopis pryč. Teď se vdova Larse Nelleho a její bývalý zaměstnanec – zkušený vládní agent – spojili s Roycem Claridonem. Z téhle spolupráce nevzejde nic dobrého.

Snažil se uklidnit.

Celé roky žil ve velmistrově stínu. Teď je sám velmistrem. A nedovolí, aby mu do cesty vstoupil duch toho starce.

Zhluboka se nadechl zatuchlého vzduchu a zavzpomínal na počátky řádu.

Léta Páně 1118. Svatá země byla konečně vybojována na Saracénech a vznikla v ní křesťanská království, ale stále existovalo velké nebezpečí. Proto se dalo dohromady devět rytířů a slíbili novému křesťanskému králi Jeruzaléma, že cesta do Svaté země a zpět bude pro poutníky bezpečná. Ale jak mohlo devět mužů ve středním věku, zaslíbených chudobě, ochraňovat dlouhou trasu z Jaffy do Jeruzaléma, zvláště když kolem cesty číhaly stovky banditů? A ještě mnohem podivnější je, že během prvních deseti let nevstoupil do řádu nikdo další a v řádových kronikách neexistuje žádný záznam o pomoci poutníkům.

Místo toho se devět zakladatelů zaměstnávalo důležitějším úkolem. Jejich hlavní stan byl pod starým chrámem, na místě, kde kdysi bývaly stáje krále Šalomouna. Byl to klenutý prostor plný spletitých průchodů a tak velký, že se do něj kdysi vešly dva tisíce zvířat. Objevili v něm podzemní chodby, vysekané do skály před staletími, v nichž byly uloženy rukopisné svitky, obsahující různá vyprávění, pojednání o vědách a umění a o židovsko-egyptské historii i kultuře.

A také ten nejdůležitější nález ze všech.

Tech devět rytířů se naplno věnovalo vykopávkám. Potom, v roce 1127, naložili lodě svou vzácnou kořistí a odpluli do Francie. To, co našli, jim přineslo slávu, bohatství a přízeň mocných. Mnozí se k nim zatoužili přidat a v roce 1128, sotva deset let od založení řádu, udělil papež templářům právní autonomii, které nebylo v západním světě rovno.

A to všechno kvůli tomu, co věděli.

Přesto se svým věděním zacházeli nadmíru obezřetně. Přístup k němu měli jen ti, kdo vystoupali na nejvyšší příčky hierarchie. Před staletími bylo povinností velmistra, aby před smrtí předal všechno svému nástupci. Ale to bylo před velkým zatýkáním. Po něm všichni velmistři po oněch utajovaných vědomostech pátrali, ale bez výsledku.

Znovu udeřil pěstí do kamene.

Templáři se v zapomenutých jeskyních prokutali ke svému Velkému odkazu s přímo bezmezným odhodláním. On učiní totéž. Velký odkaz leží v nějakém úkrytu. A on je mu blízko. Ví to.

A odpověď, kterou hledá, je v Avignonu.

32

AVIGNON
17.00

Malone zastavil peugeota. Royce Claridon čekal na silnici jižně od sanatoria přesně tam, kde řekl. Rozcuchané vousy byly ty tam, stejně jako potřísněné šaty a svetr. Obličej měl čerstvě oholený, nehty ostříhané a na sobě měl džínsy a košili. Dlouhé vlasy si sčesal dozadu a svázal do ohonu. V jeho krocích se objevila ráznost.

„Je to hned lepší, když člověk shodí vousy," řekl, když se usadil na zadním sedadle. „Abych mohl předstírat, že jsem templář, musel jsem vypadat jako jeden z nich. Asi víte, že se nikdy nekoupali. Pravidla to zakazovala. Žádná nahota a tak podobně. Museli smrdět na dálku."

Malone zařadil jedničku a rozjel se. Oblohu zaplnila bouřková mračna. Déšť z Rennes-le-Château očividně postupoval směrem na východ. V dálce protínaly zatahující se oblohu blesky a zaduněl hrom. Zatím nepršelo, ale brzy začne. Vyměnili si pohled se Stephanií a ta pochopila, že má muže na zadním sedadle vyzpovídat.

Otočila se dozadu. „Pane Claridone…"

„Říkejte mi Royci, madam."

„Dobrá. Royci, mohl byste nám prozradit víc z toho, co si Lars myslel? Je důležité, abychom tomu rozuměli."

„Vy to nevíte?"

„Lars a já jsme si v posledních letech, než zemřel, nebyli blízcí. Moc se mi nesvěřoval. Ale právě jsem přečetla jeho knihy a deník."

„Smím se tedy zeptat, proč tu jste? Zemřel už před lety."

„Víte, myslím si, že Lars by si přál, aby jeho práci někdo dokončil."

„V tom máte pravdu, madam. Váš manžel byl skvělý badatel. Měl svoje teorie dobře podložené a věřím, že by byl uspěl – kdyby žil dost dlouho."

„Řekněte mi něco o těch jeho teoriích."

„Kráčel po stopách abbé Sunièra. Ten kněz byl chytrý. Na jedné straně se o to, co věděl, nechtěl s nikým dělit, ale na druhé straně zanechal spoustu vodítek.“ Claridon potřásl hlavou. „Říká se, že všechno pověděl své milence, ale ta zemřela, aniž komukoli prozradila jediné slovo. Lars si před smrtí myslel, že konečně pokročil o něco dál. Znáte celý ten příběh, madam? Ten pravý?“

„Obávám se, že vím jedině to, co Lars napsal ve svých knihách. Ale v jeho deníku jsou některé zajímavé odkazy, které nikdy nepublikoval.“

„Mohl bych ty stránky vidět?“

Zalistovala deníkem, podala ho dozadu Claridonovi a ten se do něj se zájmem začetl. Malone ho pozoroval ve zpětném zrcátku.

„To je úžasné,“ ozval se Claridon.

„Mohl byste nám to objasnit?“ zeptala se Stephanie.

„Samozřejmě, madam. Jak jsem řekl odpoledne, ta smyšlenka, kterou o Sunièrovi vytvořil Noël Corbu a ostatní, byla strhující a zněla tajuplně. Ale podle mě a Larse byla pravda ještě mnohem lepší.“

Sunière obhlížel nový kostelní oltář a měl z něj radost. Ta mramorová příšernost byla pryč – zbytky desky se povalovaly na hřbitově a vizigótské sloupky byly připraveny k jinému využití. Nový oltář byl krásný svou prostotou. Před třemi měsíci, v červnu, tady poprvé uspořádal svaté přijímání a dal si na obřadu záležet. Muži z vesnice nesli sochu Panny Marie ve slavnostním procesí přes celé Rennes. Skončili zpět u kostela, kde sochu umístili na vrchol jednoho z odložených sloupků na hřbitově. Na připomínku té události, nechal nahoru na sloupek vytesat slova KAJÍCNOST, KAJÍCNOST, aby farníkům připomínala pokoru, a dolů pak POSLÁNÍ 1891 jako trvalou upomínku na rok, kdy dovršili svůj společný úspěch.

Kostel měl konečně spravenou střechu a obvodové zdi byly podepřeny. Stará kazatelna zmizela, stavěla se nová. Zbývalo znovu vydláždit podlahu a postavit na místo lavice. Ale ještě před tím bude třeba vyspravit podklad. Poničila ho voda, jak sem zatékalo. Místy to půjde nějak zazáplatovat, ale některé kameny bude potřeba nahradit.

Venku svítalo vlhké, větrné zářijové ráno, takže si snadno sehnal na pomoc asi půl tuctu lidí z městečka. Požádal je, aby vyspravili

poškozená místa dřív, než za dva týdny přijdou dlaždiči. Muži teď pracovali na třech různých místech v chrámové lodi. Sunière si vzal na starost sesedlý kámen u schůdků k oltáři, který se odjakživa viklal.

Ještě ho neopustilo nadšení nad lahvičkou, co přednedávnem objevil. Když rozpustil voskovou pečeť a narovnal srolovaný papír, nenašel zprávu, ale třináct řad písmen a symbolů. Když je ukázal abbé Gélisovi, kněz v sousední vesnici, dozvěděl se, že na pergamenu je kryptogram a někde mezi těmi na první pohled nesmyslnými písmeny je ukryta zpráva. K tomu, aby ji člověk rozluštil, potřebuje znát klíč. Sunière se s tou šifrou piplal už řadu měsíců, ale k rozluštění se nepřiblížil ani o píď. Hrozně rád by zjistil nejen obsah zprávy, ale taky to, proč ji někdo ukryl. Zřejmě má veliký význam. Ale je zapotřebí trpělivosti. Tak si to říkal každou noc, kdy se mu zase nepodařilo najít odpověď. Ještě že mu trpělivost neschází.

Popadl kladivo s krátkou násadou a rozhodl se zkusit, jestli se ten kámen dá rozbít. Čím menší kousky, tím lépe se budou nosit pryč. Klekl si a třikrát udeřil do jednoho konce kamenné desky dlouhé asi metr. Okamžitě po celé délce popraskala. Stačilo pár dalších ran a rozpadla se.

Odhodil kladivo stranou a popadl železnou tyč. Zaklínil ji pod dlouhý úzký úlomek a vypáčil ho. Nohou jej odstrčil stranou.

Vtom si něčeho povšiml.

Odložil tyč a přinesl si olejovou lampu. Shýbl se k odkrytému místu pod podlahou, odhrábl úštěpky a zjistil, že se dívá na pant dveří. Shýbl se ještě níž; odmetal další prach a drť, prsty už měl celé od rzi. Konečně tu zrezivělou železnou plochu úplně odkryl.

Teď už se dal rozpoznat její tvar.

Dvířka.

Vedou dolů.

Ale kam?

Rozhlédl se. Ostatní pilně pracovali a povídali si mezi sebou. Postavil lampu stranou a nenápadně zarovnal odkrytou dutinu kameny, které z ní prve odstranil.

„Ten dobrý kněz nechtěl, aby se o jeho objevu někdo dozvěděl," poznamenal Claridon. „Nejprve skleněná lahvička, teď dveře. Ten jeho kostel byl samé překvapení."

„Kam ta dvířka vedla?“ vyzvídala Stephanie.

„To je na tom to nejzajímavější. Lars mi nikdy neříkal všechno. Ale po přečtení tohohle deníku už rozumím.“

Sunière odstranil z železných dvířek v podlaze poslední kusy kamene. Kostelní dveře byly zamčené, slunce zapadlo před mnoha hodinami. Celý den dumal nad tím, co tam dole asi může být, ale neřekl ostatním dělníkům ani slovo, jen jim poděkoval za jejich práci a vysvětlil jim, že si chce vzít na pár dní dovolenou, takže je bude potřebovat až příští týden. O tom, co našel, neřekl ani své milence. Po večeři prostě jen prohlásil, že si před spaním ještě zajde zkontrolovat kostel. Do střechy bubnoval déšť.

Ve světle olejové lampy zjistil, že železné dveře jsou něco přes metr dlouhé a půl metru široké. Ležely v úrovni podlahy a nebyl na nich žádný zámek. Naštěstí měly kamenný rám, ale Sunièrovi dělaly starost panty. Pro jistotu si na ně připravil olej. Není to sice nejlepší mazivo, ale nic lepšího v tom chvatu nenašel.

Polil panty olejem a doufal, že letité sevření povolí. Pak zastrčil pod jeden roh dveří špičku železné tyče a zapáčil.

Nic se nepohnulo.

Zapáčil víc.

Panty se začaly podvolovat.

Lomcoval tyčí, až zrezivělé železo sténalo, a pak to znova zkusil s olejem. Konečně panty zaskřípaly, dvířka se zvedla a zůstala trčet kolmo ke stropu.

Posvítil si lucernou do vlhkého otvoru.

Úzké schody končily o pět metrů níž na další kamenné podlaze.

Projela jím vlna vzrušení. Slýchal jiné kněze vyprávět o věcech, které našli. Většinou pocházely z dob revoluce, kdy muži církve ukrývali relikvie, obrazy a jiné cenné předměty před republikánskými drancovníky, jimž padlo za obět mnoho kostelů Languedocu. Ten v Rennes-le-Château byl v tak dezolátním stavu, že v něm nebylo co ukořistit.

Jenže možná se všichni mýlili.

Vyzkoušel první schod a zjistil, že je vytesaný do skalnatého podloží kostela. S lampou v ruce slezl dolů a uviděl obdélníkový prostor, který byl také vytesaný do skály. Místnost dělil na poloviny

klenutý oblouk. A pak Sunière uviděl kosti. Kolem dokola zely ve stěnách čtvercové výklenky. Ve všech byly uloženy kostry spolu s pozůstatky oblečení, bot, mečů a rubášů.

Posvítil si blíž na několik výklenků a uviděl, že každý je opatřený vytesaným nápisem. Všichni ti mrtví byli z rodu d'Hautpoul. Uváděné letopočty se pohybovaly od šestnáctého do osmnáctého století. Počítal. V kryptě leželo dvacet tři těl. Věděl, komu patřila. Hrabatům z Rennes.

Za prostředním obloukem upoutala jeho pozornost jakási bedna a u ní železný kotlík.

Přikročil blíž, lampu v ruce, a náhlý záblesk ho polekal. Myslel si zprvu, že ho šálí zrak, ale rychle si uvědomil, že to, co vidí, je skutečnost.

Sehnul se.

Železný kotlík byl plný mincí. Vyndal jednu, po ní další. Francouzské zlaťáky, mnohé z nich s datem 1768. O jejich hodnotě toho moc nevěděl, ale domyslel si, že bude obrovská. Těžko říci, kolik jich v kotlíku bylo, ale když ho zkoušel zvednout, nebyl s to s ním pohnout ani o milimetr.

Sklonil se k truhle a zjistil, že sice má petlici, ale zamčená není. Odklopil víko a uviděl, že je při jedné straně naplněna svazky vázanými v kůži a na druhé něčím zabaleným v plátně napuštěném olejem. Opatrně to prozkoumal prsty a zjistil, že vevnitř je spousta droboučkých tvrdých předmětů. Položil lampu a poodhrnul vrchní záhyb.

Světlo opět zachytilo záblesk.

Diamant.

Stáhl zbytek plátna a zůstal bez dechu. V truhle ležela hromada drahokamů.

Republikánské loupeživé hordy opravdu udělaly před sto lety obrovskou chybu, když bez povšimnutí minuly zchátralý kostel v Rennes-le-Château. Nebo si možná osoba či osoby, které si vybraly tohle místo za svou skrýš, prostě vybraly moudře.

„Ta krypta existovala," řekl Claridon. „V deníku ji máte. Teď zrovna čtu, že Lars našel farní matriku za roky 1694 až 1726, která se o kryptě zmiňuje, ale neuvádí, kde je její vchod. Sunière si ve svém

osobním deníku poznamenal, že odhalil hrobku. V jiném zápisu pak poznamenal: Rok 1891 nejvyšší měrou zúročuje to, o čem se hovoří. Lars vždycky považoval tenhle záznam za důležitý.“

Malone zastavil vůz na kraji silnice a obrátil se ke Claridonovi. „Takže Sunièrův majetek pocházel z toho zlata a drahokamů a on z nich financoval přestavbu kostela?“

Claridon se zasmál. „Ale, monsieur, za tím příběhem je toho mnohem víc.

Sunière vstal.

Nikdy předtím neviděl tolik bohatství pohromadě. Potkalo ho obrovské štěstí. Ale musí ten poklad zachránit, aniž by vzbudil podezření. Aby to zařídil, potřebuje čas. A nikomu nesmí dovolit, aby tuhle kryptu objevil.

Sklonil se, znovu zdvihl lampu a rozhodl se, že vlastně může začít hned. Mohl by přestěhovat zlato i drahokamy a schovat obojí na faře. O tom, jak je proměnit na použitelnou měnu, bude přemýšlet později. Vracel se ke schodišti a cestou se ještě jednou rozhlédl kolem.

Na jednom z výklenků ho něco zaujalo.

Přistoupil k ní. Výklenek obsahoval ženské pozůstatky. Pod pohřebním rouchem už nezbylo nic víc než kosti a lebka. Přidržel lampu blíž a četl nápis pod výklenkem:

MARIE D’HAUTPOUL DE BLANCHEFORT

Znal hraběnku dobře. Byla poslední z rodu Hautpoulů. Když v roce 1781 zemřela, skončilo tím i panování její rodiny nad vesnicí a okolními pozemky. Revoluce, která přišla jen o tucet let později, pak skoncovala s aristokratickým majetkovým vlastnictvím navždy.

Ale byl tu zádrhel.

Rychle vyšel nahoru do kostela. Zvenčí zamkl kostelní vrata a v oslepujícím dešti spěchal na farní zahradu a razil si cestu mezi hroby, kde náhrobní kameny vypadaly, jako by plavaly v živoucí černi.

Zastavil se u toho, který hledal, a sklonil se.

Ve světle lampy četl nápis.

„Marie d’Hautpoul de Blanchefort byla pohřbena také venku,“ řekl Claridon.

„Dva hroby pro tutéž ženu?“ zeptala se Stephanie.

„Zřejmě. Ale tělo bylo v kryptě.“

Malone si vzpomněl, co Stephanie řekla včera o Sunièrovi a jeho milence – jak zrušili hroby na hřbitově a odstranili nápis na hraběnčině náhrobním kameni. „Takže Sunière ten hrob na hřbitově přece jen vykopal.“

„Lars o tom byl přesvědčen.“

„A byl prázdný?“

„To už nikdy nezjistíme, ale Lars měl za to, že ano. A historie, zdá se, tenhle jeho závěr podporuje. Ženu s hraběcím titulem by tam nepohřbili. Určitě ji uložili do krypty a Sunière tam našel její tělo. Hrob venku sloužil úplně jinému účelu.“

„Na náhrobku byl vzkaz,“ řekla Stephanie. „To víme. Proto je kniha Eugèna Stúblinga tak důležitá.“

„Ale dokud neznáte historii krypty, nevzbudí hrob na hřbitově žádný zájem. Prostě jen jeden náhrobek v řadě dalších. Ten abbé Bigou byl ale hlavička. Ukryl svou zprávu prostě všem na očích.“

„A Sunière ji objevil?“ zeptal se Malone.

„Lars si to myslel.“

Malone se obrátil zpátky k volantu a vyjel autem na silnici. Kus po ní ujeli, pak odbočili na západ a přejeli rychle plynoucí Rhônu. Před nimi vyrostly opevněné hradby Avignonu s papežským palácem zářícím vysoko nad městem. Malone odbočil z rušného bulváru do starého města, minul náměstí s tržištěm, na kterém se konal knižní bazar, který prve navštívili, vyšplhal ulicemi nahoru k paláci a zaparkoval ve stejné podzemní garáži jako předtím.

„Mám přihlouplou otázku,“ poznamenal. „Proč se někdo prostě nepustí do kopání pod kostelem v Rennes, nebo se nepokusí potvrdit existenci krypty pomocí detektorů?“

„Zdejší radní to nedovolí. Přemýšlejte, monsieur. Kdyby tam náhodou nic nebylo, bylo by rázem po záhadě. Rennes ze Sunièrovy legendy žije. Profituje na tom celý Languedoc. Dokázat, že žádné tajemství neexistuje, je to poslední, co by si zdejší lidé přáli. Mají z něj příliš velký zisk.“

Malone sáhl pod sedadlo a vytáhl zbraň, kterou vzal minulou noc svému pronásledovateli. Zkontroloval zásobník. Zbývaly tři náboje.

„Je to nutné?“ zeptal se Claridon.

„Hned se cítím líp.“ Malone otevřel dveře, a ještě než vystoupil z auta, zastrčil si zbraň pod sako.

„Řekněte, proč máme jít do papežského paláce?“ vyzvídala Stephanie na Claridonovi.

„Je to zásobárna informací.“

„Neupřesnil byste to trochu?“

Claridon otevřel dvířka na své straně. „Pojďte a já vám to ukážu.“

33

LAVELANET, FRANCIE
19.00

Senešal zastavil auto uprostřed vesnice. Geoffrey a on jeli posledních pět hodin po cestě plné zákrut na sever. Úmyslně se vyhýbali větším městům jako Foix, Quillan a Limoux a zastavovali jen ve vískách, usazených ve skrytých údolích, kam nezabloudí mnoho turistů.

Když opustili velmistrův pokoj, prošli tajnými chodbami kolem hlavní kuchyně; vchod byl chytře ukrytý v cihlové zdi. Geoffrey senešalovi vysvětlil, že velmistr ho seznámil s tajnými chodbami, které se po staletí užívaly k úniku. Posledních sto let už o nich věděli jen velmistři a používaly se zřídka.

Jakmile byli venku, rychle našli garáž, sebrali jedno z aut opatství a projeli hlavní bránou dřív, než se bratři pověření péčí o vozový park vrátili z poledních modliteb. Díky tomu, že Roquefort ležel v bezvědomí ve svém pokoji a jeho doprovod čekal na někoho, kdo odemkne dveře, si zajistili slušný náskok hned na začátku.

„Je čas, abychom si promluvili.“ Tón senešalova hlasu naznačoval, že už nepřipadá v úvahu žádné další oddalování.

„Jsem připravený.“

Vystoupili z auta a došli do kavárny, kde u venkovních stolků ve stínu mohutných jilmů posedávali postarší zákazníci. Senešal i Geoffrey se už zbavili kuten, nahradili je oblečením, které nakoupili během jedné rychlé zastávky. Objevil se číšník, a tak si objednali. Večer byl příjemně teplý.

„Uvědomuješ si, co jsme tam provedli?“ zeptal se senešal. „Postřelili jsme dva bratry.“

„Velmistr mi řekl, že bude nutné užít násilí.“

„Vím, od čeho utíkáme, ale k čemu?“

Geoffrey sáhl do kapsy a vytáhl obálku, kterou ukázal už Roquefortovi. „Velmistr mi řekl, abych ti dal tohle, až se dostaneme na svobodu.“

Převzal obálku a otevřel ji se směsicí dychtivostí a zmatku.

Můj synu – právě tak jsem o tobě často uvažoval –, věděl jsem, ze Roquefort získá na konkláve převahu, ale bylo důležité, aby ses mu postavil. Bratři si na to vzpomenou, až přijde tvůj čas. Prozatím je tvé místo jinde. Bratr Geoffrey bude tvým společníkem.

Pevně věřím, že před odchodem z opatství jsi učinil vše, aby ty dva svazky, jimž jsi v uplynulých letech věnoval tolik pozornosti, zůstaly chráněny před nepovolanými. Možná tě udivuje, že o tvém zájmu vím, ale i já sám jsem ty knihy před lety pročetl. Krádež majetku řádu je závažným porušením pravidel, ale nepovažujme to za krádež, spíš za výpůjčku, neboť jsem si jistý, že obě knihy vrátíš. Informace, které obsahují, spolu s tím, co už víš, mají obrovskou moc. Bohužel samy o sobě nestačí k rozluštění celého hlavolamu. Je za tím víc a ty na to musíš přijít. Věř mi, já odpověď neznám. Ale nesmíš Roquefortovi dovolit získat Velký odkaz. Ví hodně, včetně všeho, co se ti podařilo vyčíst z našich záznamů, takže nepodceňuj jeho odhodlání.

Bylo velmi důležité, abys opustil ústraní našeho klášterního života. Čeká toho na tebe hodně. Protože píšu tyhle řádky v posledních týdnech svého života, mohu jen předpokládat, že tvůj odchod se neobešel bez násilí. Dělej to, co je nutné k dokončení tvého hledání. Velmistři po staletí zanechávali svým následovníkům poselství, mého předchůdce nevyjímaje. Ze všech, kdo zastávali můj úřad přede mnou, ty jediný máš dost dílků, abys rozluštil celou hádanku. Byl bych rád dosáhl toho cíle společně s tebou ještě za svého života, ale nebylo mi to souzeno. Roquefort by nám nikdy nedopřál úspěch. S pomocí bratra Geoffreyho teď uspět můžeš. Přeji ti štěstí. Dej pozor na sebe a na Geoffreyho. Měj s ním trpělivost, protože on koná jen to, k čemu jsem ho zavázal přísahou.“

Senešal se podíval na Geoffreyho a zeptal se: „Kolik je ti let?“

„Dvacet devět.“

„Na takové mládí neseš velkou odpovědnost.“

„Vyděsil jsem se, když mi velmistr řekl, co ode mě čeká. Nestál jsem o tu povinnost.“

„Proč mi to neřekl přímo?“

Geoffrey neodpověděl hned. „Velmistr řekl, že máš sklon ustupovat tváří v tvář sporům a vyhýbat se konfrontaci. Ještě se prý dostatečně neznáš.“

Výtka ťala do živého a Geoffreyho upřímný nevinný výraz ji ještě umocnil. Byla to pravda. Senešal nikdy nebyl tím, kdo vyhledává konflikty, a vyhnul se všem, kterým se vyhnout mohl.

Ale tentokrát ne.

Dostal se do otevřené srážky s Roquefortem a byl by ho zastřelil, kdyby Francouz nereagoval rychle. Tentokrát měl v plánu bojovat. Odkašlal si a zeptal se: „Co mám dělat?“

Číšník se vrátil se dvěma saláty, teplým křupavým chlebem a sýrem.

Geoffrey se usmál. „Nejdřív se najíme. Mám hlad.“

Senešal se ušklíbl. „A co pak?“

„To je jen na tobě.“

Zavrtěl hlavou nad Geoffreyovou důvěrou. Ve skutečnosti se nad jejich další cestou zamýšlel už při jízdě z opatství na sever. A uspokojivé řešení se našlo hned, když si uvědomil, že je jen jedno místo, kam mohou jet.

34

AVIGNON
17.30

Malone si bedlivě prohlížel palác papežů, který se tyčil k obloze nějakých devadesát metrů od nich. On, Stephanie a Claridon seděli v zahrádce kavárny na rušné ulici přímo sousedící s hlavním vchodem. Městem profukoval severní vítr, mistral. Malone si připomněl středověké přísloví, zmiňující se o odporném puchu, který kdysi plnil tyhle ulice. Větrný Avignon, s větrem hnusný, bez větru jedovatý. A co řekl o tomhle místě Petrarca? Nejsmrdutější město na zemi.

Z cestovního průvodce se dozvěděl, že architektonický výtvor tyčící se před ním, kdysi palác, pevnost a svatostánek zároveň, tvoří dvě budovy – starý palác, postavený papežem Benediktem XII., po roce 1334, a nový palác, postavený za Klementa VI., který byl dokončen roku 1352. Oba odrážejí povahu svých tvůrců. Starý palác je ukázkou strohé románské zdrženlivosti, zatímco nový hýří gotickými okrasami. Naneštěstí obě stavby byly poničeny ohněm a během Francouzské revoluce vyloupeny, sochy byly zničeny a fresky zabíleny. V roce 1810 palác přeměnili na vojenská kasárna. Město Avignon převzalo jeho správu v roce 1906, ale odkládalo opravy až do šedesátých let dvacátého století. V současnosti se ve dvou křídlech pořádají různé akce a zbytek je vyhlášenou turistickou atrakcí, ačkoli nabízí jen prchavý odlesk někdejší velkoleposti.

„Nejvyšší čas jít dovnitř," oznámil Claridon. „Poslední prohlídka začíná za deset minut. Musíme se jí zúčastnit."

Malone se zvedl. „Co tam budeme dělat?"

Nad hlavami jim zaduněl hrom.

„Abbé Bigou, kterému Marie d'Hautpoul pověděla velké rodinné tajemství, sem čas od času chodil obdivovat obrazy. To bylo před revolucí, kdy toho tu bylo ještě dost k vidění. Lars objevil, že měl v mimořádné oblibě jeden obraz. A právě na tu malbu našel Lars odkaz, když se pídil po rozluštění šifry."

„Jaký odkaz?" zeptal se Malone.

„Ve farní matrice kostela v Rennes-le-Château. Toho dne roku 1793, kdy abbé Bigou odešel z Francie do Španělska, provedl poslední zápis. Stojí v něm: Lisez les Régles du Caridad.“

Malone si to v duchu přeložil: Předčítejte pravidla Caridadu.

„Sunière ten zápis našel a ukryl ho. Naštěstí matrika nebyla zničena a Lars ho později objevil. Sunière se zřejmě dozvěděl, že Bigou často navštěvoval Avignon. V Sunièrových dobách, na konci devatenáctého století, nebyl palác ničím víc než prázdnou skořápkou. Ale Sunière mohl snadno zjistit, že za Bigouových časů tu ten obraz býval. Předčítání pravidel Caridadu – dílo španělského barokního malíře, který se jmenoval Juan de Valdés Leal.“

„Předpokládám, že tu pořád je?“ zeptal se Malone a upřeně se zadíval přes rozsáhlý dvůr směrem k Chapeaux Galo, hlavní bráně paláce.

Claridon zavrtěl hlavou. „Už dávno ne. Byl zničen při požáru před padesáti lety.“

Zaduněl další hrom.

„Tak proč tu jsme?“ zeptala se Stephanie.

Malone hodil na stůl několik eur a zabloudil pohledem do jiné kavárny o dva domy dále. Zatímco všichni spěchali pryč schovat se před blížící se bouřkou, jedna žena zůstala sedět pod plátěným přístřeškem a popíjela svou kávu. Zastavil se u ní očima jen na chvíli, ale to mu stačilo, aby zaznamenal příjemné rysy a výrazné oči. Její pleť měla odstín bílé kávy, a když jí číšník přinesl jídlo, převzala ho od něj s noblesou. Malone si jí všiml už před deseti minutami, hned jak se usadili, a zaujala ho.

Rozhodl se pro malou zkoušku.

Popadl ze stolu papírový ubrousek a zmačkal ho do sevřené pěsti.

„V tom nezveřejněném rukopise,“ vyprávěl Claridon, „v tom, co ho napsal Noël Corbu o Sunièrovi a Rennes, a Lars ho pak objevil, se o tom obraze vypráví. Corbu věděl, že Bigou se o něm zmínil ve farní matrice, a také si všiml, že litografie podle toho obrazu je pořád v palácovém archivu. Viděl ji tam. Týden před smrtí. Lars se konečně dozvěděl, kde v archivu je. Chystali jsme se tam zajít, ale Lars se už nikdy do Avignonu nevrátil.“

„A neřekl vám kde?“ zeptal se Malone.

„Ne, monsieur.“

„V deníku není o obrazu ani zmínka,“ podotkl Malone. „Četl jsem ho celý. Ani slovo o Avignonu.“

„Jestli vám Lars neřekl, kde ta litografie je, proč jdeme dovnitř?“ zeptala se Stephanie. „Nevíte, kde hledat.“

„Váš syn mi to prozradil den před svou smrtí. Měli jsme sem na skok zajít, až se vrátí z hor. Ale jak víte…“

„Taky se už nikdy nevrátil.“

Malone zpozoroval, že Stephanie stěží potlačuje pohnutí. „Proč jste tam nešel vy sám?“

„Považoval jsem za důležitější zůstat naživu. A tak jsem se uchýlil do sanatoria.“

„Mark zahynul pod lavinou,“ namítl Malone. „Nebyl přece zavražděn.“

„To nemůžete vědět. Ve skutečnosti,“ namítl Claridon, „nevíte vůbec nic.“ Rozhlédl se po náměstí. „Musíme si pospíšit. Čas poslední prohlídky dodržují zvlášť důsledně. Většina zaměstnanců jsou zdejší starousedlíci, někteří to dělají i zadarmo. Zamykají vrata přesně v sedm. V paláci není žádný bezpečnostní systém ani alarmy. Už se tu nevystavuje nic skutečně hodnotného a kromě toho tyhle zdi jsou samy o sobě nejlepší ochranou. Odtrhneme se od skupiny a počkáme, až všechno ztichne.“

Vydali se na cestu.

Malonemu dopadly na hlavu první dešťové kapky. Zády k ženě, která snad ještě pořád seděla o třicet metrů dál nad svým jídlem, pootevřel pěst a nechal mistral, aby mu zmačkaný ubrousek sfoukl z dlaně, papír se hnal po dláždění a Malone za ním, předstíral, že se ho snaží chytit. Sebral ho a využil toho, aby pohledem zkontroloval vedlejší kavárnu.

Ta žena už u svého stolu nebyla.

Šla jejich směrem, k paláci.

* * *

Roquefort odložil dalekohled. Stál v Rocher des Doms, zalesněném parku na výšině poblíž paláce, nejmalebnějším místě v Avignonu. Lidé osídlili vrcholek už v neolitu. Papežům kdysi sloužil velký skalnatý kopec jako přírodní bariéra, která chránila palác před dotěrným mistralem. Dnes se na něm nachází nádherný park s jezírky, fontánami, sochami a umělými jeskyněmi. Je odtud úžasný rozhled. Roquefort sem často chodíval, když pracoval v nedalekém semináři, v dobách před svým vstupem do řádu.

Směrem na západ a na jih se prostíraly kopce a údolí. Rychlá Rhôna si vyhloubila cestu dole, pod slavným mostem Pont St. Bénézet, který kdysi odděloval město papežské od města královského na druhém břehu. Když se v roce 1226 během křížové výpravy proti Albigenským Avignon přidal k vévodovi z Toullouse a postavil se proti Ludvíkovi VIII., francouzský král most zničil. Časem ho pak postavili znovu. Roquefort si představoval, jak přes něj ve čtrnáctém století kardinálové jezdili na mulách do svých venkovských paláců ve Villeneuve-les-Avignon. V šestnáctém století deště a záplavy obnovený most strhly – zbyly z něj jen čtyři oblouky a už nikdy nebyl dostavěn až k protějšímu břehu. Stojí tu nedokončený dodnes. Zase jeden případ, kdy v Avignonu selhala lidská vůle, říkával si odjakživa. Jako by tohleto místo bylo navždy předurčeno k polovičatým úspěchům.

„Směřují k paláci," řekl bratrovi, který stál vedle něj. Zkontroloval čas. Bylo skoro šest odpoledne. „Zavírá se tam v sedm."

Znovu si zvedl dalekohled k očím a zahleděl se na náměstí o čtyři sta metrů dál. Dorazil sem z opatství před čtyřiceti minutami. Elektronická navigace na Maloneho autě stále fungovala, takže věděl o jejich výletu do Villeneuve-les-Avignon a zase zpátky do Avignonu. Zřejmě si tam jeli pro Claridona.

Roquefort vystoupal pěšinou mezi stromy vedoucí od papežského paláce a rozhodl se čekat na vrcholku, protože se mu tady nad starým městem nabízelo dokonale výhodné postavení. Usmálo se na něj štěstí, když se Stephanie Nelleová a její dva společníci objevili u východu z podzemních garáží přesně pod ním a usadili se v dobře viditelné venkovní kavárně.

Spustil dalekohled.

Opřel se do něj mistral. Dnes přímo hvízdal, vymetal nábřeží, vzdouval řeku a přiháněl sem ze všech stran bouřkové mraky.

„Zřejmě hodlají zůstat v paláci po uzavření. Lars Nelle a Claridon to už jednou udělali. Máme pořád klíč od brány?“

„Náš bratr dole ve městě ho pro nás má.“

„Vyzvedni ho.“

Už dávno si zajistil přístup do paláce po zavírací hodině přes katedrálu. Když viděl, jak archiv zaujal Larse Nelleho, začal se o něj zajímat také. Dvakrát poslal bratry, aby ho v noci proslídili a pokusili se zjistit, co Larse Nelleho tak přitahuje, jenže v tom obrovském množství materiálů se jim to nepovedlo. Snad dnešní noci objeví víc.

Znovu přitiskl dalekohled k očím. Malone upustil nějaký papír a rozběhl se pro něj.

Pak ti tři zmizeli z dohledu.

35

21.00

Když procházeli pustými místnostmi, Maloneho ovládl podivný pocit. V polovině prohlídky paláce se oddělili a Claridon je vedl do horního poschodí. Čekali ve věži, za zavřenými dveřmi, do půl deváté, kdy většina vnitřních světel zhasla a utichl veškerý pohyb. Claridon věděl, jak to tu chodí, a těšilo ho, že zaměstnanci zachovávají stejnou rutinu jako před pěti lety.

V labyrintu osamělých síní, dlouhých chodeb a prázdných komnat teď svítila jen tu a tam nějaká malá žárovka. Malone si mohl jen představovat, jak to tu asi vypadalo kdysi – stěny nádherně vyzdobené freskami a gobelíny, všude spousta sloužících a prosebníků přicházejících za nejvyšším pontifikem. Chánovi vyslanci, císař z Konstantinopole, dokonce sám Petrarca a sv. Kateřina ze Sieny – žena, která přesvědčila posledního avignonského papeže, aby se vrátil do Říma, ti všichni sem kdysi přišli. Historie tu na člověka dýchala na každém kroku, i když z ní zůstaly jen zlomky.

Konečně dorazila bouře a střechu smáčel déšť, zatímco hrom roztřásl okenní tabulky.

„Tenhle palác býval kdysi stejně velký jako Vatikán," zašeptal Claridon. „A všechno je pryč. Zničila to lhostejnost a závist."

Malone nesouhlasil. „Taky by se dalo říct, že jen díky lhostejnosti a závisti to tu všechno vzniklo."

„Ale ale, pane Malone, snad nejste studentem historie?"

„Studoval jsem ji."

„Pak mi dovolte, abych vám něco ukázal."

Claridon je vedl otevřeným portálem do častěji navštěvovaných místností, označených tabulkami. Zastavili se v ohromné obdélníkové komnatě s kazetovým stropem, označené jako Grand Tinel.

„Tady papeži pořádali bankety. Vešly se sem stovky lidí," vysvětlil Claridon a jeho hlas se nesl ozvěnou sálem. „Klement VI. pověsil na strop modrou látku posázenou zlatými hvězdami, aby

vytvořil iluzi nebeské klenby. Stěny kdysi zdobily fresky. Všechno to bylo zničeno požárem v roce 1413.“

„A nikdy to tu neobnovili?“ zeptala se Stephanie.

„Avignonští papeži už v té době byli pryč, takže tenhle palác ztratil význam.“ Claridon ukázal na vzdálenější stranu. „Papež jídal sám tamhle na pódiu, usazený na trůnu pod baldachýnem pokrytým rudým sametem a hermelínem. Hosté seděli na dřevěných lavicích podél stěn – kardinálové na východní straně, ostatní na západní. Stoly byly uspořádány do tvaru U a jídlo se podávalo od prostředka. Všechno nanejvýš obřadně a formálně.“

„Takový je celý tenhle palác,“ řekl Malone. „Je to jako procházet vybombardovaným městem, které přišlo o svou duši. Svět sám pro sebe.“

„Právě o to šlo. Francouzští králové si přáli uklidit svoje papeže do ústraní, aby mohli jen oni sami řídit každou jejich myšlenku a čin. Ani v nejmenším nepotřebovali, aby byl papežský palác vlídným otevřeným místem. Žádný z těch papežů nikdy nenavštívil Řím, protože Italové by je na potkání zabili. A tak si těch sedm mužů, kteří zde zastávali papežskou funkci, vybudovalo svou vlastní pevnost. Oddaně sloužili francouzskému trůnu, kterému vděčili za svůj úřad a těšili se ze zdejšího klidu – ve svém avignonském zajetí, jak se papežská doba nazývá.“

Vedlejší místnost byla skromnější. Jmenovala se Komnata Otců, protože zde se papež tajně scházel s biskupskou konzistoří.

„A také zde byla udělována Zlatá růže,“ řekl Claridon. „Obzvláště arogantní gesto avignonských papežů. Čtvrtou postní neděli před Velikonocemi papež poctil jednu výjimečnou osobnost, obvykle panovníka, tím, že mu propůjčil Zlatou růži.“

„Vám je to proti mysli?“ zeptala se Stephanie.

„Kristus žádné zlaté růže nepotřeboval. Proč by měli papeži? Jenom další rouhání, typické pro celé tohle místo. Klement VI. koupil město od královny Johany Neapolské. Byla to část obchodu, který s církví uzavřela, aby dostala rozhřešení za spolu vinu na manželově vraždě. Celé jedno století zde zločinci, dobrodruzi, podvodníci a pašeráci unikali spravedlnosti, za předpokladu ovšem, že papeži zaplatili příslušnou sumu.“

Přes další komnatu vešli do sálu, označeného jako Komnata jelenů. Claridon rozsvítil řadu měkce zářících světel. Malone otálel u vchodu dostatečně dlouho, aby mohl nahlédnout zpátky přes předchozí komnatu do sálu Grand Tinel. Spatřil, jak se tam přes stěnu mihl stín – dost na to, aby věděl, že tu nejsou sami, a věděl také, kdo to je. Vysoká, přitažlivá žena sportovní postavy – jiné barvy pleti, jak řekl Claridon předtím v autě. Žena, která je následovala do paláce.

„Tady se stýká starý a nový palác," říkal Claridon. „Starý je za námi, do nového se jde tímhle druhým portálem. Tady byla pracovna Klementa VI."

Malone četl v turistickém průvodci o Klementovi, že miloval obrazy a básně, hudbu, vzácná zvířata a dvorskou lásku. Známý je jeho výrok: Moji předchůdci nevěděli, jak být papežem; přetvořil Benediktovu starou pevnost na marnotratný palác. Teď měl Malone kolem sebe dokonalou ilustraci toho, co Klement považoval za své hmotné potřeby – stačilo se podívat na obrazy rozvěšené po okolních stěnách bez oken. Pole, křoví a proudy vod, nad nimi modré nebe. Muži se sítěmi u zelených sádek, ve kterých se blyští plovoucí štiky. Bretaňští křepeláci. Mladý šlechtic se sokolem. Dítě na stromě. Tráva, ptáci, koupání. Zelená a hnědá převažovaly, ale oranžové šaty, modré ryby a ovoce na stromech se postaraly o výrazné barevné tóny.

„Klement nechal tyhle fresky namalovat roku 1343. Byly objeveny pod vápnem, kterým je zamalovali vojáci, když se z paláce v devatenáctém století stala kasárna. Tato místnost jasně ukazuje, co byli avignonští papeži zač. A o Klementovi VI. – říkávalo se mu také Klement Nádherný – to platí zejména. Nebyl povolán k církevnímu životu. Úleva z pokání, zrušení exkomunikací, odpuštění hříchů, dokonce zkrácení doby v očistci jak pro mrtvé, tak pro živé – všechno bylo na prodej. Nechybí vám na těch obrazech něco?"

Malone se znovu zadíval na fresky. Lovecké scény měly jednoznačně zábavný ráz – samí lidé uprostřed radovánek. Přejížděl očima nahoru a dolů, ale nic zvláštního nezaznamenal.

A pak mu to došlo.

„Kde je Bůh?"

„Máte postřeh, monsieur," Claridon rozpřáhl ruce. „V příbytku Klementa VI. nikde nenajdete žádné náboženské motivy. To je

příznačné. Tohle byla ložnice krále, ne papeže – tak se avignonští preláti nazývali. A tito muži zničili templáře. Začalo to v roce 1307 Klementem VI., který se spikl s Filipem Sličným, a skončilo to Řehořem XI. v roce 1378. Těchhle pár zkorumpovaných jedinců rozdrtilo templářský řád. Lars vždycky věřil, a já s ním souhlasím, že tento pokoj dokazuje, jaké hodnoty ti lidi ve skutečnosti uznávali.“

„Vy si myslíte, že templáři přežili?“ zeptala se Stephanie.

„Oui. Viděl jsem je. Nevím přesně, jak to s nimi dnes je, ale existují.“

Malone nedokázal odhadnout, nakolik je tohle prohlášení fakt a nakolik jen předpoklad muže, který viděl spiknutí i tam, kde žádné nebylo. Všechno, co věděl, bylo, že je sleduje žena, která dokázala zasáhnout kmen stromu nad jeho hlavou na vzdálenost padesáti metrů, v noci, v prudkém větru. V Kodani mu nejspíš zachránila život. A byla skrznaskrz skutečná.

„To už stačilo,“ řekl.

Claridon zhasl světla. „Pojďte za mnou.“

Prošli starým palácem do severního křídla a prostor určených k pořádání akcí. Nápis hlásal, že byly nedávno zprovozněny městem jako způsob, jak získat peníze na další rekonstrukci. Někdejší Síň konkláve, Pokladníkova komnata a Velké sklepení byly vybaveny křesly, pódiem a audiovizuální aparaturou. V mnohých chodbách míjeli kamenné busty dalších avignonských papežů.

Claridon konečně zastavil u pevných dřevěných dveří a vzal za závoru. Povolila. „To je dobře. Ještě pořád to na noc nezamykají.“

„Proč ne?“ zeptal se Malone.

„Není tu nic cenného kromě informací a málokteří zloději se zajímají právě o ně.“

Vstoupili do smolně černého prostoru.

„Tohle bývala kdysi kaple Benedikta XII., papeže, který navrhl a vystavěl většinu starého paláce. Na konci devatenáctého století byla tato místnost a pokoj nad ní přeměněny na oblastní archiv. A svůj archiv zde má taky palác.“

Světlo, které sem dopadalo z haly, odkrylo vysokou místnost naplněnou policemi, řadu za řadou. Sahaly až dozadu k venkovní zdi. Regály natěsnané na sobě do výšky oddělovaly úzké uličky. V pozadí

se rýsovala oblouková okna, po jejichž ztemnělých tabulkách stékal déšť.

„Čtyři kilometry regálů," komentoval Claridon. „Úžasné množství informací."

„Ale vy víte, kde hledat?" zeptal se Malone.

„Doufám."

Claridon zamířil do centrální uličky. Malone a Stephanie počkali, až se uvnitř rozsvítila lampa, nějakých patnáct metrů od nich.

„Pojďte sem," zavolal na ně.

Malone zavřel dveře. Byl zvědav, jak se ta žena nepozorovaně dostane dovnitř. Vedl Stephanii za světlem a našli Claridona, jak stojí vedle čtecího pultu.

„Naštěstí pro historii," vykládal Claridon, „byly veškeré umělecké předměty z paláce inventarizovány na začátku osmnáctého století. Potom, na konci devatenáctého století, byly pořízeny fotografie a kresby toho, co přežilo revoluci. Lars a já jsme se důvěrně seznámili s tím, jak byly informace uspořádány."

„A vy jste se sem po Markově smrti nepřišel podívat, protože jste se bál, že vás templářští rytíři zabijí?" zeptal se Malone.

„Uvědomuji si, monsieur, že mi moc nevěříte. Ale ujišťuju vás, že jsem udělal správně. Tyhle záznamy tady odpočívají po staletí, tak jsem si myslel, že klidně mohou počkat ještě o chvilku déle. Přišlo mi důležitější zůstat naživu."

„Tak proč jsme tady?" zeptala se Stephanie.

„Uplynul dlouhý čas," Claridon ustoupil od stolku. „Kolem nás je palácový katalog. Chvilku mi potrvá, než to najdu. Zatím si sedněte a počkejte." Z kapsy vytáhl baterku. „Je z ústavu. Říkal jsem si, že se nám bude hodit."

Malone se posadil na židli a Stephanie vedle něj. Claridon zmizel ve tmě. Slyšeli ho šramotit opodál, světlo baterky poskakovalo po klenbě nad jejich hlavami.

„Tohle tedy dělal můj manžel," zašeptala. „Schovával se v opuštěném paláci a hledal nesmysly."

Zachytil v jejím tónu trpkost.

„Zatímco se naše manželství rozpadalo. Zatímco já jsem pracovala dvacet hodin denně. Tohle tedy dělal."

Zarachotil hrom, až se celá místnost zachvěla.

„Pro něj to bylo důležité.“ Malone se také snažil mluvit tlumeným hlasem. „A možná že na tom něco je.“

„A to jako co, Cottone? Poklad? Jestli Sunière objevil ty drahokamy v kryptě, dobrá. Takové štěstí potká lidi jednou za život. Ale nic víc na tom není. Bigou, Sunière, Lars, Mark, Claridon. Samí snílci, jeden jako druhý.“

„Snílci mnohokrát změnili tenhle svět.“

„Hon za chimérou, za něčím, co neexistuje.“

Claridon se vrátil a hodil na stůl zašlý svazek, jehož desky poznamenala vlhkost. Uvnitř byl skoro osmicentimetrový štos černobílých fotografií a kreseb tužkou. „Byl skoro přesně tam, co říkal Mark. Zaplaťpánbůh se tu za ta léta skoro nic nezměnilo.“

„Jak to Mark našel?“ zeptala se Stephanie.

„O víkendech se věnoval pátrání. Nebyl tak zapálený jako jeho otec, ale často zajížděl do Rennes a bádali jsme spolu. Na univerzitě v Toulouse narazil na pár informací o avignonském archivu. Dal si ta vodítka dohromady a tady je odpověď.“

Malone rozložil obsah svazku po stole. „Co hledáme?“

„Nikdy jsem ten obraz neviděl. Můžeme jen doufat, že ho poznáme.“

Začali se probírat obrázky.

„Tady,“ řekl Claridon se vzrušením v hlase.

Malone se zadíval na jednu z litografií, černobílý otisk zašlý věkem s otřepanými okraji. Rukopisná poznámka nahoře sdělovala DON MIGUEL DE MAŇARA PŘEDČÍTÁ PRAVIDLA CARIDADU.

Na obraze byl postarší muž s prošedivělým vousem a tenkým knírem. Seděl u stolu, na sobě kněžské roucho, před sebou kolmo postavenou, rozevřenou knihu. Na jednom rukávu měl od lokte až po rameno vyšitý jakýsi složitý symbol. Levou rukou se dotýkal knihy a pravou ruku natahoval dlaní vzhůru přes prostřený stůl k drobnému muži v mnišském hábitu, který před ním seděl na nízké stoličce a tiskl si prst ke rtům, jako by vyžadoval mlčení. Dlaždice na podlaze, která se táhla přes celý obraz, byly uspořádány do šachovnicového vzoru a na stoličce, na níž seděl mnich, stálo:

ACABOCE A° DE 1687

„To je zvláštní," zamumlal Claridon. „Podívejte se sem."

Malone sledoval Claridonův prst a zadíval se na horní levou část obrazu, kde ve stínu za mužíkem stál stůl a police. Na ní ležela lidská lebka.

„Co to všechno znamená?" zeptal se Malone Claridona.

„Caridad se překládá jako „dobročinnost", ale může také znamenat láska či milosrdenství. Černé roucho, které má na sobě ten muž na stoličce, je roucho řádu rytířů z Calatravy, španělské řehole zasvěcené Ježíši Kristu. Odhaduji to podle výšivky na rukávu. Acaboce znamená „dovršení". To A° může být odkaz na alfu a omegu, první a poslední písmeno řecké abecedy – začátek a konec. Ta lebka? Nemám ponětí."

Malone si vzpomněl, co patrně Bigou napsal do farní matriky v Rennes těsně před útěkem z Francie do Španělska. Předčítejte pravidla Caridadu. „Jaká pravidla to máme číst?"

Claridon studoval kresbu ve slabém světle. „Všimněte si toho mužíka na stoličce. Podívejte se mu na nohy. Stojí na černých čtvercích podlahy, které spolu úhlopříčně sousedí."

„A figurka se po ní pohybuje diagonálně, jak naznačují ty nohy."

„Takže ta figurka je střelec?" nadhodila Stephanie.

„Už je to tak," řekl Malone, kterému to náhle došlo. „Jenže ve francouzštině se nejmenuje střelec, ale hlupák."

„Vy umíte hrát šachy?" zeptal se Claridon.

„Párkrát jsem je hrál."

Claridon ukázal na drobného muže na stoličce. „Tohle je hlupák, který zřejmě zná tajemství, jež souvisí s alfou a omegou."

Malone pochopil, kam tím míří. „Alfa i omega, tak bývá nazýván Kristus."

„Oni. A když přidáte acaboce, máte dovršení, vrchol. Takže zase odkaz ke Kristu."

„Ale co to má znamenat?" nechápala Stephanie.

„Madam," požádal Claridon, „mohla byste mi ještě ukázat tu Stübleinovu knihu?"

Našla svazek a podala mu ho.

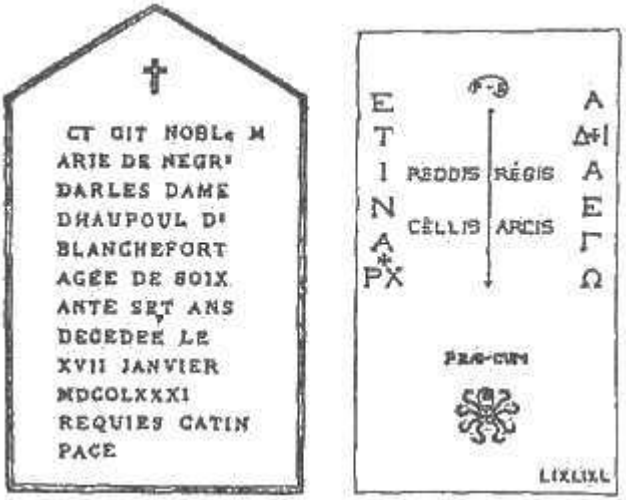
„Podívejme se znovu na ten náhrobní kámen. Tenhle obraz a nákres na náhrobku spolu souvisejí. Vzpomeňte si, byl to abbé Bigou, kdo zanechal obě tyto stopy.“ Položil knihu na stůl.

„Abyste porozuměli tomu náhrobnímu kameni, musíte znát historii. Rodina Hautpoulů má kořeny ve Francii dvanáctého století. Marie se provdala za Francoise d’Hautpoul, posledního hraběte, v roce 1732. Jeden z Hautpoulových předků sepsal v roce 1644 závěť, kterou řádně zaregistroval a uložil u notáře v Espéraze. Ovšem když onen předek zemřel, závěť nebyla k nalezení. Potom, po více než stu letech od jeho smrti, se ztracená závěť najednou znovu objevila. Když si pro ni Francoise d’Hautpoul šel, řekl mu notář, že by od něj nebylo moudré rozloučit se s dokumentem tak velké důležitosti. Frangoise zemřel v roce 1753 a po sedmadvaceti letech byla konečně závěť předána jeho vdově Marii. Proč? Nikdo neví. Možná proto, že tou dobou byla poslední z rodiny Hautpoulových naživu. Ale i ona zemřela o rok později a říká se, že předala závěť a s ní i veškeré informace, které v ní byly, abbé Bigouovi jako část velkého rodinného tajemství.“

„Tohle tedy Sunière našel v kryptě? Spolu se zlatými mincemi a drahokamy?“

Claridon přikývl. „Jenže kryptu později ukryli před světem. Proto Lars vždycky věřil, že se klíč k tajemství nachází v Mariině hrobě na hřbitově. Bigouovi bylo jasné, že tajemství, které se dozvěděl, je příliš důležité, než aby je navždy odnesl s sebou ze země. A tak zanechal hádanku, která ukazovala cestu. Když jste mi poprvé ukázala tuhle kresbu náhrobku, vybavilo se mi mnoho věcí.“ Natáhl se po čistém bloku a peru, které ležely na stole. „Teď vím, že ten nápis je plný informací.“

Malone svědomitě prohlížel písmena a symboly na náhrobním kameni.

„Kámen napravo ležel na Mariině hrobě a neobsahuje ten typ nápisů, který běžně na hrobech nacházíme. Levá část je latinsky.“ Claridon napsal do zápisníku ET IN PAX. „To přeložíme jako ‚a v pokoji‘, ale má to háček. Pax je první pád slova pokoj takže je gramaticky nesprávné, že následuje po předložce in. Pravý sloupec je v řečtině a vůbec nedává smysl. Ale já jsem o tom přemýšlel a nakonec mě napadlo řešení. Nápis je vlastně celý latinsky, ale je napsaný řeckou abecedou. Když ji převedete do římské, pak E, T, I, N a A jsou v pořádku. Ale z P se stane R, z X se stane K a…“

Claridon čmáral do bloku, pak dolů přepsal celý svůj kompletní překlad.

„A v Arkádii já,“ překládal Malone z latiny. „To nedává smysl.“

„Přesně,“ poznamenal Claridon. „Což nás může vést k závěru, že ta slova skrývají něco jiného.“

Malone pochopil. „Anagram?“

„V Bigouově době se používaly běžně. Je divné, že by zanechal zprávu, kterou by bylo tak snadné rozluštit.“

„A co ta slova uprostřed?“

Claridon je poznamenal do bloku.

REDDIS RÉGIS CÉLLIS ARCIS

„Reddis znamená dát zpět, vrátit něco, co bylo odebráno. Ale je to také latinsky Rennes. Regis je odvozeno od rex, což znamená král. Cella odkazuje na skladiště či zásobárnu. Arcis má základ v arx – pevnost, citadela. Z každého z nich se dá vyvozovat ledacos, ale dohromady nedávají smysl. A pak je tu ten šíp, spojující PS nahoře s PRS-CUM. Nemám představu, co má znamenat PS. PRS-CUM se překládá jako ‚modli se, aby přišel'."

„Co je to za symbol tam dole?" zeptala se Stephanie. „Vypadá jako chobotnice."

Claridon zavrtěl hlavou. „Pavouk, madam. Ale jeho význam mi uniká."

„Odkud je ten další kámen?" zeptal se Malone.

„Ten vlevo byl vztyčen přímo nad hrobem, takže padl každému do oka. A všimněte si: Bigou sloužil Marii d'Hautpoul řádku let, byl vůči ní příkladně loajální, a přesto mu trvalo dva roky, než jí nechal postavit náhrobní kámen – a navíc s chybou na skoro každém řádku. Kameníci té doby dělávali chyby, ale tolik? Abbé by je tam rozhodně nedovolil nechat."

„Takže ty chyby jsou součástí zprávy?" zeptal se Malone.

„Vypadá to tak. Podívejte se sem. Její jméno je špatně. Nebyla to Marie de Negre d'Arles, paní d'Hautpoul. Byla Marie de Negri d'Ables d'Hautpoul. Mnoho dalších slov je také zkomolených. Některá písmena jsou bezdůvodně zvýrazněna či vynechána. Ale podívejte se na datum."

Malone se zabral do římských číslic.

MDCOLXXXI

„Předpokládané datum její smrti. 1681. A je tu nepatřící nula, protože v římském numerickém systému se nula nepoužívá –žádná taková číslice neexistuje. A přesto tu je. A Marie zemřela v roce 1781, ne 1681. Je tam to O, aby naznačilo, že Bigou věděl, že datum je chybné? A její věk je taky špatně. Když zemřela, bylo jí šedesát osm, ne šedesát sedm, jak tu stojí."

Malone ukázal na nákres pravého kamene a na římské číslice ve spodním rohu. LIXLIXL. „Padesát. Devět. Padesát. Devět. Padesát."

„Velmi podivné," řekl Claridon.

Malone se podíval zpátky na litografii. „Pořád nechápu, jak do toho zapadá ten obraz.“

„Je to hádanka, monsieur. A hodně obtížná.“

„Ale já bych rád znal odpověď,“ řekl hluboký mužský hlas z temnoty.

36

Malone očekával, že je bude kontaktovat ta žena, ale hlas nebyl její. Sáhl po zbrani. „Nehýbejte se, pane Malone. Míří na vás zbraně.“

„To je ten člověk z katedrály,“ řekla Stephanie.

„Slíbil jsem vám, že se znovu setkáme. A vy, monsieur Claridone, jste nebyl v blázinci moc přesvědčivý. Šílenec? To sotva.“

Malone se pokoušel prohlédnout temnotu. V prostorné místnosti jako by zvuk přicházel odevšad. Ale pak konečně zahlédl postavy. Stály nad nimi, před horní řadou polic u dřevěného zábradlí.

Napočítal čtyři.

„Smekám před vašimi vědomostmi, monsieur Claridone. Vaše dedukce o náhrobku jsou logické. Vždycky jsem věřil, že se z toho pomníku dá hodně vyčíst. Taky jsem tady byl a slídil jsem v těchhle regálech. Taková námaha. Tolik materiálu k prostudování. Oceňuji, že jste zúžil výběr. Předčítání pravidel Caridadu. Kdo by si to byl pomyslel?“

Claridon se přežehnal křížem a Malone v jeho očích zahlédl strach. „Bůh nás ochraňuj.“

„Ale jděte, monsieur Claridone,“ pronesl ten odosobněný hlas. „Musíte do toho zatahovat nebesa?“

„Vy jste válečníci Páně,“ Claridonovi se třásl hlas.

„Co vás vede k takovému závěru?“

„Kdo jiný byste mohli být?“

„Třeba jsme od policie. Ne. Tomu byste nevěřili. Možná jsme dobrodruzi, hledači – jako vy. Ale ne. Takže abychom to zjednodušili, řekněme, že jsme opravdu válečníci Páně. Jak byste nám vy tři mohli pomoci v naší věci?“

Nikdo mu neodpověděl.

„Paní Nelleová vlastní deník svého manžela a knihu z aukce. Přispěje tímhle.“

„Jděte se vycpat,“ odsekla.

Ozvalo se plesknutí, jako když praskne balónek, a pár centimetrů od Stephanie škrábla o stůl kulka.

„Špatná odpověď,“ řekl hlas.

„Dejte jim to,“ radil Malone.

Stephanie se na něj zamračila.

„Příště vás zastřelí.“

„Jak to víte?“ zeptal se hlas.

„Protože přesně to bych udělal já.“

Zachechtnutí. „Líbíte se mi, pane Malone. Jste profesionál.“

Stephanie pomalu sáhla do brašny na rameni a vytáhla knihu a deník.

„Hoďte je ke dveřím, mezi police,“ nařídil hlas.

Udělala, co jí přikázal.

Objevila se postava a zvedla je.

Malone si v duchu přidal na seznam dalšího muže. V archivu jich teď bylo minimálně pět. Vnímal, jak ho do zad tlačí zbraň, kterou měl zastrčenou za opaskem. Jenže než by ji stačil vytasit, přinejmenším jeden z nich by si to odskákal. A v zásobníku zůstaly jen tři kulky.

„Vašemu manželovi, paní Nelleová, se podařilo složit dohromady fakta a správně si domyslel chybějící kousky. Měl výjimečný intelekt.“

„Po čem to vlastně jdete?“ zeptal se Malone. „Já jsem se k tomu nachomýtl teprve před pár dny.“

„Usilujeme o spravedlnost, pane Malone.“

„A kvůli tomu bylo nutné přejet toho starého muže v Rennes-le-Château? Aby bylo dosaženo spravedlnosti?“ Schválně si rýpl a čekal, co z toho vzejde.

„Koho máte na mysli?“

„Ernsta Scovilla. Pracoval s Larsem Nellem. Určitě jste ho znal.“

„Pane Malone, rok ve výslužbě asi otupil vaše dovednosti. Doufám, že když jste pracoval na plný úvazek, šly vám výslechy líp.“

„Už máte deník a knihu, neměli byste už jít?“

„Potřebuji tu litografii. Monsieur Claridone, prosím, buďte tak laskav a podejte ji mému společníkovi tamhle za stolem.“

Claridonovi se do toho očividně nechtělo.

Další plesknutí zbraně s tlumičem a do stolu se zaryla další kulka. „Strašně nerad se opakuju.“

Malone zvedl obraz a podal ho Claridonovi. „Udělejte to.“

Od Maloneho převzala obraz roztřesená ruka. Claridon udělal několik kroků za hranici světla slabé lampy. Zaburácel hrom, až se zdálo, jako by se otřásly stěny. Déšť spustil s novou zběsilostí.

Pak se ozval další rachot.

Střelba.

A lampa vybouchla v gejzíru jisker.

Roquefort uslyšel výstřel a zahlédl záblesk z hlavně nedaleko od východu z archivu. Sakra. Je tu ještě někdo další.

Místnost se potopila do tmy.

„Pohyb!“ zakřičel na své muže na úzkém ochozu táhnoucím se v polovině výšky místnosti a doufal, že vědí, co mají dělat.

Malone si uvědomil, že někdo sestřelil světlo. Ta žena. Našla si dovnitř jinou cestu.

Když se kolem rozprostřela tma, popadl Stephanii a strhl ji na zem. Doufal, že to muže nad nimi taky zaskočilo.

Vytáhl zpod saka zbraň.

Zespoda zaburácely další dva výstřely a přinutily muže nahoře dát se na útěk. Na dřevěné podlaze duněly kroky. Maloneho víc zajímal muž v přízemí, ale ze směru, kde ho naposledy zahlédl, nic neslyšel, stejně jako neslyšel Claridona.

Kroky utichly.

„Ať jste kdokoli,“ řekl mužský hlas, „musíte se do toho plést?“

„Mohla bych se vás zeptat na totéž,“ odpověděla žena nevzrušeným hlasem.

„Tohle se vás netýká.“

„Nesouhlasím.“

„Zaútočila jste na dva mé bratry v Kodani.“

„Řekněme, že jsem zarazila váš útok.“

„Přijde odplata.“

„Zkuste si mě chytit.“

„Zastavte ji!“ zakřičel muž.

Černé obrysy nad jejich hlavami se daly do běhu. Maloneho oči už přivykly tmě a rozeznal na vzdálenějším konci ochozu schodiště.

Podal Stephanii zbraň. „Zůstaňte tu.“

„Kam jdete?“

„Oplatit laskavost.“

Přikrčil se a spěchal vpřed, proplétaje se mezi regály. Chvilku vyčkal, a jakmile jeden z mužů seskočil z posledního schodu, vrhl se po něm. Velikostí a stavbou těla připomínal Červenou bundu, ale tentokrát byl Malone připraven. Zasadil muži úder kolenem do žaludku a pak ho udeřil pěstí zezadu přes krk.

Muž se sesul k zemi.

Malone se znovu zahleděl do temnoty a několik uliček před sebou uslyšel dupot.

„Ne. Prosím, nechte mě.“

Claridon.

Roquefort zamířil rovnou ke dveřím, které vedly ven z archivu a sestoupil z poschodí. Usuzoval, že žena bude chtít rychle zmizet, ale neměla moc únikových cest. Byl tu jen východ z chodby a pak ještě jeden z kurátorovy kanceláře. Ale jeho člověk, který tam hlídal, právě hlásil, že je všude klid.

Roquefort už věděl, že to je táž osoba, která překážela v Kodani, a patrně i minulou noc v Rennes-le-Château. A to ho popouzelo. Musí zjistit, kdo to je.

Dveře vedoucí ven z archivu se otevřely, pak zavřely. V klínu světla, které proniklo z chodby, zahlédl dvě nohy ležící strnule na podlaze mezi regály. Vyrazil vpřed a našel jednoho ze svých podřízených v bezvědomí, s malou šipkou v krku. Byl to ten, který hlídal dole a který u sebe měl deník, knihu a litografii.

Po těch ovšem nebylo nikde ani stopy.

Čert tu ženskou vem!

„Dělejte, co jsem vám nařídil,“ zakřičel na zbývající muže. Vyrazil ke dveřím.

Malone slyšel mužův povel a rozhodl se vrátit zpět ke Stephanii. Neměl ani tušení, jaké rozkazy muži dostali, ale předpokládal, že se jich nějak týkají a že to nebude nic dobrého.

Přikrčil se a proběhl mezi policemi ke stolu.

„Stephanie!“ vydechl.

„Tady, Cottone.“

Došel k ní. Teď už nebylo slyšet nic než déšť. „Musí tady být jiná cesta ven,“ promluvila do tmy.

Ulehčil jí od zbraně. „Někdo odešel hlavním vchodem. Patrně ta žena. Viděl jsem jen stín. Ostatní šli po Claridonovi a zmizeli jinudy.“

Hlavní dveře se znovu otevřely.

„To odchází ten chlap,“ řekl Malone.

Vstali a rozběhli se přes archiv. U východu Malone zaváhal, ale neslyšel ani neviděl nic, a tak vyšli ven.

Roquefort sledoval ženu, která běžela dlouhou chodbou. Otočila se, a aniž zvolnila tempo, vypálila jeho směrem.

Zalehl na podlahu a žena zmizela za rohem.

Vstal a pádil za ní. Než vystřelila, všiml si, že drží deník a knihu.

Musí ji zastavit.

Malone uviděl muže, oblečeného v černých kalhotách a tmavém roláku, jak se zbraní v ruce zahýbá za roh o patnáct metrů dál.

„To začíná být zajímavé,“ řekl a společně se Stephanií se dali do běhu.

Roquefort pokračoval v pronásledování. Ta žena se určitě pokusí opustit palác a zdálo se, že zná tohle místo dobře. Přesně věděla, kudy jít. Obratně získala, pro co si přišla, takže musel předpokládat, že ani svůj útěk neponechá náhodě.

Dalším portálem vstoupil do sálu s žebrovým klenutím. Žena už byla na druhém konci a zahýbala za roh. Přeběhl přes sál a uviděl široké kamenné schodiště, které vedlo dolů. Schodiště slávy. Kdysi, ozdobené freskami, potažené perským kobercem a místy přehrazené železnými branami, sloužilo majestátu pontifikálních obřadů. Teď byly stupně a stěny holé. U paty schodiště, o nějakých pětadvacet metrů níž, vládla naprostá tma. Roquefort věděl, že dole jsou dveře vedoucí do dvora. Slyšel ženiny kroky, jak k nim sestupovala, ale nerozeznal ani obrys její postavy.

A tak prostě vystřelil.

Deset ran.

Malone slyšel cosi, co znělo jako kladivo, které znovu a znovu tluče do hřebíku. Jeden tlumený výstřel za druhým. Zpomalil chůzi.

Na konci inkoustově černého schodiště zaskřípěly veřeje. Roquefort poznal zvuk otevíraných dveří. Hluk bouřky zesílil. Jeho střely naslepo zjevně minuly cíl. Žena odcházela z paláce. Uslyšel za

sebou kroky, a tak promluvil do mikrofonu, který měl připnutý ke košili.

„Máte, co jsem chtěl?“

„Máme,“ zněla odpověď do sluchátka.

„Jsem v Síni konkláve. Pan Malone a paní Nelleová jsou za mnou. Vyřiďte to s nimi.“

Rozběhl se ze schodů.

Malone uviděl muže v roláku, jak vyběhl z rozlehlého sálu, který se před nimi rozkládal. Se zbraní v ruce se za ním pustil; Stephanie se mu držela v patách.

Vtom se v dalších vchodech do místnosti vynořili tři ozbrojení muži a zablokovali jim cestu.

Malone a Stephanie se zastavili.

„Odhoďte prosím tu zbraň,“ rozkázal jeden z mužů.

Malonemu bylo jasné, že je nestačí sejmout dříve, než by si to on nebo Stephanie – nebo oba dva – odskákali. A tak odhodil pistoli na zem.

Ti tři muži přistoupili blíž.

„Co teď uděláme?“ zeptala se Stephanie.

„Jsem přístupný všem návrhům.“

„Nemůžete dělat nic,“ řekl další z těch tří nakrátko ostříhaných mužů.

Stáli bez hnutí.

„Obraťte se,“ přišel rozkaz.

Malone se podíval na Stephanii. Už se nejednou ocitl v úzkých, párkrát v právě tak svízelné situaci jako teď. I kdyby se mu podařilo jednoho nebo dva složit, pořád by ještě zůstával třetí, a všichni byli ozbrojeni.

Tlumený úder a po něm Stephaniin výkřik. Bezvládně se zhroutila na podlahu. Než k ní Malone stačil přiskočit, přišel úder něčím tvrdým zezadu do hlavy a všechno kolem něj zmizelo.

Roquefort pronásledoval svou kořist, která rychle přeběhla prázdné náměstí před palácem a utíkala spletitými liduprázdnými uličkami Avignonu. Z nebe se vytrvale řinul teplý déšť. Náhle se obloha otevřela, rozštípl ji oslnivý blesk, který na chvíli prosvětlil temnotu kolem. Zarachotil hrom.

Nechali budovy za sebou a blížili se k řece.

Věděl, že přímo před nimi se přes Rhônu rozpíná most sv. Bénézeta. I přes hustý déšť viděl tu ženu, jak míří rovnou ke vchodu na most. Co to dělá? Proč tam jde? Ale na tom nesejde, musí za ní. Měla zbytek toho, pro co si přišel, a on neměl v plánu odjet z Avignonu bez knihy a bez deníku. Jen se bál, aby déšť stránky deníku úplně nerozmáčel. On sám byl promočený až na kůži, vlasy měl přilepené k hlavě, oblečení mu lnulo k tělu.

Zahlédl deset metrů před sebou záblesk, jak žena vystřelila do dveří, které blokovaly vstup na most.

Zmizela uvnitř.

Pospíšil si ke dveřím a opatrně za ně nahlédl. Napravo stál automat na vstupenky. Na policích vlevo byly vystaveny suvenýry. Na most se vstupovalo skrz tři turnikety. Neúplné mostní oblouky už dávno nebyly ničím jiným než turistickou atrakcí.

Žena byla dvacet metrů daleko, běžela po mostu nad řeku.

Pak zmizela.

Pospíšil si, přeskočil turnikety a běžel za ní.

Na konci druhého oblouku stála gotická kaple. Věděl, že to je kaple sv. Mikuláše. Kdysi tu byly uloženy ostatky sv. Bénézeta, který nechal most postavit, ale ztratily se během Francouzské revoluce a zůstala jen kaple – nahoře gotická, dole románská. A právě tam žena mířila. Dolů po kamenném schodišti.

Oblohu prozářil další blesk.

Roquefort si otřel déšť z tváře a zastavil se na horním stupni schodů.

Pak ji uviděl.

Ne dole, ale znovu nahoře, běžela ke konci čtvrtého oblouku, který vyčnívá nad Rhônu a nikam nevede, protože klenutí na druhé straně řeky už před třemi sty lety spláchla voda. Zřejmě proběhla pod kaplí, aby se skryla před kulkami, kdyby po ní náhodou vystřelil.

Rozběhl se kolem kaple za ní.

Nechtěl střílet. Potřeboval ji živou. A ještě mnohem víc potřeboval to, co nesla. A tak vystřelil kousek nalevo od jejích nohou.

Zastavila a obrátila se k němu.

S namířenou zbraní si k ní pospíšil.

Stála na konci čtvrtého oblouku, za sebou nic než temnou vodu. Zase zaduněl hrom. Vítr útočil v prudkých poryvech. Roquefortovi crčel přes obličej déšť.

„Kdo jste?“ zeptal se.

Měla na sobě černou kombinézu, která ladila s její tmavou pletí. Byla štíhlá a svalnatá, na hlavě měla přiléhavou kuklu, ze které vyhlížel jen obličej. V levé ruce držela zbraň, v druhé igelitovou nákupní tašku. Natáhla ruku s taškou přes okraj mostu.

„Nebuďme zbrklí,“ řekla.

„Můžu vás zastřelit.“

„Dva důvody, proč to neuděláte.“

„Poslouchám.“

„Zaprvé, ta taška spadne do vody a to, o co tolik stojíte, bude navždy ztraceno. A zadruhé, jsem křesťanka. Vy přece křesťany nezabíjíte.“

„Jak víte, co dělám nebo nedělám?“

„Jste templář, stejně jako ostatní. Přísahali jste, že křesťanům neublížíte.“

„Netuším, jestli jste vážně křesťanka.“

„Tak zůstaňme u prvního důvodu. Když mě zastřelíte, knihy poplavou v Rhôně. Rychlý proud je okamžitě odnese.“

„Zřejmě nám oběma jde o tutéž věc.“

„Pálí vám to.“

Její ruka zůstávala natažená přes okraj a Roquefort zvažoval, kam by ji nejlépe zasáhl. Jenže měla pravdu – než by překonal ty tři metry, které je dělily, taška by byla ztracená.

„Vypadá to na patovou situaci,“ poznamenal.

„Ani bych neřekla.“

Povolila sevření a taška zmizela v temnotě. Využila momentu jeho překvapení, zvedla zbraň a vypálila, ale Roquefort uhnul doleva a vrhl se na zem na mokré kameny. Když si otřel obličej, uviděl, jak žena seskočila z okraje. Vstal a spěchal se podívat. Čekal, že uvidí zpěněnou Rhônu, ale místo toho spatřil kamennou plošinu, asi o dva a půl metru níž, součást pilíře, který podpíral mostní oblouk. Viděl ženu, jak popadla tašku a zmizela za pilířem.

Váhal jenom chvíli, pak seskočil za ní. Už nebyl nejmladší a jeho klouby při dopadu zapraskaly námahou.

Roquefort zahlédl, jak zpod mostu vyrazil motorový člun a řítí se na sever. Pozvedl pistoli k výstřelu, ale záblesky ve člunu prozrazovaly, že ta žena střílí také.

Zase se vrhl k zemi.

Člun zmizel z dostřelu.

Co byla ta ženská zač? Zjevně věděla, kdo je on. Zřejmě také pochopila důležitost té knihy a deníku. A ještě závažnější je, že znala každý jeho pohyb.

Zvedl se a došel pod most, kam nepršelo. Právě tady předtím měla zakotvený člun – chytře si únik naplánovala. Roquefort se už už chystal vylézt po železném žebříku zpátky nahoru, když vtom něco upoutalo jeho pozornost.

Shýbl se.

Na mokrých kamenech ležela kniha.

Zvedl si ji blízko k očím, prolistoval vlhké stránky a přečetl pár slov.

Deník Larse Nelleho.

Ztratila ho, jak zběsile prchala.

Usmál se.

Teď má aspoň část hádanky – ne celou, ale možná dostatečnou – a ví přesně, jak se dozvědět to zbývající.

37

Malone otevřel oči, promnul si bolavý zátylek a ujistil se, že nemá nic zlomeného. Promasíroval opuchlé svaly dlaní a snažil se pročistit si hlavu. Podíval se na hodinky. Ukazovaly 23.20, takže byl v bezvědomí asi hodinu.

Stephanie ležela sotva metr od něj. Doplazil se k ní, zvedl jí hlavu a opatrně s ní zatřásl. Zamrkala a pokusila se na něj zaostřit.

„To bolí," zamumlala.

„To mi povídejte." Rozhlédl se po obrovském sále. Déšť venku už zeslábl. „Potřebujeme se odsud dostat."

„A co ti chlapi?"

„Kdyby nás chtěli zabít, byli bychom teď mrtví. Myslím, že nás nechali být. Mají knihu, deník a Claridona. Nás už nepotřebují." Všiml si pistole, která ležela opodál, a ukázal na ni. „Ani se nás nebojí."

Stephanie si masírovala hlavu. „Byl to od začátku hloupý nápad, Cottone. Neměla jsem nic dělat, když mi přišel ten deník. Kdybych nevolala Ernstu Scovillovi, byl by teď nejspíš naživu. A vás jsem do toho taky neměla zatahovat."

„Pokud vím, tak jsem na tom trval." Pomalu se postavil. „Musíme jít. Co nevidět sem přijdou uklízečky. A já se momentálně necítím na to, abych odpovídal na otázky policie."

Pomohl Stephanii vstát.

„Díky, Cottone. Za všechno. Jsem vám vděčná za všechno, co jste pro mě udělal."

„Říkáte to, jako by už bylo po všem."

„Pro mě ano. Ať už Lars s Markem hledali cokoli, bude to teď muset najít někdo jiný. Já jedu domů."

„A co Claridon?"

„Co můžeme dělat? Nemáme tušení, kdo ho odvedl ani kde může být. A co bychom řekli policii? Že templáři unesli pacienta zdejšího sanatoria pro duševně choré? Neblázněte. Bohužel si bude muset poradit sám."

„Známe jméno té ženy," řekl Malone. „Claridon se zmínil, že to je Cassiopeia Vittová. Řekl nám, kde žije. V Givorsu. Mohli bychom ji tam vyhledat."

„A proč? Abychom jí poděkovali, že nám zachránila krk? Myslím, že si taky bude muset poradit sama – a že se o sebe dovede postarat bez potíží. Jak jste sám říkal, my už nejsme potřeba."

Měla pravdu.

„Musíme se vrátit domů, Cottone. Ani jeden už tu nemáme co dělat."

Zase měla pravdu.

Našli cestu z paláce a vrátili se k pronajatému autu. Když cestou sem, hned za Rennes, setřásli pronásledovatele, už se jim nikdo další na paty nepověsil, takže Malone usuzoval, že na ně ti chlapi buď čekali v Avignonu, což bylo nepravděpodobné, nebo že jim připevnili na auto nějaký typ elektronického sledovacího zařízení. Což by znamenalo, že všechno to nahánění a střelba předtím, než se mu podařilo poslat renaulta do bahna, bylo jen divadýlko, které ho mělo ukolébat, aby přestal dávat pozor.

A zabralo to.

Ale teď už nejsou figurkami v ničí hře, a tak se rozhodl vrátit do Rennes-le-Château a strávit noc tam.

Cesta jim trvala skoro dvě hodiny a hlavní branou vesnice projeli před druhou ráno. Foukal čerstvý vítr a nad hlavou jim cestou z parkoviště zářila Mléčná dráha. Za okny nesvítilo ani jedno světlo. Ulice byly ještě stále mokré po včerejším dešti.

Malone byl unavený. „Pojďme si na chvíli odpočinout a vyjedeme kolem poledne. Určitě vám z Paříže do Atlanty něco poletí."

Stephanie odemkla dveře. Malone rozsvítil lampu v jídelně a okamžitě uviděl na židli pohozený batoh, který nepřinesl ani on, ani Stephanie.

Sáhl po zbrani za opaskem.

V ložnici se cosi pohnulo. Ve dveřích se objevil muž a namířil na něj glockem.

I Malone zamířil. „Kdo ksakru jste?"

Muž byl mladý, něco málo přes třicet a měl urostlou postavu a krátké vlasy – podobné typy v průběhu posledních několika dní vídal víc než často. V pohledné tváři měl neústupný výraz – oči jako úštěpky černého mramoru – a se zbraní zacházel s jistotou. Malonemu neuniklo, že zaváhal, jako by si nebyl jistý, zda narazil na přítele či protivníka.

„Ptal jsem se, kdo jste.“

„Polož tu zbraň, Geoffrey,“ ozval se hlas z ložnice.

„Víš jistě, že to mám udělat?“

„Prosím.“

Pistole se sklonila. Malone udělal totéž.

Ze stínu vystoupil druhý muž.

Byl vysoký a dobře rostlý, světle kaštanové vlasy nakrátko ostříhané. Také byl ozbrojen a Malonemu trvalo jen chvilku, než si spojil tu tvář s rýhou na bradě, snědou pletí a mírnýma očima s fotografií, která ještě pořád stála na stolku.

Slyšel, jak Stephanie zalapala po dechu.

„Bože na nebesích,“ zašeptala.

I Malone byl v šoku.

Před ním stál Mark Nelle.

Stephanie se třásla po celém těle. Srdce jí zběsile bušilo a div že se jí nezastavil dech.

Její jediné dítě stálo proti ní v pokoji.

Chtěla se k němu rozběhnout, říct mu, jak hrozně ji mrzí, že se spolu hádali, jak šťastná je, že ho vidí. Ale tělo ji neposlouchalo.

„Ahoj, mami,“ řekl Mark. „Tvůj syn se vrátil z hrobu.“

Postřehla chlad v jeho hlase a uvědomila si, že se vůči ní ještě neobměkčil. „Kde jsi byl?“

„To je na dlouhé vyprávění.“

V jeho pohledu se neobjevil ani záblesk citu. Čekala na vysvětlení, ale neřekl jí nic. Malone k ní přistoupil, položil jí ruku na rameno a prolomil nepříjemné ticho. „Proč si nesednete?“

V hlavě měla zmatek a nedovedla ovládnout úzkost. Ale kruci, je přece hlavou jedné ze zvláštních jednotek vlády USA. Řeší krizové situace dnes a denně. Pravda, žádná nikdy nebyla tak osobní jako ta, které čelí teď, ale jestli Mark chce, aby jejich první setkání bylo

chladné, pak to tak bude. Nedopřeje nikomu to potěšení, aby si myslel, že se nechala ovládnout city.

A tak si sedla a řekla: „Dobrá, Marku. Tak se do toho dlouhého vyprávění pusť."

Mark Nelle otevřel oči. Už nebyl dva a půl tisíce metrů vysoko ve francouzských Pyrenejích, neměl na nohou boty s hroty a v ruce cepín a neputoval po namáhavé cestě za pokladem Bérengera Sunièra. Byl v místnosti z kamene a dřeva, se zčernalým trámovým stropem. Nad ním stál vysoký hubený muž se šedivým chmýřím vlasů a stříbřitými vousy hustými jako ovčí rouno. Jeho oči měly zvláštní fialkovou barvu, jakou nikdy předtím neviděl.

„Opatrně," řekl ten muž anglicky. „Ještě jsi slabý."

„Kde jsem?"

„Na místě, které je po staletí oázou bezpečí."

„Jmenuje se nějak?"

„Opatství des Fontaines."

„To je kilometry daleko od místa, kde jsem byl."

„Dva z mých podřízených tě sledovali a zachránili, když se na tebe navalil sníh. Říkali, že ta lavina byla pořádně velká."

Pořád ještě cítil, jak se hora otřásá, jak se její vrcholek rozpadá, jako když se bortí velká katedrála. Celý hřeben jako by se nad ním roztříštil a sníh se valil dolů jako krev z otevřené rány. Pořád ho mrazilo až do morku kostí. Vzpomínal, jak se řítil dolů. Ale rozuměl tomu člověku dobře?

„Sledovali mě?"

„Nařídil jsem to. Stejně jako jsem občas nechával sledovat tvého otce."

„Vy jste znal mého otce?"

„Jeho teorie mě odjakživa zajímaly. A tak jsem se rozhodl lépe poznat a zjistit, co všechno ví."

Mark se pokusil na posteli posadit, ale pravá strana hrudníku se ozvala pronikavou bolestí. Zkroutil se a popadl se za prsa.

„Máš zlomená žebra. Když jsem byl mladý, také jsem si je jednou zlomil. Bolí to."

Mark si zase lehl. „Přinesli mě sem?"

Starý muž přikývl. „Moji bratři si umějí poradit v každé situaci."

Mark si už předtím všiml bílé kutny a splétaných sandálů. „Tohle je klášter?“

„Je to místo, které jsi hledal.“

Nevěděl, co na to říct.

„Jsem velmistr chudých rytířů Kristových a templu Šalomounova, jsme templáři. Tvůj otec nás hledal desítky let. A ty jsi nás hledal také. Tak jsem se rozhodl, že nadešel správný čas.“

„Na co?“

„Je na tobě, abys učinil rozhodnutí. Doufám, že se rozhodneš přidat se k nám.“

„Proč bych to měl udělat?“

„Nezlob se, že to říkám, ale tvůj život tone v naprostém zmatku. Otec ti chybí víc, než bys dokázal vyslovit, a to už je mrtvý dlouhých šest let. Matku jsi vytěsnil ze svého života, což je čin popírající lidskou přirozenost. Profesí jsi učitel, ale nejsi spokojený. Pokusil ses několikrát dotáhnout do konce to, o co usiloval tvůj otec, ale moc se ti to nedařilo. Proto jsi byl v Pyrenejích – snažil ses zjistit, proč tam abbé Sunière strávil tolik času. Sunière se v té oblasti kdysi potulovat a něco hledal. Určitě jsi mezi jeho papíry našel účtenky za pronájem kočáru a koní. Potvrzují platby místním obchodníkům. Je zajímavé, že si skromný kněz mohl dovolit takový luxus, jako je pronájem soukromého kočáru a koní, viď?“

„Co víte o mém otci a mé matce?“

„Vím toho hodně.“

„Čekáte, že vám uvěřím, že jste templářský velmistr?“

„Chápu, že se ti to nezdá. Ani mně se to nezdálo, když mě bratři před desítkami let poprvé oslovili. Pro začátek se soustředíme na vyléčení tvých ran a budeme postupovat opatrně.“

„Zůstal jsem v té posteli tři týdny.“ vzpomínal Mark. „Potom jsem se směl pohybovat jen po určitých částech opatství, ale s velmistrem jsme spolu často mluvili. Nakonec jsem souhlasil, že tam zůstanu, a složil jsem přísahu.“

„Proč?“ zeptala se Stephanie.

„Nebudeme si nic namlouvat, mami. My dva jsme spolu už roky nepromluvili. Táta byl mrtvý. Velmistr měl pravdu. Byl jsem ve slepé uličce. Táta hledal templářský poklad, templářský archiv a

samotné templáře. A ti si mě v tu chvíli sami našli. Chtěl jsem zůstat.“

Aby potlačila rostoucí zneklidnění, Stephanie obrátila pozornost na mladšího muže, který stál za Markem. Tvářil se zaujatě, jako by tohle vyprávění slyšel poprvé. „Jmenuješ se Geoffrey?“ zeptala se, protože si pamatovala, jak ho Mark před chvílí oslovil.

Přikývl.

„Ty jsi nevěděl, že jsem Markova matka?“

„Vím toho o ostatních bratrech málo. Taková jsou pravidla. Žádný z bratrů o sobě s druhými nemluví. Jsme součástí bratrstva. Naše minulost je nepodstatná.“

„To zní dost neosobně.“

„Já to považuji za osvícení.“

„Geoffrey ti poslal balíček,“ řekl Mark. „Tátův deník. Dostala jsi ho?“

„Právě proto jsem tu.“

„Měl jsem ho s sebou ten den, kdy přišla lavina. Velmistr si ho pak nechal. Zjistil jsem to, když zemřel.“

„Váš velmistr je mrtev?“ zeptal se Malone.

„Máme nového vůdce,“ odpověděl Mark. „Ale je to hotový ďábel.“

Malone mu popsal muže, se kterým se on a Stephanie střetli v katedrále v Roskilde.

„To je on, Raymond de Roquefort,“ přikývl Mark. „Jak ho znáte?“

„Jsme staří přátelé.“ Malone mu pověděl o tom, co se právě odehrálo v Avignonu.

„Claridon je určitě Roquefortovým vězněm,“ povzdechl si Mark. „Bůh mu pomáhej.“

„Měl z templářů strach,“ podotkl Malone.

„Z tamtoho člověka ho má oprávněně.“

„Ještě pořád jsi nevysvětlil, proč jsi posledních pět let zůstal v opatství,“ poznamenala Stephanie.

„Našel jsem tam, co jsem hledal. Velmistr mi nahradil otce. Byl to laskavý, chápavý člověk, plný soucitu.“

Pochopila, co chce říci. „Ne jako já?“

„Na tuhle diskusi teď není čas.“

„A kdy na ni bude správný čas? Myslela jsem, že jsi mrtvý, Marku. Ale ty ses zavřel v klášteře, spolčil ses s templáři…“

„Váš syn byl naším senešalem,“ vstoupil do hovoru Geoffrey. „Vládli nám s velmistrem dobře. Byl požehnáním pro náš řád.“

„Byl druhý v hierarchii?“ zeptal se Malone. „Jak se ti povedlo tak rychle povýšit?“

„Senešala vybírá velmistr. On sám určí, kdo je způsobilý,“ řekl Geoffrey. „A vybral správně.“

Malone se usmál. „Máš oddaného spojence.“

„Geoffrey je studnice informací, ovšem nikdo z nás se od něj nic nedozví, dokud se nám to sám nerozhodne říct.“

„Co takhle trochu nám to vysvětlit?“ požádal Malone.

Mark jim vyprávěl, co se stalo během posledních čtyřiceti osmi hodin. Stephanie poslouchala se směsicí obdivu a vzteku. Její syn mluvil o bratrstvu s úctou.

„Templáři,“ vyprávěl Mark, „vzešli ze skupinky devíti rytířů, kteří chtěli chránit poutníky na cestě do Svaté země. Postupně se rozrostli v organizaci čítající tisíce bratrů na devíti tisících panstvích po celé Evropě. Králové, královny i papeži se jich obávali. Nikdo si na ně netroufl, až Filip IV. v roce 1307. Víte proč?“

„Báli se jejich vojenské síly,“ nadhodil Malone.

Mark zavrtěl hlavou. „Jejich moc nespočívala ve vojenské síle, ale ve vědění. Měli informace, kterými nevládl nikdo jiný.“

Malone si povzdechl. „Marku, neznáme se, ale je půlnoc, já jsem ospalý a ten krk mě bolí jako čert. Mohli bychom přeskočit hádanky a dostat se k podstatě?“

„Mezi templářskými poklady byl nějaký důkaz, který se vztahoval k Ježíšovu ukřižování.“

Pokoj ztichl.

„Jaký důkaz?“ zeptal se Malone.

„Nevím. Ale říkají mu Velký odkaz. Našel se ve Svaté zemi pod jeruzalémským chrámem, kde byl ukryt nejspíš někdy mezi prvním stoletím a rokem sedmdesát našeho letopočtu, kdy byl chrám zničen. Když byl templářský velmistr Jacques de Molay v roce 1314, po likvidaci řádu, upálen na hranici, tajemství úkrytu zemřelo s ním.

Filip IV. se pokusil to tajemství získat a neuspěl. Táta věřil, že abbé Bigou a abbé Sunière uspěli v Rennes-le-Château. Byl přesvědčen, že Sunière skutečně našel poklad templářů.“

„Velmistr si to myslel také,“ podotkl Geoffrey.

„Vidíte?“ řekl Mark. „Stačí ťuknout na správné místo a vypadne kýžená informace.“

„Velmistr tvrdil, že Bigou a Sunière udělali dobře,“ dodal Geoffrey.

„V čem?“ zeptal se Mark.

„To neřekl. Jen že udělali dobře.“

Mark se obrátil k ostatním. „Podobně jako vy, pane Malone, už mám hádanek plné zuby.“

„Říkej mi Cottone.“

„Zajímavé jméno. Jak jste k němu přišel?“

„To je dlouhá historie. Někdy ti ji povím.“

„Marku,“ ozvala se Stephanie, „snad vážně nevěříš, že existuje nějaký konkrétní důkaz, vztahující se ke Kristovu ukřižování? Ani tvůj otec ve svých spekulacích nezašel tak daleko.“

„Jak to můžeš vědět?“ V té otázce byla trpkost.

„Vím, že…“

„Nevíš nic, mami. To je tvůj problém. Nikdy jsi nevěděla nic o tom, čím se táta zabývá. Myslela sis, že se honí za chimérami a že marní své nadání. Nikdy jsi ho nemilovala natolik, abys ho nechala být tím, čím být chtěl. Myslela sis, že se honí za slávou a hledá poklad. Ne. On hledal pravdu. Kristus zemřel. Kristus vstal z mrtvých. Kristus se zase objeví. To ho zajímalo.“

Stephanie se snažila ovládnout a nechat tu výčitku bez komentáře.

„Táta byl seriózní akademik. Jeho práce má hodnotu, jen nemluvil otevřeně o tom, co opravdu hledal. Když v sedmdesátých letech objevil Rennes-le-Château a pověděl světu Sunièrův příběh, udělal to jen proto, aby vydělal peníze. To, co se tam stalo nebo nestalo, vydá na dobrý příběh, který si dychtivě četly miliony lidí. Ty jsi jedna z mála, které nezajímal.“

„Tvůj otec a já jsme se pokoušeli přes naše rozdíly přenést.“

„Jak? Tím, že jsi mu vyčítala, že marní svůj život a zanedbává rodinu? Tím, že jsi mu říkala, že je k ničemu?“

„Sakra, no tak dobře. Udělala jsem chybu.“ Skoro to vykřikla. „Chceš, abych to řekla znovu? Udělala jsem chybu.“ Vstala z křesla se zoufalým odhodláním, které jí dodávalo sílu. „Podělala jsem to. To chceš slyšet? Byl jsi pro mě pět let mrtvý. Teď jsi tady a jediné, co po mně chceš, je, abych uznala, že jsem udělala chybu. Fajn, uznávám to. Kdybych to mohla říct tvému otci, řekla bych mu to. Kdybych ho mohla prosit o odpuštění, udělala bych to. Ale nemůžu.“ Rychle ze sebe chrlila slova, zmítaly jí city a chtěla to všechno říct, než ji opustí odvaha. „Přijela jsem sem zjistit, co můžu udělat. Pokračovat v tom, co jste ty a Lars považovali za důležité. Jen proto jsem tady. Myslela jsem si, že konečně dělám správnou věc. Přestaň se do mě strefovat těmi vyčítavými řečmi. Tys to taky podělal. Rozdíl mezi námi je v tom, že já jsem se za posledních pět let v lecčems poučila.“

Zhroutila se zpátky do křesla. Aspoň trošičku se jí ulevilo. Ale uvědomila si, že propast mezi nimi se právě ještě víc prohloubila a celou jí projelo zachvění.

„Je půlnoc,“ ozval se Malone. „Co takhle trochu se prospat a vrátit se k tomu všemu za pár hodin?“

38

NEDĚLE, 25. ČERVNA
OPATSTVÍ DES FONTAINES
5.25

Roquefort za sebou práskl dvečmi. Jak železo zapadlo do ocelového rámu, třesklo to jako výstřel z pušky. Zámek zapadl.

„Je všechno připraveno?“ zeptal se jednoho ze svých pobočníků.

„Přesně, jak jsi nařídil.“

Dobrá. Je načase dát se do toho. Šel dál podzemní chodbou. Byl tři poschodí pod zemí, v těch prostorách opatství, které byly poprvé obydleny před tisícem let. Nekončící stavební činnost je změnila v labyrint pozapomenutých komor, v současnosti používaných především jako chladná skladiště.

Vrátil se do opatství před třemi hodinami s deníkem Larse Nelleho a Roycem Claridonem. Ztráta oné knihy z aukce, Pierres Gravées du Languedoc, ho mrzela. Nezbylo mu, než doufat, že se to, co potřebuje vědět, dozví z deníku a od Claridona.

Starosti mu dělala ta žena s tmavou pletí.

Roquefort žil v mužském světě, se ženami měl jen nepatrnou zkušenost. Připadaly mu jako jiný živočišný druh, ale ta, se kterou se setkal na mostě, snad musela být z jiné planety. Neprojevila sebemenší náznak strachu a byla prohnaná jako liška. Vylákala ho na most a předem si dokonale naplánovala útěk. Udělala jen jedinou chybu – ztratila Larsův deník. Rozhodl se, že musí zjistit, kdo to je.

Ale po pořádku.

Otevřel komoru se stropem z borových trámů, která se nezměnila od Napoleonových dob. Uprostřed jí dominoval dlouhý stůl; na něm ležel na zádech Royce Claridon, s rukama a nohama připoutanýma k ocelovým bodcům.

„Monsieur Claridone, mám málo času a od vás toho potřebuju moc. Všechno se velice zjednoduší, když budete spolupracovat.“

„Co po mně chcete?“ Ta slova podbarvilo zoufalství.

„Jen pravdu.“

„Vím toho málo.“

„Ale no tak, nezačínejme lží.“

„Nic nevím.“

Roquefort pokrčil rameny. „Slyšel jsem vás v archivu. Jste hotová studnice informací.“

„Všechno jsem si to zrovna navymýšlel.“

Roquefort pokynul bratrovi, který stál naproti. Muž přistoupil a položil na stůl otevřenou plechovku. Třemi nataženými prsty nabral hustou bílou hmotu.

Velmistr zul Claridonovi boty a ponožky.

„Co to děláte?“

„Určitě znáte naši historii. Když byli roku 1307 templáři uvězněni, vynucovali z nich doznání mnoha způsoby. Trhali jim zuby a v dírách po nich jim rýpali železem. Pod nehty jim zaráželi klíny. Zvláště žár využívali mnoha vynalézavými způsoby. Jedna technika obnášela to, že vyslýchanému natřeli chodidla tukem a pak mastnou kůži vystavili plamenům. Nohy se pozvolna opékají, kůže odpadává. Mnoho bratrů bylo tomu utrpení vystaveno. Ti, kterým se podařilo přežít, se všichni přiznali. Dokonce i Jacques de Molay.“

Roquefortův muž mezitím Claridonovi natřel nohy a opustil místnost.

„V našich kronikách je zpráva o jednom templáři, který se poté, co byl podroben pálení nohou, přiznal. Nechali ho přinést před inkvizitory a ti mu věnovali sáček se sežehlými kostmi z jeho chodidel na památku. No řekněte, nebylo to od nich laskavé?“

Přistoupil k železnému koši se žhavým uhlím v rohu. Nařídil ho připravit před hodinou a uhlí už bylo doběla rozžhavené.

„Patrně jste se domníval, že tu ten ohřívací koš máme kvůli vytápění. Tady v horách bývá v podzemí chladno. Ale dal jsem ho roztopit kvůli vám.“

Popostrčil vozík s ohřívacím košem ke Claridonovým bosým nohám.

„Princip spočívá v tom, že žár musí být stálý a plamen nízký. Ne prudký – to by roztavilo všechen tuk příliš rychle. Musí se s tím zacházet jako se steakem, pomalý plamen funguje nejlépe.“

Claridon vytřeštil oči.

„Když byli moji bratři ve čtrnáctém století mučeni, mělo se za to, že Bůh ochrání nevinné před bolestí, a tak se přiznají jenom ti skutečně vinní. Takže – a docela šikovně, mohl bych říci – jakékoli přiznání získané při mučení bylo neodvolatelné. A jakmile se osoba jednou přiznala, byl konec procesu.“

Postrčil koš o polovinu blíž holé kůži.

Claridon zaječel.

„Proč tak brzy, monsieur? Ještě se vám nic neděje. To jste taková padavka?“

„Co chcete?“

„Moc věcí. Ale můžeme začít s významem obrazu Don Miguel de Maňara předčítá pravidla Caridadu.“

„Je tam klíč, který se vztahuje k abbé Bigouovi a náhrobku Marie d’Hautpoul de Blanchefort. Lars Nelle našel šifru a věřil, že klíč k jejímu rozluštění je na obraze.“ Claridon to ze sebe přímo sypal.

„To jsem slyšel v archivu. Chci slyšet to, co jste nestihl říct.“

„Víc nevím. Prosím vás – strašně mě to pálí do nohou.“

„O to taky jde.“ Sáhl pod kutnu a vytáhl deník Larse Nelleho.

„Vy ho máte?“ vydechl Claridon užasle.

„Proč jste tak překvapen?“

„Jeho vdova. Ta ho měla.“

„Už ne.“ Roquefort si přečetl většinu zápisků cestou zpět z Avignonu. Zalistoval v notesu, našel kryptogram a přidržel rozevřené stránky tak, aby je viděl Claridon. „Tohleto našel Lars Nelle?“

„Oui, oui.“

„Co to znamená?“

„Já nevím. Opravdu. Nevím. Mohl byste dát pryč ten oheň? Prosím, prosím vás. Moje nohy, ta muka.“

Roquefort usoudil, že soucit by Claridonovi mohl rozvázat jazyk rychleji. Popotáhl koš o trochu zpět.

„Děkuji vám. Děkuji vám.“ Claridon rychle dýchal.

„Pokračujte.“

„Lars Nelle nalezl kryptogram v rukopisu, který napsal Noël Corbu v šedesátých letech.“

„Ten rukopis nikdo nikdy nenašel.“

„Lars ano. U kněze, kterému ho Corbu svěřil roku 1968, předtím než zemřel.“

Roquefort se o Corbuovi dozvěděl ze záznamů, které zanechal jeden z jeho předchůdců. Onen maršál také hledal Velký odkaz. „A co ten obraz?“

„Abbé Bigou se o něm zmínil ve farní matrice, krátce předtím, než uprchl z Francie do Španělska. Proto Lars věřil, že v něm je klíč k té hádance. Ale zemřel dřív, než ho mohl rozluštit.“

Roquefort litografii toho obrazu neměl. Sebrala ji ta žena, spolu s knihou z aukce. Ale určitě se zachovaly i jiné reprodukce obrazu Don Miguel de Maňara předčítá pravidla Caridadu. Teď když věděl, co má hledat, najde nějakou jinou.

„Co o tom všem věděl Larsův syn Mark?“

„Nic moc. Byl učitelem v Toulouse. Pátrání bral jako zábavu o víkendech. Nebral to moc vážně. Ale hledal Sunièrův úkryt v horách a zahynul tam pod lavinou.“

„Nezahynul.“

„Ale ano. Před pěti lety.“

Roquefort přistoupil těsně k němu. „Mark Nelle žil posledních pět let zde, v tomto opatství. Vytáhli ho z laviny a přinesli sem. Náš velmistr se ho ujal a udělal z něj senešala. Chtěl také, aby se stal naším příštím velmistrem. Ale já mu to překazil. Mark Nelle dnes odpoledne odtud utekl. Během posledních pěti let se probíral našimi záznamy a hledal stopy, zatímco vy jste byl v sanatoriu, zalezlý jako šváb, který se bojí světla.“

„Vykládáte nesmysly.“

„Mluvím pravdu. Pobýval tady, zatímco vy jste se třásl strachy v Avignonu.“

„Bál jsem se vás a vašich bratrů. Lars se vás bál taky.“

„Ten měl ke strachu důvod. Několikrát mi lhal a to já nesnáším. Dal jsem mu šanci k nápravě, ale lhal dál.“

„To vy jste ho oběsil na tom mostě, že? Tušil jsem to odjakživa.“

„Byl to bezvěrec. Jistě chápete, že udělám všechno, co je nezbytně nutné, abych dosáhl svého cíle. Nosím bílou kutnu, jsem velmistrem tohoto řádu. Na moje rozkazy čeká skoro pět set bratří. Naše pravidla jsou jasná. Rozkaz velmistra platí jako rozkaz

samotného Krista, protože Kristus pravil ústy Davidovými: Ob auditu auris obedivit mihi. Stačilo, abych mu poručil, a okamžitě uposlechl. To by vám taky mělo nahnat strach.“ Pozdvihl deník. „Teď mi řekněte, o čem je tahle hádanka.“

„Podle Larse se v něm píše, kde se nachází ten záhadný Sunièrův nález.“

Roquefort se natáhl pro košík. „Přísahám, že z vašich nohou nezbude nic než pahýly, jestli nebudete odpovídat na moje otázky.“

Claridon se zděsil. „Co musím udělat, abych dokázal, že to myslím vážně? Já znám jenom kousky toho příběhu. Lars už byl takový. Spoustu toho zamlčel. To vy máte přece jeho deník.“

Zoufalství dodalo jeho slovům na věrohodnosti. „Poslouchám,“ řekl úsečně Roquefort.

„Vím, že Sunière našel kryptogram v kostele v Rennes, když vyměňoval oltář. Také našel kryptu, kde zjistil, že Marie d’Hautpoul de Blanchefort nebyla pohřbena venku ve farní zahradě, ale pod kostelem.“

To všechno se Roquefort už dočetl v deníku, ale zajímalo ho něco jiného: „Jak se to dozvěděl Lars Nelle?“

„Objevil informaci o kryptě ve starých knihách nalezených v Montfort-Lamaury, lenní državě Simona de Montfort. Tam byl kostel v Rennes popsán se všemi detaily. Potom našel další odkazy v rukopisu Noëla Corbu.“

Roquefort Simona de Montfort nenáviděl. Zase jeden nepřítel. Ve třináctém století velel výpravě proti albigenským, která ve jménu církve zpustošila Languedoc. Nebýt jeho, templáři by dosáhli vytvoření svého vlastního státu, který by je byl ochránil před pozdější zkázou. Jedinou chybou v době rané existence řádu byla jeho závislost na světských panovnících. Nikdy nechápal, proč první velmistři tolik lpěli na tom, aby templáři úzce spolupracovali s těmi, kdo seděli na trůně.

„Sunière se dozvěděl, že jeho předchůdce, abbé Bigou, postavil náhrobek Marie d’Hautpoul. Myslel, že nápisy na něm spolu s poznámkou o obrazu, kterou Bigou zanechal ve farních záznamech, představují klíč k rozluštění šifry.“

„Jsou podezřele nápadné.“

„Ne pro myšlení osmnáctého století," řekl Claridon. „Většina lidí byla tehdy nevzdělaná, bohatě stačily i nejjednodušší kódy. Účinkovalo to – celou tu dobu na ně nikdo nepřišel."

Roquefortovi vytanula na mysli věta z kronik, z doby po velkém zatýkání. Jediná zaznamenaná stopa ohledně umístění Velkého odkazu. Kam nejlépe ukrýt drahokam? Odpověď se náhle zdála zřejmá. „Na zemi," zamumlal.

„Říkal jste něco?" zeptal se Claridon.

Vrátil se myšlenkami do současnosti. „Dokážete si vzpomenout, co jste viděl na tom obraze?"

Claridon zakýval hlavou nahoru a dolů. „Oui, monsieur. Na každý detail."

Aspoň k něčemu je ten blázen dobrý.

„A mám i tu kresbu," řekl Claridon.

Roquefort nevěřil vlastním uším. „Kresbu náhrobku?"

„Poznámky, které jsem si udělal v archivu. Když zhasla světla, popadl jsem ten papír ze stolu."

To se Roquefortovi víc než zamlouvalo. „Kde je?"

„V kapse."

Rozhodl se, že s Claridonem uzavře dohodu. „Co kdybychom začali spolupracovat? Každý z nás něco ví. Proč to nedat dohromady?"

„A co z toho budu mít?"

„Okamžitou odměnou vám bude, že nepřijdete o údy."

„Výborně, monsieur. To beru."

Roquefort věděl, oč tomu člověku kráčí, a využil toho. „Hledáme Velký odkaz z jiných důvodů než vy. Až ho najdeme, dostanete za své útrapy finanční odškodnění." A bez jakýchkoli servítků doplnil: „A kromě toho, nenechám vás odejít. A jestli se vám podaří utéct, najdu si vás."

„Zdá se, že nemám moc na výběr."

„Nechali vás ve štychu, co?"

Claridon mlčel.

„Malone a Stephanie Nelleová. Vůbec se vás nepokusili zachránit. Místo toho zachraňovali sebe. V archivu jsem vás slyšel žebronit o pomoc, takže oni vás určitě slyšeli taky. A neudělali nic."

Nechal svá slova plně zapůsobit a doufal, že správně odhadl slabý charakter toho člověka. „Spolu, monsieur Claridone, bychom mohli uspět. Mám deník Larse Nelleho a mám přístup k archivu, jaký si sotva umíte představit. Vy máte informace o náhrobku a znáte věci, které já neznám. Oba hledáme totéž, tak pojďme hledat společně.“

Roquefort popadl nůž, který ležel na stole mezi Claridonovýma roztaženýma nohama, a přeřezal provazy.

„Pojďme, máme co dělat.“

39

RENNES-LE-CHÁTEAU
10.40

Malone následoval Marka ke kostelu svaté Maří Magdalény. Přes léto se tam mše nesloužily. Neděle byla zjevně oblíbeným dnem turistů, protože dav už bloumal venku kolem kostela, fotografoval a natáčel na video.

„Budeme potřebovat vstupenku," upozornil Mark. „Do kostela se nedá jít bez placení."

Malone šel do vily Betánie a vystál krátkou frontu. Když se vracel zpátky, našel Marka před oplocenou zahradou, kde stál vizigótský sloup a socha Panny Marie, o které jim vyprávěl Royce Claridon. Přečetl si slova KAJÍCNOST, KAJÍCNOST a POSLÁNÍ 1891, vytesaná do přední části sloupu.

„Panna Marie Lourdská," řekl Mark a ukázal na sochu. „Sunièra zázraky z Lourdes fascinovaly. Za jeho časů to bývalo nejvýznamnější zjevení Panny Marie. Chtěl, aby se z Rennes stalo poutní místo, proto založil tuhle zahradu a navrhl sochu a sloup."

Malone ukázal na lidi. „Přání se mu splnilo."

„Pravda. Ale ne z důvodu, jaký si představoval. Jsem si jistý, že nikdo z těch lidí netuší, že ten sloup není původní. Je to kopie, kterou sem dali před lety. Originál už ztratil svou původní podobu, počasí si na něm vybralo svou daň. Je teď v muzeu na faře, spolu s kupou jiných věcí. Ze Sunièrových dob tady toho zbylo málo."

Došli k hlavním kostelním dveřím. Pod zlaceným tympanonem Malone četl slova TERRIBILIS EST LOCU ISTE. Citát z knihy Genesis. Jakou bázeň vzbuzuje toto místo. Znal příběh o Jákobovi, který ve snu spatřil žebřík, po němž sestupují andělé. Když se probudil, pronesl ta slova – Jakou bázeň vzbuzuje toto místo – a místo, na kterém spal, nazval Bétel, Dům Boží.

Napadlo ho ještě něco: „Ve Starém zákoně je Bétel zmiňován jako náboženské centrum, podobně jako Jeruzalém."

„Přesně. Další drobné vodítko, které Sunière zanechal. Uvnitř je jich mnohem více.“

Všichni spali dlouho, vstali asi před třiceti minutami. Stephanie zabrala ložnici svého manžela a ještě byla uvnitř, dveře zavřené, když Malone navrhl, aby on a Mark zašli do kostela. Chtěl si s mladým mužem promluvit, až u toho Stephanie nebude, a jí chtěl poskytnout čas, aby se uklidnila. Věděl, že hledá příležitost ke sporu a že dříve nebo později se se synem pohádá. Ale napadlo ho, že není k zahození tuhle nevyhnutelnost oddálit. Geoffrey se nabídl, že půjde s nimi, ale Mark si to nepřál. Malone vycítil, že Mark Nelle s ním také chce mluvit o samotě.

Vstoupili do hlavní lodi.

Kostel měl jen jednu uličku, nad níž se klenul vysoký strop. Přivítal je rozšklebený ďábel, celý shrbený pod tíhou kropenky se svěcenou vodou.

„Je to ve skutečnosti démon Asmodeus, ne ďábel,“ řekl Mark.

„Další stopa?“

„Vidím, že ho znáte.“

„Opatrovatel tajemství, pokud si vzpomínám.“

„Správně. Podívejte se na to ostatní kolem kropenky.“

Nad miskou se svěcenou vodou stáli čtyři andělé, každý ztvárňoval jedno rameno kříže. Pod nimi bylo napsáno PAR CE SIGNE TU LE VAINCRAS. Malone si ta slova přeložil z francouzštiny. V tomto znamení nad ním zvítězíš.

Znal význam těch slov. „To řekl Konstantin před bitvou s Maxentiem. Při západu slunce se mu údajně na nebi zjevil planoucí kříž a tenhle nápis.“

„Ale je tu jeden rozdíl,“ Mark ukázal na vytesaná slova. „Žádné nad ním v původní větě není. Jen V tomto znamení zvítězíš.

„Je to důležité?“

„Můj otec nalezl jednu starou židovskou legendu, která vypráví o tom, jak se králi Šalomounovi podařilo zkrotit démony, aby zabránili stavbě chrámu. Jeden z těch démonů, Asmodeus, byl donucen nosit vodu – živel, který nenáviděl. Takže symbolika téhle kropenky není náhodná. Ale to nad ním si do citátu přidal Sunière. Podle některých lidí se tím naznačuje, že když se katolík pokřižuje prsty namočenými

ve svěcené vodě, zažehná ďábla. Ale jiní si všimli pořadí písmen v té francouzské větě. Par ce signe tu le vaincras. Písmena toho přidaného zájmena le jsou na třináctém a čtrnáctém místě. Třináct set čtrnáct.“

Malone si vzpomněl na to, co si přečetl v knize o templářích. „Rok, kdy byl popraven Jacques de Molay.“

„Shoda?“ Mark pokrčil rameny.

Kolem obcházelo asi dvacet lidí, fotografovali a obdivovali nápadnou výzdobu, která přímo sváděla, aby v ní hledali tajuplné náznaky. Barevnými skly oken dovnitř padalo slunce a v tom živém světle si Malone povšiml výjevů na stěnách. Marie a Marta v Betáni. Maří Magdaléna při setkání se vzkříšeným Kristem. Zmrtvýchvstání Lazara.

„Teologická obdoba zábavního parku,“ zašeptal.

„Dá se to tak říct.“

Mark postoupil na černobílou dlažbu před oltářem. „Vchod do krypty je tamhle, před tou tepanou železnou mříží, skrytý pod dlaždicemi. Před několika lety nějací francouzští geografové provedli radarový průzkum podzemí jen letmo, pak je místní úřady zastavily. Výsledky prokázaly pod oltářem anomálii, která by mohla být kryptou.“

„Nekopalo se tu?“

„Místní by to za žádných okolností nedovolili. Je to příliš velké riziko pro turistický ruch.“

Usmál se. „To je totéž, co včera řekl Claridon.“

Posadili se do jedné z lavic.

„Jedna věc je jistá,“ poznamenal Mark tlumeným hlasem. „Odtud cesta k pokladu nevede. Ale Sunière kostela využil, aby vyjádřil něco ze své svérázné osobnosti. Jak ho znám z dokumentů, tohleto kolem, to je celý on.“

Malone si povšiml, že se nikde kolem nenachází nic uměřené. Křiklavé barvy a přemíra zlacení potlačily veškerou krásu. Pak mu došla další věc. Nikde se tu nic neopakuje. Každý umělecký předmět, počínaje sochami přes reliéfy až po obrazy, měl jiný výraz a styl, bez ohledu na téma – jako by podobnost byla cosi urážlivého.

Podivný soubor různorodých svatých na něj zíral, jako by i oni sami byli také zaskočeni svou přezdobeností. Sv. Roch předváděl

poraněné stehno. Sv. Hermína rozhazovala ze zástěry náruče růží. Sv. Magdaléna držela podivně tvarovanou vázu. Malone se neubránil nepříjemnému dojmu. Navštívil mnoho evropských kostelů a většinou na něj hluboce zapůsobily citem pro čas a historii. Jenže tenhle vypadal, jako že chce jen pohoršovat.

„Sunière dohlížel na každý detail výzdoby," vyprávěl Mark. „Nic zde nebylo umístěno bez jeho souhlasu." Ukázal na jednu ze soch. „Svatý Antonín z Padovy. Modlíme se k němu, když hledáme něco, co jsme ztratili."

Malone postřehl tu ironii. „Že by další poselství?"

„No ovšem. Prozkoumejte zastavení křížové cesty."

Dřevořezby začínaly u kazatelny, sedm stálo podél severní zdi, dalších sedm podél jižní. Byly to pestrobarevné nízké reliéfy, které zachycovaly jednotlivé okamžiky z Ježíšova ukřižování. Na tak vážné téma se zdály příliš barvotiskové a kýčovité.

„Jsou podivné, že?" zeptal se Mark. „Když je sem v roce 1887 dávali, byly v téhle oblasti běžné. V Rocamadouru mají téměř identický soubor. Oba vyrobila Giscardova dílna v Toulouse. Hledači záhad z těch křížových zastavení vyvozují kdeco. Jsou prý dílem zednářů a vlastně jakousi mapkou cesty k pokladu. Nic z toho není pravda. Ale poselství v nich je."

Malý černošský otrok přidržující umývadlo Pilátovi. Zvláštní závoj na Pilátově hlavě. Troubení trumpety, když Kristus padá pod křížem. Tři stříbrné disky vysoko ve vzduchu. Dítě v kostkované přikrývce podobné skotskému tartanu. Římský voják hrající kostky o Kristův plášť; bylo vidět, Že hodil trojku, čtyřku a pětku.

„Podívejte se na zastavení čtrnácté," ukázal Mark na jižní stěnu.

Malone se zvedl a přešel do čelní části kostela, kde před oltářem poblikávaly svíčky. Zahleděl se na reliéf pod nimi. Zobrazoval ženu – patrně Maří Magdalénu –, jak klečí v slzách v jeskyni před křížem ze dvou větví. U větve ležela lebka a Malone si okamžitě vzpomněl na lebku z litografie ze včerejší noci v Avignonu.

Obrátil se a studoval čtrnácté zastavení křížové cesty. Byli na něm dva muži, jak nesou Kristovo tělo a tři ženy, jak ho oplakávají. Za nimi se tyčilo skalnaté úbočí, nad nímž visel na nočním nebi úplněk.

„Ježíše nesou do hrobky,“ zašeptal Markovi, který se postavil těsně za něj.

„Podle římského práva nebylo dovoleno ukřižovaného člověka pohřbít. Tahle forma popravy byla vymezena pro ty, kteří se provinili zločinem proti císařství, a jejím smyslem bylo nechat obviněného pozvolna umírat na kříži – umírání trvalo několik dní a bylo na očích všem; tělo se ponechávalo dravým ptákům. Přesto Pilát daroval Kristovo tělo Josefovi z Arimathie, aby mohlo být pohřbeno. Bylo vám někdy divné, proč?“

„Abych pravdu řekl, ani ne.“

„Jiným ano. Vzpomeňte si, Kristus zemřel v předvečer sabatu. Podle zákona nemohl být po západu slunce pohřben.“ Mark ukázal na zastavení 14. „A přesto zde Sunière pověsil tohle zobrazení, které jasně ukazuje, že tělo nesou po setmění.“

Malone pořád nechápal, na co naráží.

„Co když místo toho, aby ho nesli do hrobky, nesou Krista po setmění ven?“

Neřekl nic.

„Znáte gnostická evangelia?“ zeptal se Mark.

Malone je znal. Byla nalezena u horního Nilu v roce 1945. Sedm beduínských rolníků narazilo při kopání na lidskou kostru a zapečetěnou schránku. Mysleli, že obsahuje zlato, rozbili ji a našli třináct v kůži vázaných kodexů. Nebyly to ještě knihy, jak je známe dnes, ale jejich předchůdci. Úhledně popsané stránky s otrhanými okraji obsahovaly texty ve staré koptštině. Nejspíš dílo mnichů, kteří žili ve čtvrtém století v blízkém klášteře. Těch šestačtyřicet starobylých křesťanských rukopisů lze podle obsahu datovat do druhého století; do kodexu byly uspořádány o dvě stě let později. Část nálezu se ztratila – rolníci použili jednotlivé listy na podpal nebo je vyhodili –, ale zbytek získalo roku 1947 místní muzeum.

Malone řekl Markovi, co ví.

„Důvod, proč mniši ty kodexy zakopali, leží v historii,“ vysvětloval Mark. „Ve čtvrtém století alexandrijský biskup Athanasius napsal dopis, který byl rozeslán do všech kostelů v Egyptě. Nařizovalo se v něm, že nadále se smí za Písmo svaté považovat jen sedmadvacet knih, které byly nedlouho předtím

zahrnuty do nově vzniklého Nového zákona. Všechny ostatní kacířské knihy musejí být zničeny. Žádný z těch čtyřiceti šesti rukopisů v té schránce mezi knihami vybranými do Nového zákona nebyl. Tak se mniši rozhodli, že je raději ukryjí, než aby je spálili; možná čekali, že s jiným biskupem přijde změna. Samozřejmě k žádné nedošlo. Římské křesťanství naopak rozkvétalo. Ale díkybohu kodexy zůstaly zachovány. Jsou to ta gnostická evangelia, která dnes známe. V jednom z nich, Petrově, je psáno: Zatímco vyprávěli, co spatřili, viděli zase z hrobu vycházet tři muže, dva podpírali jednoho.“

Malone se znovu zadíval na zastavení 14. Dva muži podpírající jednoho.

„Gnostická evangelia byla zvláštními texty,“ pokračoval Mark. „Mnoho vědců teď říká, že Tomášovo evangelium, které mezi nimi bylo, může být nejblíže Kristovým skutečným slovům. První křesťané se gnostiků děsili. To slovo pochází z řeckého gnosis, což znamená ‚znalost‘. Gnostikové byli prostě učenci, jenže vznikající katolická verze křesťanství veškeré jejich myšlení a učení zlikvidovala.“

„A templáři jejich vědění uchovávali?“

Mark přikývl. „Gnostická evangelia a několik dalších, která současní teologové nikdy neviděli, jsou uložena v knihovně opatství. Templáři byli, pokud šlo o Písmo, velkorysí. A z těch takzvaně kacířských děl se máme co učit.“

„Jak o těch evangeliích mohl vědět Sunière? Byla objevena teprve desítky let po jeho smrti.“

„Možná měl přístup k ještě lepším informacím. Ukáži vám něco dalšího.“

Malone šel za Markem zpátky ke vchodu do kostela a zastavili se na prahu. Nad dveřmi byl obdélník vytesaný z kamene a na něm napsaná slova.

„Přečtěte si nápis nad námi,“ vyzval ho Mark. Malone se snažil rozeznat písmena. Mnohá byla vybledlá a těžko rozluštitelná, text byl latinský.

REGNUM MUNID ET OMNEM ORNÁTŮM

SAECULI CONTEMPSI, PROPTER AMOREM DOMININ MEIJESU CHRISTI:

QUEM VIDI, QUEM AMAVI, IN QUEM CREDIDI, QUEM DILEXI

„Přeloženo to znamená: Chovám pohrdání ke království tohoto světa a všem jeho pomíjivým marnostem, kvůli lásce ke svému pánu Ježíši Kristu, jehož jsem uzřel, jehož jsem miloval, v něhož jsem věřil a jehož jsem uctíval. Na první pohled zajímavé prohlášení, ale je v něm několik podezřelých chyb.“ Mark se pohnul. „Slova sco-eculi, anorem, quen a cremini jsou napsána chybně. Za ten nápis a reliéf na tympanonu Sunière utratil sto osmdesát franků, což bylo na tu dobu značné množství peněz. Víme to, protože jeho účty ještě existují. Tolik mu na něm záleželo, a přesto dovolil, aby na něm zůstaly takové chyby? Vždyť by to šlo snadno opravit, písmena jsou jen namalovaná.“

„Možná si toho nevšiml.“

„Sunière? Byl perfekcionista. Nic mu neuniklo.“

Mark ho vedl pryč od vchodu, protože do kostela vstoupila další skupina turistů. Zastavili se před zahradou s vizigótským sloupem a sochou Panny Marie.

„Nápis nad vchodem není z bible. Je z responzoria, které je dílem muže jménem John Tauler, ze začátku čtrnáctého století. Responzoria jsou modlitby, během nichž se ve zpěvu střídá kněz se sborem věřících. Taulerova díla byla v Sunièrově době populární, takže je možné, že Sunièrovi se prostě ta pasáž líbila. Ale to je dost neobvyklé.“

Malone souhlasil.

„Těmi pravopisnými chybami se možná dá vysvětlit, proč Sunière ten citát použil. Stojí tam cjuem cremini, ‚v něhož jsem věřil‘, ale správně se to slovo píše credidi. Přesto Sunière ponechal chybný pravopis. Má to znamenat, že v Krista nevěřil? A teď to nejzajímavější. Quem vidi. Jehož jsem uzřel.“

Malonemu rázem došlo, kam tím Mark míří. „To, co našel, ho dovedlo ke Kristu. Jehož uzřel.“

„Tak si to vykládal můj otec a já s ním souhlasím. Sunière zřejmě neodolal, aby nezanechal poselství. Chtěl seznámit svět s tím,

co se dozvěděl. Ale dělá to na mě dojem, jako by si uvědomoval, že to za jeho časů nikdo nepochopí. A měl pravdu. Nikdo nic nepochopil. Přišlo to až čtyřicet let po jeho smrti.“ Mark se podíval zpět na starý kostel. „Celé to místo je samý protiklad. Zastavení křížové cesty jsou pověšena na stěnách v obráceném pořadí v porovnání se všemi kostely světa. Ďábel hned u vchodu – opak dobra.“ Pak ukázal kus stranou na vizigótský sloupek. „Stojí vzhůru nohama. Všimněte si kříže a ornamentů na lícové straně.“

Malone se na sloupek zadíval.

„Sunière ho obrátil, než do něj dal vytesat POSLÁNÍ 1891 dole a KAJÍCNOST, KAJÍCNOST nahoře.“

Malone si povšiml písmena „v“ s kroužkem uprostřed v pravém dolním rohu. Natočil hlavu a představil si znaky obráceně. „Alfa a omega?“ zeptal se.

„Někteří si to myslí. Táta taky.“

„Symbol Krista.“

„Správně.“

„Proč Sunière obrátil sloup vzhůru nohama?“

„Nikdo ještě s rozumným zdůvodněním nepřišel.“

Mark popošel dál a uvolnil místo turistům, kteří se tlačili dopředu kvůli fotografiím. Pak zamířil k zadní části kostela, do kouta zahrady Kalvárie, kde byla malá umělá jeskyně.

„Tohle je také replika. Pro turisty. Původní vzala za své za druhé světové války. Sunière ji vystavěl z kamenů, které nosíval ze svých výletů. On a jeho hospodyně odjížděli čas od času na celé dny a vraceli se s bedýnkou plnou kamenů. Nesmyslné, nemyslíte?“

„Přijde na to, co ještě bylo v té bedýnce.“

Mark se usmál. „Jednoduchý způsob, jak si přivézt domů trochu zlata, aniž by vzbudili podezření.“

„Sunière byl podivín. Třeba to bylo opravdu jen kamení.“

„Každý, kdo sem přijde, je tak trochu podivín.“

„Včetně tvého otce?“

Mark se vší vážností prohlásil: „Bez debaty. Byl tím vším tady přímo posedlý. Věnoval tomuhle místu svůj život, miloval každou píd téhle vesnice. Tohle byl v každém ohledu jeho domov.“

„Tvůj ne?“

„Zkoušel jsem pokračovat. Ale neměl jsem otcův zápal. Možná jsem si uvědomoval, že celé to snažení je marné.“

„Proč ses potom pět let schovával v opatství?“

„Potřeboval jsem samotu. Dělala mi dobře. Ale velmistr měl jiné plány. Proto jsem tu. Na útěku před templáři.“

„Co jsi tedy dělal tam v horách, když spadla lavina?“

Mark mu neodpověděl.

„Dělal jsi totéž, co dělá tvoje matka teď tady. Pokouší se něco odčinit. Jen jsi nevěděl, že tě sledují.“

„Díkybohu, že sledovali.“

„Tvoje matka se trápí.“

„Vy dva jste pracovali společně?“

Zaregistroval léčku. „Dlouho. Jsme přátelé.“

„Není to s ní snadné.“

„To mi povídej, ale s tím se člověk musí vypořádat. Moc se trápí. Má výčitky svědomí. Tohle by mohla být pro tebe a pro ni druhá šance.“

„Už dávno jsme si šli každý svou vlastní cestou. Pro nás oba je to tak nejlepší.“

„Co tedy potom děláš tady?“

„Přišel jsem do otcova domu.“

„A když jsi přišel, uviděl jsi, že tam leží cizí zavazadla. Nechali jsme tam i pasy. Určitě jsi je našel. A přesto jsi zůstal.“

Mark se odvrátil a Malone si pomyslel, že se snaží zakrýt vzrůstající zmatek. Byl matce podobný mnohem víc, než si byl ochoten přiznat.

„Je mi třicet osm a pořád si připadám jako dítě,“ řekl Mark. „Posledních pět let jsem žil v bezpečném ústraní opatství, řízeného přísnými pravidly. Člověk, kterého jsem považoval málem za druhého otce, byl ke mně laskavý a zároveň jsem získal důležité postavení, jaké jsem nikdy předtím neměl.“

„Přesto jsi teď tady. A zapletl ses do bůhvíčeho.“

Mark se usmál.

„Měli byste se s matkou udobřit.“

Mark se zatvářil odmítavě. „Ta žena, o které jste se zmínil minulou noc, Cassiopeia Vittová. Znám ji. Byla s mým otcem celá léta na kordy. Neměli bychom ji najít?“

Malone si všiml, že Mark se rád vyhýbá odpovědím na nepříjemné otázky jinou otázkou, podobně jako jeho matka. „Přijde na to. Představuje pro nás hrozbu?“

„Těžko říct. Zdálo se, že je pořád někde kolem, a táta ji neměl rád.“

„Roquefort taky ne.“

„O tom nepochybuji.“

„Minulou noc v archivu se nenechala poznat a Roquefort nezná její jméno. Ale jestli unesl Claridona, ten už mu ho možná prozradil.“

„Není to její problém?“ zeptal se Mark.

„Dvakrát mě zachránila. Musíme ji varovat. Claridon mi řekl, že žije nedaleko odsud, v Givors. Tvoje matka a já jsme chtěli dnes odjet. Považovali jsme tohle pátrání za uzavřené. Ale to se změnilo. Musím oplatit Cassiopeii Vittové návštěvu. A radši prozatím pojedu sám.“

„Tak dobře. Počkáme tu. Já taky musím vykonat jednu návštěvu. Už pět let jsem nebyl u otcova hrobu.“

A s těmi slovy Mark zamířil ke vchodu na hřbitov.

40

11.05

Stephanie si nalila šálek horké kávy a druhý nabídla Geoffreymu, ale mladý muž odmítl. „Máme povolený jen jeden šálek denně," vysvětlil.

Sedla si na kuchyňskou židli. „Řídí se celý tvůj život pravidly?"

„Tak už to u nás chodí."

„Myslela jsem si, že taky musíte zachovávat mlčení o svých záležitostech. Jak to, že o tom mluvíš tak otevřeně?"

„Můj velmistr, který už se odebral k našemu Pánu, mi řekl, abych vůči vám byl upřímný."

Užasla. „Odkud o mě váš velmistr věděl?"

„Sledoval bedlivě výzkum vašeho manžela. To bylo už dávno před tím, než jsem přišel do opatství, ale vyprávěl mi o tom. On a váš manžel spolu při různých příležitostech mluvili. Velmistr byl zpovědníkem vašeho manžela."

Ta informace ji šokovala. „Lars se stýkal s templáři?"

„Templáři vlastně kontaktovali jeho. Můj velmistr vašeho manžela oslovil, ale jestli váš manžel věděl, že jde o templáře, nikdy to nedal najevo. Možná se bál, že kdyby o tom promluvil, tak by velmistr veškeré kontakty ukončil. Ale určitě to věděl."

„Váš velmistr musel být hodně zvídavý."

Obličej mladého muže se rozjasnil. „Byl to moudrý člověk, který se snažil konat dobro pro náš řád."

Vzpomněla si, jak před několika hodinami hájil Marka. „Můj syn usiloval o totéž?"

„Právě proto byl vybrán za senešala."

„Skutečnost, že je synem Larse Nelleho, při tom výběru nehrála žádnou roli?"

„O tom vám nemohu nic říct. Teprve před pár hodinami jsem se dozvěděl, co je vlastně senešal zač. Zde, v tomhle domě. Takže nevím."

„Vy o sobě navzájem nevíte vůbec nic?"

„Jen velmi málo a některé to trápí. Jiným ta anonymita naopak dělá dobře. Žijeme společně, těsně vedle sebe jako ve vězení. Přílišné důvěrnosti by mohly působit potíže. Tak nám v tom pravidla brání. Necháváme si všechno pro sebe, zachováváme mlčení, abychom dobře sloužili Bohu.“

„To zní náročně.“

„Sami jsme si takový život zvolili. Ovšem tohle dobrodružství…“ Zavrtěl hlavou. „Velmistr mi řekl, že poznám mnoho nových věcí. Měl pravdu.“

Stephanie se napila kávy. „Věřil, že se spolu my dva setkáme?“

„Poslal vám ten deník v naději, že přijedete. Poslal také dopis Ernstu Scovillovi, do něhož vložil několik stránek z deníku, které se týkaly vás. Doufal, že vás dva svede dohromady. Věděl, že Scoville vás neměl rád – dozvěděl se to od vašeho manžela. Ale uvědomoval si, že máte přístup ke skvělým zdrojům. A tak chtěl, abyste vy dva spolu se senešalem a mnou nalezli Velký odkaz.“

Připomněla si, co se tím míní. „Váš řád skutečně věří, že v příběhu Krista existují věci, o kterých svět neví?“

„Dosud jsem nedosáhl dostatečné úrovně vzdělání, abych na vaši otázku mohl odpovědět. Je zapotřebí mnoha desítek let služby, než se budu smět dozvědět, co řád skutečně ví. Ale smrt mi, alespoň podle toho, co jsem se až dosud naučil, připadá jako definitivní konec. Mnoho tisíc bratrů zemřelo na bojištích Svaté země. A ani jeden z nich nepovstal z mrtvých.“

„Katolická církev by to, co jsi právě řekl, nazvala kacířstvím.“

„Církev je instituce vytvořená člověkem a řízená člověkem. Cokoli z této instituce vzejde, je také dílem člověka.“

Rozhodla se položit mu přímočarou otázku. „Co se ode mě očekává, Geoffrey?“

„Že pomůžete svému synovi.“

„Jak?“

„Musí dokončit, co jeho otec začal. Raymond de Roquefort nesmí najít Velký odkaz. Velmistr byl v tomhle bodu velmi důrazný. Proto plánoval dopředu. Proto mě vycvičil.“

„Mark mě nenávidí.“

„Miluje vás.“

„Jak to víš?“

„Řekl mi to velmistr.“

„Nemohl to vědět.“

„Velmistr věděl všechno.“ Geoffrey sáhl do kapsy kalhot a vytáhl zapečetěnou obálku. „Řekl mi, abych vám to dal, až sám uznám za vhodné.“ Podal jí pomačkanou obálku a vstal od stolu. „Senešal a pan Malone odešli do kostela. Nechám vás o samotě.“

Ocenila to gesto. Netušila, jaké pocity může ta zpráva vzbudit, a tak čekala, až Geoffrey odejde do jídelny, teprve pak otevřela obálku.

Paní Nelleová, vy a já se neznáme, přesto cítím, jako bych o vás věděl mnohé – od Larse, který se mi svěřoval se vším, co trápilo jeho duši. Váš syn je jiný. Nechává si své trápení pro sebe, málokdy něco sdělí. Při několika málo příležitostech se mi podařilo cosi zjistit, ale jeho city nejsou tak zřetelné jako ty jeho otce. Možná zdědil tenhle povahový rys po vás? Ale nechci být neuctivý. V tento okamžik se určitě děje něco velmi vážného. Raymond de Roquefort je nebezpečný člověk. Pohání ho zaslepenost, která už během staletí způsobila našemu řádu mnoho zlého. Váš syn s ním bojoval o vůdcovství a prohrál. Mark bohužel postrádá rozhodnost nutnou pro dobojování svých zápasů. Zahájit je se zdá snadné, vést je dál ještě snazší, ale dotáhnout je do konce mu dělá potíže. Zápas s vámi. Zápas s Roquefortem. Zápas s vlastním svědomím. Všechny jsou nad jeho síly. Napadlo mě, že když se dáte dohromady, oběma by vám to mohlo prospět. Opakuji, neznám vás, ale věřím, že vám rozumím. Váš manžel je mrtvý a zanechal za sebou mnoho nedokončeného. Snad toto pátrání konečně zodpoví všechny vaše otázky. Nabízím vám tuto radu: Věřte svému synovi, zapomeňte na minulost, myslete jen na budoucnost. Může trvat dlouho, než dosáhnete míru. Můj řád je v celém křesťanstvu jedinečný. Naše víra je odlišná kvůli tomu, co objevili a předávali dál naši dávní bratři. Jsme kvůli tomu horší křesťané? Anebo lepší? Podle mého názoru ani to, ani ono. Najdete-li Velký odkaz, zodpoví to mnohé otázky, ale obávám se, že to také mnohé nové přinese. Bude na vás a na vašem synovi, abyste rozhodli, co je nejlepší, jestliže ten kritický moment přijde, a já doufám, že přijde, neboť vám oběma důvěřuji. Došlo k zmrtvýchvstání. Byla vám nabídnuta druhá šance. Využijte ten zázrak k dobrému, ale varuji

vás: Oprostěte se od předsudků, otevřete svou mysl a uvažujte co nejlogičtěji. Pouze tak uspějete. Kéž je Bůh s vámi.

Po tváři jí stékaly slzy. Byl to zvláštní pocit plakat. Něco takového se jí nepřihodilo od dětství. Byla velice vzdělaná a měla bohaté zkušenosti získané během dlouhých desetiletí práce ve zpravodajských službách. Řešila jednu obtížnou situaci za druhou a na jejích rozhodnutích nejednou závisel život ostatních. Ale teď jí to vůbec nepomohlo. Nějak se dostala mimo svět dobra a zla, správného a špatného, černého a bílého, a vstoupila do říše, ve které vypluly na povrch její nejniternější myšlenky. Tento velmistr, člověk, se kterým v životě nepromluvila ani slovo, jako by přesně chápal její bolest.

A měl pravdu.

Markův návrat byl zmrtvýchvstání. Nádherný zázrak, který otvíral netušené možnosti.

„Rozlítostnila vás ta slova?“

Vzhlédla. Ve dveřích stál Geoffrey. Otřela si slzy. „V jistém smyslu ano. Ale v jiném mi přinášejí štěstí.“

„Velmistr už byl takový. Znal radost i bolest. Ovšem v posledních dnech zažíval hlavně hodně bolesti.“

„Jak zemřel?“

„Před dvěma dny si ho vzala rakovina.“

„Chybí ti?“

„Byl jsem vychován osaměle, bez rodiny. Ujali se mě mniši a jeptišky a učili mě znát život. Byli na mě hodní, ale nikdo mě nikdy nemiloval. Je hrozně těžké vyrůstat bez rodičovské lásky.“

Zamrazilo ji u srdce.

„Velmistr mi projevoval velkou laskavost, snad i lásku, a především ve mě vložil svou důvěru.“

„V tom případě ho nesmíš zklamat.“

„Nezklamu.“

Ukázala na dopis. „Můžu si ho nechat?“

Geoffrey přikývl. „Já jsem byl jen doručovatel.“

Stephanie se už vzpamatovala. „Proč šli Mark a Cotton do kostela?

„Měl jsem dojem, že senešal chce s panem Malonem mluvit.“

Vstala z křesla. „Možná bychom i my…“

Na vchodové dveře někdo zaklepal. Stephanie strnula, když si povšimla nezajištěné zástrčky. Cotton a Mark by jednoduše vešli dovnitř. Geoffrey taky zpozorněl a v jeho ruce se objevila zbraň. Stephanie přistoupila ke dveřím a podívala se skleněnou výplní ven.

Z druhé strany se na ni dívala známá tvář.

Royce Claridon.

41

Roquefort zuřil. Před čtyřmi hodinami dostal informaci, že v noci, kdy zemřel velmistr, zaznamenal bezpečnostní systém v archivu ve 23:55 návštěvu. Senešal se uvnitř zdržel dvanáct minut, pak odešel se dvěma knihami. Podle elektronických identifikačních štítků připevněných ke každému svazku si odnesl kodex ze třináctého století, který sám dobře znal, a zprávu maršála, uloženou do archivu v druhé polovině devatenáctého století, kterou také četl.

Když před několika hodinami vyslýchal Royce Claridona, nedal najevo, že o šifře z deníku Larse Nelleho už ví odjinud. Ale psalo se o ní v maršálově zprávě a stálo tam dokonce i to, kde se našla – v kostele abbé Gélise v Coustause, nedaleko Rennes-le-Château. Dočetl se, že maršál mluvil s Gélisem krátce před tím, než byl kněz zavražděn, a že mu Gélis prozradil, že kryptogram našel ve svém kostele také Sunière. Když je porovnali, zjistili, že prý jsou totožné. Gélis šifru rozluštil a ukázal řešení maršálovi, ale ten ho do zprávy nezaznamenal a po Gélisově smrti nebylo nikdy nalezeno. Místní policie a maršál došli k podezření, že vrah něco hledal v Gélisově kufříku. Samozřejmě Gélisovo řešení. Ale byl vrahem Sunière? Těžko říci. Zločin nebyl nikdy vyřešen. Nicméně s ohledem na to, co Roquefort věděl, patřil kněz z Rennes na seznam všech podezřelých.

Teď je maršálova zpráva pryč. Což by nemuselo být až tak zlé, protože má deník Larse Nelleho, ve kterém je zakreslen Sunièrův kryptogram. Byl přece, jak hlásil maršál, stejný jako Gélisův. Bez maršálovy zprávy si to nemůže ověřit – ale z archivu určitě nezmizela bezdůvodně.

Před pěti minutami poslouchal pomocí mikrofonu připevněného na okenní parapet, jak se spolu baví Stephanie Nelleová a bratr Geoffrey, a dozvěděl se, že Mark Nelle a Cotton Malone odešli do kostela. Stephanie Nelleová si přečetla, co napsal zemřelý velmistr, a dokonce se u toho rozplakala. Jak dojemné! Velmistr myslel na všechno a celá tahle záležitost se rychle vymykala Roquefortově kontrole. Potřeboval přitáhnout otěže a zpomalit tempo. Takže

zatímco Royce Claridon se zabývá těmi dvěma, co zůstali v domě Larse Nelleho, on se půjde podívat po těch druhých dvou.

Štěnice, ještě stále připevněná na Maloneho pronajaté auto, prozradila, že Malone a Stephanie Nelleová se vrátili do Rennes z Avignonu ve velmi časných hodinách. Mark Nelle přijel určitě přímo z opatství, což nebylo překvapující.

Po tom, co Roquefort zažil minulé noci s tou ženou na mostě, usoudil, že Malone a Stephanie Nelleová už pro něj nejsou zajímaví, a proto dal svým mužům pokyn, aby je jen svázali provazem. Zabít americké agenty, jednoho činného a druhého ve výslužbě, by vyvolalo příliš velký rozruch. Jel do Avignonu, aby zjistil, jaké tajnosti skrývá palácový archiv, a zmocnit se Claridona, ne vyvolat pozornost amerických zpravodajských služeb. Splnil všechny tři úkoly a jako bonus se mu podařilo získat deník Larse Nelleho. Noční práce přinesla úspěch. Byl dokonce ochoten nechat i Marka Nelleho a Geoffreye, ať si jdou svou vlastní cestou, protože někde daleko od opatství by představovali mnohem menší hrozbu. Ovšem poté, co se dozvěděl o dvou chybějících knihách, musel tuhle strategii změnit.

„Jsme na místě," ozval se hlas ze sluchátka, které měl v uchu.

„Nic nedělejte, dokud vám neřeknu," zašeptal do mikrofonu na klopě.

Přivedl s sebou šest bratrů, ti se rozešli po vesnici a vmísili se do stále početnějšího davu nedělních návštěvníků. Den byl jasný, slunečný a typicky větrný. Zatímco údolí řeky Aude bylo teplé a poklidné, vrcholky kolem nepřetržitě přečesával vítr.

Pozvolna kráčel po hlavní třídě ke kostelu Maří Magdalény a vůbec se nesnažil svůj příchod maskovat.

Chtěl, aby Mark Nelle věděl, že je tu.

Mark stál u hrobu svého otce. Náhrobek byl v udržovaném stavu jako všechny ostatní hroby, protože na hřbitově měl zájem rozmáhající se turistický průmysl.

Prvních šest let po otcově smrti se Mark osobně staral o jeho hrob a přijížděl téměř každý víkend. Pečoval také o dům. Jeho otec byl mezi obyvateli Rennes oblíbený, protože se o vesnici staral s laskavostí a o Sunièrovu památku s úctou. To byl možná také důvod, proč jeho otec zahrnul do svých knih o Rennes tolik fikce.

Přikrášlená záhada byla strojem na peníze pro celý kraj a spisovatelé, kteří o tom tajemství pochybovali, nebyli vítáni. Protože o skutečném příběhu se vědělo jen málo, zbývala spousta prostoru pro fantazii. Otcově oblíbenosti napomohlo také to, že byl považován za člověka, který uvedl onen příběh do povědomí celého světa, i když Mark věděl, že otec vlastně vycházel z poměrně neznámé francouzské knihy od Gérarda de Sede, Le Tresor Maudit, která vyšla na konci šedesátých let dvacátého století. Mark považoval název té knihy – Zlořečený poklad – za výstižný, zvláště po náhlém otcově úmrtí. Otcovy práce četl poprvé jako teenager, ale teprve mnohem později, když si na univerzitě zdokonalil filozofii náboženství, mu otec prozradil, oč ve skutečnosti běží.

„Ústředním bodem křesťanství je zmrtvýchvstání těla. Tím dochází k naplnění příslibu Písma. Pokud by křesťané neměli být jednoho dne vzkříšeni, ztratila by jejich víra svou podstatu. Znamenalo by to, že evangelia jsou založena na lži – že pojednávají jen o pozemském životě, po němž nenásledoval žádný další. Právě kvůli zmrtvýchvstání stojí za to konat skutky pro Krista. Jiná náboženství kážou o tom, že člověk přijde po smrti do ráje. Ale jen křesťanství předkládá věřícím Boha, který sestoupil na zem mezi lidi, zemřel pro ně a poté vstal z mrtvých, aby vládl navěky.“

„Přemýšlej o tom,“ řekl mu jeho otec. „Křesťané se mezi sebou liší v názorech na spoustu různých věcí. Ale všichni se shodnou na vzkříšení. Je to univerzální motiv křesťanské víry. Ježíš kvůli nim vstal z mrtvých. Pokořil kvůli nim smrt. Kristus žije a usiluje o jejich spásu. Království nebeské čeká i na ně, neboť i oni budou vzkříšeni, aby žili navždy spolu se svým Pánem. Každou tragédii to hned staví do jiného světla – zmrtvýchvstání dává naději do budoucnosti.“

Pak se otec zeptal na něco, co Markovi od té doby navždy utkvělo v paměti.

„A co když to tak vůbec nebylo? Co když Kristus prostě zemřel, prach se obrátil v prach?“

Skutečně, co když?

„Pomysli na ty miliony, které byly ve jménu Krista povražděny. Jen během křížové výpravy proti albigenským bylo upáleno patnáct tisíc mužů, žen a dětí jenom proto, že odmítali učení o ukřižování.

Inkvizice umučila miliony dalších. Křížové výpravy do Svaté země stály stovky tisíc životů. Všechno pro takzvaného vzkříšeného Krista. Papeži po staletí užívali Kristovu oběť jako způsob, jak motivovat válečníky. Kdyby nebylo vzkříšení a příslibů posmrtného života, kolik těch mužů by šlo tak odhodlaně do boje na život a na smrt, co myslíš?“

Odpověď byla jednoduchá. Ani jeden.

Co když ke zmrtvýchvstání nikdy nedošlo?

Mark strávil pět let hledáním odpovědi na tuhle otázku uvnitř řádu, který pro svět zanikl před sedmi sty lety. A přesto z opatství neodcházel o nic moudřejší než předtím.

Co získal?

A ještě důležitější otázka – co ztratil?

Zahnal zmatek z mysli a znovu se soustředil na hrob svého otce. Nechal zhotovit desku a byl při tom, když ji jednoho bezútěšného květnového odpoledne ukládali na místo. Jeho otce našli týden předtím, oběšeného na mostu půl hodiny cesty jižně od Rennes. Mark byl doma v Toulouse, když mu zavolala policie. Pamatoval si otcovu tvář, když identifikoval tělo – popelavá pleť, široce otevřená ústa, mrtvé oči. Bál se, že ten groteskní výraz do smrti nezapomene.

Jeho matka se vrátila do Georgie hned po pohřbu. Během těch tří dnů, kdy byla ve Francii, toho spolu moc nenamluvili. Bylo mu dvacet sedm let, právě začal učit na univerzitě v Toulouse jako odborný asistent a byl jen velmi špatně připravený pro život. Ale nebyl si jistý, jestli teď, o jedenáct let později, je připraven lépe. Včera málem zabil Raymonda de Roquefort. Kam se podělo všechno, čemu ho učili? Kde byla disciplína, o které se domníval, že ji přijal? Roquefortova pochybení byla snadno pochopitelná – měl zvrácený smysl pro povinnost, a navíc jím zmítalo ego –, ale Marka zaskočilo, co se dělo s ním samotným. V průběhu tří dnů se ze senešala stal utečencem. Z bezpečí zmatek. Z cíle bloudění.

A kvůli čemu?

Cítil, jak ho pod bundou tíží zbraň. Znervózňovalo ho, že z ní čerpá tak dobrý pocit. To by se mu dřív stát nemohlo.

Odstoupil od hrobu svého otce a šel pomalu k místu posledního odpočinku Ernsta Scovilla. Znal toho samotářského Belgičana a měl

ho rád. Jeho učitel o něm zřejmě také věděl, protože minulý týden poslal Scovillovi dopis. Co řekl Roquefort včera o těch dvou zásilkách? Postaral jsem se o jednoho z adresátů. Tak nějak. Ale co ještě řekl? A brzy se postarám o toho druhého. Jeho matka je v nebezpečí. Všichni jsou v nebezpečí. Ale s tím nic nenadělají. Jít na policii? Nikdo by jim nevěřil. Opatství se těšilo všeobecné úctě a žádný bratr by o něm nic špatného neřekl. Všechno, co by policie našla, by byl poklidný klášter, oddaný službě Bohu. Řád si už dávno naplánoval, jak v případě potřeby uschovat všechno důležité, a žádný z mužů uvnitř opatství neselže.

Tím si byl Mark jistý.

Ne, musejí si pomoci sami.

Malone čekal v zahradě Kalvárií na Marka, až se vrátí ze hřbitova. Nechtěl ho vyrušovat při něčem tak osobním, protože plně chápal jeho rozjitřené city. Jemu samotnému bylo teprve deset let, když zemřel jeho otec, ale smutek, který tehdy pocítil, když si uvědomil, že už jej nikdy neuvidí, ho neopustil. Na rozdíl od Marka nemohl ani zajít k hrobu. Hrob jeho otce je na dně severního Atlantiku, v poškozeném vraku potopené ponorky. Jednou se pokusil zjistit něco víc o tom, co se stalo, ale celý incident podléhal úřednímu utajení.

Jeho otec miloval námořnictvo a Spojené státy – byl vlastencem, který dobrovolně položil život za svou zemi. Na to byl odjakživa hrdý. Mark Nelle měl štěstí. Prožil se svým otcem řadu let. Naučili se znát jeden druhého a sdíleli svůj život. Ale v mnoha směrech sdíleli Malone s Markem podobný osud. Oba jejich otcové byli oddaní své práci. Oba zemřeli. A kolem jejich smrti zůstalo mnoho neobjasněného.

Pozoroval, jak další turisté proudí do kostela a zase ven. Konečně uviděl Marka, jak vychází z vrat hřbitova za skupinou Japonců.

„Bylo to těžké," přiznal Mark, když k němu došel. „Chybí mi."

Malone se rozhodl pokračovat, kde skončili. „Ty a tvoje matka byste se měli usmířit."

„Je mezi námi hodně zlé krve, a když jsem viděl jeho hrob, jen se to oživilo."

„Má dobré srdce – sice pod tvrdou skořápkou, ale má."

Mark se usmál. „Vypadá to, že ji znáte dobře.“

„Mám s ní jisté zkušenosti.“

„A teď se radši zabývejme velmistrem.“

„Vy dva se umíte vytáčet velmi dobře.“

Mark se opět usmál. „To se přenáší s geny.“

Malone se podíval na hodinky. „Je jedenáct třicet, musím vyrazit. Chci navštívit Cassiopeiu Vittovou před soumrakem.“

„Nakreslím vám mapu. Autem to odtud není daleko.“

Odešli ze zahrady Kalvárie a zabočili na hlavní ulici. O třicet metrů dál Malone uviděl vysokého, nevlídně vypadajícího člověka s rukama nacpanýma v kapsách kožené bundy, jak si to míří rovnou do kostela.

Popadl Marka za rameno. „Máme společnost.“

Mark se podíval stejným směrem a poznal Roqueforta.

Malone rychle zhodnotil jejich možnosti, protože zahlédl tři další nakrátko ostříhané muže. Dva stáli před vilou Betánií. Další zablokoval uličku, která vedla k parkovišti.

„Máš nějaký návrh?“ zeptal se Malone.

Mark vykročil ke kostelu. „Pojďte za mnou.“

Stephanie otevřela dveře a Royce Claridon vstoupil dovnitř. „Kde jste se tu vzal?“ zeptala se a pokynula Geoffreymu, aby sklonil zbraň.

„Odvedli mě včera z paláce a přivezli sem. Drželi mě v bytě o dvě ulice dál, ale před pár minutami se mi podařilo utéct.“

„Kolik bratrů je ve vesnici?“ zeptal se Geoffrey Claridona.

„Kdo jste?“

„Jmenuje se Geoffrey,“ řekla Stephanie a doufala, že mu tím naznačí, aby Claridonovi nic víc neříkal.

„Kolik bratrů tady je?“ opakoval otázku Geoffrey.

„Čtyři.“

Stephanie přistoupila ke kuchyňskému oknu a vyhlédla ven na ulici. Nikde nikdo. Ale dělala si starosti o Marka a Maloneho. „Kde jsou?“

„Nevím. Slyšel jsem, jak říkají, že jste v Larsově domě, tak jsem šel rovnou sem.“

To ji dvakrát nepotěšilo. „Nemohli jsme vám včera v noci pomoct. Neměli jsme ponětí, kam vás odvezli. Omráčili nás a svázali, když jsme se pokoušeli chytit Roqueforta a tu ženskou. A když jsme se probrali, všichni byli pryč.“

Francouz pozvedl dlaně. „To je v pořádku, madam. Chápu. Nemohli jste nic dělat.“

„Je tu Roquefort?“ zeptal se Geoffrey.

„Kdo?“

„Velmistr. Je tu?“

„Nepadla žádná jména.“ Claridon se obrátil na ni. „Ale slyšel jsem je, jak říkali, že Mark je naživu. Je to pravda?“

Přikývla. „On a Cotton šli do kostela, ale měli by se brzy vrátit.“

„Zázrak. Myslel jsem si, že je mrtvý.“

„Oba jsem si to mysleli. Já i vy.“

Claridon se rozhlédl kolem. „Nebyl jsem uvnitř tohohle domu pěknou dobu. Lars a já jsme tu trávívali hodně času.“

Nabídla mu místo u stolu. Geoffrey se usadil vedle okna a v jeho jinak klidném chování náhle postřehla napětí.

„Co se s vámi dělo?“ zeptala se Claridona.

„Až do dnešního rána jsem byl spoutaný. Rozvázali mě, abych si mohl odskočit na záchod. Vylezl jsem z okna a přišel rovnou sem. Určitě mě budou hledat, ale neměl jsem kam jinam jít. Dostat se z téhle vesnice je docela těžké, protože sem vede jediná cesta.“ Claridon se zavrtěl na židli. „Mohl bych vás požádat o trochu vody?“

Vstala a přinesla mu sklenici vody z kohoutku. Claridon ji vyprázdnil na jeden ráz. Natočila mu další.

„Bál jsem se jich,“ přiznal.

„Co chtěli?“ zeptala se.

„Hledají svůj Velký odkaz – ten, co hledal i Lars.“

„A co jste jim řekl?“ zeptal se Geoffrey s náznakem opovržení v hlasu.

„Neřekl jsem jim nic, ale moc se nevyptávali. Chtěli mě vyslýchat později, až prý udělají ještě něco. Ale neřekli co.“ Claridon se na ni upřeně zadíval. „Nevíte, co chtěli po vás?“

„Mají Larsův deník, knihu z aukce a litografii obrazu. Co víc mohli chtít?“

„Myslím, že chtějí Marka.“

Ta slova Geoffreyho viditelně zarazila.

„Proč?“ chtěla vědět.

„Nemám tušení, madam. Ale sám sebe se ptám, jestli tohle všechno stojí za to krveprolití.“

„Bratři umírali téměř devět set let za to, čemu věřili,“ řekl Geoffrey. „Tihle nejsou jiní.“

„Mluvíte, jako byste sám byl jeden z řádu.“

„Jen cituji historii.“

Claridon vypil vodu. „Lars Nelle a já jsme studovali řád mnoho let. O historii, o které mluvíte, jsem toho přečetl hodně.“

„Co jste četl?“ zeptal se Geoffrey s rozhořčením v hlase. „Knihy napsané lidmi, kteří nic nevěděli. Psali o kacířích a modlosluţebnictví, o vzájemném líbání na ústa, o sodomii a o zapírání Ježíše Krista. Ani slovo z toho není pravda. Všechno to jsou lži, které měly posloužit ke zničení řádu a zabavení jeho majetku.“

„Teď opravdu mluvíte jako templář.“

„Mluvím jako člověk, kterému záleží na spravedlnosti.“

„Není to templářské?“

„Neměli by takoví být všichni lidé?“

Stephanie se usmála. Geoffrey byl pohotový.

Malone následoval Marka zpátky do kostela Maří Magdalény. Protlačili se mezi turisty centrální uličkou, kolem devíti řad lavic a klekátek k oltáři. Tam Mark zahnul doprava a vstoupil otevřenými dveřmi do malého předpokoje. Uvnitř stáli tři návštěvníci s fotoaparáty.

„Omluvili byste nás?“ požádal je Mark anglicky. „Jsem z muzea a potřebujeme na pár minut tuhle místnost.“

Prohlásil to tak autoritativně, že všichni poslechli. Mark za nimi jemně zavřel dveře. Malone se rozhlédl. Díky oknu s barevnými tabulkami bylo v místnosti dostatek světla. Jednu stěnu zabírala řada prázdných skříní. Tři další byly obložené dřevem. Jinak tu nebyl žádný nábytek.

„Tohle bývala sakristie,“ řekl Mark.

Roquefort je mohl dostihnout každým okamžikem, a tak Malone naléhal: „Co máš za lubem?“

Mark přistoupil ke skříni a špičkami prstů pátral v její horní polici. „Jak jsem vám řekl, když Sunière budoval zahradu Kalvárii, vystavěl tam umělou jeskyni. On a jeho milenka chodívali dolů do údolí a sbírali na ni kameny.“ Dál něco hledal. „Vracívali se s bedýnkami plnými kamení. Tadyhle to je.“

Stáhl ruku zpátky, opřel se vší silou o skříň, ta se otevřela a za ní se objevila místnost bez oken. „Tohle byla Sunièrova skrýš, sem schovával všechno, co přinesl s těmi kameny. Věděl o ní málokdo. Sunière ji vybudoval během přestavby kostela. Podle plánů téhle budovy z doby před rokem 1891 tu byla běžně přístupná místnost.“

Mark vytáhl zpod bundy automatickou pistoli. „Počkáme tady a uvidíme, co se bude dít.“

„Ví o téhle místnosti Roquefort?“

„To se brzy dozvíme.“

42

Roquefort se zastavil před kostelem. Zvláštní že ti dva utekli dovnitř. Ale nevadí. O Marka Nelleho se postará osobně. Jeho trpělivost je u konce. Než odešel z opatství, projednal situaci se svými důstojníky. Nebude opakovat chyby předchozího velmistra. Jeho vláda bude mít jisté zdání demokracie. Naštěstí včerejší útěk a dvojí střelba stmelily bratrstvo dohromady. Všichni souhlasili, že se bývalý senešal a jeho společník musejí vrátit, aby byli potrestáni.

A Roquefort byl odhodlán přivést je zpět.

Obhlédl ulici.

Lidí přibývalo. Teplý den vylákal turistické výpravy. Obrátil se na bratra, který stál vedle něj. „Jdi dovnitř a prozkoumej situaci."

Muž přikývl a odešel.

Roquefort věděl, jak to v kostele vypadá. Jenom jedna cesta dovnitř a ven. Okna nelze otevřít, takže by museli jedno vyrazit, kdyby jím chtěli utéci. Nikde neviděl žádného policistu, což bylo pro Rennes normální. Málokdy se tu něco odehrálo, jen se tu rozhazovaly peníze. Ta komercionalizace ho znechucovala. Kdyby bylo na něm, zarazil by veškeré návštěvy v opatství. Bylo mu jasné, že biskupovi by se to moc nezamlouvalo, ale stejně už se rozhodl, že omezí přístup jen na pár hodin o sobotách, s odvoláním na potřebu větší samoty pro bratry. Tomu biskup porozumí. Roquefort zamýšlel obnovit mnohé ze starých zvyků a postupů, od kterých se už dávno upustilo, rituály, které kdysi vyčlenily templáře mezi ostatními náboženskými řády. A proto bude potřebovat, aby vrata opatství byla uzavřena mnohem častěji než teď.

Bratr, kterého poslal do kostela, vyšel ven a zamířil k němu.

„Nejsou tam," oznámil.

„Cože?"

„Prohlédl jsem hlavní loď, sakristii, zpovědnice. Uvnitř nejsou."

To nechtěl slyšet. „Není tam jiný východ."

„Nejsou tam, velmistře." Zadíval se na kostel a zamyslel se. A najednou mu bylo všechno jasné. „Pojď," přikázal. „Vím přesně, kde jsou."

Stephanie naslouchala Royci Claridonovi, ne jako manželka a matka naslouchá zprávě důležité pro její rodinu, ale jako hlava tajné vládní agentury, která se rutinně pohybuje ve špionáži a kontrašpionáži. Něco jí tu nesedělo. Připadalo jí podezřelé, že se tu Claridon tak náhle objevil. Věděla o Raymondu de Roquefortovi málo, ale stačilo to, aby si uvědomila, že buď Claridonovi dovolil utéct, nebo – v horším případě – se ten vychrtlý ježatý mužík sedící proti ní s nepřítelem dohodl. Ať tak či onak, musí si dávat pozor na to, co mu řekne. Také Geoffrey zřejmě něco vycítil, protože na většinu Francouzových otázek odpovídal velice opatrně. Claridon byl až příliš zvědavý na člověka, který právě přežil situaci na hranici života a smrti.

„Byla ta žena, co se minulou noc objevila v paláci, Cassiopeia Vittová, tím, koho zmínili v dopisu Ernestu Scovillovi jako inženýrka?“ zeptala se.

„Asi ano. Je to bestie.“

„Možná že nás všechny zachránila.“

„Jak? Jen se nám pletla pod nohy, stejně jako Larsovi.“

„Jste teď naživu díky tomu, že se do toho zapletla.“

„Ne, madam. Jsem naživu, protože chtějí informace.“

„Nejde mi do hlavy, kde jste se tu vzal,“ prohodil Geoffrey od okna. „Utéci Roquefortovi není lehké.“

„Jak to víte?“

„Mluvili o vás a o Markovi. Pokud tomu správně rozumím, došlo ke střelbě. Byli zraněni bratři. Zlobí se na vás.“

„Zmínili se o tom, že se nás pokusili zabít?“

Uběhla chvilka nepříjemného ticha.

„Royci,“ řekla Stephanie, „o co přesně jim jde?“

„Já jenom vím, že jim v archivu chybí dvě knihy. O tom se zmínili.“

„Před chvilkou jste tvrdil, že nemáte ani zdání, proč pronásledují syna paní Nelleové.“ Z Geoffreyova hlasu znělo podezření.

„Taky že nemám. Ale vím, že chtějí ty dvě chybějící knihy.“

Stephanie letmo pohlédla na Geoffreyho, ale nic z jeho výrazu nevyčetla. Jestli s Markem odnesli ty knihy, které Roquefort hledá, nedával to na sobě znát.

„Včera,“ pokračoval Claridon, „jste mi ukázala Larsův deník a knihu…“

„Teď je má Roquefort.“

„Ne. Včera v noci mu je ukradla Cassiopeia Vittová.“

Další nová informace. Claridon toho věděl podezřele moc.

„Takže Roquefort ji potřebuje najít,“ usoudila Stephanie rozhodně. „Stejně jako my.“

„Zdá se, že jedna z těch knih, které Mark vzal v jejich archivu, obsahuje kryptogram. Roquefort ji chce zpátky.“

„A to všechno jste jen náhodou potají vyslechl, když se o tom bavili?“

Claridon přikývl. „Oui. Mysleli si, že spím, ale já jsem poslouchal. Jeden z templářských maršálů v Sunièrově době, ten kryptogram objevil a zapsal ho do té knihy.“

„My žádné knihy nemáme,“ řekl Geoffrey.

„Cože?“ Claridonův obličej byl plný údivu.

„Žádné nemáme. Opustili jsme opatství ve velkém spěchu a nevzali jsme s sebou nic.“

Claridon vyskočil. „Jste lhář.“

„Troufalá slova. Můžete svoje tvrzení dokázat?“

„Jste člen řádu. Bojovník Kristův. Templář. Vaše přísaha by vás měla dostatečně odradit od lhaní.“

„A odrazuje něco vás?“ zeptal se Geoffrey.

„Já nelžu. Prošel jsem si krušnými časy. Pět let jsem se ukrýval v ústavu, abych unikl templářskému uvěznění. Víte, co mi zamýšleli udělat? Namastit mi nohy a držet je nad košem s rozpáleným uhlím. Úplně mi je uškvařit.“

„Nemáme žádné knihy. Roquefort se žene za chimérou.“

„To není pravda. Během vašeho útěku byli zraněni dva muži a oba tvrdili, že Mark měl batoh.“ Stephanie zpozorněla. „A jak to, že to víte?“ zeptal se Geoffrey.

Roquefort vstoupil do kostela spolu s bratrem, který tam byl předtím. Prošel hlavní lodí a vstoupil do sakristie. Musel před Markem Nellem smeknout. Málokdo věděl o tajné místnosti v kostele. Nebyla součástí žádné prohlídkové trasy, o její existenci mohli mít tušení snad jen nejlepší znalci Rennes. Připadalo mu

zvláštní, že tuhle Sunièrovu přístavbu k budově kostela ještě nikdo pořádně neprozkoumal – tajné místnosti přece vždycky umocní každou záhadu –, ale kolem tohoto místa je i bez toho záhad dost.

„Když jsi předtím přišel, byl vchod do téhle místnosti otevřený?“

Bratr zavrtěl hlavou. „Zavřený, velmistře.“

Roquefort zavřel dveře. „Nepouštěj nikoho dovnitř.“

Přistoupil ke skříni a vytáhl pistoli. Nikdy v tajné místnosti za skříní nebyl, ale četl dost zpráv od předcházejících maršálů, kteří prozkoumali Rennes, aby věděl, že existuje. Pokud se dobře pamatoval, otvírací mechanismus by měl být v pravém horním rohu skříně.

Sáhl tam a nahmatal kovovou páčku.

Věděl, že jakmile za ni zatáhne, dva muži uvnitř budou v pohotovosti, a musel předpokládat, že jsou ozbrojeni. Malone se o sebe určitě umí postarat a Mark Nelle už dokázal, že ho není radno podcenit.

„Připrav se,“ řekl Roquefort druhému muži.

Bratr vytáhl automat s krátkou hlavní a zamířil na skříň. Roquefort zatáhl za páčku a rychle ustoupil s namířenou zbraní. Oba čekali, co bude dál.

Skříň se pootevřela.

Postoupil hodně doprava a rozkopl ji dokořán.

Tajná místnost byla prázdná.

Malone stál těsně vedle Marka uvnitř zpovědnice. Skrývali se v tajné místnosti pár minut a vyhlíželi ven do sakristie malou špehýrkou, šikovně umístěnou ve skříni. Mark sledoval, jak jeden z bratrů vstoupil do sakristie, a když zjistil, že místnost je prázdná, zase odešel. Počkali ještě chvilku, pak opatrně vyšli ven a dívali se, jak bratr vychází z kostela. Protože uvnitř neviděli žádného dalšího, rychle přeběhli ke zpovědnici a schovali se v ní, právě když se Roquefort s bratrem vrátili.

Mark správně předpokládal, že Roquefort bude o tajné místnosti vědět, ale že se o to tajemství s nikým nepodělí, pokud to nebude nezbytně nutné. Když viděli, že stojí venku a že poslal bratra dovnitř na výzvědy, rychle změnili úkryt, protože jim bylo jasné, že jakmile

se zvěd vrátí a oznámí, že tam nejsou, Roquefort okamžitě uhádne, kde se skrývají. A do kostela a ven vedla jen jedna cesta.

„Poznej svého nepřítele a poznáš sám sebe," zašeptal Mark, když Roquefort s bratrem vešli do sakristie.

Malone se usmál. „Moudré pravidlo."

Dveře do sakristie se zavřely.

„Dáme jim pár vteřin, pak vyrazíme," řekl Mark.

„Venku mohou být další muži."

„Nepochybně tam jsou. Ale riskneme to. Mám devět nábojů."

„Střílet budeme, jen když to jinak nepůjde."

Dveře do sakristie zůstávaly zavřené.

„Jdeme," řekl Malone.

Vykročili ze zpovědnice, zahnuli doprava a namířili si to k východu.

Stephanie se pomalu zvedla, přistoupila k Goffreymu a naprosto klidně mu vzala pistoli z ruky. Pak se otočila, odjistila ji, přešla ke Claridonovi a přitiskla mu hlaveň k hlavě. „Ty parchante zákeřná. Ty ses přidal k nim."

Claridonovy oči se rozšířily. „Ne, madam. Přísahám, že ne."

„Rozepni mu košili," řekla Stephanie Geoffreymu.

Geoffrey Claridonovi prudkým trhnutím rozhalil košili a odkryl mikrofon, připevněný na hubený hrudník.

„Pojďte sem! Rychle! Potřebuju pomoc!" zaječel Claridon.

Geoffrey se rozmáchl pěstí, praštil Claridona do brady a složil ho na podlahu. Stephanie se s pistolí v ruce otočila a zahlédla oknem krátce ostříhaného muže, jak utíká ke vchodovým dveřím.

Kopnutí a dveře se rozlétly.

Geoffrey byl připravený.

Postavil se vlevo od vchodu, a jakmile muž vpadl dovnitř, obratně si ho otočil. Stephanie zahlédla v ruce nakrátko ostříhaného muže s pistolí, ale Geoffrey mu hbitě strhl hlaveň a odkopl ho na zeď. Než muž stačil zareagovat, Geoffrey ho kopl do žaludku. Muž vyhekl a bez dechu se zhroutil na zem a Geoffrey ho uzemnil úderem do páteře.

„To vás učí v opatství?" zeptala se Stephanie, na kterou to udělalo dojem.

„A spoustu dalších věcí.“

„Pojďme odsud.“

„Vydržte vteřinku.“

Geoffrey zamířil z kuchyně zpátky do ložnice a vrátil se s Markovým batohem. „Claridon měl pravdu. Máme ty knihy a já bez nich nemohu odejít.“

Stephanie si všimla sluchátka v uchu muže, kterého Geoffrey přemohl. „Poslouchal Claridona a určitě je ve spojení s dalšími.“

„Roquefort je zde,“ prohlásil Geoffrey s přesvědčením.

Popadla z kuchyňského stolu telefon. „Potřebujeme najít Marka a Cottona.“

Geoffrey popošel k otevřeným vstupním dveřím a opatrně vykoukl oběma směry. „Čekal bych, že se sem okamžitě přihrnou další bratři.“

Došla k němu. „Třeba jsou všichni u kostela.“ Půjdeme tam podél venkovní zdi přes parkoviště, abychom se vyhnuli hlavní ulici.“ Vrátila mu pistoli. „Kryj mi záda.“

Usmál se. „S radostí, madam.“

* * *

Roquefort zíral do prázdné tajné místnosti. Kde jsou? Uvnitř kostela prostě není žádné jiné místo, kde by se mohli ukrýt.

Přibouchl dveře skříně zpátky.

Druhý bratr určitě zahlédl zmatek, který mu přeletěl přes obličej, když zjistili, že úkryt je prázdný. Roquefort rychle nasadil neutrální výraz.

„Kde jsou, velmistře?“ zeptal se bratr.

Zvažoval svou odpověď. Přistoupil k oknu a zadíval se ven jedním z čirých sklíček. Zahrada Kalvárie byla stále plná návštěvníků. Vtom uviděl Marka Nelleho a Cottona Maloneho; vběhli do zahrady a zahnuli ke hřbitovu.

„Jsou venku,“ řekl Roquefort stroze a zamířil ke dveřím sakristie.

Mark se domníval, že úskok s tajnou místností jim dopřeje dost času na útěk. Doufal, že Roquefort s sebou přivedl jen malou skupinu. Ale venku čekali další tři bratři – jeden stál na hlavní ulici,

druhý blokoval uličku k parkovišti a poslední hlídkoval vedle vily Betánie, aby jim odřízl únikovou cestu přes sad. Jen hřbitov Roquefort nepovažoval za riziko, protože z druhé strany spadal za zdí půlkilometrový sráz.

A přesně tam Mark zamířil.

Teď děkoval nebesům za mnohé noční výzkumné výpravy, které sem se svým otcem kdysi podnikli. Místním se nelíbilo, když někdo navštěvoval hřbitov po setmění, ale podle Larse to byla nejlepší doba. A tak sem mnohokrát zavítali, hledali vodítka a pokoušeli najít smysl Sunièrova navenek nevysvětlitelného chování. Občas je při pátrání někdo vyrušil, a tak se vytratili jinudy než bránou ozdobenou lebkou a zkříženými kostmi.

Teď ta úniková cesta přijde vhod.

„Bojím se zeptat, jak se odtud dostaneme," poznamenal Malone.

„Je to nebezpečné, ale teď alespoň svítí slunce. Dřív jsem tamtudy vždycky chodil v noci."

Mark zahnul vpravo a seběhl po kamenných schodech do nižší části hřbitova. Kolem se procházelo asi padesát lidí a prohlíželi si náhrobky. Za hřbitovní zdí bylo modré nebe bez mráčku a vítr kvílel jako sklíčená duše. Jasné dny byly v Rennes vždy větrné, ale na hřbitově skoro nefoukalo, protože kostel a fara jej chránily před nejsilnějšími poryvy, přicházejícími z jihu a západu.

Mark spěchal k náhrobnímu kameni, který stál vedle východní zdi, pod baldachýnem jilmů, které zdobily zemi dlouhými stíny. Všiml si, že skupiny návštěvníků bloumají hlavně po horní části, kde byl hrob Sunièrovy milenky. Vyskočil na náhrobek a vylezl na zeď.

„Pojďte za mnou," vybídl Maloneho, pak seskočil na druhou stranu, jednou se překulil a zvedl se, setřásaje písek.

Malone ho následoval a seskočil z dva a půl metru vysoké zdi dolů na úzkou cestu.

Stáli u úpatí zdi, na kamenité pěšině, která byla asi metr široká. Za ní prudce spadal dolů příkrý sráz; rostly na něm pokřivené buky a borovice bičované větrem, s pokroucenými a propletenými větvemi a s kořeny zachycenými v puklinách skály.

Mark ukázal doleva. „Tímhle směrem pěšina brzy končí, hned za zámkem, není kam jít.“ Otočil se. „Takže musíme tudy. Tahle cesta nás dovede až na parkoviště.“

„Tady jsme v závětří, ale až zahneme za roh…“ Malone ukázal dopředu. „Umím si představit, jak tam bude foukat.“

„Hotový hurikán. Ale nemáme na vybranou.“

43

Roquefort vzal s sebou na hřbitov jednoho bratra, zbylí tři čekali venku. Mark Nelle se zachoval chytře, když použil tajnou místnost pro odlákání pozornosti. Nejspíš zůstali uvnitř jen tak dlouho, než jeho zvěd odešel z kostela. A pak se ukrývali ve zpovědnici, dokud za sebou nezavřel dveře sakristie.

Na hřbitově se Roquefort zastavil a pozorně se rozhlížel po hrobech, ale svou kořist nikde neviděl. Řekl bratrovi, aby šel hledat vlevo, a sám zamířil napravo, kde narazil na hrob Ernsta Scovilla.

Před čtyřmi měsíci, když se poprvé dozvěděl o velmistrově zájmu o Scovilla, poslal jednoho bratra, aby sledoval Belgičanovy aktivity. Díky odposlouchávacímu zařízení v Scovillově telefonu se dozvěděl o Stephanii Nelleové, o jejích plánech navštívit Dánsko a pak Francii a o jejím úmyslu získat tu knihu. Jenže pak vyšlo najevo, že Scoville nemá vdovu po Larsi Nellem rád a že jí sotva pomůže, spíš bude chtít překazit její snahu. Tenhle problém vyřešilo auto, řítící se velkou rychlostí po svahu v Rennes. Scoville se Roquefortovi nehodil do hry. Stephanie Nelleová ano, a tak se jí nic nesmělo plést pod nohy. Roquefort se Scovilla zbavil vlastnoručně a nikomu v opatství nic neřekl, protože by se mu obtížně vysvětlovalo, proč bylo nutné uchýlit se k chladnokrevné vraždě.

Bratr se vrátil z druhé části hřbitova a hlásil: „Nic.“

Kam mohli jít?

Zastavil se pohledem u žlutavě šedé zdi, která obíhala hřbitov. Došel k místu, kde sahala jen do výšky prsou. Rennes sedělo na vrcholu kopce, jehož svahy byly ze tří stran příkré jako stěny pyramidy. Objekty v údolí pod ním se ztrácely v šedavém oparu a vypadaly jako nějaký vzdálený liliputánský svět, silnice a města připomínaly drobné obrázky v atlase. Vítr zpoza zdi ovanul Roquefortovi tvář a vysušil oči. Vzepřel se na rukou a naklonil se přes zeď. Podíval se vpravo. Skalnatý výčnělek byl prázdný. Pak se podíval vlevo a zahlédl Cottona Maloneho, jak zahýbá podél zdi na západ.

Ohlédl se po bratrovi.

„Jsou na svahu a míří k věži Magdala. Zastavte je. Já jdu na vyhlídkový ochoz.“

Stephanie šla vpředu, když s Geoffreym odcházeli z domu. Slunná ulička vedla podél západní zdi na sever na parkoviště a dál do Sunièrova areálu. Geoffrey byl ve střehu, a přestože mu mohlo být sotva třicet, počínal si překvapivě suverénně.

V téhle části města bylo jen pár domů. Tu a tam rostly ve skupinkách borovice a jedle.

Stephanii něco hvízdlo kolem ucha a odštíplo pískovec z domu hned před ní. Otočila se a uviděla nakrátko ostříhaného muže, který na ně zaútočil v Larsově domě, jak asi padesát metrů za nimi znovu míří a chystá se vystřelit. Ukryla se za auto zaparkované za jedním z domů. Geoffrey zalehl na zem, překulil se na záda a pak vypálil mezi svýma nataženýma nohama. Výstřel skoro zanikl v kvílení větru. Střela našla svůj cíl a muž vykřikl bolestí, chytil se za stehno a upadl.

„Dobrá rána,“ uznala Stephanie.

„Nemohl jsem ho zabít. Dal jsem slovo.“

Zvedli se a spěchali dál.

Malone následoval Marka. Skalnatá pěšinka na úbočí, lemovaná trsy hnědé trávy, se zúžila a vítr zesílil, nebezpečně se do nich opíral a jeho monotónní hukot přehlušil všechny ostatní zvuky.

Byli na západní straně města. Tady už na rozdíl od severního svahu nerostly žádné křoviny, nebylo tu nic než holá skála, do které se opíralo slunce, tu a tam s barevnými ostrůvky mechu a vřesu.

Šest metrů nad nimi se táhl vyhlídkový ochoz, po kterém Malone běžel předminulou noc, když honil Cassiopeiu Vittovou. Před nimi se vypínala věž Magdala a on nahoře viděl lidi, jak shlížejí do hlubokého údolí. Sám nebyl výhledem nijak nadšený. Z výšek se mu točila hlava jako po alkoholu – ale nikdy to radši nezmínil před vládním psychologem, který čas od času posuzoval jeho schopnost setrvat ve službě. Odvážil se pohlédnout dolů. Kamenitý svah s roztroušenými keříky vřesu, pak úzká římsa a pod ní nejspíš ještě delší a prudší sráz.

Mark byl tři metry před ním. Najednou se ohlédl, zastavil se, pozvedl pistoli a zamířil jeho směrem.

„Copak – něčím jsem tě naštval?“ křikl Malone.

Vítr udeřil do Markovy paže a zatřásl zbraní. Mark si pomohl druhou rukou, aby pistoli ustálil. Malone zahlédl zlostný záblesk v jeho očích, otočil se a spatřil, jak se k nim blíží jeden z nakrátko ostříhaných mužů.

„Už ani krok, bratře," zahulákal Mark do větru.

Muž držel Glock 17, zbraň podobnou té, kterou svíral v ruce Mark.

„Jestli zamíříš, zastřelím tě," řekl jasně Mark.

Mužova paže se zastavila uprostřed pohybu.

Malonemu se nelíbilo, v jak prekérní situaci se ocitl, a přitiskl se zády ke skále.

„Tohle není tvůj boj, bratře. Chápu, že děláš, co ti velmistr nařídil. Ale kdybych tě zasáhl, třeba jen do nohy, přepadneš přes sráz. Stojí to za to?"

„Musím se řídit pokyny velmistra."

„Vede tě do zkázy. Uvažoval jsi někdy nad tím, co děláš?"

„To není moje starost."

„Ale zachránit si život je," opáčil Mark.

„Zastřelil bys mě, senešale?"

„O tom nepochybuj."

„Je to, co hledáš, natolik důležité, že bys kvůli tomu ublížil jinému křesťanovi?"

Malone sledoval, jak Mark tu otázku zvažuje – a byl by rád věděl, jestli by skutečně dokázal udělat to, co říká. I on sám několikrát stál před podobným rozhodnutím. Zastřelit někoho není nikdy snadné. Ale občas to prostě jinak nejde.

„Ne, bratře, nestojí to za lidský život." Mark sklonil pistoli.

Malone koutkem oka zahlédl pohyb. Obrátil se a uviděl, že ten druhý chce využít senešalova ústupku. Glock se začal zvedat a mužova druhá ruka se vyšvihla vzhůru, aby si ruku se zbraní podepřel a měl jistější mušku.

Ale nevystřelil.

Ozvalo se třesknutí tlumené větrem, muže zasáhla do prsou kulka a odhodila ho dozadu. Těžko říct, jestli měl neprůstřelnou vestu – ale na tom stejně nezáleželo. Výstřel ho vychýlil z rovnováhy a jeho statná postava se zakymácela. Malone k němu skočil, aby se pokusil

zabránit pádu, postřehl, že muž má v očích úplně klidný pohled. Připomnělo mu to toho muže v červené bundě na vrcholku Okrouhlé věže. Chyběly mu jen dva kroky, aby muže zachytil, ale vítr smetl bratra ze srázu a jeho tělo se kutálelo dolů jako poleno.

Zaslechl seshora výkřik. Některý z návštěvníků na vyhlídce patrně zahlédl, co se stalo. Malone pozoroval, jak tělo padá dál, až se zachytilo na výstupku daleko dole.

Obrátil se k Markovi, který stále držel namířenou zbraň.

„Jsi v pořádku?“

Mark spustil zbraň. „Ne tak docela. Ale musíme jít.“

Souhlasil.

Otočili se a rozběhli se dál po kamenité pěšině.

Roquefort utíkal po schodech, které vedly nahoru na vyhlídkový ochoz. Slyšel vykřiknout nějakou ženu a viděl, jak se lidé vzrušeně shlukují u zídky. Přistoupil k nim a zeptal se: „Co se stalo?“

„Nějaký člověk spadl ze svahu a skutálel se dolů.“

Probojoval si lokty cestu až k zídce. Byla téměř metr široká, takže se nedalo dohlédnout k patě vnější zdi.

„Kam spadl?“ zeptal se.

„Tamhle,“ řekl jeden muž a ukázal dolů.

Roquefort sledoval směr jeho nataženého prstu a uviděl postavu v tmavé bundě a světlých kalhotách ležící bez pohybu daleko dole na příkrém svahu. Věděl, kdo to je. Sakra. Vzepřel se dlaněmi o hrubý kámen, vytáhl se na zídku a lehl si na břicho.

Podíval se doleva a uviděl Marka Nelleho a Cottona Maloneho, jak běží směrem k parkovišti.

Seskočil zpátky a vracel se ke schodišti.

Stiskl tlačítko na vysílačce, kterou měl připevněnou k opasku, a zašeptal do mikrofonu na klopě: „Jdou vaším směrem. Zastavte je.“

Stephanie zaslechla výstřel. Zdálo se, že třesknutí přišlo z druhé strany zdi. Ale to nedávalo smysl. Co by tam kdo dělal? Byli s Geoffreym nějakých třicet metrů od parkoviště – které, jak si všimla, bylo plné vozidel, včetně čtyř autobusů, zaparkovaných blízko kamenné vodárenské věže.

Zpomalili. Geoffrey ukryl zbraň za opasek a opatrně pokračovali dál.

„Tamhle,“ zašeptal.

Stephanie uviděla toho muže také. Stál na druhém konci parkoviště a blokoval uličku ke kostelu. Otočila se a uviděla dalšího nakrátko ostříhaného muže přicházet postranní uličkou za nimi.

Pak zahlédla Marka a Maloneho, jak běží podél vnější strany zdi a pak přeskakují kamennou zídku vysokou asi ke kolenům.

Rychle k nim doběhla a zeptala se: „Kde jste byli?“

„Šli jsme se projít,“ opáčil Malone.

„Zaslechla jsem střílení.“

„O tom až někdy později,“ zarazil ji Malone.

„Máme společnost,“ řekla a ukázala na dva muže.

Mark zhodnotil situaci. „Tuhle akci řídí Roquefort. Musíme zmizet. Ale nemám klíče od našeho auta.“

„Já mám svoje,“ řekl Malone.

Geoffrey předal Markovi batoh.

„Dobrá práce,“ pochválil ho Mark. „Jdeme.“

Roquefort proběhl kolem vily Betánie a proplétal se mezi turisty, kteří mířili k věži Magdala, ovocnému sadu a vyhlídce. U kostela zahnul doprava.

„Snaží se odjet autem,“ oznámil hlas do jeho ucha. „Nechte je,“ odpověděl.

* * *

Malone vycouval z jejich místa na parkovišti a propletl se mezi ostatními vozy do uličky, která vedla na hlavní ulici. Všiml si, že nakrátko ostříhaní muži se je vůbec nesnaží zastavit.

To mu dělalo starost.

Chtějí je někam nahnat.

Ale kam?

Propletl se uličkou kolem stánků se suvenýry, odbočil doprava na hlavní ulici a zamířil dolů z kopce k městské bráně.

Za restaurací zástupy lidí prořídly a ulice se vyprázdnila.

Před sebou uviděl Raymonda de Roquefort; stál uprostřed cesty a bránil jim projet bránou.

„Neuhne vám,“ řekl Mark na zadním sedadle.

„To je dobře, chci si to rozdat s tím nejlepším.“

Přitlačil nohu na plyn.

Vzdálenost několika desítek metrů se rychle zkracovala.

Roquefort stál pevně bez hnutí.

Malone neviděl, že by měl zbraň. Velmistr zřejmě usoudil, že jeho přítomnost sama o sobě je zastaví. Silnice za ním byla prázdná, ale hned za branou se ostře stáčela do zatáčky – Malone doufal, že odtamtud v nejbližších vteřinách nikdo nevyrazí.

Sešlápl plyn až k podlaze.

Pneumatiky prohrábly na dláždění a vůz se škubnutím prudce vyrazil dopředu.

Třicet metrů.

„Chcete ho zabít?“ zeptala se Stephanie.

„Když budu muset.“

Patnáct metrů.

Malone pevně svíral volant a díval se upřeně na Roqueforta, jehož postava se za předním sklem rychle zvětšovala. Připravil se na náraz a jen doufal, že udrží vůz pod kontrolou.

Zprava vyskočila postava a odstrčila velmistra z jízdní dráhy.

S burácením motoru proletěli bránou.

Roquefort si uvědomil, co se stalo, a nebyl z toho nadšený. Byl připravený čelit svému protivníkovi, přijmout vše, co mělo přijít. Rozzlobilo ho, že se do toho někdo připletl.

Pak uviděl, kdo ho zachránil.

Royce Claridon.

„To auto by vás zabilo,“ řekl Claridon.

Roquefort ho odstrčil a vstal. „To by se teprve vidělo.“ Pak se zeptal na to, co ho zajímalo: „Dozvěděl ses něco?“

„Prokoukli moji lest a já jsem musel zavolat o pomoc.“

Roquefortem projel vztek. Zase nic nevyšlo. Ale pak si něco uvědomil.

Odjeli v Maloneho autě z půjčovny.

V autě, které je pořád ještě vybavené elektronickým monitorovacím zařízením.

Alespoň bude přesně vědět, kam jedou.

44

Malone jel, jak nejrychleji mohl, dolů svažujícími se zatáčkami. Dole odbočil vpravo na hlavní silnici a o kilometr dál zahnul jižně k Pyrenejím.

„Kam jedeme?“ zeptala se ho Stephanie.

„Navštívit Cassiopeiu Vittovou. Jel bych sám, ale myslím, že je načase, abychom se s ní seznámili všichni. Pověz mi o ní něco,“ požádal Marka.

„Moc toho nevím. Slyšel jsem, že její otec byl bohatý španělský podnikatel a matka muslimka z Tanzanie. Je úžasně chytrá. Vysokoškolské tituly z historie, umění, náboženství. A je bohatá. Zdědila spoustu peněz a ještě víc vydělala. Se svým otcem se často hádali.“

„Kvůli čemu?“ chtěl vědět Malone.

„Jejím cílem je prokázat, že Kristus nezemřel na kříži. Před dvanácti lety se na náboženský fanatismus pohlíželo jinak. Lidi tenkrát netrápil Taliban nebo al-Káida. Tehdy byl žhavým tématem Izrael a Cassiopeia se pohoršovala nad tím, že muslimové jsou vždy líčeni jako extremisté. Nesnáší křesťanskou aroganci ani ubližování judaismu. Otec o ní říkával, že hledá pravdu, že chce odstranit nános mýtů a odhalit, kolik podobností existuje mezi Ježíšem Kristem a Mohamedem. Společnou podstatu, tak něco.“

„Není to přesně totéž, co chtěl udělat i tvůj otec?“

„Také jsem mu to často říkával.“

Malone se usmál. „Jak daleko je její zámek?“

„Necelou hodinu jízdy. Po pár kilometrech odbočíme na západ.“

Malone pečlivě sledoval zpětné zrcátko. Pořád ještě je nikdo nesledoval. To je dobře. Když vjeli do města, označeného jako St. Loup, zpomalil. Byla neděle, všude měli zavřeno kromě benzinové pumpy a obchůdku se smíšeným zbožím na jižní straně. Zajel tam a zastavil.

„Počkejte tady,“ požádal je a vystoupil. „Musím se na něco podívat.“

Malone odbočil ze silnice a sjel autem na štěrkovou cestu, mířící do hustého lesa. Ukazatel prozrazoval, že GIVORS – STŘEDOVĚKÉ DOBRODRUŽSTVÍ V MODERNÍM SVĚTĚ leží o půl kilometru dál. Cesta z Rennes trvala slabých padesát minut. Většinu času jeli na západ, minuli rozpadlou katarskou pevnost v Montséguru a pak odbočili jižně směrem k horám, kde se mezi svahy krčila říční údolí s vysokými stromy.

ARCHEOLOGICKÉ PRACOVIŠTĚ V GIVORS.
VÍTEJTE V MINULOSTI.
ZDE, V GIVORS, MÍSTĚ, KTERÉ JAKO PRVNÍ OBSADIL LUDVÍK IX., PROBÍHÁ REKONSTRUKCE HRADU S VYUŽITÍM MATERIÁLŮ A NÁSTROJŮ, KTERÉ BYLY ŘEMESLNÍKŮM DOSTUPNÉ VE 13. STOLETÍ.
ZDĚNÁ VĚŽ BYLA HLAVNÍM SYMBOLEM MOCI ZDEJŠÍHO PÁNA. HRAD V GIVORS BYL NAVRŽEN JAKO VOJENSKÁ PEVNOST SE SILNÝMI ZDMI A MNOHA ROHOVÝMI VĚŽEMI. OKOLNÍ KRAJINA POSKYTLA DOSTATEK VODY, KAMENE, HLÍNY, PÍSKU A DŘEVA, COŽ VŠECHNO BYLO PRO VÝSTAVBU POTŘEBNÉ.
DNES TU LAMAČI KAMENE, KAMENÍCI, ZEDNÍCI, TESAŘI, KOVÁŘI A HRNČÍŘI PRACUJÍ, ŽIJÍ A OBLÉKAJÍ SE PŘESNĚ TAK, JAKO PŘED SEDMI STALETÍMI.
PROJEKT JE FINANCOVÁN ZE SOUKROMÝCH ZDROJŮ A PODLE POSLEDNÍHO ODHADU BUDE K DOKONČENÍ STAVBY ZAPOTŘEBÍ 30 LET. PŘÍJEMNOU NÁVŠTĚVU VE 13. STOLETÍ.

„Cassiopeia Vittová to všechno financuje ze svého?“ zeptal se Malone.

„Středověká historie je jednou z jejích vášní,“ odpověděl Mark. „Na univerzitě v Toulouse je jako doma.“

Malone se rozhodl, že bude nejlepší nedělat okolky. Vittová určitě tuší, že ji vyhledají.

„Kde bydlí?“

Mark ukázal na východ, k cestě stíněné větvemi dubů a jilmů, propletenými tak, že připomínaly křížovou chodbu. „Zámek je tímhle směrem.“

„Tahle auta jsou tu pro návštěvníky?“ zeptal se.

Mark přikývl. „Vydělávají si tím, že nabízejí okružní jízdu po stavbě. Jednou jsem ji podnikl, před rokem, hned jak začaly práce. Udělalo to na mě dojem.“

Zamířil k cestě vedoucí do zámku. „Pojďme pozdravit hostitelku.“

Šli mlčky. V dálce na prudkém svahu zpozoroval Malone bezútěšné trosky kamenné věže, porostlé žlutavým mechem. Suchý vzduch byl teplý a klidný. Po obou stranách cesty rostl tmavě rudý vřes, jalovec a různé divoké květy. Malone si představoval, jak se tu kdysi před staletími rozléhal řinkot zbraní a bitevní ryk, když se tu sváděly boje o nadvládu nad údolím. Na obloze nad nimi přeletělo hejno krákorajících vran.

Asi o sto metrů dál po cestě bylo vidět zámek. Byl usazený v chráněné úžlabině, která z něj vytvářela svět sám pro sebe. Byl čtyřposchodový se stěnami z červených cihel a kamenů, uspořádaných do symetrických obrazců. Po stranách měl dvě břečťanem zarostlé věže se špičatou břidlicovou střechou. Po fasádě se šplhala zeleň. Ze tří stran chránily zámek zbytky někdejších příkopů, teď zarostlé trávou a křovím. V pozadí se zvedaly k nebi štíhlé stromy. Všude kolem byly živé ploty ze sesříhaných tisů.

„Pěkný dům,“ ohodnotil Malone.

„Šestnácté století,“ poznamenal Mark. „Prý koupila zámek a přilehlé archeologické naleziště. Pojmenovala to tu Royal Champagne, po jednom z jízdních regimentů Ludvíka XV.“

Před vchodem byla zaparkovaná dvě auta. Poslední model Bentley Continental GT – stojí kolem 160 000 dolarů, vybavil si Malone – a o něco lacinější Porsche Roadster. Stál tam také motocykl. Malone k němu popošel a zkoumal levou zadní pneumatiku a tlumič. Lesklý chrom byl poškrábaný.

Přesně věděl, jak se to stalo.

„Tohle je od mojí kulky.“

„Naprosto správně, pane Malone.“

Obrátil se. Kultivovaný hlas vycházel z portika. Před otevřenými předními dveřmi stála vysoká žena, štíhlá jako gepard, se světle kaštanovými vlasy po ramena. V jejích rysech se odrážela exotická krása egyptských bohyň – tenké obočí, lehce propadlé tváře, tupý nos. Měla mahagonovou pleť. Byla oblečená do vkusného tílka s výstřihem do véčka, v němž vynikla její pevná ramena, a do hedvábné sukně se safari potiskem, která jí sahala ke kolenům. Na nohou měla kožené sandály. Sportovní, ale přitom elegantní oblečení, jako by si zrovna vyrazila na procházku po Champs-Elysées.

Usmála se na něj. „Čekala jsem vás.“ Zaklínila se do něj pohledem a v hlubokých tůních jejích tmavých očí postřehl odhodlání.

„To je zajímavé, protože já jsem se rozhodl vás navštívit teprve před hodinou.“

„Ale, pane Malone! Nepochybně jsem byla na žebříčku vašich priorit pěkně vysoko, přinejmenším od předposlední noci, kdy jste v Rennes střílel na moji motorku.“

„Proč jste mě zamkla ve věži Magdala?“ Vyzvídal.

„Doufala jsem, že získám čas na útěk. Ale vy jste se dostal ven až moc rychle.“

„Proč jste po mně střílela?“

„Od toho muže, co jste ho chytil, byste se beztak nic nedozvěděl.“

Všiml si, jak melodicky to pronesla – patrně ho tím tónem chtěla odzbrojit.

„Anebo jste nechtěla, abych si s ním promluvil? Každopádně díky za to, že jste mi v Kodani zachránila krk.“

Nechala ten dík bez povšimnutí. „Byl byste to zvládl sám. Jen jsem to urychlila.“

Viděl, jak zabloudila pohledem přes jeho rameno. „Mark Nelle! Jsem ráda, že se s vámi konečně setkávám. Mám radost, že jste nezemřel pod tou lavinou.“

„Vidím, že se pořád ráda pletete do záležitostí druhých.“

„Nepletu. Jen sleduji, jak si vedou ti, kdo mě zajímají. Jako váš otec.“ Cassiopeia přešla kolem Maloneho a natáhla ruku ke

Stephanii. „A jsem ráda, že se setkávám s vámi. Znala jsem dobře vašeho manžela.“

„Podle toho, co jsem slyšela, jste vy a Lars nebyli zrovna přátelé.“

„Nechce se mi věřit, že by někdo takhle pomlouval,“ mrkla Cassiopeia uličnicky na Marka. „To vy jste to matce namluvil?“

„Ne. On to nebyl,“ řekla Stephanie. „Pověděl mi to Royce Claridon.“

„Na toho si dejte pozor. Nedá se mu důvěřovat, pokud si nechcete koledovat o potíže. Varovala jsem před ním Larse, ale neposlouchal mě.“

„V tom se shodneme,“ přikývla Stephanie.

Malone představil Geoffreyho.

„Vy jste jeden z bratrstva?“ zeptala se Cassiopeia.

Geoffrey neodpověděl.

„Vlastně jsem ani nečekala, že odpovíte. Nicméně jste první templář, se kterým se setkávám osobně.“

„To není pravda,“ namítl Geoffrey a ukázal na Marka. „Vždyť už jste se seznámila se senešalem.“

Maloneho ta otevřenost udivila. Až dosud měl Geoffrey ústa na zámek.

„Senešal? Asi je o čem vyprávět,“ usoudila Cassiopeia. „Co kdybychom šli dovnitř. Právě se prostíralo k obědu, ale když jsem vás viděla, řekla jsem komorníkovi, aby přidal víc talířů. Už by s tím měli být hotovi.“

„Báječné,“ řekl Malone. „Mám hlad jako vlk.“

„Pak pojďme ke stolu. Máme o čem mluvit.“

Šli za ní a Malone zaregistroval drahé italské příborníky, vzácná rytířská brnění, španělské svícny, tapisérie z Beauvais a vlámské obrazy. Pro znalce skutečné hody.

Šli za ní do prostorné jídelny vyložené zlacenou kůží. Křídlovými okny proudilo dovnitř slunce a zaplavovalo bíle prostřený stůl a mramorovou podlahu zlatavými odstíny. Nad stolem visel dvanáctiramenný elektrický lustr. Služebnictvo právě prostíralo a rozkládalo blýskavé stříbrné příbory.

Prostředí bylo impozantní, ale Maloneho cele upoutal muž sedící u vzdálenějšího konce stolu.

Forbes Europe ho zařadil mezi dvanáct nejbohatších mužů na starém kontinentu a jeho moc a vliv výši jeho miliardového majetku odpovídaly. Hlavy států a královské rodiny se s ním dobře znaly. Dánská královna ho nazývala svým osobním přítelem. Charitativní organizace po celém světě s ním počítaly jako se štědrým mecenášem. Za poslední rok ho Malone navštěvoval minimálně třikrát týdně – probírali spolu knihy, politiku, svět a vůbec život. Chodil k němu jako domů, jako by byl členem rodiny, a svým způsobem to tak snad i bylo.

Ale teď vůbec nevěděl, na čem s ním je.

Připadal si, jako hlupák.

Henrik Thorvaldsen se usmál: „Už bylo načase, Cottone. Čekám tu dva dny.“

ČÁST ČTVRTÁ

45

Roquefort seděl na sedadle pro spolujezdce a soustřeďoval se na obrazovku systému GPS. Štěnice připevněná na Maloneho pronajatém autě pracovala perfektně, vysílala silný signál. Jeden bratr řídil, zatímco Claridon a druhý bratr seděli na zadním sedadle. Roquefort se ještě pořád zlobil, že Claridon v Rennes zasáhl. Rozhodně neměl v úmyslu zemřít a byl by případně uskočil z cesty, ale chtěl vědět, jestli by ho Cotton Malone opravdu dokázal přejet.

Bratr zasažený do prsou nezemřel následkem zásahu střelné rány – kevlarová vesta zabránila střele vniknout do těla –, ale při pádu si zlomil vaz. Nikdo z bratrů u sebe naštěstí nenosil nic, co by prozradilo jeho totožnost. S neprůstřelnou vestou by mohla být trochu potíž, takové vybavení vyvolá otázky. Ale nic nespojuje mrtvého s opatstvím. Všichni bratři znali pravidla. Pokud bude někdo z nich zabit mimo opatství, jeho tělo bude pohřbeno bez identifikace. Stejně jako bratr, který skočil z Okrouhlé věže, skončí nešťastník z Rennes v okresní márnici a jeho ostatky nakonec uloží do neoznačeného hrobu. Ale než se to stane, velmistr vyšle kněze, který si vyžádá ostatky jménem církve a nabídne, že provede pohřeb, aniž by zatěžoval státní pokladnu. Taková nabídka nebyla nikdy odmítnuta. Nevzbudila žádné podezření a zajistila, že se bratru dostalo náležitého místa posledního odpočinku.

Roquefort nespěchal s odjezdem z Rennes, nejdřív prohledal domy Larse Nelleho a Ernsta Scovilla, ale nic nenašel. Jeho muži hlásili, že Geoffrey odnesl batoh a na parkovišti ho předal Marku Nellemu. Určitě v něm byly ty dvě ukradené knihy.

„Máte nějakou představu, kam jeli?“ zeptal se Claridon ze zadního sedadla.

Roquefort ukázal na obrazovku. „Brzy se to dozvíme.“

Z výslechu zraněného bratra, který odposlouchával Claridonův rozhovor uvnitř domu Larse Nelleho, se dozvěděl, že Geoffrey neprozradil téměř nic, zřejmě Claridonovi nedůvěřoval. Byla chyba vůbec tam Claridona posílat. „Ujišťoval jste mě, že dokážete ty knihy najít.“

„K čemu je potřebujeme? Máme deník. Měli bychom se soustředit na rozluštění toho, co už máme.“

Roquefortovi dělalo starosti, proč si Mark Nelle vybral mezi tisíci svazků v archivu právě tyhle dva. „Co když obsahují informace odlišné od těch v deníku?“

„Víte, na kolik různých verzí týchž informací jsem přišel? Všechno, co se týká Rennes je snůška protimluvů. Dovolte mi prohlédnout si váš archiv. Řekněte mi, co víte, a uvidíme, co dáme dohromady.“

Dobrý nápad, ale Roquefort naneštěstí – navzdory tomu, v co nechal věřit řád – nevěděl skoro nic. Počítal s tím, že zemřelý velmistr zanechá svému následovníkovi zprávu, v níž mu předá všechny potřebné informace, jako se to dělalo už od časů Jacquese de Molay. „Taky na to dojde. Ale nejdřív se musíme postarat o tohle.“

Znovu přemýšlel o dvou mrtvých bratrech. Jejich smrt bude všemi chápána jako znamení. Na náboženské společenství svázané přísnou disciplínou byl řád překvapivě pověrčivý. Násilná smrt nebyla obvyklá – a teď nastaly dvě během pár dnů. Ostatní by mohli začít zpochybňovat jeho vedení. Děje se toho příliš mnoho, příliš rychle, vyčítali by mu. A on by si musel jejich námitky vyslechnout, protože sám znevážil odkaz předchozího velmistra mimo jiné proto, že ten muž nedbal přání bratrů.

Zeptal se řidiče, co říká systém GPS: „Jak daleko je jejich vozidlo?“

„Dvanáct kilometrů.“

Vyhlédl z okna auta do francouzské krajiny. Kdysi dávno se všude kolem tyčily majestátní věže. Ve dvanáctém století tu bylo plno templářů; ve zdejším kraji se nacházela třetina jejich držav. Celý Languedoc se měl stát templářským státem. Četl o těch plánech v kronikách. O tom, jak strategicky byly pevnosti, předsunutá stanoviště, sklady zásob, farmy a kláštery rozmístěné a navzájem propojené sítí udržovaných cest. Po dvě stě let upevňoval řád svou sílu, a když se mu nepodařilo udržet vliv ve Svaté zemi a Jeruzalém se nakonec vrátil muslimům, cílem templářů se stalo uspět v Languedocu. Všechno bylo na dobré cestě, jenže pak Filip IV. zasadil řádu smrtelnou ránu. Je zajímavé, že o Rennes-le-Château se

kroniky nikdy nezmiňovaly. To místo nehrálo v templářské historii žádnou roli. Templářské pevnosti byly v jiných částech údolí řeky Aude, ale žádná na Rhedae, jak se tehdy obydlený kopec jmenoval. A přesto se teď ta malá vesnice stala centrem dění, a to všechno kvůli jednomu ambicióznímu knězi a jednomu zvědavému americkému akademikovi.

„Blížíme se k tomu autu," upozornil řidič.

Roquefort se teď snažil počínat si opatrně. Ostatní tři bratři, které s sebou vzal do Rennes, se vraceli do opatství, jeden z nich se zraněním na stehně, kam ho Geoffrey postřelil. To už byli dohromady tři zranění a dva mrtví. Roquefort poslal po bratrech vzkaz, že jakmile se vrátí do opatství, chce poradu se svými důstojníky. To by mělo potlačit jakékoli nepokoje. Ale ze všeho nejdřív potřebuje vědět, kam míří jeho kořist.

„Jsou přímo před námi," řekl řidič. „Padesát metrů."

Roquefort vyhlédl z okna a nešlo mu do hlavy, proč Malone a jeho společníci odjeli zrovna sem.

Řidič zastavil a všichni vystoupili.

Kolem nich stála zaparkovaná auta.

„Vezmi přenosné zařízení."

Když ušli asi dvacet metrů, muž, který nesl přenosný přijímač, se zastavil. „Tady."

Roquefort zíral na auto. „Tohle není vůz, ve kterém odjeli z Rennes."

„Ale je tu silný signál."

Roquefort pokynul druhému bratrovi, ten se shýbl, sáhl pod auto a našel magnetickou štěnici.

Roquefort zavrtěl hlavou a zadíval se na hradby Carcassonne, které se zdvíhaly deset metrů před ním. Travnatý prostor před nimi kdysi býval městským příkopem, ale teď sloužil jako parkoviště pro tisíce návštěvníků, kteří každodenně přijížděli, aby si prohlédli jedno z posledních zachovalých opevněných středověkých měst. Jeho hradby, poznamenané zubem času, stály už v dobách, kdy se po okolní krajině potulovali templáři. Pamatují křížovou výpravu proti albigenským a mnohé další války. A nikdy je nikdo neprolomil – jsou skutečným monumentem síly.

A také vypovídají něco o chytrosti.

Znal místní pověst. Pocházela z doby, kdy po krátký čas v osmém století ovládli město muslimové. Ze severu přišli Frankové, aby město získali zpět, a zahájili dlouhé obléhání. Během jednoho výpadu byl maurský král zabit a obraně města od té chvíle velela jeho dcera. Byla chytrá, aby vytvořila zdání, že má víc obránců, poslala těch pár houfů, které měla, aby oběhli věže a vycpali oblečení mrtvých slámou. Oběma stranám docházelo jídlo a pití. Nakonec dcera nařídila chytit poslední svini a nakrmit ji posledním zrním. Potom shodila prasnici ven z hradeb. Zvíře dopadlo na zem a z jeho břicha se vyhrnula spousta zrní. Frankové byli v šoku. I po tak dlouhém obléhání měli nevěřící zjevně ještě pořád dost potravy, aby mohli krmit svá prasata. A tak to Frankové vzdali a odtáhli.

Určitě to byla jen pověst, ale zároveň zajímavý příběh o vynalézavosti.

A Cotton Malone také prokázal vynalézavost, když připevnil elektronické sledovací zařízení na jiné vozidlo.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Claridon.

„Oklamali nás.“

„Tohle není jejich auto?“

„Ne, monsieur.“ Roquefort se otočil a zamířil zpět k vozu. Kam jeli? Pak ho něco napadlo. Zastavil se. „Ví Mark Nelle o Cassiopeii Vittové?“

„Oui,“ přikývl Claridon. „On i jeho otec o ní mluvili.“

Je možné, že by jeli za ní? Vittová se v poslední době objevila třikrát a vždycky zasáhla ve prospěch Maloneho. Možná v ní vytušil spojence.

„Pojďme.“ Roquefort znovu vykročil k vozidlu.

„Co teď uděláme?“ chtěl vědět Claridon.

„Budeme se modlit.“

Claridon se nehnul z místa. „Za co?“

„Aby moje instinkty byly správné.“

46

Malone zuřil. Henrik Thorvaldsen věděl daleko víc, než se mu obtěžoval sdělit. Ukázal na Cassiopeiu. „Vy dva se přátelíte?“

„Známe se už dlouho.“

„Znal jste ji ještě dokud byl Lars Nelle naživu?“

Thorvaldsen přikývl.

„A věděl Lars o vašem přátelství?“

„Ne.“

„Takže jste si dělal blázny i z něj.“ Maloneho hlas se zabarvil vztekem.

Dánovi nezbylo než přejít do obrany. Malone ho zahnal do kouta. „Cottone, chápu vaše rozhořčení. Ale člověk nemůže být vždycky upřímný. Podívejte se na to z jiného úhlu. Když jste pracoval pro vládu Spojených států, dělal jste určitě totéž.“

Malone se nenachytal na návnadu.

„Cassiopeia Larse hlídala. Věděl o ní a šla mu na nervy. Ale ve skutečnosti měla za úkol chránit ho.“

„Proč jste mu to neřekli?“

„Lars byl velmi tvrdohlavý. Pro Cassiopeiu bylo jednodušší dohlížet na něj nenápadně. Naneštěstí ho nemohla ochránit před ním samotným.“

Stephanie vystoupila s bojovým výrazem kupředu. „Přesně před tímhle varuje Thorvaldsenův osobní spis. Má podezřelé motivy, nedá se spolehnout na jeho loajalitu, podvádí.“

„To odmítám.“ Thorvaldsen se na ni upřeně díval. „Zvláště proto, že Cassiopeia dohlížela i na vás dva.“

Tuhle věc nemohl Malone zpochybnit. „Měl jste nám to říci.“

„Proč? Pokud si vzpomínám, oba jste chtěli jet do Francie – zvláště vy, Stephanie. Co by se tím bylo získalo? Místo toho jsem zajistil, aby tady Cassiopeia byla, pro případ, že byste ji potřebovali.“

Malonemu se nechtělo přijmout tak chabé vysvětlení. „Přinejmenším jste nás, Henriku, mohl vybavit informacemi o Raymondovi de Roquefort – očividně ho oba znáte. Místo toho jsme šli naslepo.“

„Není moc co vyprávět,“ vstoupila do hovoru Cassiopeia. „Když Lars žil, templáři ho také sledovali. Já sama jsem se nikdy dřív s Roquefortem nesetkala, teprve až v posledních dnech. Vím toho o něm právě tolik co vy.“

„Jak jste pak mohla předvídat jeho akce v Kodani?“

„Nijak. Prostě jsem šla za vámi.“

„Vůbec jsem o vás nevěděl.“

„To, co dělám, dělám dobře.“

„V Avignonu se vám už tolik nedařilo. Zahlédl jsem vás v kavárně.“

„A sehrál jste divadýlko s ubrouskem, který jste upustil, abyste zjistil, jestli vás sleduju. Dala jsem o sobě vědět schválně. Jakmile jsem uviděla Claridona, pochopila jsem, že máte určitě velmistra v patách. Sledoval Royce celé roky.“

„Claridon nám o vás řekl,“ připustil Malone, „ale v Avignonu vás nepoznal.“

„Nikdy mě neviděl. Ví, jenom to, co mu řekl Lars Nelle.“

„Claridon se o tomhle nikdy nezmínil,“ potvrdila Stephanie.

„Zamlčel vám ledacos, tím jsem si jistá. Lars si to nikdy neuvědomil, ale Claridon byl pro něj větší nebezpečí než já,“ podotkla Cassiopeia.

„Můj otec vás nenáviděl,“ ozval se Mark odměřeně.

Cassiopeia se na něj obrátila s klidným výrazem v obličeji. „Váš otec byl skvělý člověk, ale nevyznal se v lidské povaze. Měl zjednodušený pohled na svět. Záležitosti, kterými se zabýval, všechno to, co jste odhalili po jeho smrti – je to mnohem složitější, než si kdokoli z vás umí představit. Kvůli tomuhle pátrání po ukrytém vědění se umírá.“

„Marku,“ vložil se do hovoru Thorvaldsen, „to, co Cassiopeia říká o vašem otci, je pravda, jak si určitě uvědomujete.“

„Byl to dobrý člověk, který věřil tomu, co dělal.“

„To samozřejmě byl. Ale nechával si spoustu věcí pro sebe. Nevěděl jste ani o našem blízkém přátelství a já lituji, že jsem se s vámi neseznámil dřív. Ale váš otec chtěl uchovat naše kontakty v tajnosti, a já jsem jeho přání respektoval, dokonce i po jeho smrti.“

„Mohl jste to říci mně,“ podotkla Stephanie.

„Ne, nemohl.“

„Tak proč nám to vyprávíte teď?“

„Když jste vy a Cotton odjeli z Kodaně, jel jsem rovnou sem. Počítal jsem s tím, že se ke Cassiopeii nakonec dostanete. Právě proto se vám předevčírem večer ukázala v Rennes – aby na sebe upozornila. Nejdřív jsem se chtěl držet v pozadí, abyste o našich kontaktech nevěděli, ale změnil jsem názor. Už to zašlo příliš daleko. Musíte znát pravdu; proto jsem tu, abych vám ji řekl.“

„To je od vás laskavé,“ prohodila Stephanie.

Malone se upřeně díval do přivřených očí starého muže. Thorvaldsen měl pravdu. Sám často hrával na obě strany. I Stephanie. „Tyhle hry nehraju už přes rok. Odešel jsem, protože jsem jich už měl plné zuby. Všivá pravidla a bídná šance na výhru. Ale teď mám hlad a musím přiznat, že jsem zvědavý. Pojďme se najíst a vy nám povíte všechno o té pravdě, kterou musíme znát.“

K obědu byl pečený králík ochucený petrželkou, tymiánem a majoránkou, s čerstvým chřestem, salátem a dezertem z černého rybízu politým vanilkovým krémem. Zatímco jedli, Malone se pokoušel zhodnotit situaci. Jejich hostitelka se chovala nanejvýš nenuceně, ale na něj její srdečnost nezabírala.

„Včera večer v paláci jste parádně zatočila s Roquefortem,“ řekl jí. „Kde jste se to naučila?“

„Jsem samouk. Po otci jsem zdědila odvahu a matka mě obdařila schopností nahlížet do mužské mysli.“

Malone se usmál. „Jednou se vám může stát, že šlápnete vedle.“

„Je od vás hezké, že si o mě děláte starost. Vy jste jako americký agent někdy šlápl vedle?“

„Mnohokrát a občas kvůli tomu umírali lidé.“

„Je na tom seznamu Henrikův syn?“

To bylo ošklivé rýpnutí. Zvlášť když o té věci nemohla nic moc vědět. „Dostali jsme tenkrát špatné informace – stejně jako teď. Špatné informace vedou ke špatným rozhodnutím.“

„Ten mladík zemřel.“

„Cai Thorvaldsen byl ve špatnou dobu na špatném místě,“ objasnila Stephanie.

„Cotton má pravdu," řekl Henrik a přestal jíst. „Můj syn zemřel, protože nebyl dost ostražitý vůči nebezpečí, které ho obklopovalo. Cotton udělal, co mohl."

„Nechtěla jsem na něj házet vinu," ujistila Cassiopeia. „Snažil se mě poučovat, jak mám dělat svou práci, tak jsem mu naznačila, ať se radši zamýšlí sám nad sebou. On koneckonců od té své odešel."

Thorvaldsen si povzdychl. „Musíte jí to prominout, Cottone. Je nesmírně chytrá, má umělecké sklony, je cognoscenta v hudbě, sbírá starožitnosti. Ale po svém otci zdědila nevhodné chování. Její matka, Bůh dej pokoj její vzácné duši, byla jemnější."

„Henrik se považuje za mého adoptivního otce."

„Máte štěstí," poznamenal Malone, „že jsem vás v Rennes nesestřelil z toho motocyklu."

„Nečekala jsem, že se vám podaří utéct z věže Magdala tak rychle. Tamní správce je určitě vzteky bez sebe kvůli tomu rozbitému oknu. Bylo původní."

„Čekám, kdy uslyším tu pravdu, o které jste mluvil," připomněla Stephanie Thorvaldsenovi. „V Dánsku jste mě požádal, abych k tomu, co jste s Larsem považovali za důležité, přistupovala s otevřenou myslí. Jenže teď se ukazuje, že jste v té věci namočený mnohem víc, než jsme si mysleli – jistě chápete, že to v nás vyvolává podezření."

Thorvaldsen odložil vidličku. „Dobrá. Jak důkladné jsou vaše znalosti Nového zákona?"

Zvláštní otázka, pomyslel si Malone. Ale věděl, že Stephanie je praktikující katolík.

„Kromě jiného obsahuje čtyři evangelia – Matoušovo, Markovo, Lukášovo a Janovo – a ta vyprávějí o Ježíši Kristovi."

Thorvaldsen přikývl. „Z historického hlediska je jasné, že Nový zákon, jak ho známe, byl vytvořen během prvních čtyř století našeho letopočtu ve snaze shrnout a sjednotit utvářející se křesťanské poselství. Koneckonců, samo slovo katolický znamená univerzální. Nezapomeňte, že na rozdíl ode dneška ve starověkém světě politika a náboženství splývaly. Jak zanikalo pohanství a judaismus se uzavíral do sebe, lidé začínali hledat něco nového. Následovníci Ježíše, což byli prostě jen Židé s trochu odlišným úhlem pohledu, si vytvořili

svou vlastní verzi Slova Božího, ale stejně tak učinili esejci, Naasejci, gnostikové a stovka dalších vznikajících sekt. Hlavní důvod, proč katolická verze přetrvala, zatímco ostatní zanikly, byla její schopnost prosazovat svou věrouku univerzálně. Vložili do Písma tolik autority, že nikdo nemohl jeho platnost zpochybnit, aniž by byl považován za kacíře. Ale Nový zákon je velmi problematický.“

Bible byla Maloneho oblíbeným tématem. Přečetl nejen ji, ale i mnoho historických rozborů a věděl o nesrovnalostech v bibli ledacos. Každé evangelium je nejasnou směsicí skutečnosti, pověstí, legend a mýtů, které navíc pozměnil nespočet překladů, vydání a redakcí.

„Nezapomeňte, že křesťanská církev vznikala v římském světě,“ řekla Cassiopeia. „Když chtěli církevní Otcové přilákat následovníky, museli svádět boj nejen s různými formami pohanství, ale i s vlastní židovskou vírou. A potřebovali se od ostatních odlišit. Ježíš se musel stát něčím víc než jen pouhým prorokem.“

Maloneho se zmocňovala netrpělivost. „Co to má společného s tím, co se děje tady?“

„Pomyslete, co by pro křesťanství znamenal nález kostí Krista,“ nadhodila Cassiopeia. „Tohle náboženství se celé točí kolem Krista, který zemřel na kříži, povstal z mrtvých a vystoupil na nebesa.“

„To je věcí víry,“ řekl Geoffrey tiše.

„To je pravda,“ přikývla Stephanie. „Stojí to na víře, ne na faktech.“

Thorvaldsen zavrtěl hlavou. „Ponechme tenhle moment na chvíli stranou, protože víra se neslučuje s logikou. Zamyslete se nad tímhle. Jestliže člověk jménem Ježíš existoval, jak se autoři Nového zákona dozvěděli o jeho životě? Jen považte to jazykové dilema. Starý zákon byl sepsán v hebrejštině, Nový v řečtině a jakékoli zdrojové materiály, pokud vůbec existovaly, byly v aramejštině. A kolem těch zdrojů vyvstává řada dalších otázek.

Matouš a Lukáš vyprávějí o pokoušení Krista na poušti, ale Ježíš tam byl sám. A Ježíšova modlitba v zahradě Getsemanské? Lukáš říká, že se Ježíš od svých učedníků vzdálil, co by kamenem dohodil. Když se vrátil, všichni spali a on byl vzápětí uvězněn a pak ukřižován. Nikde ani zmínka o tom, že by někomu o své modlitbě v

zahradě či pokoušení na poušti vyprávěl. A přesto známe každý detail. Jak to?

Všechna evangelia líčí, že se učedníci po Ježíšově zatčení rozprchli, takže při ukřižování nikdo z nich nebyl. A přesto jsou ve všech detailní popisy Ježíšovy smrti. Odkud se vzaly ty podrobnosti? Odkud víme, co dělali římští vojáci, co dělal Pilát a Šimon? Jak se o tom pisatelé evangelií dozvěděli? Věřící by řekli, že jim inspiraci vnukl Bůh. Ale ta čtyři evangelia, tato takzvaná Slova Boží, si navzájem spíš protiřečí, než aby se shodovala. Proč by Bůh schválně vyvolával zmatek?“

„Možná že se nemáme ptát,“ řekla Stephanie.

„Ale no tak,“ pokáral ji Thorvaldsen. „Těch rozporů je příliš, než abychom je takhle jednoduše odbyli. Podívejme se na ně z obecnějšího hlediska. Janovo evangelium se zmiňuje o mnohém, co zbývající tři – takzvaná synoptická evangelia – úplně ignorují. Liší se tónem, obsahuje mnohem vybroušenější poselství, jako by šlo o úplně odlišné svědectví. Ale se zásadními rozpory se setkáme už u Matouše a Lukáše. Pouze tihle dva nám prozrazují něco o Ježíšově narození a původu, ale i oni si protiřečí. Podle Matouše byl Ježíš aristokrat, který pocházel z rodu krále Davida v následnické linii. I Lukáš mluví o rodu Davidově, ale ne o tak vysokém postavení. A Marek se ubírá úplně jinou cestou – vylíčil Ježíše jako chudého tesaře.

Různí se i vyprávění o tom, jak se Ježíš narodil. Podle Lukáše ho navštívili pastýři; Matouš mluví o mudrcích. Lukáš říká, že Svatá rodina žila v Nazaretu a Betlém, kde se Ježíš narodil ve chlévě, byl zastávkou na její pouti. Matouš ale tvrdí, že žili přímo v Betlémě a Ježíš se narodil v jejich pohodlném domě, ne v chudých jesličkách.

Vůbec největší neshody panují ohledně ukřižování. Evangelia se dokonce neshodují ani v datu. Jan říká, že to bylo den před židovským svátkem pascha, ostatní tři praví, že den poté. Lukáš popisuje Ježíše jako pokorného, jako beránka. Matouš to vidí jinak – podle něj Ježíš nepřináší mír, ale meč. Dokonce i Spasitelova poslední slova se různí. Matouš a Marek říkají, že zněla: Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? Lukáš uvádí: Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha. Jan je mnohem stručnější: Dokonáno jest.“

Thorvaldsen se odmlčel a napil se vína.

„I příběh o vzkříšení je rozpory přímo prošpikovaný. Každé evangelium má svou verzi toho, kdo šel k hrobu a co tam našel – dokonce i den v týdnu je nejasný. A pokud jde o zjevení zmrtvýchvstalého Ježíše, tam už se jednotlivá líčení rozcházejí úplně. Nezdá se vám, že alespoň v tomhle by Bůh měl být důsledný?“

„Rozdíly mezi evangelii se zabývají tisíce knih,“ připomněl Malone.

„To je pravda,“ souhlasil Thorvaldsen. „A ty rozdíly v nich jsou od začátku. Ve starověku je většinou přehlíželi, protože jen zřídka se všechna čtyři evangelia vyskytovala společně. Šířila se mezi křesťany každé zvlášť; každé bylo populární v jiných končinách. Už jen tím se dá vysvětlit hodně rozdílů. Nezapomeňte, že cílem evangelií bylo doložit, že Ježíš je Mesiáš, kterého předpověděl Starý zákon. Nemělo jít o nezpochybnitelné životopisy.“

„Evangelia přece byla jen písemným záznamem toho, co se tradovalo ústně,“ poznamenala Stephanie. „Žádný div, že se v nich vyskytují omyly.“

„To je pravda,“ přitakala Cassiopeia. „První křesťané věřili, že Ježíš se brzy vrátí a nastane konec světa, a tak nepovažovali za nutné pořizovat písemné záznamy. Když se ale padesát let nic nedělo a Spasitel se stále nevracel, začalo být důležité uchovat v paměti jeho život. Tehdy bylo sepsáno nejstarší evangelium, Markovo. Po něm, kolem roku 80 našeho letopočtu následovalo Matoušovo a Lukášovo. Janovo evangelium vzniklo mnohem později, až koncem prvního století. Proto se od těch tří tolik liší.“

„Kdyby byla evangelia naprosto shodná, nebyla by ještě podezřelejší?“ zeptal se Malone.

„Nejde jen o neshodu,“ odpověděl Thorvaldsen. „Jsou to doslova čtyři úplně odlišné verze Slova Božího.“

„To je záležitost víry,“ zopakovala Stephanie.

„Ale zase jsme u toho slova,“ usmála se Cassiopeia. „Kdykoli se objeví problém s biblickým textem, řešení je snadné. Je to věc víry. Pane Malone, vy jste právník. Pokud by svědectví Matouše, Marka, Lukáše a Jana byla předložena soudu jako důkaz, že Ježíš žil, přijala by je porota?“

„Ovšem, všechna čtyři zmiňují Ježíše.“

„A kdyby týž soud byl vyzván, aby stanovil, která z těch čtyř knih je správná, jak by zněl výrok?“

Malone nebyl na pochybách. „Že všechny jsou správné.“

„Tak jak byste vysvětlil ty rozdíly mezi svědectvími?“

Neodpověděl, protože ho nenapadlo, co na to říci.

„Ernst Scoville jednou sepsal studii,“ navázal místo něj Thorvaldsen. „Lars mi o tom vyprávěl. Zjistil, že mezi evangelii Matouše, Marka a Lukáše je asi deset až čtyřicet procent odlišností mezi jakýmikoli pasážemi, které porovnáte. Jakýmikoli pasážemi. A u Jana, což není synoptická verze, bylo to procento ještě mnohem vyšší. Takže Cassiopeina otázka je na místě, Cottone. Měla by tato čtyři svědectví nějakou průkaznou hodnotu kromě potvrzení, že nějaký muž jménem Ježíš možná žil?“

Malonemu to nedalo, aby se nezeptal: „Nedaly by se všechny ty rozdíly vysvětlit prostě tím, že pisatelé nakládali libovolně s ústní tradicí?“

Thorvaldsen přikývl. „To zní rozumně. Jenže v přijetí takového výkladu nám zase brání to nezbytné slovo víra. Víte, pro miliony lidí nejsou evangelia ústní tradicí radikálních Židů, kteří zakládali nové náboženství a snažili se získat co nejvíc konvertitů, takže si k Ježíšovu příběhu přidávali anebo z něj vypouštěli, co se jim zrovna hodilo. Ne. Evangelia jsou Slova Boží a vzkříšení je jejich základní kámen. Tím, že Pán poslal svého Syna, aby pro lidi zemřel, ten byl po smrti ve své tělesné podobě vzkříšen a vystoupil na nebesa – tím se křesťanství odlišuje od všech ostatních existujících náboženství.“

Malone se obrátil na Marka. „Věřili tomu templáři?“

„V templářském učení je prvek gnosticismu. Vědění je předáváno bratrům postupně a jen ti nejvýše postavení členové řádu se dozvědí všechno. Jenže od roku 1307, kdy se ztratil Velký odkaz, nikdo nejvyššího stupně poznání nedosáhl. Pozdější velmistři už neměli přístup ke všem archivním materiálům.“

„Co si templáři myslí o Ježíši Kristu?“ zajímal se Malone.

„Templáři přijímají stejně Starý i Nový zákon. Podle nich židovští proroci ve Starém zákoně předpověděli příchod Mesiáše a autoři Nového zákona tyto předpovědi naplnili.“

„Podobně to vidí Židé," poznamenal Thorvaldsen, „mohu za ně mluvit, protože k nim sám patřím. Křesťané po staletí tvrdí, že Židé nedokázali poznat Mesiáše, když přišel, a proto prý Bůh stvořil nový Izrael v podobě křesťanské církve – aby zaujal místo židovského Izraele."

„Krev jeho na nás a na naše děti," ocitoval Malone z Matoušova evangelia.

Thorvaldsen přikývl. „Tou frází se dva tisíce let zdůvodňovalo zabíjení Židů. Co jiného může ten národ od Boha očekávat, když odmítl Jeho Syna jako svého Mesiáše? Slova, která možná jen shodou náhod zaznamenal nějaký neznámý evangelista, se stala posměšným pokřikem vrahů."

„Křesťané nakonec udělali to," dodala Cassiopeia, „že se odřízli od minulosti. Pojmenovali půlku bible jako Starý zákon, druhou jako Nový. Jedna byla židovská, druhá křesťanská. Dvanáct kmenů Izraele ze Starého zákona bylo nahrazeno dvanácti apoštoly v Novém. Vstřebali do své věrouky pohanství i židovské učení a přizpůsobili si je. Prostřednictvím novozákonních textů Ježíš naplnil proroctví Starého zákona, čímž se potvrdilo, že je Mesiáš. Byl to perfektně sestavený celek – správné poselství, ušité na míru správnému obecenstvu – a díky němu křesťanství úplně ovládlo západní svět."

Objevili se služebníci a Cassiopeia jim naznačila, aby sklidili ze stolu. Dolili jim víno a začali podávat kávu. Když odešel poslední, Malone se zeptal Marka: „Věří templáři ve zmrtvýchvstání Krista?"

„Kteří?"

Podivná otázka, pozastavil se v duchu Malone.

Mark ale hned pokračoval: „Ti dnešní – samozřejmě. Až na pár výjimek řád uznává tradiční katolickou doktrínu. Nepatrně si ji upravil, aby odpovídala našim řeholním pravidlům, jak to mnišská společenství dělávají. Ale na začátku čtrnáctého století? Nemám představu, v co věřili. Kroniky z té doby jsou tajuplné. Jak jsem řekl, na toto téma směli hovořit jen ti nejvyšší představitelé řádu. Většina templářů byla nevzdělaná. Dokonce ani Jacques de Molay neuměl číst a psát. Takže jen nemnozí v řádu ovlivňovali, co si bude myslet většina. Samozřejmě, tehdy existoval Velký odkaz, takže předpokládám, že vidět znamenalo věřit."

„Co je to ten Velký odkaz?“

„Kéž bych to věděl! Tahle informace se ztratila. V kronikách se o tom mluví málo. Řekl bych, že se jedná o důkaz, kterým se potvrzuje to, v co řád věří.“

„A proto to hledají?“ zeptala se Stephanie.

„Až donedávna vlastně nehledali. Nevědělo se kde. Ale velmistr řekl Geoffreymu, že můj otec byl zřejmě na dobré stopě.“

„Proč to Roquefort tak moc chce?“ zeptal se Malone Marka.

„Záleží na tom, co ve Velkém odkazu je. Ale kdyby se našel, mohl by řádu pomoci k návratu na světovou scénu. Vědění v něm obsažené by také mohlo od základu změnit křesťanství. Roquefort chce odplatu za to, co se řádu stalo. Chce odhalit pokrytectví katolické církve, chce očistit jméno řádu.“

Malone byl na rozpacích. „Co tím myslíš?“

„Jednou z žalob vznesených proti templářům v roce 1307 bylo modloslužebnictví. Prý uctívali jakousi vousatou hlavu, což nebylo nikdy dokázáno. A přitom katolíci sami dodnes uctívají různé předměty, například turínské plátno.“

Malone si vzpomněl, co jedno z evangelií říká o Kristově smrti – že ho sňali z kříže a zavinuli do plátna. Ta symbolika je tak silná, že později papež vydal dekret, podle něhož se mše musí sloužit na plátěném ubrusu. Turínské plátno, o kterém se Mark zmínil, je pruh tkaniny s otiskem lidského těla. Sto osmdesát centimetrů vysoký muž, s výrazným nosem, s vlasy k ramenům rozdělenými pěšinkou uprostřed a s plnovousem, má na rukou a na nohou stopy po ukřižování a na zádech rány způsobené bičem.

„Ten otisk na rubáši,“ řekl Mark, „není obraz Krista. Je to Jacques de Molay. Byl uvězněn v říjnu 1307 a v lednu o rok později ho přibili na dveře v pařížském Templu podobným způsobem jako Krista na kříž. Posmívali se mu tím, ať prý trpí jako Ježíš, ve kterého tak málo věřil. Mučení řídil nejvyšší inkvizitor, Guillaume Imbert. Pak velmistra zabalili do plátěného rubáše, který náš řád uchovával v Templu a používal při zasvěcovacích obřadech. Dnes víme, že kyselina mléčná a krev z Molayova týraného těla se smísily s kadidlem a zanechaly otisk v látce. Něco podobného známe i ze

současnosti. V roce 1981 vznikl otisk údů na prostěradle, na kterém ležel pacient s rakovinou.“

Malone si vzpomněl, že na konci osmdesátých let církev konečně prolomila tradici a povolila mikroskopické zkoumání a karbonové testy turínského plátna. Výsledky neodhalily žádné náčrtky ani tahy štětcem. Zbarvení vzniklo přímo na plátně. Při určení stáří se ukázalo, že látka nepochází z prvního století, ale z doby mezi koncem třináctého a polovinou čtrnáctého století. Ale mnozí popírali tato zjištění a tvrdili, že vzorek byl poničený nebo že pocházel z pozdější opravy původního plátna.

„Otisk na rubáši odpovídá postavě a rysům velmistra de Molaye,“ řekl Mark. „V kronikách jsou jeho popisy. V době, kdy ho mučili, měl dlouhé vlasy a nepěstěný plnovous. Plátno, do kterého bylo zabaleno jeho tělo, odvezl z pařížského Templu jeden příbuzný Geoffreyho de Charney. Charney byl upálen na hranici společně s Molayem. Rodina uchovávala plátno jako památku a po čase si všimla, že se na něm objevil otisk. Rubáš se poprvé objevil na medailonu z roku 1338 a poprvé byl vystaven o devatenáct let později. Lidé si okamžitě začali spojovat obraz s Kristem a rodina de Charney nepodnikla nic, aby jim to vyvrátila. Tak to šlo dále až do konce šestnáctého století, kdy se rubáš dostal do vlastnictví církve. Ta prohlásila, že není dílem lidské ruky a od té doby jej považuje za svatou relikvii. Roquefort chce dostat ten rubáš zpět. Patří řádu, ne církvi.“

Thorvaldsen zavrtěl hlavou. „To je bláznovství.“

„On to vidí jinak.“

Na Stephanii bylo znát rostoucí podráždění. „Ta přednáška o bibli byla fascinující, Henriku. Ale já pořád čekám na pravdu o tom, co se děje tady.“

Dán se usmál. „S vámi je ale zábava.“

„Připište to křídou na účet mé prchlivé povahy.“ Ukázala na svůj telefon. „Říkám vám na rovinu, že jestli nedostanu během příštích pár minut vysvětlení, volám do Atlanty. Už mám dost Raymonda de Roquefort, takže s touhle honičkou za pokladem vyrukujeme na světlo a s celým tím nesmyslem skoncujeme.“

47

Malone sebou při Stephaniině prohlášení škubl. Už nějakou dobu čekal, že jí dojde trpělivost. „To nemůžeš udělat," řekl Mark matce. „Poslední věc, kterou potřebujeme, je, aby se do toho začala plést vláda."

„Proč ne?" zeptala se Stephanie. „Do toho opatství by bylo potřeba vtrhnout. Ať se tam děje cokoli, s náboženstvím to nemá nic společného."

„Naopak," namítl rozrušeně Geoffrey. „Vládne tam velká zbožnost. Bratři jsou oddáni Bohu. Jejich životy jsou naplněny službou Pánu."

„A mezitím studujete výbušniny, zápasnické techniky a střelbu. To je trochu protimluv, neřekl bys?"

„Vůbec ne," prohlásil Thorvaldsen. „Původní templáři byli oddáni Bohu a zároveň představovali hrozivou vojenskou sílu."

Na Stephanii to nijak nezapůsobilo. „Dnes nejsme ve třináctém století. Roquefort jde bez milosti za svým a přitom válcuje jiné. Takovým se dnes říká teroristé."

„Ani trochu ses nezměnila," vybuchl Mark.

„Ne, nezměnila. Pořád věřím, že tajné organizace, které disponují penězi, zbraněmi a odposlouchávacími čipy, jsou problém. Moje práce je zabývat se jimi."

„Tohle se tě netýká."

„Tak proč mě váš velmistr do toho zatáhl?"

Dobrá otázka, pomyslel si Malone.

„Nechápala jsi to, dokud byl táta naživu, a nerozumíš tomu ani teď."

„Tak proč mi do toho nevneseš jasno?"

„Pane Malone," řekla Cassiopeia přívětivě, „nechtěl byste se podívat, jak probíhá rekonstrukce zdejšího hradu?"

Zjevně s ním chtěla mluvit o samotě. Byl rád – i on měl na ni několik otázek. „S radostí."

Cassiopeia odstrčila židli a zvedla se od stolu. „Pak mi dovolte, abych vás provedla. To poskytne ostatním příležitost, aby si

popovídali, a to je potřeba jako sůl. Prosím buďte tu jako doma. Pan Malone a já se za chvíli vrátíme.“

Následoval ji ven do slunečného odpoledne. Šli pomalu zpátky po stinné cestě k parkovišti a staveništi.

„Až bude hrad dokončený,“ vysvětlovala Cassiopeia, „bude přesně takový jako před sedmi sty lety.“

„Pořádná fuška.“

„Potrpím si na velké úkoly.“

Vstoupili na staveniště širokými dřevěnými vraty a prošli do něčeho, co vypadalo jako stodola s pískovcovými zdmi. Uvnitř se nacházela moderní ubytovna. Ve vzduchu se vznášel pach prachu, koní a typický odér míst, kde se motá stovka lidí nebo i víc.

„Už máme hotové základy pro obvodové zdi a stavíme západní plášťovou zeď,“ ukazovala mu Cassiopeia. „Chystáme se začít stavět rohové věže a ústřední budovy. Ale trvá to. Musíme si připravovat cihly, kámen, dřevo a maltu přesně tak, jak se to dělalo před sedmi sty lety, a používáme při tom stejné metody a nástroje, dokonce nosíme i stejné šaty.“

„Jíte taky stejné jídlo?“

Usmála se. „V tom jsme se trochu přizpůsobili modernímu životu.“

Vedla ho po staveništi a nahoru po svahu příkrého kopce na malý výběžek, odkud bylo dobře vidět.

„Chodím sem často. Dole pracuje sto dvacet mužů a žen na plný úvazek.“

„Slušná výplatní listina.“

„Na to, že oživíme historii, to není drahé.“

„Máte přezdívku Inženýrka. Tak vám říkají?“

„Zaměstnanci mi tak začali říkat. Studovala jsem středověké stavební techniky. To já jsem navrhla celý projekt.“

„Víte, na jednu stranu jste arogantní protiva. Na druhou dokážete být docela zajímavá.“

„Uvědomuju si, že moje poznámka při obědě o tom, co se stalo Henrikovu synovi, byla nevhodná. Proč jste mi to neoplatil?“

„Proč? Nevěděla jste, o čem mluvíte.“

„Pokusím se nepronášet žádné další soudy.“

Odkašlal si. „O tom pochybuju. Ale nebojte se, neberu si to k srdci. Vypěstoval jsem si hroší kůži. Jinak to v téhle branži nejde.“

„Ale vy jste odešel do výslužby.“

„Člověk nikdy neodejde úplně. Jenom se neocitá tak často v palebné linii.“

„Takže pomáháte Stephanii Nelleové jen jako přítel?“

„Šokující, že?“

„Vůbec ne. Ve skutečnosti to přesně odpovídá vaší osobnosti.“

Teď byl zvědavý on. „Co víte o mé osobnosti?“

„Když mě Henrik jednou požádal, abych do toho šla, zjistila jsem si toho o vás docela dost. Mám známé ve vaší dřívější profesi. Velice vás chválili.“

„Jsem rád, že si mě ještě někdo pamatuje.“

„Víte toho o mně hodně?“ zeptala se.

„Jenom co by se za nehet vešlo.“

„Mám mnoho zvláštností.“

„To musíte s Henrikem dobře vycházet.“

Usmála se. „Vidím, že ho dobře znáte.“

„Jak dlouho se s ním znáte vy?“

„Od dětství. Stýkal se s mými rodiči. Před mnoha lety mi řekl o Larsu Nellem. Fascinovalo mě, na čem Lars pracoval. Tak jsem se stala Larsovým andělem strážným, i když on si o mně spíš myslel, že jsem ďábel. Ten poslední den jeho života jsem mu bohužel nemohla pomoct.“

„Byla jste u toho?“

Zavrtěla hlavou. „Odcestoval na jih do hor. Já jsem byla tady, když Henrik volal a řekl mi, že se našlo tělo.“

„Zabil se?“

„Lars byl smutný člověk, to na něm bylo vidět. A také frustrovaný. Ze všech těch amatérů, kteří se zmocnili výsledků jeho práce a překroutili je k nepoznání. Kromě toho ta záhada, se kterou se potýkal, už příliš dlouho odolávala rozluštění. Takže ano, je to možné.“

„Před čím jste ho chránila?“

„Do jeho hledání se vetřela spousta dalších lidí. Většinou ctižádostiví lovci pokladů, tu a tam pár oportunistů, ale pak se

objevili muži Raymonda de Roquefort. Naštěstí si mě nikdy nevšimli.“

„Roquefort je teď velmistrem.“

Svraštila obočí. „To vysvětluje, proč se vrhl do pátrání s novou vervou. Teď má k dispozici všechny zdroje templářů.“

Zřejmě nevěděla nic o Marku Nellem a o tom, kde žil uplynulých pět let, a tak jí Malone o tom vyprávěl a pak řekl: „Mark prohrál s Roquefortem při volbě nového velmistra.“

„Takže v tomhle všem hraje roli i osobní spor?“

„Zčásti určitě ano.“ Ale není to všechno, pomyslel si. Shlížel dolů a pozoroval, jak si kůň táhnoucí dvoukolovou káru razí cestu k jedné z rozestavěných zdí.

„Dneska se pracovalo pro turisty,“ vysvětlila, když si všimla jeho zájmu. „Jako součást představení. K pořádné práci se vrátíme zítra.“

„Nápis tam venku říká, že to bude trvat třicet let.“

„To je velmi pravděpodobné.“

Měla pravdu. Skutečně měla mnoho zvláštností.

„Úmyslně jsem v Avignonu ztratila Larsův deník, aby ho Roquefort našel.“

To přiznání ho šokovalo. „Proč?“

„Henrik si chtěl s Nelleovými promluvit soukromě. Proto jsem vás odvedla sem. Také řekl, že jste čestný člověk. Důvěřuju zatraceně málo lidem, ale Henrik je jedním z nich. Tak na něj dám a povím vám některé věci, o kterých neví nikdo jiný.“

Mark naslouchal vysvětlování Henrika Thorvaldsena. I jeho matku očividně zaujalo, ale Geoffrey jen upřeně zíral na stůl, jako by byl duchem mimo.

„Je načase, abyste pochopila, čemu Lars věřil,“ otočil se Henrik ke Stephanii. „I když si to možná myslíte, nebyl žádný blázen, co se žene za pokladem. Sledoval svým pátráním vážný záměr.“

„Budu ignorovat vaši urážku, protože mě zajímá, co mi povíte.“

Thorvaldsenovi se kmitlo v očích podráždění. „Larsova teorie byla jednoduchá – a vlastně ani nebyla jeho vlastní. Z větší části ji zformuloval Ernst Scoville, včetně nového pohledu na evangelia z Nového zákona a zvláště na to, jak pojednávají o vzkříšení. Cassiopeia se už o pár bodech zmínila.

Začněme s Markovým evangeliem. Bylo první, vzniklo asi před rokem sedmdesát našeho letopočtu a nejspíš bylo jediné, které křesťané tak brzy po smrti Krista měli. Obsahuje šest set šedesát pět veršů, ale vzkříšení je věnováno pouhých osm. Nejpozoruhodnější události se dostalo jen krátké zmínky. Proč? Odpověď je jednoduchá. V době sepsání Markova evangelia příběh o zmrtvýchvstání ještě neexistoval. Evangelium se ani slůvkem nezmiňuje, že by učedníci věřili, že Ježíš vstal z mrtvých. Místo toho nám vypráví, že utekli. V Markově verzi událostí se objevují jenom ženy, neuposlechly pokynů a nevyřídily učedníkům, že mají jít do Galileje, kde se setkají se vzkříšeným Kristem. Ty ženy se totiž vyděsily a utekly, aniž by komukoli řekly, co u hrobu viděly. Nevyskytuje se tam žádný anděl, jen mladík v bílém, který prostě oznámí: Byl vzkříšen. Žádné stráže, žádná pohřební roucha, žádný vzkříšený Pán."

Mark to všechno znal. Věděl, že Thorvaldsen říká pravdu. Studoval toto evangelium velmi podrobně.

Thorvaldsen pokračoval: „Matoušovo svědectví přišlo o deset let později, poté co Římané vydrancovali Jeruzalém a zničili chrám. Mnoho Židů uteklo do řecky mluvícího světa. Pro ortodoxní Židy, kteří zůstali ve Svaté zemi, představovalo nově vznikající křesťanství problém – stejně velký, jako byli Římané. Mezi ortodoxními Židy a židovskou sektou křesťanů vládlo nepřátelství. Matoušovo evangelium bylo pravděpodobně sepsáno jedním z těch neznámých pokřesťanštělých Židů. Markovo evangelium nechalo řadu otázek nezodpovězených, a tak Matouš pozměnil tento příběh tak, aby vyhovoval jeho složité době.

U Matouše se z posla, který oznamuje vzkříšení, stává anděl. Sestupuje při zemětřesení, jeho vzezření bylo jako blesk. Stráže jsou užaslé. Kámen byl z hrobu odvalen a anděl stojí na něm. Ženy jsou sice i tady ochromeny strachem, ale ten je rychle nahrazen radostí. V protikladu k Markově verzi zde spěchají povědět učedníkům, co se stalo, a skutečně se setkávají s oživlým Kristem. Tady je poprvé vzkříšený Pán popsán. A co udělaly ty ženy?"

„Přistoupily, objímaly jeho nohy a klaněly se mu," odpověděl Mark. „Později se Ježíš zjevil svým učedníkům a prohlásil: ‚Je ti

dána veškerá moc na nebi i na zemi‘. A řekl jim, že s nimi zůstane po všecky dny až do skonání tohoto věku.“

„To je zásadní změna,“ zdůraznil Thorvaldsen. „Židovský Mesiáš jménem Ježíš se stal Kristem pro všechny. V Matoušově evangeliu jsou daleko živější popisy a více zázraků. Pak přichází Lukáš, někdy kolem Léta Páně devadesát. Tehdy se křesťané už posunuli dál od judaismu, takže Lukáš radikálně změnil příběh vzkříšení, aby ho této změně přizpůsobil. Ženy jsou znovu u hrobky, ale tentokrát ji najdou prázdnou a jdou to oznámit učedníkům. Petr se vrací a vidí jen odložený pohřební šat. Pak Lukáš vypráví příběh, který se nikde jinde v bibli neobjevuje. Je o Ježíšovi putujícím v přestrojení, který potká jisté učedníky, láme s nimi chléb, pak se jim dá poznat a zmizí. Následuje Ježíšovo setkání se všemi učedníky. Báli se, že vidí ducha a Ježíš je vyzval, ať se ho dotknou a přesvědčí se, že je z masa a kostí. Pojedl s nimi a opět zmizel. Jedině u Lukáše nacházíme příběh o Ježíšově vstoupení na nebesa. Všimněte si toho posunu. Od té doby se se vzkříšeným Kristem pojí představa nanebevstoupení.“

Mark četl podobné analýzy Písma v templářském archivu. Učení bratři po staletí studovali Písmo, všímali si chyb, hodnotili rozpory a vytvářeli hypotézy o mnoha neshodách ve jménech, datech, místech a událostech.

„A pak je tu Jan,“ pokračoval Thorvaldsen. „Evangelium časově nejvzdálenější od Ježíšova života, vzniklo až kolem roku sto.

V tomto evangeliu je tolik změn, že to skoro vypadá, jako by Jan vyprávěl o úplně jiném Kristovi. Žádné narození v Betlémě – tady je rodištěm Ježíše Nazaret. Ostatní tři říkají, že Kristus veřejně působil tři roky. Jan mluví o jednom roce. Podle Jana se Poslední večeře uskutečnila den před svátkem pesach a Ježíše ukřižovali v den, kdy se zabíjí beránek. Tím se liší od ostatních evangelií. Jan také posunul vyhnání penězoměnců z chrámu ze dne po Ježíšově slavnostním vjezdu do Jeruzaléma, který si dnes připomínáme jako Květnou neděli, do mnohem ranějších časů jeho působení.

U Jana jde Maří Magdaléna ke hrobu sama a nachází ho prázdný. Vůbec ji nenapadne uvažovat o vzkříšení; myslí si, že tělo bylo

ukradeno. Teprve když se vrátí s Petrem a druhým učedníkem, spatří dva anděly. Poté se zjeví samotný Ježíš.

Podívejte se, jak se mění tento jeden detail – kdo byl v hrobě. Markův mladík v bílém se mění v Matoušova oslňujícího anděla. Lukáš jej znásobil ve dva anděly, které pak Jan přetvořil do dvou andělů a nádavkem i samotného Krista. A byl vzkříšený Pán viděn první den týdne v zahradě, jak se křesťanům odedávna tvrdí? Marek a Lukáš říkají, že ne. Matouš, že ano. Jan sice nejdřív říká, že ne, ale pak Ježíše spatřila Maří Magdaléna. Je jasné, co se dělo – jak plynul čas, kolem příběhu o vzkříšení se vršilo čím dál víc zázraků, jak to vyžadovala měnící se doba."

„Předpokládám," prohodila Stephanie, „že nepovažujete bibli za neomylnou?"

„V celé bibli se nic nedá brát doslova. Je plná nesrovnalostí, které se dají vysvětlit jedině pomocí víry. To mohlo fungovat před tisíci nebo možná i pěti sty lety, ale dnes už ne. Dneska si lidé kladou otázky. I váš manžel si je kladl."

„A o co se vlastně Lars snažil?" dožadovala se Stephanie.

„O nemožné," zamumlal Mark.

Jeho matka se na něj podívala s hlubokým pochopením. „To ho nikdy neodradilo." Řekla to smutně, jako by si byla až teď uvědomila pravdu, kterou dlouho přehlížela. „Byl úžasný snílek."

„Ale jeho sen měl opodstatnění," řekl Mark. „To, co chtěl zjistit, kdysi znávali templáři. Dokonce i dnes čtou a studují ty části Písma, které nejsou součástí Nového zákona. Filipovo evangelium, Barnabášův list, Skutky Petrovy, Listy apoštolů, Tajnou knihu Janovu, Mariino evangelium, Didaché. A Tomášovo evangelium, které je podle jejich názoru nejblíž tomu, co Ježíš skutečně řekl, protože nebylo předmětem nesčetných překladů. Mnohé z oněch takzvaných kacířských textů jsou převratné. A právě v tom spočívá výjimečnost templářů. To byl skutečný zdroj jejich síly. Ne jmění nebo moc, ale vědění."

Malone stál ve stínu vysokých topolů, které rostly na pahorku. Vanul chladný větřík a mírnil sluneční paprsky, připomínalo mu to podzim na pláži. Čekal, až mu Cassiopeia řekne, co nikdo jiný neví.

„Proč jste dopustila, aby se Roquefortovi dostal do rukou Larsův deník?“

„Protože není k ničemu.“ Jejíma tmavýma očima probleskly jiskřičky pobavení.

„Myslel jsem si, že obsahoval Larsovy soukromé úvahy. Informace, které nikdy nepublikoval. Klíč ke všemu.“

„Něco z toho je pravda, ale není to klíč ke všemu. Lars ho sepsal právě kvůli templářům.“

„Ví tohle Claridon?“

„Nejspíš ne. Lars byl tajnůstkář. Nikomu neprozradil všechno. Jednou mi řekl, že práci na tom, co dělá, přežije jenom paranoik.“

„Jak jste se o tom dozvěděla?“

„Od Henrika. Lars nikdy nemluvil o detailech, ale vyprávěl Henrikovi o svých setkáních s templáři. Párkrát hovořil přímo s velmistrem, nebo si to aspoň myslel. Jenže pak se na scéně vynořil Roquefort a ten byl úplně jiný, agresivnější, méně tolerantní. A tak Lars vytvořil ten deník, aby se na něj Roquefort soustředil – vlastně vyrobil klamnou stopu, podobně jako to dělával Sunière.“

„Věděl o tom velmistr templářů? Když byl Mark přijat do opatství, měl ten deník u sebe. Velmistr ho pak ukrýval; teprve před měsícem ho poslal Stephanii.“

„Těžko říci. Ale pokud poslal ten deník Stephanii, je možné, že počítal s tím, že se za ním Roquefort zase požene. Očividně do toho chtěl Stephanii zatáhnout – a předhodit jí něco, čemu neodolá, byl nejlepší možný způsob.“

Chytré, musel Malone přiznat. A zabralo to.

„Velmistr určitě počítal s tím, že Stephanie využije všech možností, které má k dispozici, aby pomohla v pátrání,“ řekla Cassiopeia.

„Neznal Stephanii. Je příliš tvrdohlavá. Ten typ, co to nejdřív chce zkusit na vlastní pěst.“

„Ale měla na pomoc vás.“

„Mám já to ale kliku.“

„Všechno zlé je k něčemu dobré. Jinak bychom se nesetkali.“

„Jak jsem řekl, mám kliku.“

„Budu to brát jako poklonu. Jinak by to mohlo ranit moje city.“

„Pochybuji, že se necháte zranit tak snadno.“

„V Kodani jste si vedl dobře. A v Roskilde taky.“

„Vy jste v té katedrále byla?“

„Na chvilku, ale odešla jsem, když začala přestřelka. Nemohla jsem vám pomoci, aniž bych se prozradila, a Henrik chtěl, aby se o mně nikdo nedozvěděl.“

„A co kdybych si s těmi chlapy neporadil?“

„Vy? Ale jděte.“ Široce se na něj usmála. „Povězte mi jedno: Hodně vás šokovalo, když ten templář skočil z Okrouhlé věže?“

„Není to zrovna něco, co člověk vídá každý den.“

„Splnil svou přísahu. Když uvízl v pasti, volil raději smrt, než aby zradil řád.“

„Předpokládám, že jste v Kodani byla kvůli Stephaniině návštěvě. Zmínil jsem se Henrikovi, že se chystá přijet.“

„Částečně. Když Ernst Scoville tak nečekaně zemřel, promluvila jsem si s partou stařík̊ z Rennes a dozvěděla se od nich, že mluvil se Stephanii a ta že se chystá do Francie. Jsou to místní nadšenci, kteří tráví čas hraním šachů a fantazírováním o Sunièrovi. Všichni mají plnou hlavu snění o pokladu. Scoville se jim chlubil, že zamýšlí získat Larsův deník. Vůbec mu nešlo o Stephanii, i když se ji snažil přesvědčit o opaku. Zřejmě ani on netušil, že ten deník není nic než naprostý blábol. Jeho smrt mi byla podezřelá, a tak jsem kontaktovala Henrika a dozvěděla jsem se od něj, že Stephanie má namířeno do Dánska. Rozhodli jsme se, že bych tam měla jet taky.“

„A Avignon?“

„Měla jsem svůj kontakt v sanatoriu. Nikdo nevěřil, že Claridon je doopravdy blázen. Zrádný, nedůvěryhodný oportunista – to jistě ano. Ale ne pomatenec. A tak jsem ho nespouštěla z očí, dokud jste ho nevyzvedli. Henrik a já jsme věděli, že se v palácových archivech něco skrývá, jen jsme nevěděli co. Jak řekl Henrik u oběda, s Markem se nikdy nesetkal. S tím bylo těžší pořízení než s jeho otcem. Pátral jen příležitostně. Možná proto, aby památka jeho otce zůstala živá. Pokud něco našel, nechával si to pro sebe. S Claridonem se krátce stýkali, ale jen velmi povrchně. Když pak Mark zmizel pod lavinou a Claridon se schoval do ústavu, Henrik a já jsme to vzdali.“

„Až dosud.“

„Teď jsme s pátráním začali nanovo a tušíme, kudy je třeba jít.“

Čekal, až mu to vysvětlí.

„Máme tu knihu s nákresem náhrobku a Předčítání pravidel Caridadu…“

„Tu litografii má Roquefort.“

„Není to jediná zaznamenaná podoba toho obrazu. Našla jsem jich na internetu celou řadu. Společně bychom se měli dopídit, co Sunière našel, protože jsme první, kdo má tolik dílků té skládačky.“

„A jestli něco opravdu najdeme, co s tím uděláme?“

„Jako muslimka bych to ráda řekla světu. Jako realistka říkám, že nevím. Během celé své historie křesťanství vystupuje s nechutnou arogancí. Kam se na ně hrabou jiná náboženství. Nemá sobě rovna. Svými striktními zásadami zformovalo celé dějiny Západu. Umění, architektura, hudba, písemnictví, dokonce i sama společnost se ocitly ve službách křesťanství. Původně prosté hnutí poskytlo šablonu, do níž se vtěsnala celá západní civilizace – a teď by se mohlo ukázat, že to všechno je založeno na lži. Copak vás to nezajímá?“

„Já nejsem věřící.“

Její tenké rty se rozvlnily úsměvem. „Ale jste zvědavý. Henrik se vyjadřuje nanejvýš pochvalně o vaší odvaze a intelektu. A jste bibliofil s eidetickou pamětí. To je úctyhodná kombinace.“

„A taky ještě umím vařit.“

Zasmála se. „Mě neoklamete. Nálezem Velkého odkazu byste nepohrdl.“

„Řekněme, že by to byl výjimečný nález.“

„No dobře, nebudu tlačit na pilu. Ale jestli uspějeme, už teď se těším na vaši reakci.“

„Jste si tak jistá, že je co najít?“

Rozpřáhla ruce ke vzdálenému obrysu Pyrenejí. „Někde to tam je, bez debat. Sunière to našel. Takže my to můžeme najít taky.“

Stephanie znovu zvažovala to, co řekl Thorvaldsen o Novém zákonu, a s určitostí řekla: „Bibli nelze brát doslova.“

Thorvaldsen zavrtěl hlavou. „Mnoho křesťanských věřících by s tímhle stanoviskem nesouhlasilo. Pro ně je bible Slovo Boží.“

Podívala se na Marka. „Pro tvého otce jím nebyla, viď?“

„Často jsme o tom mluvili. Já jsem jí zprvu věřil a hádal jsem se s ním. Ale postupně jsem přejal jeho způsob uvažování. Je to kniha příběhů. Nádherných příběhů, které mají lidi nasměrovat ke správnému způsobu života. Obsahují velkolepá mravní naučení. Ani není potřeba, aby to bylo Slovo Boží. Stačí, že je to nadčasová pravda.“

„Pozdvižení Krista do božského stavu byla jednoduše cesta, jak pozdvihnout význam poselství,“ řekl Thorvaldsen. „Když organizované náboženství ve třetím a čtvrtém století získalo převahu, bylo k tomu příběhu přidáno tolik, že už není možné rozeznat jádro. Lars to chtěl všechno změnit. Chtěl najít to, co kdysi vlastnili templáři. Když se před lety poprvé dozvěděl o Rennes-le-Château, okamžitě dospěl k závěru, že Sunière našel templářský Velký odkaz. A tak zasvětil celý svůj život vyřešení renneské hádanky.“

Stephanie se dál tvářila pochybovačně. „Co vás vede k přesvědčení, že templáři něco někde schovali? Pozatýkali je přece hrozně rychle. Měli vůbec čas něco schovat?“

„Byli na to připraveni,“ řekl Mark. „Kroniky o tom mluví jasně. To, co udělal Filip IV., nebyl první případ, kdy k něčemu takovému došlo. O sto let dříve se templáři dostali do konfliktu s Fridrichem II., králem Německa a Sicílie. V roce 1228 přijel do Svaté země jako exkomunikovaný z církve, což znamenalo, že nemohl velet křížové výpravě. Templáři a johanité zůstali věrní papeži a odmítli ho následovat. Zůstal při něm jen Řád německých rytířů. Nakonec sjednal se Saracény mírovou smlouvu, která vedla k rozdělení Jeruzaléma. Chrámová hora, což bylo místo, kde měli templáři hlavní velení, byla touto smlouvou předána muslimům. Takže si umíte představit, co si o něm asi templáři mysleli. Navíc byl skrznaskrz zkažený a všeobecně nenáviděný. Dokonce se pokusil unést velmistra řádu. Odešel ze Svaté země v roce 1229, a když odcházel do přístavu Akkon, místní po něm házeli výkaly. Nenáviděl templáře za jejich neposlušnost, a když se vrátil na Sicílii, zabral jim tam majetek a uvěznil je. Všechno je to zapsáno v kronikách.“

„Takže řád byl připravený?“ zeptal se Thorvaldsen.

„Řád si už prodělal přímou zkušenost s tím, co může čekat od znepřáteleného panovníka. S Filipem IV. to bylo podobné. Jako

mladík se ucházel o členství v řádu, ale byl odmítnut. Od té doby templáře k smrti nenáviděl. Přitom templáři Filipa hned na začátku jeho vlády prakticky zachránili, když se pokoušel devalvovat francouzskou měnu a lidé se vzbouřili. Utekl do pařížského Templu pro pomoc. Potom se cítil templářům zavázán, a to vládci nemívají rádi. Takže ano – v říjnu 1307 byl řád připraven na nejhorší. Naneštěstí se nedochovaly žádné podrobnosti o tom, co podnikli.“ Markův pohled se zavrtal do Stephanie. „Snaha rozřešit tu záhadu stála otce život.“

„To hledání ho těšilo, že?“ zeptal se Thorvaldsen.

I když odpovídal Dánovi, Mark neodvrátil oči od své matky. „Byla to jedna z mála věcí, které mu skutečně přinášely radost. Chtěl potěšit svou manželku i sebe, ale nedokázal ani jedno. A tak se rozhodl jít od toho. Opustit nás všechny.“

„Nikdy se mi nechtělo věřit, že se zabil,“ řekla Stephanie synovi.

„Jak to bylo, se už nikdy nedozvíme.“

„Možná byste mohli,“ pronesl Geoffrey. Poprvé zvedl oči od stolu. „Velmistr řekl, že možná zjistíte o jeho smrti pravdu.“

„Co o tom víš?“ vyhrkla Stephanie.

„Jen to, co mi prozradil můj velmistr.“

„Co ti o otci povídal?“ Markův obličej se zkřivil vzteky.

Stephanie si nepamatovala, že by ho kdy viděla dát průchod vzteku vůči někomu jinému než vůči ní.

„Musíte si to zjistit sami. Já nevím.“ Geoffreyho hlas zněl podivně – dutě a přitom smířlivě. „Velmistr mi řekl, že s tebou mám mít trpělivost. Dal mi jasně na srozuměnou, že jsi můj nadřízený a že jsem ti povinován nejvyšší úctou.“

„Ale zdá se, že jsi jediný, kdo zná odpovědi,“ naléhala na něj Stephanie.

„Ne, madam. Já znám jen náznaky. Velmistr říkal, že odpovědí se dobereme jedině společně.“

48

Malone následoval Cassiopeiu do vysoké místnosti s trámovým stropem a dřevěným obložením ověšeným tapiseriemi, s motivy zbraní – samé meče, kyrysy, kopí a štíty. Dlouhé místnosti dominoval černý mramorový krb a byla zalita světlem lustru. Brzy sem za nimi přišli z jídelny i ostatní a Malone si povšiml, jak vážně se tváří. Pod okny stál mahagonový stůl celý pokrytý knihami, papíry a fotografiemi.

„Je načase, abychom zjistili, jestli můžeme dospět k nějakým závěrům," řekla Cassiopeia. „Tady na stole je všechno, co k téhle věci mám."

Malone pověděl ostatním o Larsově deníku a o tom, že obsahuje klamné informace.

„Platí to i o tom, co napsal o sobě?" zeptala se Stephanie. „Tenhle mladý muž…," ukázala na Geoffreyho, „…mi poslal stránky z deníku – stránky, které vyřízl jeho velmistr. Hovoří se tam o mně."

„Jenom vy víte, jestli to, co tam napsal, je pravda nebo klam," řekla Cassiopeia.

„Má pravdu," souhlasil Thorvaldsen. „Deník je z valné části výmysl. Lars ho sepsal jako léčku na templáře."

„Další skutečnost, o které jste se jaksi pozapomněl zmínit v Kodani." Stephaniin tón naznačoval, že je zase rozzlobená.

Thorvaldsen se nedal zastrašit. „Důležité je, že si Roquefort myslí, že je pravdivý."

Stephanie se napřímila. „Vy parchante, mohli nás zabít, když jsme se ho snažili dostat zpátky."

„Ale nezabili. Cassiopeia dohlížela na vás oba."

„A tím se ospravedlňuje to, co jste udělal?"

„Stephanie, vy jste si nikdy nenechala pro sebe informace, které jste dostala od svých agentů?" zeptal se Thorvaldsen.

Mlčela.

„Má pravdu," podotkl Malone.

Podívala se po něm.

„Kolikrát jste mi řekla jen část informací? A kolikrát jsem si později stěžoval, že mě to mohlo zabít? A co jste na to odpověděla? Zvykněte si na to. Platí to i tady, Stephanie. Nelíbí se mi to o nic víc než vám, ale zvykl jsem si.“

„Pojďte se přestat hádat. Raději bychom se měli dobrat toho, co Sunière našel,“ navrhla Cassiopeia.

„Odkud bychom měli začít, co myslíte?“ zeptal se Mark.

„Výtečným výchozím bodem by mohl být náhrobek Marie d’Hautpoul de Blanchefort, protože máme Stübleinovu knihu, kterou Henrik koupil na aukci.“ Obrátila se ke stolu. „Je otevřená na tom obrázku.“

Všichni přistoupili ke stolu a upřeli oči na náčrt.

„Claridon o tom vykládal v Avignonu,“ řekl Malone a vysvětlil jim záležitost se špatným datem úmrtí – 1681 namísto 1781, s římskými číslicemi MDCOLXXXI, mezi kterými se ocitla nula, a další řadou římských číslic LIXLIXL, vytesaných do pravého dolního rohu.

Mark popadl tužku ze stolu a napsal do bloku 1681 a 59, 59, 50. „To je přepis těch římských číslic. Nulu v 1681 vynechávám. Claridon měl pravdu, mezi římskými číslicemi nula být nemůže.“

Malone ukázal na řecká písmena na levém kameni. „Claridon řekl, že to jsou latinská slova napsaná řeckou abecedou. Převedl ji do latinky a získal Et in arcadia ego. A v Arkádii já. Myslel si, že by to mohl být anagram, protože sama o sobě ta věta nedává smysl.“

Mark se do těch slov zahloubal a pak požádal Geoffreyho o batoh. Vytáhl z něj pečlivě poskládaný ručník, opatrně ho rozbalil a vyndal malý kodex. Jednotlivé stránky kdysi někdo seřadil, sešil a svázal. Zřejmě jemný pergamen, odhadoval Malone; nikdy žádný neviděl tak zblízka, aby se ho mohl dotknout.

„Tohle je z templářského archivu. Našel jsem ho před několika lety, hned potom, co jsem se stal senešalem. Byl sepsán v roce 1542 jedním z písařů opatství. Je to skvělý opis rukopisu ze čtrnáctého století a vypráví o tom, jak se templáři znovu zformovali po velkém zatýkání. Také se věnuje době od prosince 1306 do května následujícího roku, kdy byl Jacques de Molay ve Francii, a ví se málo o tom, kde pobýval.“

Mark opatrně otevřel středověký svazek a šetrně jím listoval, až našel, co hledal. Malone zahlédl, že kodex je psán latinkou se spoustou smyček a ozdobných tahů, plynulým písmem, při němž písař nezvedl pero z papíru.

„Poslechněte si tohle."

Náš velmistr, nejctihodnější a nejsvatější Jacques de Molay, přijal papežova vyslance 6. června 1306 se slávou a poctami, jež náležejí těm nejvyšším. V poselství se uvádělo, že Jeho Svatost papež Klement V. předvolává velmistra de Molaye do Francie. Náš velmistr hodlal splnit onen příkaz a konal všechny přípravy, ale než opustil ostrov Kypr, kde měl řád své hlavní sídlo, dozvěděl se, že velmistr johanitů byl též předvolán, ale odmítl ten rozkaz s odůvodněním, že musí zůstat v dobách konfliktů se svým řádem. To v našem velmistrovi vzbudilo velké podezření, a radil se proto se svými důstojníky. Jeho Svatost nabádala našeho velmistra, aby cestoval nepoznán a s malou družinou. To vzbudilo další otázky, protože proč by se Jeho Svatost starala o to, jak bude projíždět náš velmistr krajem? Pak přinesli našemu velmistrovi podivný dokument s titulem De Recuperatione Terrae Sanctae – o znovudobytí Svaté země. Rukopis byl sepsán jedním z právníků Filipa IV. a navrhoval novou velkou křížovou výpravu, kterou by vedl král – válečník a která by osvobodila Svatou zemi z rukou nevěřících. Tento návrh byl přímou urážkou plánů našeho řádu a způsobil, že náš velmistr začal zvažovat předvolání na králův dvůr. Náš velmistr se netajil tím, že velmi nedůvěřuje francouzskému vládci, jakkoli by bylo pošetilé a nevhodné, aby vyslovil tuto nedůvěru mimo zdi našeho templu. Jakožto rozvážný muž, vedený obezřetností, si náš velmistr vzpomněl na dávnou proradnost Fridricha II. a přichystal plány, jak uložit do bezpečí naše bohatství i naše vědění. Modlil se, aby se strachoval zbytečně, ale přál si být raději připraven. Nechal si předvolat bratra Gilberta de Blanchefort a nařídil mu, aby předem odvezl všechny poklady z templu. Náš velmistr pak řekl Blanchefortovi: „My, velitelé řádu, jsme patrně v největším ohrožení. Nechť tedy žádný z nás neví to, co budeš vědět ty. Je na tobě, abys zajistil, že to, co víš, bude vhodným způsobem předáno dalším." Bratr de Blanchefort, učený muž, se ujal tohoto poslání a potajmu ukryl všechno, co řád vlastnil.

Čtyři bratři byli jeho spojenci a ti používali čtyř slov, po jednom pro každého z nich, jako svého znamení. ET IN ARCADIA EGO. Ale ta písmena jsou zpřeházená. Teprve ve správném pořadí zvěstují, v čem spočívá úkol oněch bratrů. I TEGO ARCANA DEL

„Ukrývám tajemství Boží," řekl Mark, překládaje poslední řádek. „Anagramy byly ve čtrnáctém století běžné."

„Takže Molay byl připravený?" zeptal se Malone.

Mark přikývl. „Přijel do Francie se šedesáti rytíři, sto padesáti tisíci zlatými florény a dvanácti koňskými potahy naloženými ryzím stříbrem. Věděl, že nastanou nesnáze. Ty peníze byly určeny, aby si jimi vykoupil cestu zpátky. Ale v tomhle spisu je zajímavá informace, o které se běžně neví. Velitelem templářské posádky v Languedocu byl seigneur de Goth. Papež Klement V, který si velmistra de Molaye předvolal, se jmenoval Bertrand de Goth. Papežova matka se jmenovala Ida de Blanchefort a byla příbuzná s Gilbertem de Blanchefort. Takže Molay měl dobré informace zevnitř."

„To se vždycky hodí," poznamenal Malone.

„Molay také něco na Klementa V. věděl. Než se stal papežem, Klement se setkal s Filipem IV. Král měl dostatečnou moc, aby udělil papežský titul, komu chce. Než ho dal Klementovi, vyslovil šest podmínek. Většina z nich se týkala toho, že se Filipovi nebude plést do jeho záležitostí, ale ta šestá se týkala templářů. Filip chtěl řád rozpustit a Klement souhlasil."

„Zajímavá věc," podotkla Stephanie, „ale momentálně se mi zdá důležitější to, co věděl abbé Bigou. To on nechal zhotovit Mariin náhrobek. Věděl o spojení mezi tajemstvím rodiny Blanchefortů a templáři?"

„Bezpochyby," potvrdil Thorvaldsen. „Bigou se dozvěděl o tajemství od samotné Marie d'Hautpoul de Blanchefort. Její manžel byl přímým potomkem Gilberta de Blanchefort. Když byl řád zlikvidován a templáři začali umírat na hranicích, Gilbert de Blanchefort určitě nikomu cizímu neřekl o místě, kde je ukryt Velký odkaz. Takže rodinné tajemství musí mít vztah k templářům. Co jiného by to mohlo být?"

Mark přikývl. „V kronikách se mluví o vozech vrchovatě naložených senem, které projížděly francouzskou krajinou a všechny směřovaly na jih k Pyrenejím. Doprovázeli je prý ozbrojení muži převlečení za venkovany. Všechny kromě tří bezpečně projely. Naneštěstí neexistuje zmínka o jejich konečném cíli. Ve všech kronikách je pouze jediná narážka: Kde je nejlepší úkryt pro drahokam?“

„V hromadě kamení,“ usoudil Malone.

„Totéž říkal i velmistr,“ řekl Mark. „Pro myšlení čtrnáctého století bylo nejnápadnější místo tím nejbezpečnějším.“

Malone se zadíval znovu na kresbu náhrobku. „Takže Bigou nechal vytesat tenhle náhrobek se šifrou, která mluví o ukrývání Božího tajemství, a dal si tu práci, aby ho vystavil všem na očích. Proč to udělal? Museli jsme někde něco přehlédnout.“

Mark sáhl do batohu a vyndal jinou knihu. „Tohle je zpráva maršála řádu napsaná v roce 1897. Ten člověk zkoumal Sunièrův příběh a narazil na jiného kněze, abbé Gélise z nedaleké vesnice, který nalezl ve svém kostele kryptogram.“

„Jako Sunière,“ podotkla Stephanie.

„Správně. Gélis kryptogram rozluštil a chtěl, aby se biskup dozvěděl, co zjistil. Maršál vystupoval jako biskupův pověřenec a obkreslil tu hádanku, ale řešení si nechal pro sebe.“

Mark jim ukázal kryptogram a Malone zkoumal řádky písmen a symbolů. „Luští se to pomocí nějakého číselného klíče?“

Mark přikývl. „A bez něj to nejde. Existují miliardy možných kombinací.“

„Podobná šifra byla také v deníku tvého otce.“

„Vím. Táta ji našel v nepublikovaném rukopisu Noëla Corbu.“

„Claridon nám o tom vyprávěl.“

„Což znamená, že ji má Roquefort,“ řekla Stephanie. „Ale je taky fingovaná jako další věci v Larsově deníku?“

„Všechno, co nějak souvisí s Corbuem, je nutno brát jako podezřelé,“ objasnil Thorvaldsen. „Přikrášlil si Sunièrův příběh, aby zajistil reklamu svému hotelu.“

„Táta vždycky věřil, že ten rukopis, který Corbu napsal, obsahuje pravdu,“ namítl Mark. „Corbu se sblížil se Sunièrovou milenkou.

Úzce se přátelili až do její smrti v roce 1953. Obecně se věří, že mu ledacos prozradila. Proto Corbu ten rukopis nikdy nezveřejnil. Popíral by jeho fiktivní verzi příběhu.“

„Ale je ten kryptogram určitě falešný?“ zeptal se Thorvaldsen. „Právě o něj totiž Roquefortovi jde – proto chtěl ten deník.“

„Můžeme jen doufat,“ odpověděl Malone. Vtom na stole zahlédl kopii obrazu Předčítání pravidel Caridadu. Byla to reprodukce asi pohlednicového formátu. Zvedl ji a pečlivě si prohlížel nápis pod malým mužíkem v mnišské kutně, který seděl na stoličce a tiskl si prst ke rtům.

ACABOCE A“ DE 1681

Něco bylo špatně. V duchu porovnával tuhle reprodukci s litografií.

Letopočet se lišil.

„Dneska ráno jsem se snažila najít co nejvíc o tom obrazu a přitom jsem na internetu objevila tohle,“ prohodila Cassiopeia. „Malbu zničil na konci padesátých let dvacátého století požár, ale předtím bylo plátno očištěno a připraveno pro vystavení. Během restauračních prací se zjistilo, že letopočet 1687 ve skutečnosti má být 1681. Ale litografie v palácovém archivu byla zřejmě pořízena v době, kdy to datum bylo zkreslené.“

Stephanie potřásla hlavou. „Tuhle záhadu jakživi nevyřešíme. Každou minutu je všechno jinak.“

„Děláte přesně to, co si přál velmistr,“ podotkl Geoffrey.

Všichni se na něj podívali.

„Řekl, že jakmile dáte všichni dohromady to, co víte, přijdete té záhadě na kloub.“

Malone se tvářil pochybovačně. „Ale váš velmistr nás důrazně varoval: Mějte se na pozoru před inženýrem.“

Geoffrey ukázal na Cassiopeiu. „Možná byste se měli mít na pozoru před ní.“

„Proč myslíš?“ zeptal se Thorvaldsen.

„Její lidé bojovali s templáři dvě století.“

„Skutečně, muslimové se bili s bratry a vyhnali je ze Svaté země,“ souhlasila Cassiopeia. „A španělští muslimové drželi templáře v šachu tady v Languedocu, když se templáři pokusili

rozšířit své panství na jih, za Pyreneje. Takže váš velmistr měl pravdu. Mějte se na pozoru před inženýrem.“

„Co byste dělala, kdybyste našla Velký odkaz?“ zeptal se jí Geoffrey.

„Přijde na to, co by to bylo.“

„Na tom nezáleží. Vám ten odkaz v žádném případě nepatří.“

„Na prostého člena řádu jste nějak moc horlivý.“

„Jde o hodně – kromě jiného i o vaši touhu dokázat, že křesťanství je lež.“

„Nepamatuji se, že bych řekla, že po něčem takovém toužím.“

„Velmistr to věděl.“

Cassiopeii ztvrdly rysy; Malone ji poprvé viděl ztratit klid. „Váš velmistr nevěděl o mých motivech vůbec nic.“

„Tím, že je budete skrývat,“ namítl Geoffrey, „jen potvrdíte jeho podezření.“

Cassiopeia se obrátila na Henrika. „S tímhle mladým mužem by mohly být potíže.“

„Poslal ho velmistr,“ připomněl Thorvaldsen. „Neměli bychom o něm pochybovat.“

„Budou s ním potíže,“ opakovala Cassiopeia.

„Možná,“ řekl Mark. „Ale je v tom namočený s námi, musíte si na něj zvyknout.“

Stála si na svém. „Vy mu věříte?“

„Na tom nezáleží,“ odpověděl Mark. „Henrik má pravdu. Velmistr mu důvěřoval, a to je podstatné. I když Geoffrey občas dokáže jít na nervy.“

Cassiopeia se k tomu dál nevracela, ale nesouhlasně se mračila a Malone jí volky nevolky dával za pravdu.

Obrátil svou pozornost zpátky ke stolu a zadíval se na barevné fotografie z kostela Maří Magdalény. Všiml si zahrady se sochou Panny Marie a slov POSLÁNÍ 1891 a KAJÍCNOST, KAJÍCNOST vytesaných do líce vizigótského sloupku postaveného vzhůru nohama. Probíral se fotografiemi s detailními záběry zastavení křížové cesty a zdržel se chvíli u desátého zastavení, na kterém římský voják, co hraje kostky o Kristův plášť, zrovna hodil tři, čtyři a

pět. Pak se zadíval na zastavení 14, kde dva muži pod pláštíkem tmy kamsi nesou Kristovo tělo.

Vzpomněl si, co říkal Mark v kostele, a nemohl se zbavit přemítání – jsou na cestě do hrobky, nebo ven?

Potřásl hlavou.

Co se to tu sakra děje?

49

17.30

Roquefort podle mapy našel archeologické pracoviště v Givors a blížil se k němu, s řádnou dávkou opatrnosti. Nechtěl na sebe upozornit. I kdyby tam Malone a ostatní nebyli, Cassiopeia Vittová ho zná. Nařídil řidiči, aby pomalu projížděl zelenou loukou s parkovištěm, dokud nenašel peugeota, který barvou a provedením odpovídal tomu, který si pamatoval. Na čelním skle měl nálepku z půjčovny.

„Jsou tu, zaparkuj."

Řidič uposlechl.

„Rozhlédnu se kolem, „ řekl Roquefort druhým dvěma bratrům a Claridonovi. „Počkejte tady a neupozorňujte na sebe."

Vystoupil z auta do pozdního odpoledne; sluneční kotouč již začal klesat za okolní zdi z pískovce. Zhluboka se nadechl a vychutnával chladný řídký vzduch, který mu připomínal opatství. Určitě jsou ve větší nadmořské výšce.

Rychle obhlédl okolí. Všiml si cesty stíněné stromy a rozhodl se, že se pustí tím směrem. Zůstal ale mimo vlastní cestu, šel mezi vysokými stromy, po koberci květin a vřesu. Území okolo kdysi bývalo templářským panstvím. Na nedalekém kopci sídlila jedna z největších komend v Pyrenejích. Byla to dílna, jedno z několika míst, kde bratři pracovali dnem a nocí a vyráběli pro řád zbraně. S mimořádnou zručností tam ze dřeva, kůže a kovu zhotovovali štíty, které nebylo snadné přeseknout. Ovšem nejvěrnějším rytířovým druhem býval meč. Šlechtici často milovali své meče víc než vlastní manželky a snažili se, aby jim jeden vydržel po celý život. Bratři chovali podobnou vášeň a řád ji podporoval. Pokud se od muže očekávalo, že položí svůj život, to nejmenší, co pro něj bylo možné udělat, bylo dovolit mu, aby si vybral zbraň podle svého vkusu. Ovšem templářské meče se nepodobaly mečům šlechticů. Žádné zlatem nebo perlami zdobené jílce. Žádné hlavice z křišťálu, skrývající ostatky. Řádoví rytíři nepotřebovali takové talismany,

neboť čerpali sílu z oddanosti Bohu a poslušnosti pravidlům. Věrným druhem jim byl kůň, vybírali si rychlá a inteligentní zvířata. Každému rytíři náleželi tři koně, kteří byli každý den krmeni, hřebelcováni a sedláni. Právě chov koní byl jedním z prostředků, díky nimž řád prosperoval, a koně se bratrům odvděčovali za jejich láskyplnou péči neotřesitelnou věrností. Roquefort četl o jednom bratrovi, který se vrátil domů z křížové výpravy a jeho vlastní otec ho nepoznal – ale jeho věrný hřebec ho poznal okamžitě.

Vždycky jezdili jen na hřebcích.

Sedlat klisnu bylo nemyslitelné. Jak to řekl jeden rytíř? Ženská se hodí jen pro ženskou.

Roquefort šel dál. Vůně větví a země podnítila jeho představivost a téměř slyšel těžká kopyta, která kdysi drtila měkký mech a květy. Pokoušel se zachytit nějaké zvuky, ale rušil ho cvrkot lučních kobylek. Měl na paměti, že by tu mohla být elektronická bezpečnostní opatření, ale zatím si ničeho nevšiml. Pokračoval po pěšině mezi vysokými borovicemi a zacházel hlouběji do lesa. Pálil ho obličej a na čele se mu perlil pot. Vysoko nad ním svištěl ve skalních štěrbinách vítr.

Bojovní mniši, to se z bratrů stalo.

Ten výraz se mu líbil.

Sám sv. Bernard z Clairvaux odůvodnil existenci templářského řádu tím, že velebil zabíjení nekřesťanů. *Zabíjení ani umírání, dojde-li k němu ve jménu Krista, není trestuhodné, ale zaslouží si slávu. Kristův voják může zabíjet s klidem v duši a s ještě větším klidem v duši umírat. Nenosí svůj meč bezdůvodně. Je nástrojem Božím, trestá zločince a hájí spravedlivé. Když zabije toho, kdo koná zlo, není to vražda; je považován za vykonavatele Kristovy vůle.*

Znal ta slova dobře. Učil se je každý uchazeč. Opakoval si je v duchu, když pozoroval Larse Nelleho, Ernsta Scovilla a Petera Hansena, jak umírají. Všichni to byli kacíři. Lidé, kteří stáli řádu v cestě. Vykonavatelé zla. A teď si na ten seznam přidal pár dalších jmen. Jména mužů a žen, kteří se sešli v zámku, jenž vystupoval zpoza stromů, usazený v chráněném údolí mezi hřebeny skal.

Už o zámku něco věděl, díky informacím, které si obstaral před odjezdem z opatství. V šestnáctém století to byla královská

rezidence, jeden z mnoha domů Kateřiny Medicejské. Díky své odlehlosti přestál bez úhony dobu Francouzské revoluce a dochoval se ve své renesanční podobě – pitoreskní seskupení věžiček, sloupků a strmých střech. Cassiopeia Vittová byla bezesporu bohatá žena. Budovy jako tahle vyžadují velké sumy peněz na zakoupení a údržbu a Roquefort pochyboval, že pořádá turistické prohlídky, aby přispěla do svého rozpočtu. Ne, tohle byla soukromá rezidence hrdé osoby. Osoba, o niž se musí postarat.

Ale také potřeboval dvě knihy, které má Mark Nelle.

Takže žádné zbrklé akce nepřicházely v úvahu.

Den se chýlil ke konci. Zámek začaly pohlcovat hluboké stíny. Roquefort přemýšlel.

Musel mít jistotu, že jsou všichni uvnitř. Nemohl zůstat na svém současném místě, protože bylo příliš blízko, ale asi o dvě stě metrů dál spatřil hustý shluk buků, který mu poskytne nerušený výhled na vchodové dveře.

Musel počítat s tím, že jeho příchod očekávají. Po tom, co se stalo v domě Larse Nelleho, si určitě uvědomili, že Claridon pracuje pro něj. Ale možná ho nečekají tak brzo. Což by mu vyhovovalo, protože se potřeboval vrátit do opatství. Jeho důstojníci ho očekávají. Byla svolána porada, která si vyžadovala jeho přítomnost.

Rozhodl se nechat dva bratry na hlídce v autě. Pro teď to bude stačit.

Ale on se sem vrátí.

50

20.00

Stephanie si ani nepamatovala, kdy naposledy s Markem takhle seděli a povídali si. Možná ne od doby, kdy byl teenager. Tak hluboká propast mezi nimi zela.

Odebrali se do pokoje v horním patře jedné z věží zámku. Než se usadili, otevřel Mark čtyři arkýřová okna a vpustil dovnitř čerstvý večerní vzduch.

„Věř mi to nebo ne, ale myslím na tebe a tvého otce každý den. Já jsem tvého otce milovala. Ale když se seznámil s historií Rennes, hrozně se změnil. Ta záležitost ho úplně pohltila. A já to v té době dost nelibě nesla."

„To dokážu pochopit. Opravdu. Čemu nerozumím, je, proč jsi ho donutila volit mezi tebou a tím, co považoval za důležité."

Jeho ostrý tón ji zamrzel, ale donutila se zůstat klidná. „V ten den, kdy jsme ho pohřbili, jsem si uvědomila, jak špatně jsem se zachovala. Ale už to nešlo vrátit zpátky."

„Ten den jsem tě nenáviděl."

„Já vím."

„Klidně sis odjela a nechala mě ve Francii."

„Myslela jsem si, že to tak chceš."

„Taky že jsem chtěl. Ale během posledních pěti let jsem měl spoustu času přemýšlet. Velmistr se tě zastával, i když teprve teď začínám chápat, co myslel některými svými poznámkami. V Tomášově evangeliu Ježíš říká: Ten, kdo neměl v nenávisti svého otce a svou matku, tak jako já, nemůže být mým učedníkem. A také říká: A kdo nemiluje svého otce a svou matku, tak jako já, nemůže být mým učedníkem. Začínám rozumět těmhle rozporným prohlášením. Nenáviděl jsem tě, mami."

„Ale také jsi mě miloval?"

Zavládlo mezi nimi ticho a to jí drtilo srdce.

Konečně řekl: „Jsi moje matka."

„To není odpověď"

„Víc ti neřeknu.“

V jeho obličeji, tak podobném Larsovu, se mísily protichůdné pocity. Nenaléhala. Už dávno ztratila nárok cokoli od něj požadovat.

„Ještě pořád vedeš Magellan Billet?“ zeptal se.

Uvítala změnu tématu. „Pokud vím, tak ano, ale možná jsem si pod sebou během posledních dnů podřezala větev. Nepočínali jsme si s Cottonem zrovna nenápadně.“

„Působí jako prima chlap.“

„Taky že je. Nechtěla jsem ho do toho zatáhnout, ale nedal si říct. Dlouho pro mě pracoval.“

„Je dobré mít přátele, jako je on.“

„Ty máš taky jednoho.“

„Myslíš Geoffreyho? To je spíš chodící orákulum než přítel. Velmistr ho zavázal přísahou. Proč? To netuším.“

„Bránil by tě za cenu svého života. To je zřejmé.“

„Nejsem zvyklý, aby za mě lidé pokládali svůj život.“

Vzpomněla si, co jí velmistr napsal ve svém vzkazu – že Mark nedokáže dotáhnout své boje do konce. Věrně mu ten vzkaz přetlumočila.

„Co bys byl dělal, kdyby tě zvolili velmistrem?“ chtěla vědět.

„V koutku duše jsem byl rád, že jsem neuspěl.“

To ji udivilo. „Proč?“

„Jsem univerzitní profesor, ne velitel.“

„Jsi člověk, který se ocitl uprostřed závažného konfliktu. A od kterého ostatní očekávají rozhodnutí.“

„Velmistr se ve mně nepletl.“

Dívala se na něj s netajeným úžasem. „Otec by se za tebe styděl, kdyby tě slyšel.“ Čekala, že se Mark rozzlobí, ale jen tam mlčky seděl. Zvenčí se ozývalo bzučení hmyzu.

„Dneska jsem možná zabil člověka,“ zašeptal Mark. „Co by si táta myslel o tomhle?“

Čekala, kdy se o tom zmíní. Dosud o událostech v Rennes zarytě mlčel. „Cotton mi o tom řekl. Neměl jsi jinou možnost. Ten muž dostal na výběr a rozhodl se tě zabít.“

„Viděl jsem jeho tělo padat dolů. Je to zvláštní pocit, když si člověk uvědomí, že právě zmařil něčí život.“

Čekala, jestli to nějak vysvětlí.

„Na jednu stranu jsem byl rád, že jsem stiskl spoušť, protože jsem přežil. Ale na druhou stranu mnou otřáslo, že on ne.“

„Život je jedno rozhodnutí za druhým. Ten muž se rozhodl špatně.“

„Ty to děláš pořád, že? Činíš takováhle rozhodnutí.“

„Každý den.“

„Já na to nejsem dost tvrdý.“

„A já ano?“ Nelíbilo se jí, co tím naznačil.

„To musíš vědět sama.“

„Dělám svou práci, Marku. Ten člověk si sám vybral svůj osud, nebyla to tvoje vina.“

„Ne. Vybral mu ho Roquefort. Poslal ho nad ten sráz, i když věděl, že dojde ke konfrontaci. Rozhodl za něj.“

„A v tom vězí potíž s tvým řádem, Marku. Nezpochybnitelná loajalita není dobrá věc. Žádná země, žádná armáda, žádný velitel, nikdo nikdy neobstál, pokud trval na takovém nesmyslu. Moji agenti se rozhodují sami za sebe.“

Na okamžik se rozhostilo napjaté ticho.

„Máš pravdu,“ zamumlal Mark konečně. „Táta by se za mě styděl.“

Rozhodla se zariskovat. „Marku, tvůj otec je mrtvý. Je mrtvý už dlouho. Ty jsi byl pro mě mrtvý pět let. Ale teď jsi tady. Nenašel bys v sobě někde kousek odpuštění?“ zaprosila s nadějí v hlase.

Vstal ze židle. „Ne, matko. Nenašel.“

A s těmi slovy vyšel z místnosti.

Malone našel útočiště venku, pod stinnou pergolou porostlou zelení. Jeho klid rušil jen hmyz a on pozoroval netopýry, kteří poletovali na setmělé obloze. Před krátkou chvílí si jej Stephanie vzala stranou, aby mu pověděla, že zavolala do Atlanty a vyžádala si informace o jejich hostitelce. Bylo jí řečeno, že jméno Cassiopeia Vittová se nevyskytuje na žádném ze seznamů teroristů, které má vláda Spojených států k dispozici. Neměli o ní žádné osobní záznamy, ačkoli byla poloviční muslimka, a to dnes samo o sobě vzbuzuje podezření. Vlastnila obří nadnárodní společnost, se základnou v Paříži, která se zabývala širokým okruhem

podnikatelských aktivit a jejíž majetek se počítal řádově v miliardách euro. Cassiopein otec společnost založil a ona zdědila řízení, ale na běžném chodu firmy se téměř nepodílela. Byla také předsedkyní holandské nadace, která úzce spolupracovala s Organizací spojených národů v otázce řešení hrozby AIDS a hladomoru, zvláště v Africe. Žádná ze světových vlád ji nepovažovala za hrozbu.

Ale Malone si nebyl jistý.

Nové hrozby se objevují každý den a na těch nejpřekvapivějších místech.

„Tomuhle se říká být pohroužený do myšlenek."

Vzhlédl a za pergolou uviděl stát Cassiopeiu. Měla na sobě černý přiléhavý jezdecký oblek, který jí slušel.

„Vlastně jsem přemýšlel o vás."

„To mi lichotí."

„Mně by to nelichotilo." Ukázal na její oblek. „Bylo mi divné, kam jste zmizela."

„Snažím se jezdit každý den. Pomáhá mi to přemýšlet."

Vešla pod pergolu. „Nechala jsem tohle postavit před lety pro radost své matce. Milovala posezení venku."

Posadila se na lavici proti němu. Vsadil by se, že za ním nepřišla jen tak.

„Už dříve jsem si všimla, že o celé téhle záležitosti máte pochybnosti. Je to proto, že se bojíte zpochybnit vaši křesťanskou bibli?"

Nechtělo se mu o tom mluvit, ale Cassiopeia vypadala, že je do toho celá dychtivá. „Vůbec ne. Je to proto, že vy ostatní se hrnete bibli zpochybnit. Mám dojem, že všichni, co se pustili do tohohle pátrání, sledují nějaké svoje osobní cíle. Vy, Roquefort, Mark, Sunière, Lars, Stephanie. Dokonce i Geoffreyho, který je mírně řečeno poněkud odlišný, vedou osobní pohnutky."

„Dovolte mi, abych vám řekla pár věcí, a možná uvidíte, že pro mě to osobní záležitost není."

Pochyboval o tom, ale chtěl slyšet, co mu přišla říct.

„Víte, že za celou zaznamenanou historii byla ve Svaté zemi nalezena jen jediná ukřižovaná kostra?"

Nevěděl.

„Ukřižování bylo Židům cizí. Prováděli popravy tak, že kamenovali, upalovali, stínali hlavy nebo škrtili. Mojžíšův zákon umožňoval věšet jen zločince, který už byl popraven – jako dodatečné potrestání.“

„Protože ten, kdo byl pověšen, je zlořečený Bohem,“ citoval Malone Deuteronomium.

„Vy znáte Starý zákon?“

„I u nás v Georgii jsme občas trošičku kulturní.“

Usmála se. „Ale u Římanů bylo ukřižování běžnou formou popravy. Varrus v roce čtyři před naším letopočtem ukřižoval více než dva tisíce lidí. Florus v roce šedesát šest našeho letopočtu téměř čtyři tisíce. Titus v roce sedmdesát našeho letopočtu tímhle způsobem popravil pět set lidí za den. A přitom se našla jen jedna ukřižovaná kostra. Bylo to v roce 1968, severně od Jeruzaléma. Kosti pocházely z prvního století, což zaujalo hodně lidí. Ale ten mrtvý člověk se nejmenoval Ježíš. Jeho jméno bylo Jochanan, měřil asi sto šedesát centimetrů, byl stár dvacet čtyři nebo dvacet osm let. Víme to z nápisu na jeho urně. Byl ke kříži přivázán, ne přibit hřeby, a ani jednu nohu neměl zlomenou. Chápete, proč je tahle informace tak důležitá?“

Chápal. „Na kříži se umíralo udušením. Hlava přepadla dopředu a nastala kyslíková deprivace.“

„Smyslem ukřižování bylo veřejné ponížení. Oběti neměly zemřít rychle. A tak, aby se oddálila smrt, byl na kříž připevněn kus dřeva, buď za zády, aby se na něm dalo sedět, nebo pod nohama, takže na něm bylo možné stát. Odsouzenec se mohl opřít a dýchat. Pokud ani po několika dnech nevyčerpal svou sílu, vojáci mu zlámali nohy, aby se už nemohl opírat. Smrt potom obvykle přišla rychle.“

Vzpomněl si na evangelia. „Ukřižovaná osoba nesměla poskvrnit sabat. Židé chtěli sejmout těla Ježíše a dvou lotrů, popravených s ním, před soumrakem. A tak Pilát nařídil, aby byly zlámány nohy těch dvou lotrů.“

Přikývla. „Ale když přišli k Ježíšovi a viděli, že je již mrtev, kosti mu nelámali. To je z Jana. Nedivil jste se někdy, jak to, že Ježíš zemřel tak rychle? Byl ukřižován teprve několik hodin. Obvykle to trvalo celé dny. A proč římští vojáci nezlámali nohy i jemu, prostě

jen aby měli jistotu, že zemřel? Místo toho Jan říká, že mu probodli bok kopím a ven vyšla krev a voda. Ale Matouš, Marek a Lukáš se nikde nezmiňují, že k něčemu takovému došlo.“

„Co tím chcete říct?“

„Ze všech těch desítek tisíc ukřižovaných byla nalezena jen jedna jediná kostra. Důvod je jednoduchý. V Ježíšově době byl pohřeb považován za poctu. Nebylo větší hrůzy, než když bylo tělo ponecháno zvířatům. Všechny římské nejvyšší tresty – upálení zaživa, předhození divé zvěři nebo ukřižování – měly jeden společný rys. Těla se nepohřbívala. Oběti ukřižování visely tak dlouho, dokud ptáci neočistili jejich kosti, a co zůstalo, bylo naházeno do společného hrobu. Přesto se všechna čtyři evangelia shodují v tom, že Ježíš zemřel ve tři hodiny odpoledne, pak byl sňat a pohřben.“

Malonemu to začínalo docházet. „Římané by něco takového neudělali.“

„Tady se nám příběh komplikuje. Ježíš byl odsouzen k smrti jen pár hodin před sabatem. Přesto bylo nařízeno, aby zemřel ukřižováním, jedním z nejpomalejších způsobů popravy. Jak si mohl někdo myslet, že bude mrtev před soumrakem? Markovo evangelium se zmiňuje, že dokonce i Pilát byl udiven tak rychlou smrtí a vyptával se na ni centuriona.“

„Ale nebyl Ježíš mučen, než ho přitloukli na kříž?“

„Ježíš byl silný muž na vrcholu životních sil. Byl zvyklý chodit pěšky velké vzdálenosti v horku. Ano, postoupil bičování. Podle zákona to mělo být třicet devět ran. Ale nikde v evangeliích se nedovíme, jestli tolik ran skutečně dostal. A i po tomto mučení byl dost silný na to, aby působivě promluvil ke svým žalobcům. Neexistují žádné důkazy, že by byl oslabený. A přesto zemřel za pouhé tři hodiny – aniž by mu zlomili nohy. Jen mu pak údajně probodli bok kopím.“

„Proroctví z Exodu. Jan o něm mluví ve svém evangeliu. Říká, že se to odehrálo právě takhle, aby Písmo došlo naplnění.“

„Exodus mluví o omezení během pesachu. O tom, že žádné maso nesmí být vyneseno z domu, musí se sníst v domě a nesmějí se lámat kosti. S Ježíšem to nemá nic společného. Jan se jen chabě pokusil

vytvořit návaznost na Starý zákon. Jak jsem už řekla, ostatní tři evangelia se o kopí vůbec nezmiňují.“

„Chápu, co chcete říct. Podle vás nemají evangelia pravdu.“

„To, co v nich stojí, nedává smysl. Neodporují jen sama sobě navzájem, odporují i historii, logice a zdravému rozumu. Máme věřit, že ukřižovaný člověk, který ani neměl zlámané nohy, zemřel během tří hodin a bylo mu dopřáno pocty být pohřben? Samozřejmě z náboženského hlediska to má dokonale smysl. První teologové se snažili přilákat následovníky. Potřebovali pozvednout Ježíše z obyčejného člověka na boha. Všichni pisatelé evangelií psali v řečtině a zřejmě znali svou helénskou historii. Osiris, manžel bohyně Isis, zemřel rukou zločince v pátek, o tři dny později byl oživen. Tak proč ne i Kristus? Ale aby mohl fyzicky povstat z mrtvých, bylo zapotřebí tělesné schránky, kterou lze identifikovat. Nestačily by kosti oklované ptáky, hozené do společného hrobu. Proto ten pohřeb.“

„Takže tohle se Lars Nelle snažil dokázat? Že Kristus nevstal z mrtvých?“

Pokrčila rameny. „Nevím. Vím jen, že templáři znali spoustu věcí. Důležitých věcí. Tak důležitých, že se díky nim ze skupinky rytířů stala mimořádně vlivná mezinárodní organizace. Právě vědění jim umožnilo ten rozmach. A Sunière ty jejich ztracené vědomosti znovu objevil. A já je chci objevit taky.“

„Jak by mohl existovat nějaký důkaz, ať už toho či onoho?“

„Určitě existuje. Viděl jste Sunièrův kostel. Zanechal tam spoustu vodítek a všechny ukazují jedním směrem. Něco tam musí být.“

„Třeba se nám to jenom zdá.“

„Myslíte?“

Večerní šero se konečně změnilo v temnotu, z okolních kopců bylo vidět jen černé siluety.

„Máme společnost,“ šeptla Cassiopeia.

Čekal, až mu to vysvětlí.

„Když jsem byla na projížďce, vyjela jsem nahoru na jeden z těch pahorků. Zpozorovala jsem dva muže. Jednoho na severu, druhého na jihu. Sledují to tady. Roquefort vás našel rychle.“

„Nečekal jsem, že ho ten trik se štěnicí zabrzdí na dlouho. Odhadl, že pojedeme sem. A Claridon mu ukázal cestu. Všimli si vás?“

„Pochybuju. Byla jsem opatrná.“

„Tohleto by se ještě mohlo nebezpečně zvrtnout.“

„Roquefort je uspěchaný a netrpělivý, obzvlášť když má pocit, že ho někdo podvedl.“

„To narážíte na ten deník?“

Přikývla. „Claridon pozná, že je plný chyb.“

„Ale Roquefort nás našel. Sleduje nás.“

„Určitě toho ví jen málo. Jinak by se neobtěžoval sledováním a pátral by na vlastní pěst. Kdepak, on nás potřebuje.“

Její slova dávala smysl – jako ostatně všechno, o čem mluvila předtím. „Vyjela jste si na projížďku, protože jste je čekala, že?“

„Ano, myslela jsem si, že jsme sledováni.“

„Jste vždycky tak podezíravá?“

Obrátila se k němu. „Jen když mi lidé chtějí ublížit.“

„A hádám, že už jste promyslela co dál?“

„Přesně tak. Mám plán.“

51

OPATSTVÍ DES FONTAINES
PONDĚLÍ, 26. ČERVNA
0.40

Roquefort seděl před oltářem v hlavní kapli a zase jednou měl na sobě formální bílou kutnu. Lavice před ním zaplňovali ostatní bratři a zpívali slova, která se zpívala už od samých počátků řádu. Claridon byl v archivu a probíral se dokumenty. Velmistr dal archiváři pokyn, aby umožnil tomu bláznovi přístup, kamkoli požádá – ale také aby ho pečlivě hlídal. Hlášení z Givors znělo, že v zámku Cassiopeii Vittové už šli zřejmě všichni spát. Jeden bratr hlídal přední část, druhý zadní. Roquefort tedy neměl nic na práci, a tak se rozhodl věnovat svým povinnostem.

Do řádu měl být přivítán nový člen.

Před sedmi sty lety by býval novic musel být legitimního původu, nezadlužený a fyzicky zdatný, aby mohl vést válku. Většina bratrů žila v celibátu, ale ženatým mužům se povolovalo čestné členství. Členem se mohl stát i zločinec či exkomunikovaný člověk. I takovým bylo dopřáno vykoupení. Povinností každého velmistra bylo zajistit, aby se bratrstvo rozrůstalo. Pravidla mluvila jasně: *Pokud si rytíř nebo kdokoli jiný přeje opustit řady zatracenců a vzdát se světského života, neodpírejte mu vstup.* A také se vycházelo ze slov sv. Pavla: *Přijměte duši, pokud přichází od Boha.* Před Roquefortem teď klečel první uchazeč, kterého měl přijmout do řádu, aby dostál svým povinnostem velmistra. Protivilo se mu, že se takový velkolepý obřad koná uprostřed noci, za zamčenými dveřmi. Ale tak to diktovala řádová pravidla. Přál si, aby jednou byl zapsán do kronik jako ten, kdo přivedl řád zpět na světlo.

Zpěv utichl.

Roquefort vstal z dubového křesla, které od samých začátků sloužilo jako místo pro velmistra.

„Dobrý bratře," oslovil adepta, který před ním klečel s rukama na bibli. „Žádáš velkou věc. Znáš z našeho řádu jen vnější stránku.

Žijeme v tomto skvělém opatství, dobře jíme a pijeme. Nechybí nám oblečení, lékařská péče, vzdělání ani duchovní naplnění. Ale náš život se řídí přísnými pravidly. Není snadné muset někoho na slovo poslouchat. Může se ti stát, že až budeš chtít spát, bude ti nařízeno zůstat vzhůru. Až budeš chtít zůstat vzhůru, dostaneš rozkaz jít spát. Možná se ti nebude chtít jít, kam budeš poslán, ale budeš muset. Sotvakdy budeš dělat, co sám chceš. Dokážeš snášet takové těžkosti?“

Muž, patrně něco kolem třiceti let, s vlasy již krátce přistřiženými a s bledou, čerstvě oholenou tváří, pohlédl vzhůru a řekl: „Podrobím se všemu, co si Bůh bude přát.“

Byl to typický adept. Vytipovali si ho před několika lety na univerzitě a jeden z bratrů ho pak sledoval a zkoumal jeho životní dráhu a rodinné zázemí. Čím méně rodinných vazeb, tím lépe. Svět naštěstí překypuje nezakotvenými lidmi. Nakonec ho oslovili přímo, a protože reagoval vstřícně, začali ho učit řádová pravidla a kladli mu otázky, které se adeptům kladly už celá staletí. Je ženatý? Zasnoubený? Složil někdy slib nebo přísahu jiné náboženské společnosti? Má dluhy, které nemůže zaplatit? Skryté nemoci? Je z nějakých důvodů na někom nějak závislý?

„Dobrý bratře,“ řekl mu teď Roquefort, „když vstoupíš do našeho společenstva, nesmíš hledat bohatství, ani pocty, ani tělesné požitky. Místo toho se musíš snažit o tři věci. Zaprvé, zříci se hříchů tohoto světa a odmítnout je. Zadruhé, sloužit našemu Pánu. A zatřetí, být chudý a kajícný. Odpřisáhneš našemu Pánu a Panně Marii, že po všechny dny svého života budeš poslouchat velmistra tohoto templu? Že budeš žít cudně, bez osobního vlastnictví? Že budeš dodržovat zvyky tohoto společenstva? Že nikdy neopustíš řád ani kvůli své síle, ani kvůli slabosti, v dobách horších ani v dobách lepších?“

Tato slova se používala od samých začátků řádu a Roquefort vzpomínal, jak byla před třiceti lety pronesena k němu. Ještě teď cítil ten plamen, který v něm zanítila – oheň, který planul se zuřivou silou. Být templářem je důležité. Něco to znamená.

A on byl odhodlán zajistit, aby každý novic, který si během jeho působení oblékne řeholní šat, tu oddanost pochopil.

Obrátil se na klečícího muže.

„Co odpovíš, bratře?“

„De par dieu.“ Pro našeho Pána tak učiním.

„Jsi srozuměn s tím, že se po tobě může žádat, abys obětoval život?“ Po tom, co se stalo v několika posledních dnech, se tahle otázka zdála nadmíru aktuální.

„Naprosto.“

„A proč bys kvůli nám položil svůj život?“

„Protože mi tak poručil velmistr.“

Správná odpověď. „A učinil bys tak bez námitek?“

„Cokoli namítat by bylo porušením pravidel. Mou povinností je poslechnout.“

Pokynul jednomu z bratrů a ten vyndal z dřevěné schránky dlouhé keprové plátno.

„Vstaň,“ přikázal Roquefort adeptovi.

Mladý muž se postavil. Byl oblečený v černém vlněném rouchu, které halilo jeho štíhlou postavu od ramen až po bosé nohy.

„Odlož svůj šat,“ pokynul mu Roquefort a mladík si přetáhl roucho přes hlavu. Pod ním měl bílou košili a černé kalhoty.

Bratr s plátnem přistoupil blíž.

„Odložil jsi rubáš hmotného světa,“ řekl Roquefort. „Teď tě zahalíme látkou našeho bratrstva a oslavíme tvé znovuzrození coby člena našeho řádu.“

Pokynul a bratr přistoupil blíž a obmotal látku kolem adepta. Roquefort viděl už mnoho dospělých mužů v tomto okamžiku slzet. On sám jen těžko potlačoval vlastní pocity, když tu látku kdysi položili na něj. Nikdo nevěděl, jak starý je právě tento rubáš, ale ten nejstarší byl v úctě uchováván v obřadní truhle od samých počátků. Roquefort dobře znal příběh jednoho z prvních pláten. Byl do něj zabalen Jacques de Molay potom, co byl přitlučen hřeby na vrata v pařížském Templu. Ležel v něm zabalený dva dny, neschopný pohybu kvůli zraněním, která utrpěl, příliš slabý, aby vůbec vstal. Během té doby bakterie a chemické látky z jeho těla obarvily vlákna a vytvořily obraz, který o padesát let později začal být uctíván naivními křesťany jako otisk Kristova těla.

Vždycky to považoval za příhodné.

Templářský velmistr – nejvyšší představitel takzvaného kacířského řádu – se stal vzorem, podle kterého všichni pozdější umělci ztvárňovali Kristovu tvář.

Obrátil se ke shromáždění. „Před sebou vidíte našeho nejnovějšího bratra. Má na sobě rubáš, který symbolizuje znovuzrození. Je to okamžik, který jsme zažili všichni, okamžik, který nás navzájem spojuje. Když jsem byl zvolen vaším velmistrem, slíbil jsem našemu řádu obrodu, nové časy a nový směr. Řekl jsem, že už nikdy nebude hrstka vědět víc než většina. Řekl jsem, že najdu náš Velký odkaz."

Postoupil dopředu.

„V našem archivu je v tuto chvíli člověk disponující vědomostmi, které potřebujeme. Bohužel, zatímco náš minulý velmistr neudělal nic, jiní, kteří nejsou z našeho řádu, pátrali. Nespouštěl jsem je z očí, sledoval jsem jejich snažení a čekal na vhodnou chvíli, kdy se k tomu hledání připojíme." Odmlčel se. „Ta chvíle právě teď přišla. Někteří bratři už se venku za zdmi opatství na pátrání podílejí a další se k nim brzy přidají."

Během řeči zabloudil očima přes kostelní prostor ke kaplanovi. Byl to zachmuřený Ital, nejvyšší vysvěcený kněz řádu. Stál v čele asi třetiny bratrů – těch, kteří se rozhodli zcela zasvětit svůj život Kristu. Kaplanova slova měla velkou váhu, mimo jiné i proto, že ten člověk mluvil zřídka. Když se předtím vedení sešlo na poradě, vyslovil znepokojení nad nedávnými úmrtími.

„Postupuješ příliš rychle," prohlásil kaplan.

„Dělám, co si žádá řád."

„Děláš, co si žádáš ty sám."

„Je v tom rozdíl?"

„Mluvíš stejně jako předchozí velmistr."

„V tomhle měl pravdu. A i když jsem s ním ve spoustě věcí nesouhlasil, poslouchal jsem ho."

Roquefort nelibě nesl, že ho kaplan otevřeně kritizuje před ostatními, ale věděl, že mnozí toho muže uznávají.

„Co podle tebe mám dělat?"

„Chránit životy bratrů."

„Bratři vědí, že mohou být povoláni, aby položili své životy."

„Nejsme ve středověku. Nevedeme křížovou výpravu. Tihle muži zasvětili svůj život Bohu a na důkaz své oddanosti ti odpřisáhli poslušnost. Nemáš právo brát jim život.“

„Hodlám najít náš Velký odkaz.“

„Proč? Vydrželi jsme bez něj sedm set let. Není důležitý.“

To ho šokovalo.

„Jak můžeš něco takového říct? Je to naše dědictví.“

„Co asi dnes znamená?“

„Naši spásu.“

„Už jsme spaseni. Všichni zdejší muži mají dobré duše.“

„Tento řád si nezaslouží vyhnanství.“

„To vyhnanství jsme přijali z vlastní vůle. Jsme s ním spokojeni.“

„Já ne.“

„Pak je to tvůj boj, ne náš.“

Jeho rozhořčení vzrostlo.

„Moje rozhodnutí nebude nikdo zpochybňovat.“

„Nejsi velmistrem ani týden a už jsi zapomněl, odkud jsi vzešel?“

Roquefort se na kaplana upřeně díval a pokoušel se z jeho nehybné tváře něco vyčíst. Myslel svá slova naprosto vážně – nedovolí nikomu, aby zpochybňoval jeho rozhodnutí. Velký odkaz musí být nalezen. A dovedou ho k němu Royce Claridon a lidé v zámku Cassiopeie Vittové.

Ignoroval kaplanův nesouhlasný výraz a obrátil se na muže, kteří seděli před ním.

„Pomodleme se za úspěch, bratři.“

52

1.00

Malone byl v Rennes. Vešel do kostela Maří Magdalény a křiklavá výzdoba v něm zase vyvolala nepříjemné pocity. Kostelní loď byla prázdná, až na osamělého muže před oltářem, oblečeného do černého kněžského roucha. Když se otočil, jeho tvář byla Malonemu povědomá.

Bérenger Sunière.

„Co tu děláš?“ zeptal se Maloneho ostrým hlasem. „Tohle je můj kostel. Můj výtvor. Patří jen mně.“

„Jak to, že patří jen vám?“

„Chopil jsem se šance. Nikdo jiný to neudělal.“

„Příležitost k čemu?“

„Ti, kdo se postaví světu, vždycky čelí riziku.“

Vtom si Malone povšiml díry zející v podlaze hned před oltářem a schodů vedoucích do temnoty.

„Co je tam dole?“ zeptal se.

„První krok na cestě za pravdou. Bůh žehnej všem, kteří tu pravdu chránili. Bůh žehnej jejich velkomyslnosti.“

Kostel se najednou rozplynul a kolem Maloneho se rozprostíralo náměstí plné stromů, náměstí před americkou ambasádou v Mexico City. Lidé spěchali všemi směry, troubily klaksony aut, hvízdaly pneumatiky a burácely motory.

Vtom se ozvaly výstřely.

Přicházely z auta, které zabrzdilo opodál. Vyhrnuli se z něj muži. Stříleli na ženu ve středních letech a mladého dánského diplomata, kteří obědvali ve stínu pod stromy. Vojáci hlídající ambasádu okamžitě zareagovali, ale byli příliš daleko.

Malone sáhl po pistoli a vypálil.

Na dlažbu dopadla mrtvá těla. Hlava Caie Thorvaldsena se roztříštila, jak ho zasáhly výstřely určené ženě. Malone zastřelil dva z mužů, kteří přestřelku začali, pak ucítil škubnutí v rameni, jak mu jím proletěla kulka.

Bolest mu zatemnila smysly.

Z rány mu prýštila krev.

Zavrávoral, ale podařilo se mu útočníka trefit. Kulka proletěla snědou tváří, která se vzápětí znovu proměnila ve tvář Bérengera Sunièra.

„Proč jsi mě zastřelil?“ zeptal se Sunière chladně.

Kolem se znovu objevily stěny kostela s obrazy křížové cesty. Malone si všiml houslí, které někdo zapomněl na jedné kostelní lavici. Na strunách ležel kovový talíř. Sunière se nad ně vznesl a rozsypal na talíř písek. Potom přejel smyčcem přes struny, a jak se ozval pronikavý zvuk, písek vytvořil obrazec.

Sunière se usmál. „Kde se talíř nerozechvěje, tam zůstává písek nehybný. Zatřes jím znovu a vytvoří se jiný vzorec. Pokaždé jiný.“

Socha šklebícího se Asmodea oživla a ďáblu podobná postava vychrlila na přední dveře svěcenou vodu a pak přeletěla k Malonemu.

„Jakou bázeň vzbuzuje toto místo,“ řekla.

„Nejsi tu vítán,“ zavřískl Sunière.

„Tak proč jste mě do toho zatáhli?“

Sunière neodpověděl. Ze stínu se vyloupla další postava. Malý mužík v hnědé mnišské kutně z Předčítání pravidel Caridadu. Pořád si tiskl prst ke rtům, jako by se dožadoval ticha, a nesl stoličku, na které bylo napsáno ACABOCE A1681.

Odtáhl si prst od rtů a řekl: „Jsem alfa a omega, začátek a konec.“

Pak zmizel.

Objevila se žena s nejasnou tváří, oblečená v tmavém šatu. „Znáš můj hrob,“ řekla.

Marie d’Hautpoul de Blanchefort.

„Bojíš se pavouků?“ zeptala se. „Neublíží ti.“

Na jejím hrudníku zářily římské číslice, jasné jako slunce. LIXLIXL. Pod symboly se objevil pavouk, stejný jako na Mariině náhrobním kameni. Mezi nohama měl sedm teček. Jen dvě místa blízko hlavy byla prázdná. Marie prstem vedla čáru od svého krku dolů na hrudník, přes zářící písmena k obrazu pavouka. Vzápětí se na místě čáry objevil šíp.

Stejný šíp s hroty na obou koncích jako na náhrobku.

Malone se vznesl do vzduchu. Letěl pryč z kostela. Skrz stěny, ven na hřbitov a do květinové zahrady, kde stála socha Panny Marie na vizigótském sloupu. Kámen už nebyl špinavě šedý, omšelý počasím a poznamenaný zubem času. Jasně z něho zářila slova KAJÍCNOST, KAJÍCNOST a POSLÁNÍ 1891.

Znovu se objevil Asmodeus. „V tomto znamení nad ním zvítězíš," řekl.

Pod vizigótským sloupem uviděl Caie Thorvaldsena. Za ním se rozprostíral mastný asfalt rudý od krve; Thorvaldsen na něm ležel s podivně pokroucenými končetinami jako ten muž v červené bundě, co skočil z Okrouhlé věže. Hrůzou vytřeštěné oči zíraly do prázdna.

Uslyšel hlas. Ostrý, úsečný, mechanický. A uviděl televizní obrazovku, ve které kníratý muž hlásil zprávy a oznamoval smrt mexické právničky a dánského diplomata. Motiv těch vražd – neznámý.

A výsledek přestřelky…

„Sedm mrtvých a devět raněných."

Malone se probudil.

Už mnohokrát předtím se mu zdálo o smrti Caie Thorvaldsena – ale nikdy ve vztahu k Rennes-le-Château. Zjevně se ani ve spánku nedokázal zbavit myšlenek, které se mu honily hlavou, když přede dvěma hodinami usnul. Ležel v jednom z pokojů v zámku Cassiopeie Vittové. Ujistila ho, že nechala sledovat muže, kteří sledují je, takže budou připraveni, kdyby se Roquefort v noci rozhodl něco podniknout. Ale domnívala se, že k ničemu takovému nedojde – přinejmenším do rána. A Malone s jejím odhadem souhlasil.

A tak usnul.

Ale jeho mozek stejně dál luštil hádanky.

Většinu snu už zapomněl, ale pamatoval si poslední část – televizní zprávu o útoku v Mexico City. Po té přestřelce se dozvěděl, že Cai Thorvaldsen míval s mexickou právničkou schůzky. Byla to rázná, odvážná dáma, která vyšetřovala podezřelý kartel.

Místní policie se později dozvěděla, že jí už dříve vyhrožovali, ale ona to ignorovala. V ten osudný den se kolem pohybovali policisté, ale kupodivu nikdo z nich nebyl poblíž, když se objevili ti střelci. Právnička s Thorvaldsenem právě seděli na lavičce a

obědvali. Malone se zrovna vracel z ambasády, byl ve městě pracovně. Vytasil zbraň a dostal dva útočníky, než si ho ostatní všimli. Třetího a čtvrtého muže nezaregistroval včas – jeden ho postřelil do levého ramene. Než Malone ztratil vědomí, povedlo se mu útočníka zlikvidovat; čtvrtého muže zastřelil jeden z vojáků střežících ambasádu.

Ale až poté, co sprška střel zasáhla spoustu lidí.

Sedm mrtvých a devět raněných.

Malone se na posteli posadil.

Právě vyluštil renneskou hádanku.

53

OPATSTVÍ DES FONTAINES
1.30

Roquefort protáhl magnetickou kartu senzorem a elektronická západka se uvolnila. Vstoupil do jasně osvětleného archivu a šel mezi natěsnanými policemi až k místu, kde seděl Royce Claridon. Na stole před Claridonem ležely štosy písemností. Archivář seděl stranou a tiše dohlížel, jak mu bylo nařízeno. Velmistr mu pokynul, aby odešel.

„Co jste se dozvěděl?“ zeptal se Claridona.

„Materiály, na které jste mě upozornil, jsou zajímavé. Nikdy jsem si neuvědomil, v jakém rozsahu řád fungoval i po zatýkání z roku 1307.“

„Máme opravdu bohatou historii.“

„Našel jsem zprávu o upálení Jacquese de Molay. Zjevně to představení v Paříži sledovalo mnoho bratrů.“

„Vystoupil na hranici 13. března 1314, s hlavou hrdě vztyčenou. Prohlásil ke shromážděnému davu: Je namístě, abych v tomto závažném okamžiku, kdy můj život končí, vyjevil podvod, jenž byl spáchán, a vyřkl pravdu,“ citoval Roquefort.

„Vy jste se ta slova naučil nazpaměť?“

„Byl to člověk, kterého stojí za to znát.“

„Mnoho historiků obviňuje Molaye, že zradil řád. Že byl příliš slabý a mírný.“

„A co o něm říkají zprávy, které jste četl?“

„Podle nich byl silný a odhodlaný a v létě 1307 přijížděl z Kypru do Francie s jasným plánem. Zřejmě předvídal, k čemu se chystal Filip IV.“

„Náš majetek a naše vědomosti byly zachráněny. Molay to zajistil.“

„Ten Velký odkaz,“ zavrtěl Claridon hlavou.

„Bratři se postarali, aby byl zachráněn. Molay se o to postaral.“

Zdálo se, že Claridon má unavené oči. Bylo už hodně pozdě, ale Roquefort byl v noci nejčilejší. „Četl jste Molayova poslední slova?“

Claridon přikývl. „Bůh pomstí naši smrt. Hoře přijde zakrátko na ty, kdo nás odsoudili.“

„Mínil tím Filipa IV. a Klementa V., kteří se spikli proti němu a proti řádu. Papež zemřel o necelý měsíc později a Filip sedm měsíců nato. Žádnému z Filipových dědiců se nenarodil syn, takže kapetovská královská linie vymřela. O čtyři sta padesát let později, během revoluce, byla francouzská královská rodina uvězněna podobně jako Molay v pařížském Templu. Když popravili Ludvíka XVL, jakýsi člověk si pod gilotinou namočil ruku v krvi mrtvého krále a zamával jí do davu s výkřikem: Jacquesi de Molay, jsi pomstěn‘.“

„Někdo z vašich?“

Přikývl. „Jeden z bratrů – dal se unést silou toho okamžiku. Přišel se podívat na konečný pád francouzské monarchie.“

„Pro vás to hodně znamená, že?“

Roquefort neměl v úmyslu dělit se o svoje pocity s cizím člověkem, ale považoval za nezbytné zdůraznit: „Jsem velmistr.“

„Ne. Nejen to. Je za tím mnohem víc.“

„Že byste byl i psychoanalytik?“

„Stál jste před řítícím se autem a provokoval jste Maloneho, aby vás přejel. A mně byste byl bez nejmenších výčitek svědomí uškvařil nohy.“

„Monsieur Claridone, tisíce mých bratrů bylo uvězněno – čistě kvůli králově hamižnosti. Stovky jich uhořely na hranici. Je ironií osudu, že jen lež by je bývala mohla zachránit. Pravda znamenala rozsudek smrti, protože řád nebyl vinen žádným z těch skutků, ze kterých byl obviněn. Ano. Beru to velmi osobně.“

Claridon se natáhl pro deník Larse Nelleho. „Mám pro vás špatné zprávy. Přečetl jsem si pořádný kus Larsova deníku a něco není v pořádku.“

To se Roquefortovi ani za mák nezamlouvalo.

„Jsou tam omyly. Data jsou špatně. Místní údaje se rozcházejí. Nejsou správně uváděný prameny. Jsou to jen drobnosti, ale cvičené oko je postřehne.“

Naneštěstí toho Roquefort nevěděl dost, aby ty rozdíly objevil. Počítal naopak s tím, že z deníku zjistí ledacos nového. „Myslíte, že se prostě jen spletl při psaní?“

„Zprvu jsem si to myslel. Potom, jak jsem si těch chyb všímal víc a víc, začal jsem o tom pochybovat. Lars byl pečlivý člověk. Spoustu informací v deníku jsem mu pomáhal nasbírat. Ty omyly jsou úmyslné.“

Roquefort se natáhl pro deník a listoval, až našel kryptogram. „Co tohle? Je to správně?“

„To nedokážu poznat. Lars mi nikdy neřekl, jestli k té šifře odhalil číselný klíč.“

„Říkáte, že ten deník je k ničemu?“ zeptal se Roquefort ustaraně.

„Co říkám, je, že v něm jsou chyby. Dokonce i určité citace ze Sunièrova osobního deníku jsou špatně. Některé jsem před nějakým časem četl sám.“

Velmistr byl zmaten. Co se tu děje? Vzpomínal na poslední den života Larse Nelleho, na to, co mu Američan řekl.

„Vy byste nic nenašel, ani kdybyste to měl přímo před nosem.“

Roqueforta, který stál mezi stromy, Nelleho prohlášení podrážděnilo, ale zároveň musel obdivovat jeho odvahu – vzhledem k oprátce, kterou měl Nelle kolem krku. Před chvilkou přihlížel, jak ten Američan připevnil provaz k mostní podpěře a uvázal smyčku. Nelle pak vyskočil na kamennou zídku a zadíval se do tmavé řeky dole.

Roquefort sledoval Nelleho celý den, zvědavý, co dělá tak vysoko v Pyrenejích. Pokud věděl, nedaleká vesnice neměla žádný vztah k Rennes-le-Château ani k ničemu jinému z Nelleho výzkumu. Teď se blížila půlnoc. Všechno kolem pohltila tma. Jenom bublání vody pod mostem rušilo horské ticho.

Vystoupil zpod stromů na cestu a vykročil k mostu.

„Byl jsem zvědavý, jestli se mi ukážete,“ řekl Nelle zády k němu. „Předpokládal jsem, že vás ta urážka vyprovokuje.“

„Vy jste věděl, že tu jsem?“

„Jsem zvyklý na to, že mě bratři sledují.“ Konečně se k němu obrátil a ukázal na provaz kolem krku. „Jestli vám to nevadí, právě jsem se chtěl zabít.“

„Smrt vás zjevně neděsí.“

„Zemřel jsem už dávno.“

„Vy se nebojíte Boha? Nedovoluje spáchat sebevraždu.“

„Jaký Bůh? Prach jsi a v prach se obrátíš, to je náš osud.“

„Co když se mýlíte?“

„Nemýlím.“

„A co vaše pátrání?“

„Nic to nepřineslo, jen samé neštěstí. A proč vás zajímá moje duše?“

„Nezajímá. Ale vaše pátrání, to je jiná věc.“

„Sledovali jste mě dlouho. Váš velmistr se mnou dokonce osobně mluvil. Teď budete muset pokračovat v pátrání sami, beze mě. Už vám nebudu razit cestu.“

„Vy jste věděl, že vás sledujeme?“

„Samozřejmě. Bratři se snažili celé měsíce, aby dostali můj deník.“

„Říkali mi, že jste zvláštní člověk.“

„Jsem prostě jen nešťastník, kterému se už nechce dál žít. Část mého já toho lituje. Kvůli synovi, kterého miluju. A kvůli ženě, která svým vlastním způsobem miluje mě. Ale já už netoužím žít dál.“

„Nejsou rychlejší způsoby, jak zemřít?“

Nelle pokrčil rameny. „Nesnáším zbraně a jed mi připadá vulgární. Vykrvácet k smrti je nehezké, takže jsem si zvolil oběšení.“

„Zdá se mi to od vás sobecké,“ prohlásil Roquefort.

„Sobecké? Tak já vám povím, co je sobecké. To, co mi dělají lidé. Podle nich se v Rennes skrývá kdeco od utajovaných dědiců francouzské monarchie až po mimozemšťany. Víte, kolik hledačů vybavených kdejakou technikou už tenhle kraj znesvětilo? Bourají zdi, kopou jámy, hloubí tunely. Dokonce otvírají i hroby a exhumují ostatky. Spisovatelé sepisují všechny myslitelné divoké teorie – všechno s cílem vydělat peníze.“

Roquefort nad tou prapodivnou řečí na rozloučenou žasl. „Viděl jsem, jak se pořádají seance a jasnovidci vedou rozhovory s mrtvými. Bylo toho vyprodukováno tolik, že pravda je teď vlastně nudná. I mě donutili psát ty nesmysly. Musel jsem přistoupit na tu mánii, abych prodal své knihy. Lidé chtějí číst slátaniny. Je to směšné. Směju se

dokonce sám sobě. Sobecké? Tuhle nálepku by měli dostat všichni ti pitomci.“

„A jaká je pravda o Rennes?“ zeptal se Rocjuefort.

„To byste rád věděl, co?“

Roquefort se rozhodl zkusit to jinak. „Uvědomte si, že jste jediný, kdo je možná schopen vyřešit Sunièrovu hádanku.“

„Možná? Já ji vyřešil.“

Roquefort si vzpomněl na kryptogram, který viděl v maršálově zprávě uložené v archivu opatství – ten, kvůli jehož řešení možná Gélis zemřel.

„Nepovíte mi to?“ znělo to téměř prosebně a Roquefort se za to nenáviděl.

„Jste stejný jako ostatní – hledáte snadnou odpověď. Kde je v tom výzva? Mně trvalo celá léta, než jsem ty kombinace rozluštil.“

„A předpokládám, že jste si aspoň něco z toho zapsal?“

„Na to musíte přijít sám.“

„Jste arogantní.“

„Ne, jsem vyčerpaný. V tom je rozdíl. Víte, všichni ti oportunisté, co přišli kvůli svému prospěchu a odtáhli s prázdnou, mě poučili o jednom.“

Roquefort čekal na vysvětlení.

„Není co najít.“

„Lžete.“

Nelle pokrčil rameny. „Možná ano – možná ne.“

Roquefort se rozhodl ponechat Larse Nelleho jeho osudu. „Kéž dojdete pokoje.“ Obrátil se a odcházel.

„Templáři,“ zavolal za ním Nelle.

Zastavil se a otočil.

„Chci vám prokázat laskavost. Nezasloužíte si ji, protože všechno, co jste vy bratři dělali, mi přineslo potíže. Ale váš řád si skutečně nezasluhuje to, co se s ním stalo. Takže vám poskytnu stopu. Něco, co vám pomůže. Není to nikde zapsáno. Ani v deníku. Budete to mít jen vy a s trochou bystrosti tu hádanku třeba i vyřešíte. Máte pero a papír?“

Roquefort se vrátil k zídce na kraji mostu, zalovil v kapse, vytáhl malý notes a pero a podal obojí Nellemu. Ten něco načmáral a pak mu pero a blok hodil.

„Hodně štěstí," řekl.

Pak Američan seskočil. Roquefort uslyšel, jak se provaz napnul, a pak suché lupnutí, jak praskl vaz. Zvedl blok k očím a ve slabém světle měsíce četl, co Lars Nelle napsal.

SBOHEM, STEPHANIE

Stephanie bylo jméno Nelleho manželky. Roquefort potřásl hlavou. Žádné vodítko. Jen poslední pozdrav manžela manželce.

Teď už si tím nebyl tak jistý.

Tenkrát se rozhodl, že když nechá ten vzkaz u těla, nikdo nebude pochybovat o sebevraždě. Proto popadl provaz, vytáhl tělo zpět na most a nacpal papír do náprsní kapsy Nelleho košile.

Ale byla ta slova opravdu klíčem?

„Té noci, kdy Nelle zemřel, tak mi řekl, že ten kryptogram rozluštil, a dal mi tohle." Sebral tužku ze stolu a napsal SBOHEM, STEPHANIE na papír.

„Jak v tom může být řešení?" zeptal se Claridon.

„Nevím. Nikdy jsem ho v tom nehledal – až teď. Jestli je pravda, co říkáte, že v tom deníku jsou záměrné chyby, pak je tam Lars Nelle napsal proto, abychom je našli. Dokud žil, pátral jsem po tom deníku u něj; později u jeho syna. Ale Mark Nelle ho měl někde zamčený. Když se objevil tady, v opatství, pochopil jsem, že měl deník s sebou v lavině. Velmistr si vzal ten deník k sobě a měl ho pod zámkem až do doby před několika týdny." Přemýšlel o domnělé chybě Cassiopeie Vittové v Avignonu. Najednou věděl, že to nebyla chyba. „Máte pravdu. Deník je bezcenný. Chtěli, aby se nám dostal do rukou." Ukázal na blok. „Ale tahle dvě slova možná mají význam."

Možné to bylo.

Claridon je pozoroval s novým zájmem. „Co přesně vám Lars Nelle řekl, když vám to dal?"

Roquefort mu to slovo od slova zopakoval a zakončil: „Něco, co vám pomůže. S trochou bystrosti tu hádanku třeba vyřešíte."

„Vzpomínám si na něco, o čem se mi jednou Lars zmínil." Claridon prohledával věci na stole, až nalezl několik přeložených

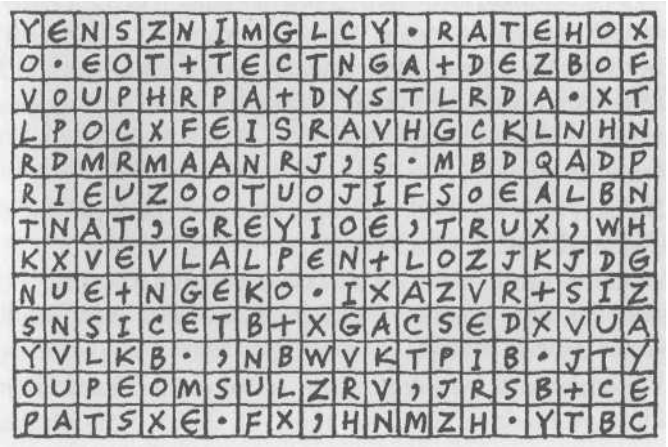
papírů. „Tohle jsou poznámky, které jsem si udělal v Avignonu ze Stubleinovy knihy o náhrobku Marie d'Hautpoul. Podívejte se sem." Claridon ukázal na řadu římských číslic. MDCOLXXXI. „Tohle bylo vytesáno v náhrobním kameni a údajně to má být rok její smrti, 1681. Tedy pokud vynecháme nulu, protože nic takového mezi římskými číslicemi neexistuje. Ale Marie zemřela v roce 1781, nikoli 1681. A také její věk v době smrti je uveden špatně. Bylo jí šedesát osm, ne šedesát sedm, jak tam stojí." Claridon popadl tužku a napsal 1681, 67 a SBOHEM, STEPHANIE do bloku. „Ničeho jste si nevšiml?"

Roquefort na tu čmáranici zíral a nic ho nenapadalo, ale hádanky mu nikdy nešly.

„Musíte přemýšlet jako člověk v osmnáctém století. Ten náhrobek nechal udělat Bigou. Řešení je v podstatě jednoduché, jenže možných číselných kombinací existuje nekonečně mnoho – rozdělte letopočet 1681 na dvě čísla – šestnáct a osmdesát jedna. Jedna plus šest je sedm. Osm plus jedna je devět. Sedm, devět. Teď se podívejte na číslo 67. Když ho obrátíte vzhůru nohama, se sedmičkou nic nenaděláte, ale ze šestky se stane devítka. Takže máte zase čísla sedm a devět. Spočítejte znaky, které vám napsal Lars SBOHEM má včetně čárky sedm znaků, STEPHANIE devět. Myslím, že vám dal klíč."

„Otevřte ten deník u kryptogramu a zkuste to."

Claridon prolistoval stránky a našel kresbu.

„Existuje několik možností. Sedm a devět. Devět a sedm. Šestnáct. Jedna a šest. Šest a jedna. Začnu s tou, která se nabízí nejvíc. Sedm a devět.“

Roquefort pozoroval, jak Claridon počítá v řádcích písmen a znaků a zastavuje se u každého sedmého a devátého a vypisuje je. Když skončil, objevilo se ITEGOARCANADEI.

„Je to latinsky,“ řekl, když si prohlédl slovo. „I tego arcana dei.“ Přeložil. „Ukrývám tajemství Boží.“

Do háje.

„Ten deník je doopravdy k ničemu,“ vykřikl. „Nelle do něj jen podstrčil svou vlastní hádanku.“

Ale vtom mu cosi blesklo hlavou. Maršálova zpráva. I v ní byla šifra – ta, kterou maršál dostal od abbé Gélise, ta, kterou abbé zřejmě rozluštil. Maršál si o ní poznamenal, že je stejná jako ta Sunièrova.

Musí si ji opatřit.

„V jedné z knih, kterou má Mark Nelle, je ještě jedna kresba.“

Claridonovi zaplály oči. „Předpokládám, že se ji pokusíte získat.“

„Hned jak se rozední.“

54

GIVORS, FRANCIE
1.30

Malone stál v salonu, prostorné místnosti osvětlené lampami, ostatní se shromáždili kolem stolu. Probudil je před pár minutami.

„Znám odpověď," řekl jim.

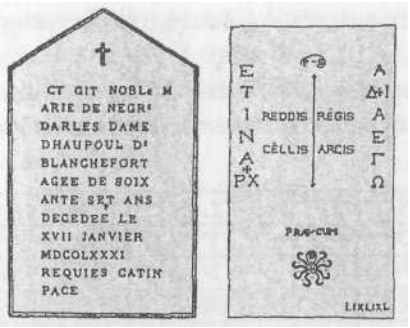
„Na kryptogram?" zeptala se Stephanie.

Přikývl. „Mark mi vyprávěl o Sunièrově osobnosti. Byl odvážný a drzý. A já souhlasím s tím, co jste onehdy řekla, Stephanie. Kostel v Rennes není ukazatel k pokladu. Sunière by tu informaci ani za nic neroztroubil, jen nemohl odolat maličko na ni upozornit. Potíž je v tom, že je zapotřebí spousty nápovědí, aby se tahle hádanka dala vyřešit. Naštěstí většinu z nich máme."

Natáhl se pro knihu Pierres Gravées du Languedoc, stále otevřenou na náhrobních kamenech Marie d'Hautpoul. „Bigou je ten chlapík, který zanechal skutečné nápovědi. Opouštěl Francii, nikdy se neměl vrátit, takže ukryl kryptogramy v obou kostelech a nechal dva náhrobky nad prázdným hrobem. Je tady špatné datum úmrtí, 1681, špatný věk, 67. A podívejte se na tyhle římské číslice dole – LIXLIXL – 50, 9, 50, 9, 50. Když je sečtete, dostanete 168. Učinil také poznámku o obrazu Předčítání pravidel Caridadu ve farní matrice. Nezapomeňte, že v jeho době to datum nebylo nezřetelné. Takže znělo 1681 ne 1687. Opakuje se tu určité schéma."

Ukázal na kresbu náhrobku.

„Podívejte se na toho pavouka vytesaného dole. Mezi nohy mu záměrně umístili sedm teček, dvě místa zůstala prázdná. Proč jednoduše nepřidat tečku mezi všechny? Podívejte se na to, co Sunière udělal v zahradě vedle kostela. Vzal vizigótský sloupek, obrátil ho vzhůru nohama a vytesal POSLÁNÍ 1891 a KAJÍCNOST, KAJÍCNOST na přední stranu. Vím, že to bude znít bláznivě, ale zdálo se mi o souvislostech mezi tímhle vším."

Všichni se zasmáli, ale nikdo ho nepřerušil.

„Loni, Henriku, když vašeho syna Caie a všechny ty další zabili v Mexico City… čas od času se mi o tom zdává. Je těžké se těch vzpomínek zbavit. Tenkrát tam byla spousta mrtvých a raněných…“

„Sedm mrtvých. Devět raněných,“ zamumlala Stephanie.

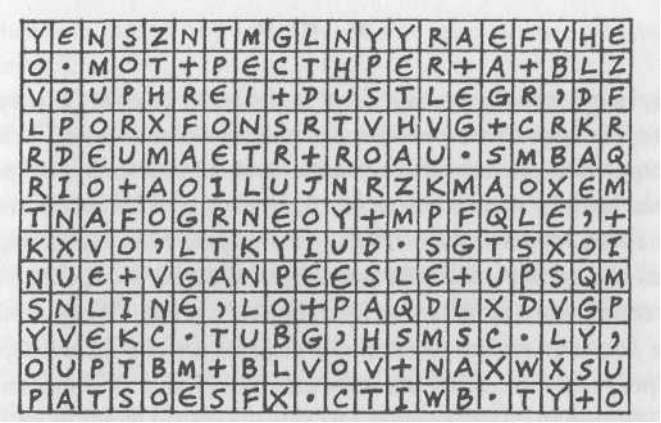
Stejná myšlenka asi napadla nezávisle každého z nich a Malone uviděl porozumění zvláště na Markově tváři.

„Cottone, možná máte pravdu.“ Mark si sedl ke stolu. „1681. Sečtěte dvě první a dvě poslední číslice. Sedm, devět. A nápis na sloupku. Sunière ho obrátil vzhůru nohama, aby upozornil na vzkaz. Postavil ho v roce 1891, ale obraťte ten letopočet a máte 1681. Ten sloupek je vzhůru nohama, aby nás vedl správným směrem. Znovu sedm, devět.“

„Dál počítejte písmena,“ řekl Malone. „Sedm v POSLÁNÍ. Devět ve slově KAJÍCNOST. To už je víc než shoda okolností. A oněch 168 z římských číslic na náhrobku. Ten součet je tam úmyslně. Přidejte jednu k šesti a k osmi a máte sedm a devět. Pořád tentýž princip.“ Natáhl se pro barevnou fotografii desátého zastavení křížové cesty zevnitř kostela Maří Magdalény. „Podívejte se sem. Římský voják hraje kostky o Kristův plášť. Co mu padlo? Trojka, čtyřka a pětka. Když jsme s Markem byli v kostele, napadlo mě, proč asi byla vybrána právě tahle čísla. Řekl jsi, Marku, že Sunière osobně dohlížel na každý detail, který byl v kostele. Takže vybral tahle čísla úmyslně. Myslím, že důležité je jejich pořadí. Trojka je první, pak čtyřka, pak pětka. Tři plus čtyři je sedm, čtyři plus pět je devět.“

„Takže sedm a devět je řešením toho kryptogramu?“ zeptala se Cassiopeia.

„Je jeden způsob, jak to ověřit.“ Mark pokynul a Geoffrey mu podal batoh. Mark opatrně otevřel maršálovu zprávu a našel kresbu.

Potom začal počítat po sekvencích sedmi a devíti, procházel tak třinácti řádky písmen a znaků. Každý vybraný znak zapsal. „Je to francouzsky,“ řekla Cassiopeia. „Jazyk abbé Bigoua.“ Mark přikývl. „Vidím.“ Doplnil mezery tak, aby zpráva dávala smysl.

TEMPLIER TRESOR EN FOUI AU LAGUSTOUS

„Templářský poklad lze najít na lagustous,“ přeložil Malone.

„Co je lagustous?“ zeptal se Henrik.

„Nemám představu,“ odpověděl Mark. „A nepamatuji si žádnou zmínku o takovém místě v templářském archivu.“

„Žiju v tomhle kraji celý svůj život,“ řekla Cassiopeia, „a o něčem takovém nevím.“

Mark vypadal zklamaně. „Kroniky uvádějí, že vozy, které vezly Odkaz, jely na jih do Pyrenejí.“

„Proč by abbé věci tak usnadnil?“ zeptal se klidným tónem Geoffrey.

„Má pravdu,“ řekl Malone. „Bigou mohl do šifry včlenit pojistku, aby snadné vyřešení pomocí číselného klíče nestačilo.“

Stephanie se nadurdila. „Neřekla bych, že to bylo snadné.“

„To jen proto, že jednotlivé dílky té skládanky jsou tak rozptýlené a některé ztracené navždy," poznamenal Malone. „Ale v Bigouově době všechno existovalo a on postavil náhrobek tak, aby ho mohli všichni vidět."

„Ale Bigou se také pojistil," řekl Mark. „Maršálova zpráva zvlášť uvádí, že Gélis našel ve svém kostele kryptogram, který je identický se Sunièrovým. Během osmnáctého století Bigou spravoval Gélisův kostel, stejně jako kostel v Rennes, takže uschoval nápovědu v obou."

„A doufal, že nějaký zvědavec jednu z nich najde," poznamenal Henrik. „Což se taky stalo."

„Gélis vlastně tu záhadu vyřešil," vysvětloval Mark. „To víme. Řekl to maršálovi. Také řekl, že chová nedůvěru vůči Sunièrovi. O několik dní později byl zavražděn."

„Sunièrem?" zeptala se Stephanie.

Mark pokrčil rameny. „Kdo ví. Mně vždycky připadal podezřelý maršál. Během pár týdnů po Gélisově vraždě zmizel z opatství a nezanechal o řešení kryptogramu ve své zprávě žádnou poznámku."

Malone ukázal na blok. „Teď to řešení máme. Ale potřebujeme zjistit, co je lagustous."

„Je to anagram," řekla Cassiopeia.

Mark přikývl. „Právě tak jako na náhrobku, kde Bigou použil Et in arcadia ego jako anagram pro I tego arcana dei. Zde mohl udělat totéž."

Cassiopeia zkoumala zápis v bloku a v očích jí problesklo poznání.

„Přišla jste na to, viďte?" zeptal se Malone.

„Myslím, že ano."

Všichni čekali.

„V desátém století se jistý bohatý baron Hildemar seznámil s člověkem jménem Agulous. Hildemarovi příbuzní neviděli rádi, že Agulous má na Hildemara velký vliv, a proti vůli své rodiny baron předal Agulousovi veškeré své pozemky. Ten přebudoval jeho hrad na opatství, do kterého vstoupil i sám Hildemar. Když klečeli na modlitbách v kapli opatství, byli Agulous a Hildemar zavražděni Saracény. Oba je nakonec prohlásili za katolické svaté. V těch

místech dnes stojí město. Asi devadesát kilometrů odsud. St. Agulous.“ Přitáhla si pero a změnila lagustous na St. Agulous.

„Bývalo tam templářské sídlo.“ řekl Mark. „Velká komenda, ale zanikla.“

„Ten hrad, ze kterého se stalo opatství, je tam pořád,“ ujistila je Cassiopeia.

„Musíme tam jet,“ řekl Henrik.

„To bude možná problém.“ Malone se ohlédl na Cassiopeiu. Neřekli dosud ostatním o mužích venku, a tak to udělal teď.

„Roquefort začne jednat,“ uvažoval Mark. „Díky naší ctěné hostitelce má tátův deník. Jakmile zjistí, že je bezcenný, změní taktiku.“

„Musíme odjet nepozorovaně,“ varoval Malone.

„Je nás moc,“ poznamenal Henrik. „Vytratit se nenápadně bude těžké.“

Cassiopeia se usmála. „Já mám těžké úkoly ráda.“

55

7.30

Roquefort se proplétal lesem vysokých borovic, pod nohama půdu postříbřenou bílým vřesem. V ranním vzduchu se vznášela sladká vůně. Načervenalá vápencová skaliska kolem byla zahalena do chuchvalců mlhy. Na nebi kroužil orel na lovu snídaně. Roquefort snědl tu svou spolu s ostatními bratry v tradičním tichu, kdy jim bylo předčítáno z Písma.

Musel uznat, že se Claridon blýskl. Rozluštil kryptogram pomocí kombinace čísel sedm a devět a odhalil skrytou zprávu. Jenže ta byla k ničemu. Claridon tvrdil, že Lars Nelle našel kryptogram v nepublikovaném rukopisu Noëla Corbu, muže, který si v polovině dvacátého století navymýšlel o Rennes spoustu historek. Ale změnil ten kryptogram Lars Nelle nebo už Sunière? Ze by právě tohle dohnalo Nelleho k sebevraždě? Drtivé zklamání z toho, že když šifru konečně rozluštil, nic se z ní nedozvěděl? Že by právě tohle myslel, když prohlásil: Není co najít?

Těžko říci.

Ale on to určitě najde.

Z dálky od hradu zavřeštěla trubka. Pracovní den zřejmě začíná. Před sebou uviděl jednoho ze svých mužů na hlídce. Cestou z opatství s ním mluvil mobilem a dozvěděl se, že všude je klid. Mezi stromy zahlédl o pár set metrů dál zámek, koupající se v tlumeném ranním světle.

Došel k muži a ten mu nahlásil, že před hodinou přišla ze staveniště skupina jedenácti mužů a žen. Všichni v dobovém oblečení. Od té doby jsou uvnitř. Druhá hlídka hlásila, že u zadního traktu budovy se nic neděje. Nikdo nevstoupil dovnitř ani neodešel. Před dvěma hodinami byl uvnitř čilý ruch – světla v pokojích, služebnictvo kmitající sem a tam. V jednu chvíli se objevila Cassiopeia Vittová, šla do stájí a pak zpátky.

„Taky tam bylo rušno kolem jedné v noci," oznámil mu bratr. „Rozsvítila se světla v ložnicích, pak v místnosti v přízemí. Asi o

hodinu později světla zhasla. Vypadá to, že se na chvíli všichni vzbudili a pak šli zase spát.“

Možná taky měli noc plnou objevů. „Ale z domu nikdo neodešel?“

Muž zavrtěl hlavou.

Roquefort vytáhl z kapsy vysílačku a domlouval se s velitelem skupiny deseti rytířů, které přivedl s sebou. Zaparkovali auta asi kilometr daleko a šli pěšky lesem k zámku. Dal jim rozkaz, aby potichu obklíčili zámek a pak čekali na jeho instrukce. Teď mu velitel hlásil, že všech deset je na svých místech. Když připočítal ty dva, kteří zde už byli, a sebe, bylo to dohromady třináct ozbrojených mužů – více než dost na splnění úkolu.

Je to ironie, myslel si. Bratři jsou znovu ve válce se Saracénem. Před sedmi sty lety muslimové přemohli křesťany a ovládli Svatou zemi. Teď se jiný muslim, Cassiopeia Vittová, plete do záležitostí řádu.

„Velmistře.“

Obrátil pozornost k zámku, k přednímu vchodu, odkud vycházeli lidé, všichni oblečeni do barevných středověkých venkovských šatů. Muži v jednoduchých hnědých halenách se šňůrami uvázanými kolem pasu, na nohou tmavé kalhoty a lehké boty. Ženy si oblékly dlouhé šedivé šaty s tkalouny uvázanými kolem boků. Na hlavách měli slamáky, čepce s širokými okraji, šátky a kukly. Roquefort si už včera všiml, že všichni dělníci v Givors nosí dobové autentické oblečení přispívající k dobové atmosféře, kterou mělo místo určitě vzbuzovat. Pár dělníků v dobré náladě se začalo navzájem pošťuchovat, pak skupina zahnula na pěšinu vedoucí zpátky ke staveništi hradu a pomalu se po ní vzdalovala.

„Asi tam měli nějakou schůzku,“ usoudil bratr stojící vedle Roqueforta. „A teď se vracejí k práci.“

Roquefort souhlasil. Cassiopeia Vittová osobně dohlíží na projekt v Givors, takže se dalo očekávat, že se s ní dělníci budou scházet.

„Kolik jich šlo dovnitř?“

„Jedenáct.“

Počítal. Stejně tolik jich vyšlo. V pořádku. Čas jednat. Zvedl si vysílačku ke rtům a řekl: „Jdeme na věc.“

„Jaké jsou rozkazy?“ zeptal se hlas na druhé straně.

Hrátky s protivníkem už Roqueforta unavovaly.

„Udělejte, cokoli bude nutné, abyste je zadrželi, než se dostanu dovnitř.“

Vstoupil do zámku přes kuchyni, obrovskou místnost zařízenou nerezovou ocelí. Uběhlo patnáct minut od chvíle, kdy vydal rozkaz obsadit dům, a akce zatím probíhala bez výstřelu. Obyvatelé právě snídali, když bratři vešli do přízemí. Další se rozestavěli kolem všech východů a pod okny jídelny, aby nikdo nemohl uprchnout ven.

Roquefort měl radost. Nechtěl vzbudit pozornost.

Jak procházel spoustou místností, obdivoval stěny pokryté barevným brokátem, malované stropy, vyřezávané sloupy, křišťálové lustry a nábytek potažený různými odstíny damašku. Cassiopeia Vittová měla vkus.

Našel jídelnu a připravil se na konfrontaci s Markem Nellem. Ostatní nechá zabít a jejich těla pohřbít v lese, ale Marka Nelleho a Geoffreyho dá přivést zpět, aby byli potrestáni. Potřeboval z nich udělat exemplární případ. Smrt bratra v Rennes musí být pomstěna.

Prošel prostornou halou a vstoupil do jídelny.

Bratři vtrhli s tasenými zbraněmi do jídelny. Roquefort se rozhlédl po šesti lidech kolem stolu.

Nikoho z nich nepoznával.

Místo Cottona Maloneho, Stephanie Nelleové, Marka Nelleho, Geoffreyho a Cassiopeie Vittové sedělo kolem stolu šest cizích mužů a žen, všichni měli na sobě džínsy a košile.

Dělníci ze staveniště.

Sakra.

Proklouzli mu přímo před nosem.

Potlačil svůj vzrůstající vztek. „Zadržte je tady, dokud se nevrátím,“ přikázal jednomu z rytířů.

Vyšel z domu a scházel po cestě dolů k parkovišti. Dnes ráno tu stálo jen pár vozidel. A pronajaté auto Cottona Maloneho, které tu parkovalo, když přijel, bylo pryč.

Zavrtěl hlavou.

Teď byl v koncích, neměl představu, kam mohli jet.

Jeden z bratrů, které nechal uvnitř zámku, k němu zezadu přiběhl. Roquefort se podivil, proč ten muž opustil své místo.

„Velmistře," oslovil ho bratr. „Jeden z lidí v zámku mi řekl, že Cassiopeia Vittová je dneska brzy ráno požádala, aby přišli do zámku ve svém pracovním oblečení. Šest z nich si pak vyměnilo šaty a Vittová jim popřála, aby si pochutnali na snídani."

Tolik už vytušil. Co dál?

Muž mu podal mobilní telefon. „Tentýž zaměstnanec mi řekl, že nechali vzkaz pro případ, že byste dorazil. A že vám ho měl předat spolu s telefonem."

Roquefort rozložil útržek papíru a četl.

Oďpověd je nalezena. Ozvu se s dalšími informacemi před západem slunce.

„Kdo to napsal?" chtěl vědět.

„Ten zaměstnanec řekl, že to našel v oblečení spolu s pokynem, aby to předal přímo vám."

„Jak jsi to získal?"

„Když zmínil vaše jméno, jednoduše jsem mu řekl, že to jsem já, a on mi to předal."

Co se tu děje? Je snad mezi jeho nepřáteli zrádce? Zřejmě ano. I když vůbec netušil, kam odjeli, zůstala malá naděje.

„Odvolej bratry a vraťte se do opatství."

56

10.00

Malone obdivoval Pyreneje, které se svým vzhledem a majestátem tolik podobaly Alpám. Hřebeny, oddělující Francii od Španělska, se táhly donekonečna, na vrcholcích se dělaly čepičky sněhu, o něco níž se prostíraly zelené svahy a čněla narudlá skaliska. Mezi štíty ležela sluncem vyprahlá údolí, hluboká a tajuplná, oblíbená místa Karla Velikého, Franků, Vizigótů a Maurů.

Vzali si dvě auta – Malonův pronajatý peugeot a Cassiopein landrover, se kterým parkovala na staveništi. Lest s útěkem ze zámku se zjevně vydařila, protože je nikdo nesledoval. Jakmile kus poodjeli, Malone pečlivě prohledal obě auta, jestli nenajde elektronické štěnice. Musel uznat, že Cassiopeia je vynalézavá.

Před hodinou, než zamířili k horám, zastavili a koupili si oblečení v nákupním centru vedle Axles-Thermes, prosperujícího lázeňského města, které měli v oblibě turisté a lyžaři. Středověké haleny a dlouhé šaty přitahovaly udivené pohledy všech kolem, ale teď už měli na sobě džínsy, košile, bundy a vysoké boty a byli připraveni na to, co je čeká.

Vesnice St. Agulous seděla na vrcholu příkrého srázu mezi terasovitými kopci, na konci úzké silničky klikatící se průsmykem, nad kterým visely tmavé mraky. Nebyla o moc větší než Rennes-le-Château; omšelé kamenné domky téměř splývaly se skalami kolem.

Malone tam nevjel, ale místo toho zahnul na úzkou cestu stíněnou stromy. Cassiopeia se držela za ním. Zastavili a vystoupili do ostrého horského vzduchu.

„Myslím, že bychom tam neměli vpadnout všichni naráz," řekl Malone. „Tohle nevypadá na místo, kde by byli zvyklí na turisty."

„To je pravda," souhlasil Mark. „Táta si v těchhle končinách vždycky počínal opatrně. Nechte to na mně a na Geoffreym. Budeme vypadat jako dva kluci na túře. To není v létě nic neobvyklého."

„Vy si myslíte, že já bych neudělala dobrý dojem?" zeptala se Cassiopeia.

„Vaše potíž není udělat dojem,“ usmál se Mark. „Potíž je, aby na ten dojem lidé zapomněli.“

„Kdo vás vůbec pověřil velením?“ zeptala se Cassiopeia.

„Já,“ řekl Thorvaldsen. „Mark se tady v těch horách vyzná. A mluví zdejším nářečím. Ať tedy s Geoffreym jdou.“

„Tak si jděte,“ podvolila se.

Mark a Geoffrey prošli branou na úzkou náves stíněnou stromy. Geoffrey stále nesl batoh se dvěma knihami, takže vypadali jako dva turisté na odpoledním výletu. Nad labyrintem tmavých břidlicových střech kroužili holubi a zápasili se závany větru, který hvízdal v rozsedlinách a odháněl mraky na sever do hor. Ve fontáně uprostřed náměstí, zelené věkem, zurčela voda. Nikde v dohledu nebylo ani živáčka.

Dobře udržovaná hrbolatá dlážděná ulice směřující z náměstí byla strakatá nepravidelnými plochami slunečního světla. Klapání kopýtek ohlásilo přítomnost dlouhosrsté kozy, která vzápětí zmizela v jiné uličce. Mark se usmál. Stejně jako na mnoha místech v tomhle kraji, ani tady se život neřídil hodinami.

Připomínkou někdejší slávy byl kostel, který se tyčil na konci návsi. Schodiště vedlo k románskému portálu. Sama budova ovšem byla spíš gotická, zvonice měla podivný osmiúhelníkový tvar, který okamžitě upoutal Markovu pozornost. Nepamatoval si, že by v tomhle kraji viděl nějakou podobnou. Velikost a vznešenost kostela svědčily o bývalé moci a prosperitě.

„Je zvláštní, že taková malá vesnice má tak velký kostel,“ podivil se Geoffrey.

„Už jsem viděl podobné. Před pěti sty lety tady bývalo rušné obchodní centrum. Kostel byl nutností.“

Objevila se mladá žena. Pihy od slunce jí dodávaly vzezření venkovského děvčete. Usmála se, pak vstoupila do malého obchodu se smíšeným zbožím. Sousední budova vypadala na poštu. Mark si říkal, že je s podivem, že nějaký zvláštní rozmar osudu uchránil St. Agulous před Saracény, Španěly, Francouzi i křižáky.

„Začneme tady,“ ukázal na kostel. „Třeba nám místní kněz pomůže.“

Vstoupili do sevřené kostelní lodi, završené zářivě modrým stropem, posetým hvězdami. Jednoduché kamenné stěny nebyly ozdobeny žádnými sochami. Nad prostým oltářem visel dřevěný kříž. Pod nohama jim vrzala sešlapaná prkna, každé alespoň půl metru široké, která byla zřejmě už před staletími vyrobená ze stromů vyrostlých v okolních hustých lesích. Zatímco kostel v Rennes překypoval křiklavou výzdobou, tenhle působil stroze a byl až nepřirozeně tichý.

Mark si všiml Geoffreyho zájmu o strop. Věděl, nač myslí. Velmistr v posledních dnech života nosíval modrou kutnu s hvězdami.

„Náhoda?“ zeptal se Geoffrey.

„Pochybuju.“

Ze stínu vedle oltáře vyšel starší muž. Pod volnou hnědou kutnou se mu rýsovala shrbená ramena. Pohyboval se trhavou chůzí, která Markovi připomněla loutku na vodicí niti.

„Vy jste zdejší abbé?“ zeptal se muže francouzsky.

„Oui, monsieur.“

„Jak se jmenuje tenhle kostel?“

„Kaple svatého Agulouse.“

Mark pozoroval Geoffreyho, který popošel dopředu, k první řadě lavic před oltářem. „Tohle je tiché místo.“

„Lidé tu žijí sami pro sebe. Máte pravdu, je tu klid.“

„Jak dlouho už máte tuhle farnost na starosti?“

„No, už hodně let. Zdá se, že tu nikdo jiný nechce sloužit. Ale mně se tu líbí.“

Mark si na něco vzpomněl. „V tomhle kraji se kdysi skrývali španělští lupiči, viďte? Vždycky vtrhli do Španělska, vyděsili tamní lidi, vyloupili statky a pak se zase stáhli přes hory sem do Francie, mimo dosah Španělů.“

Kněz přikývl. „Aby mohli rabovat ve Španělsku, museli žít ve Francii. A Francouzů se nikdy ani nedotkli. Ale to už je velice dávno.“

Mark si dál bedlivě prohlížel strohý interiér kostela. Nic nenasvědčovalo tomu, že by kostel měl ukrývat nějaké velké tajemství.

„Abbé,“ zeptal se, „slyšel jste někdy jméno Bérenger Sunière?“

Starší muž chvíli přemýšlel, pak zavrtěl hlavou.

„Neslyšel jste, že by ho někdy někdo v téhle vesnici zmínil?“

„Neposlouchám soukromé rozhovory svých farníků.“

„Nic takového jsem nechtěl naznačit. Jen mě zajímalo, jestli jste se s tím jménem někdy setkal.“

Kněz znovu zavrtěl hlavou.

„Kdy byl tenhle kostel postaven?“

„V roce 1732. Ale první budovu zde postavili už ve třináctém století. A mnoho dalších později. Bohužel z těch raných staveb nic nezbylo.“

Starší muž se podíval po Geoffreym, který se stále zdržoval u oltáře.

„Vadí vám to?“ zeptal se Mark.

„Co tam hledá?“

Dobrá otázka, pomyslel si Mark. „Třeba se modlí a chce být blízko oltáře?“

Abbé se Markovi podíval do tváře. „Lhaní vám moc nejde.“

Mark si uvědomil, že ten muž před ním je mnohem bystřejší, než by býval čekal. „Proč mi nechcete říct, co mě zajímá?“

„Jste mu hrozně podobný.“

Mark se neubránil překvapení. „Vy jste znal mého otce?“

„Navštívil tento kraj mnohokrát. Často jsme spolu mluvili.“

„Řekl vám něco?“

Kněz zavrtěl hlavou. „Vy víte víc než já.“

„Víte, co tu mám dělat?“

„Váš otec mi řekl, že pokud se tu někdy objevíte, budete už sám vědět, co dělat.“

„Víte, že je mrtvý?“

„Samozřejmě. Doneslo se mi to. Vzal si život.“

„To není tak jisté.“

„Je bláhové myslet si, že to bylo jinak. Váš otec byl nešťastný člověk. Přijel sem něco hledat, ale bohužel nic nenašel. To ho skličovalo. Když jsem slyšel, že si vzal život, nepřekvapilo mě to. Na tomhle světě nenacházel klid.“

„Mluvil s vámi o těchto věcech?“

„Mockrát.“

„Proč jste mi lhal, že jste nikdy neslyšel jméno Bérenger Sunière?“

„Nelhal jsem. Nikdy předtím jsem to jméno neslyšel.“

„Můj otec ho nikdy nezmínil?“

„Ani jednou.“

Měl před sebou další záhadu stejně rozčilující, jako pro něj představoval Geoffrey, který se teď vracel zpátky k nim. Kostel zjevně neskrýval žádné odpovědi, a proto se Mark zeptal: „A co Hildemarovo opatství, ten hrad, který Hildemar odkázal Agulousovi v desátém století. Stojí z něj ještě něco?“

„Ale ano. Zbývají z něj zříceniny. Nahoře v horách. Není to daleko.“

„Už neslouží jako opatství?“

„Ne, to rozhodně ne. Už tři sta let je neobydlené.“

„Zmínil se někdy můj otec o tom místě?“

„Navštívil ho mnohokrát, ale nic nenašel. A to jen prohloubilo jeho depresi.“

Už museli jít. Ale Mark chtěl ještě něco vědět. „Komu ty ruiny patří?“

„Už před lety je zakoupil jeden Dán. Jmenuje se Henrik Thorvaldsen.“

ČÁST PÁTÁ

57

OPATSTVÍ DES FONTAINES
11.40

Roquefort se upřeně díval přes stůl na kaplana. Kněz na něj čekal, když se vrátil do opatství z Givors. Což bylo dobře. Po jejich včerejším střetnutí také potřeboval s Italem mluvit.

„Už nikdy mi neodporuj," řekl jasně. Měl moc kaplana odvolat, pokud – jak stanovila pravidla – by způsobil neshody nebo byl spíš překážkou než přínosem.

„Mám za úkol být tvým svědomím. Kaplani takto slouží velmistrům od samých začátků."

Nepadla ani zmínka o tom, že rozhodnutí odvolat kaplana muselo odsouhlasit bratrstvo. A to by mohla být potíž, protože tenhle člověk byl oblíbený. Proto Roquefort trochu zmírnil tón. „Nesmíš mě před bratry zpochybňovat."

„Nezpochybnil jsem tě. Smrt dvou mužů na nás na všechny těžce doléhá."

„A na mě snad ne?"

„Musíš si počínat opatrně."

Seděli za zavřenými dveřmi ve velmistrově pokoji, s otevřeným oknem, kterým doléhalo tlumené hučení vodopádu. „S tím jsme to daleko nedotáhli."

„Ať si to uvědomuješ nebo ne, ta dvě úmrtí otřásla tvou autoritou. Začínají kolovat řeči, a to jsi velmistrem jen pár dní."

„Nebudu tolerovat neshody."

Smutný, ale klidný úsměv přelétl kaplanovy rty. „Teď mluvíš jako muž, proti kterému ses rázně stavěl. Co se změnilo? To tě tolik změnil senešal?"

„Už není senešalem."

„Promiň, ale já ho pod žádným jiným jménem neznám. Ty zřejmě víš víc."

Roquefort by rád věděl, jestli jindy nemluvný Benátčan mluví pravdu. I on se doslechl o neklidu mezi bratry a zvědové mu hlásili,

že se kaplan živě zajímá o jeho počínání. Daleko víc, než se na duchovního rádce sluší. Roquefortovi vrtalo hlavou, jestli tenhle člověk, který se naoko staví jako jeho přítel, ve skutečnosti nesleduje své vlastní ambice. Koneckonců on sám to před lety dělal taky tak.

Vlastně by si rád pohovořil o svém problému, vysvětlil, co se stalo, co ví a poradil se, ale svěřit se komukoli by byla ztřeštěnost. Dost na tom, co už ví Claridon. Ale ten aspoň nepatří k řádu. S kaplanem je to úplně jiné – z toho by se mohl stát nepřítel. A tak řekl jenom: „Pátrám po našem Velkém odkazu a už jsem mu blízko."

„Ale za cenu dvou mrtvých."

„Za to, čemu věříme, zemřeli mnozí," řekl velmistr zvýšeným hlasem. „Během prvních dvou století naší existence položilo své životy dvacet tisíc bratrů. Na dvou dalších nesejde."

„Lidský život má dnes mnohem větší cenu než tehdy," ztlumil kaplan hlas.

„Ba ne, stejnou. Jen jsme méně ochotni vzdávat se ho."

„Tohle není válka. Nejsou tu nevěřící, kteří by vládli Svaté zemi. Jde o hledání něčeho, co ani patrně neexistuje."

„Rouháš se."

„Říkám pravdu. A ty to víš. Myslíš si, že když najdeš náš Velký odkaz, všechno se změní. Nezmění se nic. Dál budeš muset usilovat o respekt všech těch, kteří ti slouží."

„Respekt mi přinese, když udělám, co jsem slíbil."

„Uvážil jsi dobře, za jakým pátráním se vydáváš? Není to tak prosté, jak se ti zdá. Dnes máš před sebou mnohem náročnější úkol, než bys měl kdysi, v počátcích řádu. Lidé už nejsou negramotní a nevzdělaní. Čeká tě mnohem obtížnější zápas než naše tehdejší bratry. Máš smůlu, protože v historických záznamech – řeckých, římských ani židovských – se nikde nevyskytuje ani jediná zmínka o Ježíši Kristu. Nikde se nedochoval ani jediný odkaz. Máme jen Nový zákon. To je vše, co o Ježíšově existenci víme. A proč tomu tak je? Odpověď znáš. Pokud Ježíš vůbec žil, kázal své učení v dobách, které byly pro Judeu obzvlášť temné.

Nikdo na něj neměl ani pomyšlení. Římanům byl naprosto lhostejný, dokud nepodněcoval rebelii. A Židé se nezmohli na nic víc, než že se mezi sebou škorpili, což Římanům ohromně

vyhovovalo – Ježíš přišel a odešel. Byl bezvýznamný. A přesto dnes ovlivňuje životy milionů lidí. Křesťanství je největším světovým náboženstvím. Ježíš je pro křesťany Mesiáš – jejich Pán, který byl pozdvižen na nebesa. A to, co zjistíš, na věci nic nezmění.“

„Co když najdu Ježíšovy kosti?“

„Jak poznáš, že jsou jeho?“

„Jak to poznalo těch původních devět rytířů? A podívej se, co dokázali. Králové a královny se podřizovali jejich vůli. Jak jinak to lze odůvodnit, než tím, že něco věděli?“

„A ty si myslíš, že to se o své vědění dělili? Že ukazovali kosti Krista každému králi, každému, kdo jim věnoval peníze, každému z věřících?“

„Nemám představu, co dělali. Ale ať už byla jejich metoda jakákoli, byla účinná. Muži se hrnuli do řádu ze všech stran. Světské autority se ucházely o jeho přízeň. Proč by to tak nemohlo být zase?“

„Mohlo by. Ale ne tak, jak si to představuješ.“

„Trýzní mě pomyšlení, co všechno jsme pro církev udělali. Dvacet tisíc bratrů, šest velmistrů, ti všichni zemřeli při obraně Ježíše Krista. Oběti johanitů se s tím vůbec nedají srovnat. A přesto není mezi templáři jediný svatý, ale kanonizovaných johanitů je celá řada. Chci tu nespravedlnost napravit.“

„A jak?“ Kaplan na jeho odpověď nečekal. „Skutečnost nezměníš.“

Znovu si vzpomněl na vzkaz. ODPOVĚĎ JE NALEZENA. A na telefon v kapse. OZVU SE S DALŠÍMI INFORMACEMI PŘED ZÁPADEM SLUNCE. Jeho prsty lehce pohladily mobil. Kaplan ještě mluvil dál, mumlal něco o „hledání ničeho“. Royce Claridon byl ještě v archivu a pátral.

Ale Roquefortovi táhla hlavou jen jedna myšlenka.

Proč ten telefon nezvoní?

„Henriku,“ vykřikl Malone. „Teď už je toho ale opravdu dost.“

Právě vyslechl Markovo vysvětlení, že ruiny blízkého opatství patří Thorvaldsenovi. Stáli pod stromy, necelý kilometr od St. Agulous, kde zaparkovali a čekali.

„Cottone, neměl jsem vůbec ponětí, že tohle tady vlastním.“

„A tomu máme věřit?“ zeptala se Stephanie.

„Čerta starého mi zaleží na tom, jestli mi věříte nebo ne. Až doteď jsem o tom nevěděl.“

„Můžete to nějak vysvětlit?“ dožadoval se Malone.

„Nijak. Mohu jen říct, že Lars si ode mě tři měsíce před tím, než zemřel, půjčil sto čtyřicet tisíc dolarů. Nikdy mi neřekl, na co ty peníze potřebuje, a já jsem se ho neptal.“

„Jen tak bez ptaní jste mu dal tak velkou sumu peněz?“ nevěřila Stephanie.

„Potřeboval je. Tak jsem mu je dal. Věřil jsem mu.“

„Abbé ve městě řekl, že kupec koupil ten majetek od krajských úřadů. Chtěli se těch ruin zbavit a měli málo zájemců, protože je to vysoko v horách a v bídném stavu. Prodávalo se to na aukci tady v St. Agulous.“ Mark se obrátil k Thorvaldsenovi. „Přišel jste s nejvyšší nabídkou. Abbé otce znal – a nebyl to prý on, kdo se aukce účastnil.“

„Já to nebyl. Lars si asi někoho najal a potom zapsal právní nárok na mě, aby se kryl. Byl dost paranoidní. Kdybych ten majetek vlastnil a věděl o tom, byl bych vám to včera večer řekl.“

„Jen aby,“ zamumlala Stephanie.

„Podívejte se, Stephanie. Nebojím se vás ani nikoho jiného. A nemusím se ospravedlňovat. Ale považuji vás za své přátele, a kdybych ten majetek vlastnil, řekl bych vám to.“

„Zkusme předpokládat, že Henrik nelže,“ řekla Cassiopeia. Byla během celé debaty naprosto netypicky potichu. „A pojďme tam nahoru. V horách přichází tma rychle. Chci konečně vidět, co tam je.“

Malone souhlasil. „Má pravdu. Pojďme. Hádat se můžeme později.“

Jízda nahoru na kopec trvala patnáct minut a vyžadovala silné nervy a dobré brzdy. Jeli podle pokynů kněze a konečně zahlédli rozpadající se opatství, jehož zborcená čtvercová věž čněla nad propastí. Silnice na vysokém nepřístupném výběžku končila asi půl kilometru od zříceniny a dalších deset minut jim trvalo než k ruinám došli cestou vinoucí se podél ostrých skalisek porostlých tymiánem, pod baldachýnem vysokých borovic.

Konečně se ocitli na místě.

Všechno kolem neslo známky zanedbávání. Silné zdi byly holé a Malone přejížděl prsty po šedozelených žulových kvádrech, které dávno ve středověku lidé vylámali v horách a trpělivě opracovali. Kdysi velkolepá galerie se otvírala k obloze; její sloupy a hlavice vybělily rozmary počasí a slunce k nepoznání. Mech, oranžové lišejníky a šedá houževnatá tráva pokrývaly půdu, kamenná podlaha už dávno zapadla do písku. Vzduchem se nesl ohlušivý cvrkot lučních kobylek.

Bylo těžké rozpoznat místnosti, protože střecha a většina zdí ležela zborcená, ale mnišské cely byly viditelné, stejně jako dlouhá hala a další prostorná místnost, která patrně bývala knihovnou nebo skriptoriem. Malone věděl, že se tu žilo nanejvýš skromně a hospodárně ve zbožné přísnosti.

„Hezké místo," řekl Henrikovi.

„Právě jsem žasl, co se za sto čtyřicet tisíc dolarů dalo před dvanácti lety koupit."

Cassiopeia byla okouzlená. „Člověk tu skoro vidí mnichy, jak z těch svých nepatrných políček sklízejí skromnou úrodu. Léta zde bývala krátká, brzy se stmívalo. Skoro slyšíte, jak si při práci zpívali."

„Tohle místo bylo odjakživa odříznuté od světa," řekl Thorvaldsen. „Žili tu úplně stranou."

„Lars na vás nenapsal vlastnictví bezdůvodně," usoudila Stephanie, „určitě věděl, proč sem přišel. Něco tu musí být."

„Snad," poznamenala Cassiopeia. „Ale abbé ve městě řekl Markovi, že Lars nic nenašel. Tohle mohlo být jen další z těch jeho věčných pátrání."

Mark zavrtěl hlavou. „Kryptogram nás sem zavedl. A táta sem přišel taky. Sice nic nenašel, ale tohle místo mu připadalo natolik důležité, že ho koupil. Určitě jsme tu správně."

Malone se usadil na kusu kamene a podíval se na oblohu. „Máme možná pět nebo šest hodin, než se setmí. Navrhuji toho využít co nejlíp. V noci je tady nahoře určitě pořádná zima a tyhle fleecové bundy nám nebudou stačit."

„Přivezla jsem v autě nějakou výstroj a nářadí," řekla Cassiopeia. „Počítala jsem i s tím, že možná půjdeme do podzemí, a tak mám baterky, světelné rampy a malý generátor."

„Tomu říkám myslet na všechno," podotkl Malone.

„Pojďte sem," zavolal Geoffrey.

Malone se ohlédl po hlase. Ani si nevšiml, že Geoffrey odešel.

Všichni si pospíšili hlouběji do ruin a našli Geoffreyho stát před něčím, co bývalo románským portálem. Z umného řemeslného provedení zbylo málo, jen nejasné obrysy býků s lidskými hlavami, okřídlených lvů a motivů palmových listů.

„Kostel," oznámil Geoffrey. „Vytesali ho do skály."

Malone viděl, že stěny uvnitř skutečně nejsou dílem lidských rukou, ale součástí skalní stěny, která se tyčila nad bývalým opatstvím. „Budeme potřebovat ty baterky," řekl Cassiopeii.

„Ne, nebudeme," namítl Geoffrey. „Uvnitř je světlo."

Malone šel první. V příšeří bzučely včely. Prostor ozařovaly pruhy světla, v nichž vířil prach. Padaly dovnitř štěrbinami vytesanými do skály v různých úhlech, aby dokázaly využít pohybu slunce po obloze. Maloneho náhle cosi upoutalo. Popošel ke skalní stěně otesané dohladka, na níž asi tři metry nad zemí vystupoval reliéf. Byl to znak. Z přilbice spadala po obou stranách překryvadla a mezi nimi se rýsovala mužská tvář. Rysy měla nezřetelné, nos už téměř zmizel, neživotné oči prázdně zíraly. Klenot znaku tvořila sfinga. Dole byl štít se třemi kladivy.

„Je templářský," řekl Mark. „Podobné jsem vídal u nás v opatství."

„Kde se tu bere?" podivil se Malone.

„Katalánci, kteří žili v tomhle kraji ve čtrnáctém století, neměli francouzské krále v lásce. Templářům se tady dostalo laskavého přijetí, dokonce i po velkém zatýkání. To byl jeden z důvodů, proč si tenhle kraj vybrali jako útočiště."

Mohutné stěny se zvedaly ke kupolovitému stropu. Kdysi určitě všechno zdobily fresky, ale nezůstalo po nich ani památky. Voda prosakující dovnitř už dávno smazala všechny stopy po umělecké výzdobě.

„Je to jako jeskyně," usoudila Stephanie.

„Spíš pevnost,“ poznamenala Cassiopeia. „Tohle mohla docela dobře být poslední obranná linie opatství.“

Maloneho to už napadlo taky. „Ale je tu jedna potíž.“ Ukázal do temné prostory. „Není tu jiný východ.“

Vtom jeho pozornost upoutalo něco jiného. Přistoupil ke stěně a soustředěně si ji prohlížel, i když z větší části tonula ve tmě. Napínal zrak. „Hodila by se mi jedna z těch baterek.“

Ostatní k němu přistoupili.

Asi ve třímetrová výšce uviděl nezřetelné pozůstatky písmen, hrubě vytesaných do šedého kamene.

„P, R, N, V, I, R,“ přečetl tázavě.

„Ne,“ opravila ho Cassiopeia. „Je toho tam víc. Další I, možná E a další R.“

Snažil se v temnotě rozeznat celý nápis:

PRIER EN VENIR.

Vzpomínka ožila. Vybavil si slova uprostřed náhrobku Marie d’Hautpoul. REDDIS RÉGIS CÉLLIS ARCIS. A také to, co o nich řekl Claridon v Avignonu.

Reddis znamená dát nazpět, vrátit něco, co bylo odebráno. Regis je odvozeno od rex, což znamená král. Cella odkazuje na skladiště. Arcis má základ v arx – pevnost, citadela.

Tenkrát se mu zdálo, že to nedává smysl. Ale třeba stačí změnit pořadí těch slov.

Skladiště, pevnost, vrátit něco, dříve odebraného, král.

Když se přidá pár předložek, dalo by se to číst takhle: Ve skladišti v pevnosti znovu získejte něco, co bylo odebráno králi.

A šíp, který se táhl prostředkem náhrobku a dělil nápis napůl, začínal nahoře písmeny PS a končil u slov PRyE-CUM. Latinsky „modli se, aby přišel“.

Znovu se podíval na písmena vytesaná do skály.

PRIER EN VENIR. Francouzsky „modli se, aby přišel“.

Zasmál se a podělil se o své odhalení s ostatními. „Ten abbé Bigou byl ale chytrý člověk, to se musí uznat.“

„Ten šíp na náhrobku,“ usoudil Mark, „musí být důležitý. Je přesně uprostřed, na prominentním místě.“

Maloneho mozek jel na plné obrátky a zpracovával informace. Povšiml si podlahy. Spousta velkých kamenných dlaždic zmizela, ostatní byly popraskané a rozlámané, ale postřehl, že tvořily vzor. Odzadu dopředu i odleva doprava, všude samé obdélníky ohraničené úzkou řadou kamínků.

Počítal.

V jednom z orámovaných obdélníků napočítal sedm dlaždic v devíti řadách. Přepočítal jiný obdélník. Totéž. Pak další.

„Podívejte se na podlahu," upozornil. „Sedm a devět."

Mark a Henrik postupovali směrem k oltáři a v duchu počítali. „Od vchodu k oltáři je to devět úseků," hlásil Mark. „Sedm na šířku," doplnila Stephanie, když se dopátrala posledního obdélníku u vnější zdi.

„No, zdá se, že jsme na správném místě," řekl Malone. Znovu přemýšlel o náhrobku. Modli se, aby přišel. Zadíval se na francouzská slova vyškrábaná do kamene, pak dolů na podlahu. Blízko oltáře dál bzučely včely. „Přineseme si sem světelné rampy a generátor. Potřebujeme vidět na to, co děláme."

„Myslím, že bychom tu měli zůstat přes noc," řekla Cassiopeia. „Nejbližší hospoda je až v Elne, to je třicet kilometrů odsud. Měli bychom se utábořit tady."

„Máme zásoby?" zeptal se Malone.

„Můžeme si je opatřit," odpověděla. „Elne je docela velké město. Můžeme tam koupit, co potřebujeme, aniž bychom na sebe nějak upozornili. Ale mně se odtud nechce odcházet."

Malone viděl, že se nechce nikomu. Ve všech rostlo vzrušení. I v něm. Hádanka přestala být čímsi abstraktním a neuchopitelným. Odpověď ležela někde tady blízko. A on ji chtěl najít, i když včera tvrdil Cassiopei opak.

„Já půjdu," nabídl se Geoffrey. „Vy ostatní tu potřebujete zůstat a rozhodnout, co dělat dál. To je na vás, ne na mně."

„Vážíme si toho," řekl Thorvaldsen.

Cassiopeia sáhla do kapsy a podala Geoffreymu svazek eur. „Budeš potřebovat peníze."

Geoffrey si je vzal a usmál se. „Dejte mi seznam a do večera jsem tu."

58

Malone přejížděl baterkou vnitřek kostela a prohledával skalní stěny, aby našel další stopy. Vyložili všechno vybavení, které Cassiopeia přivezla, a dovlekli je do opatství. Stephanie a Cassiopeia byly venku a stavěly tábor. Henrik šel dobrovolně hledat dřevo na oheň. Malone s Markem se vrátili zpátky dovnitř, jestli tam nenajdou ještě něco, čeho si předtím nevšimli.

„Tenhle kostel je prázdný už dlouho," připomněl Mark. „Tři sta let, řekl kněz ve městě."

„Ve své době musel být pozoruhodný."

„Tenhle typ stavby není neobvyklý. Skalní či podzemní kostely jsou všude v Languedocu. Jeden z nejznámějších byste našli ve Vals, nahoře u Carcassonne. Je v dobrém stavu, ještě stále má fresky. Všechny kostely v tomhle kraji bývaly plné maleb. Bohužel kvůli Francouzské revoluci se z nich zachovalo jen málo."

„Tady nahoře museli mít mniši tvrdý život."

„Řeholníci jsou zvláštní typ lidí. Žádné noviny, rozhlas, televize, hudba, divadlo. Jen pár knih a fresky v kostele pro potěšení."

Malone dál prohledával skoro neprostupnou temnotu kolem, z níž jen tu a tam vystupoval nějaký detail, koupající se v mdlém křídovém světle, jako by na něm ležel sněhový poprašek.

„Jsem pro, abychom považovali kryptogram v maršálově zprávě za autentický," poznamenal Mark. „Nemáme důvod, myslet si opak."

„Až na to, že krátce poté, co maršál tu zprávu napsal, navždy zmizel."

„Od začátku mám dojem, že ten maršál byl posedlý podobně jako Roquefort. Hnal se za pokladem. Určitě znal příběh o rodinném tajemství Blanchefortů – vždyť se o něm píše v našich kronikách po staletí. A věděl, že se to tajemství asi dostalo k abbé Bigouovi. Předpokládal, že Bigou po sobě zanechal ty dva kryptogramy a že ukazují cestu k Velkému odkazu. A protože byl ctižádostivec, vypravil se pro něj sám."

„Proč by pak ale zaznamenával ten kryptogram?"

„Co na tom záleželo? Měl řešení, které mu dal abbé Gélis. Nikdo jiný neměl tušení, co ta šifra znamená. Tak proč by o ní nenapsal zprávu a neblýskl se před velmistrem, jak snaživě pracuje?“

„Jestli uvažuješ takhle, tak maršál mohl Gélise sám zabít a pak se vrátit do opatství a zapsat, co se stalo, aby tím zmátl stopu.“

„To je celkem možné.“

Malone přistoupil těsně k nápisu PRIER EN VENIR vyrytému do stěny. „Nic víc se nezachovalo,“ posteskl si.

„Je to tak. A je to škoda. Je tu spousta výklenků a v těch všech bývaly sochy. Když si k tomu představíte ještě ty fresky, muselo to tu kdysi být krásné.“

„Jak se stalo, že se tahle tři slova zachovala?“

„Však ani z nich moc nezbývá.“

„Právě dost, aby se dala přečíst,“ řekl Malone a napadlo ho, že se o to možná postaral Bigou.

Znovu přemýšlel o náhrobku Marie d’Hautpoul. Šíp s dvěma hroty a PRAZ-CUM. Modli se, aby přišel. Zadíval se na podlahu, na které se opakoval vzorec sedm krát devět. „Tady kdysi bývaly lavice, že?“

„Jistě. Dřevěné. Jsou dávno pryč.“

„Jestli se Sunière dozvěděl řešení kryptogramu od Gélise, nebo je rozluštil sám…“

„Maršál ve své zprávě tvrdil, že Gélis Sunièrovi nedůvěřoval.“

Malone zavrtěl hlavou. „To může být další z maršálových falešných stop. Sunière rozhodně přišel na něco, co maršál nevěděl. Dejme tomu, že našel Velký odkaz. Podle všeho, co víme, se k němu často vracel. V Rennes jsi mi vyprávěl, jak on a jeho družka odjížděli z města a přiváželi si kameny na umělou jeskyni, kterou stavěl. Třeba jezdil sem, aby si tu vyzvedl něco ze své soukromé banky.“

„Ve své době si už sem klidně mohl zajet vlakem.“

„Jenže on se sem potřeboval nejen dostat, ale zároveň udržet tenhle úkryt v tajnosti.“ Malone se znovu zadíval na řezbu. PRIER EN VENIR. Modli se, aby přišel.

Pak si klekl.

„To dává smysl. Poslyšte, vidíte odtamtud něco, co já ne?“ zeptal se Mark.

Malone se rozhlížel po kostele. Nebylo v něm nic kromě oltáře o nějakých šest metrů dál. Kamenný vršek byl asi sedm centimetrů vysoký a podpíral ho pravoúhlý podstavec, sestavený z žulových kvádrů. Spočítal kvádry v jedné vodorovné řadě. Devět. Pak je sečetl vertikálně. Sedm. Posvítil si baterkou na kameny porostlé lišejníkem. Ještě pořád je spojovaly tlusté nepravidelné proužky malty. Přejížděl po nich kuželem světla a pak jím vyjel nahoru na spodní stranu žulové desky.

A uviděl to.

Rázem pochopil.

Zasmál se.

Modli se, aby přišel.

Chytré.

Roquefort neposlouchal tlachání pokladníka. Něco o rozpočtu opatství a nadměrném čerpání. Opatství bylo financováno z nadačního jmění, které obnášelo miliony eur; peníze už byly dávno převedeny na církevní správu, tak, aby zajišťovaly, že řád nebude nikdy trpět finančním nedostatkem. Opatství bylo téměř soběstačné. Jeho pole, statky a pekařství pokrývaly většinu potřeb. Vinařství a zpracování mléka zabezpečovaly většinu nápojů. A vody byl takový nadbytek, že byla odváděna dolů do údolí, kde se stáčela a prodávala se po celé Francii. Samozřejmě, spousta toho, co bylo zapotřebí k zajištění stravování a údržby, se muselo kupovat. Ale příjmy z prodeje vína a vody, spolu se vstupným od návštěvníků, poskytovaly více než jen nutné minimum. Tak proč ty řeči o nadbytečných výdajích?

„Scházejí nám snad peníze?“ přerušil pokladníka.

„Vůbec ne, velmistře.“

„Tak proč mě s tím obtěžuješ?“

„Velmistr musí být informován o všech rozhodnutích ohledně peněz.“

Ten idiot má pravdu. Jenže on se tím nechtěl obtěžovat. Ale pokladník by mohl být užitečný. „Studoval jsi historii hospodaření našeho řádu?“

Ta otázka zřejmě uvolnila přehrady. „Jistě, velmistře. To se vyžaduje ode všech, kdo se mají stát pokladníky. Teď to učím ty, kteří jsou pode mnou.“

„Jaké bylo naše jmění v dobách velkého zatýkání?“

„Nespočetné. Řád vlastnil víc než devět tisíc statků a panství v nevyčíslitelné hodnotě.“

„A náš movitý majetek?“

„Zase těžko říct. Byly to zlaté dináry, byzantské mince, zlaté florény, drachmy, marky, spolu s čistým stříbrem a zlatem. Molay přijel do Francie v roce 1306 s dvanácti koňskými potahy naloženými čistým stříbrem, které nebylo nikdy zaneseno do účetních knih. A pak jsou tu ještě položky, které jsme převzali do úschovy.“

Roquefort věděl, o čem ten člověk mluví. Řád vlastně položil základy moderního bankovnictví a měl v opatrování závěti a cenné dokumenty bohatých lidí, spolu se šperky a dalšími osobními drahocennostmi. Dobré jméno a důvěryhodnost řádu byly bez poskvrny, což umožnilo, aby se tahle služba rozšířila po celém křesťanském světě – samozřejmě za poplatek.

„Ty věci v úschově,“ vysvětloval pokladník, „byly ztraceny v době velkého zatýkání. Soupisy majetku, které byly v našem archivu, zmizely také. Takže nelze žádným způsobem ani odhadnout, jaké bylo jmění. Ale dá se bezpečně říct, že celkový majetek by v současné době byl v řádu miliard eur.“

Roquefort věděl o vozech se senem, přepravovaných na jih čtyřmi vybranými bratry a jejich velitelem, Gilbertem de Blanchefort, který dostal dva rozkazy. Zaprvé, nikomu neprozradit úkryt; zadruhé, zajistit, aby to, co ví, bylo vhodným způsobem předáno dalším. Blanchefort splnil své poslání dobře. Uplynulo sedm set let a místo úkrytu je pořád tajemstvím.

Co bylo tak vzácného, že Jacques de Molay nařídil utajit úkryt pomocí tak důkladně promyšlených bezpečnostních opatření?

Roquefort hloubal nad odpovědí na tuhle otázku třicet let.

Telefon v jeho kutně zavibroval, až sebou škubl.

Konečně.

„Co se děje, velmistře?“ zeptal se pokladník.

Ovládl se. „Nech mě o samotě.“

Muž se zvedl od stolu, uklonil se a odešel. Roquefort otevřel mobil a řekl: „Doufám, že mě zbytečně nepřipravuješ o čas.“

„Je pravda zbytečným mařením času?“

Okamžitě poznal ten hlas.

Geoffrey.

„A proč bych měl věřit jedinému slovu, které říkáš?“ zeptal se.

„Protože jsi můj velmistr.“

„Tvoje loajalita patřila mému předchůdci.“

„Dokud dýchal, tak ano. Ale po jeho smrti mi moje přísaha velí, abych byl loajální vůči tomu, kdo nosí bílou kutnu…“

„Dokonce i když toho člověka neuznáváš.“

„Pokud vím, tys dělal totéž dlouhé roky.“

„Útok na velmistra pokládáš za důkaz loajality?“ Nezapomněl, jak ho Geoffrey udeřil hlavní pistole do spánku, když s Markem Nellem prchali z opatství.

„Bylo to nutné, abych získal důvěru senešala.“

„Kde jsi vzal tenhle telefon?“

„Minulý velmistr mi ho dal. Měl se nám hodit na naší pouti, až vyvázneme z opatství. Ale já jsem se rozhodl použít ho jinak.“

„Ty a velmistr jste plánovali dobře.“

„Záleželo mu na tom, abychom uspěli. Proto poslal deník Stephanii Nelleové. Aby se do toho zapojila.“

„Ten deník je bezcenný.“

„To mi řekli. Ale byla to pro mě nová informace. Dozvěděl jsem se to teprve včera.“

Roquefort mu položil otázku, která ho obzvlášť zajímala: „Rozluštili ten kryptogram? Ten z maršálovy zprávy?“

„Ano, ovšem.“

„Tak mi, bratře, pověz: Kde jste?“

„V St. Agulous. Je to zpustlé opatství na sever od stejnojmenné vesnice. Od vás to není daleko.“

„A je tam náš Velký odkaz?“

„Vedly sem všechny stopy. Ti ostatní momentálně hledají, kde ten úkryt je. Mě poslali do Elne pro zásoby.“

Začínal tomu člověku na druhé straně věřit. Sám netušil, jestli ho k tomu vede zoufalství nebo instinkt. „Bratře, jestli mi lžeš, zabiju tě.“

„O tom nepochybuju. Už jsi zabíjel.“

Roquefortovi bylo jasné, že by měl radši mlčet, ale neubránil se otázce: „A koho jsem zabil?“

„Určitě jsi odpovědný za smrt Ernsta Scovilla. S Larsem Nellem se to nedá říct tak jistě, alespoň podle toho, co mi řekl zesnulý velmistr.“

Rád by se vyptával dál, ale kdyby projevil zájem, dalo by se to vykládat jako tichý souhlas, a tak jednoduše řekl: „Jsi snílek, bratře.“

„Už mi říkali i hůř.“

„Proč to všechno děláš?“

„Chci se stát rytířem. Ty jsi ten, kdo o tom rozhoduje. V kapli, před pár dny, když jsi uvěznil senešala, jsi jasně řekl, že ho ze mě neuděláš. Tehdy jsem se rozhodl, že vykročím jinou cestou – takovou, kterou by bývalý velmistr neschvaloval. A udělal jsem to. Dozvěděl jsem se, co jsem mohl. A čekal jsem, až ti budu moci nabídnout to, co opravdu chceš. Oplátkou čekám jen odpuštění.“

„Jestli je pravda, co říkáš, máš ho mít.“

„Brzy se vrátím do ruin. Chtějí tam tábořit přes noc. Už ses přesvědčil, jak jsou pohotoví a vynalézaví, každý sám i dohromady. Ačkoli nechci vyvyšovat svůj úsudek nad tvůj, doporučuji ráznou akci.“

„Ujišťuji tě, bratře, že moje reakce bude tak rázná, že víc už to ani nejde.“

59

Malone vstal a zamířil k oltáři. Ve světle baterky si všiml, že pod horní deskou není žádný maltový spoj. Když poklekl, aby si prohlédl kvádry podstavce a spočítal je, jasně viděl, že je tam mezera.

U oltáře se sklonil a zblízka si posvítil. „Ten vršek není připevněný."

„Proč by taky měl být?" řekl Mark. „Drží na místě vlastní vahou. Podívejte se na něj. Je nejmíň sedm centimetrů tlustý a dva metry dlouhý."

„Bigou uschoval svůj kryptogram v Rennes v oltářním sloupku. Zajímalo mě, proč si vybral tak zvláštní úkryt. Originální, neřekl bys? Aby se k němu dostal, musel zvednout desku natolik, aby uvolnil čep zámku. Pak vsunul lahvičku na místo, položil desku zpět a měl skvělý úkryt. Ale to není všechno. Bigou tím výběrem úkrytu něco naznačoval." Odložil baterku. „Potřebujeme s tím pohnout."

Mark se postavil na jednu stranu a Malone na druhou. Oba popadli desku a zkusili, jestli se kámen pohne.

Pohnul, i když jen trochu.

„Máš pravdu," řekl Malone. „Jen tam sedí. Nevidím důvod, proč s ním zacházet v rukavičkách. Odstrčíme ho."

Společně kolébali kamenem vlevo a vpravo, až ho posunuli natolik, že se převážil na podlahu.

Malone se podíval do obdélníkové prostory, kterou odkryli, a uviděl, že je plná kamení.

„Kameny," konstatoval Mark.

Malone se usmál. „Už je to tak. Vyndáme je."

„Proč?"

„Kdybys byl Sunière a nechtěl bys, aby někdo sledoval tvé stopy, co bys udělal? Ta kamenná deska je dobrá překážka. Ale tyhle kameny jsou ještě lepší. Jak jsi včera sám říkal, musíme uvažovat jako lidé před sto lety. Podívej se kolem. Tady by poklad nikdo nehledal. Už tenkrát tu byly jen ruiny. A kdo by rozebíral oltář? Stojí tu neporušený po staletí. Ale pro případ, že by to někdo přece jen všechno udělal, proč mu to ještě trochu nezkomplikovat?"

Obdélníkový podstavec byl asi metr vysoký. Rychle vyházeli kameny ven, takže během deseti minut byl podstavec prázdný. Na dně našli jen hlínu.

Malone seskočil dovnitř a zdálo se mu, že s ním země zapružila. Sklonil se a šmátral prsty. Vyschlá hlína měla konzistenci pouštního písku. Mark mu svítil, Malone odhrnoval hlínu dlaněmi. Asi v patnácticentimetrové hloubce na něco narazil. Odhrabal hlínu a uviděl prkna.

Vzhlédl k Markovi a zakřenil se: „Není to fajn, když má člověk pravdu?“

Roquefort vtrhl do místnosti, kde se shromáždili důstojníci řádu. Narychlo je svolal, jakmile ukončil telefonát s Geoffreym.

„Velký odkaz byl nalezen,“ oznámil.

Tvářemi přítomných proběhlo vzrušení.

„Bývalý senešal a jeho přátelé našli místo, kde je ukryt. Mám mezi nimi jednoho bratra jako zvěda. Ohlásil mi jejich úspěch. Je čas přihlásit se o své dědictví.“

„Co navrhuješ?“ zeptal se jeden z bratrů.

„Sebereme oddíl rytířů a zmocníme se ho.“

„Chceš snad další krveprolití?“ zeptal se kaplan.

„K žádnému nedojde, pokud akce bude provedena pečlivě.“

Na kaplana to zjevně nezapůsobilo. „Bývalý senešal a Geoffrey, který je zřejmě tvým spojencem, protože nevíme o jiném bratrovi, který by byl s nimi, už postřelili dva bratry. Lze předpokládat, že budou střílet znovu.“

Roquefort už toho měl dost. „Kaplane, tohle není otázka týkající se víry. Nepotřebujeme tvé rady.“

„Za bezpečnost členů tohoto řádu jsme zodpovědní všichni.“

„Odvažuješ se říct, že nemám na paměti bezpečnost tohoto řádu?“ Roquefort zvýšil hlas. „Znevažuješ mou autoritu? Zpochybňuješ mé rozhodnutí? Odpověz, kaplane, chci to slyšet.“

Pokud Benátčanovi nahnal strach, ten to na sobě nedal znát. Místo toho prostě řekl: „Jsi můj velmistr. Jsem ti zavázán loajalitou – za všech okolností.“

Roquefortovi se nelíbil ten drzý tón.

„Ale, velmistře,“ pokračoval kaplan, „nebyl jsi to ty, kdo tvrdil, že se na rozhodování v důležitých záležitostech budeme podílet všichni?“ Někteří z důstojníků přikývli. „Neřekl jsi bratrům na shromáždění, že nastolíš nový kurz?“

„Kaplane, chystáme se vydat za největším posláním, jaké si tenhle řád vytkl za celá staletí. Nemám čas s tebou diskutovat.“

„Domníval jsem se, že naším největším posláním je vzdávat chválu našemu Pánu. A to je záležitost víry, do které mám právo mluvit.“

Roquefortovi došla trpělivost. „Už dost. Můžeš jít.“

Kaplan se ani nepohnul. Všichni ostatní mlčeli.

„Jestliže okamžitě neodejdeš, nechám tě zadržet a později tě potrestám.“ Roquefort se na chvíli odmlčel. „A to potrestání nebude příjemné.“

Kaplan se zvedl a sklonil hlavu. „Odcházím. Jak rozkazuješ.“

„A ujišťuji tě, že si později promluvíme.“

Roquefort počkal, až kaplan odejde, a pak řekl ostatním: „Dlouho jsme pátrali po našem Velkém odkazu. Teď ho máme na dosah. To, co je v tom úkrytu, nepatří nikomu jinému než nám. Je to naše dědictví. A já ho chci získat. Bude mi při tom pomáhat dvanáct rytířů. Nechám na vás, abyste je vybrali. Ať se plně ozbrojení shromáždí za hodinu v tělocvičně.“

Malone zavolal Stephanii a Cassiopeiu a požádal je, aby donesly lopatu, kterou přivezli v Cassiopeině landroveru. Přišli do kostela i s Henrikem a Malone jim vysvětlil, co s Markem našli.

„To se vám povedlo,“ řekla mu Cassiopeia.

„Mám své světlé okamžiky.“

„Potřebujeme odhrabat všechnu tu hlínu,“ konstatovala Stephanie.

„Podejte mi tu lopatu.“

Vyházel sypkou hlínu a odkryl tři zčernalá prkna. Do poloviny byla spojena dohromady kovovými pásy. Druhou polovinu tvořily padací dveře.

Sklonil se a lehce se dotkl kovových pantů. „Železo je zkorodované. Ty panty jsou nanic. Stovka let se na nich pořádně podepsala.“ Narovnal se a s pomocí lopaty panty urazil.

„Jak víte, že to byla zrovna stovka let?“ zeptala se Stephanie.

„Ty dveře vyrobil Sunière,“ řekla Cassiopeia. „Dřevo je v docela dobrém stavu, určitě není staré celá staletí. A zdá se, že bylo ohoblováno dohladka, s čímž byste se ve středověku nesetkali. Sunière potřeboval snadnou cestu dovnitř a ven. Takže když objevil tenhle vchod, předělal dveře.“

„Souhlasím,“ přikývl Malone. „Čímž se vysvětluje, jak hýbal s tou těžkou kamennou deskou. Jen ji napůl odsunul, vybral kameny nad dveřmi, vlezl dovnitř, a když byl hotov, zase dal všechno zpátky. Podle všeho, co jsem o něm slyšel, byl v dobré kondici. A navíc zatraceně chytrý.“

Malone zaklínil lopatu do mezery u okraje dveří a vypáčil je nahoru. Mark se sklonil a popadl je. Malone odhodil lopatu a společně dveře nadzvedli a odkryli zející otvor.

Thorvaldsen se zadíval dolů. „Úžasné. To by opravdu mohlo být to místo, co hledáme.“

Stephanie do otvoru posvítila. U jedné ze stěn stál žebřík. „Co myslíte? Vydrží?“

„Existuje jediný způsob, jak na to přijít.“

Malone natáhl nohu a opatrně zkoušel zatížit první příčel. Žebřík byl vytvořen ze silných kusů dřeva a Malone doufal, že hřebíky ještě drží. Viděl několik zrezavělých hlaviček. Přišlápl víc a držel se přitom vršku oltářního podstavce pro případ, že by příčel povolil. Ale ten vydržel. Malone si stoupl na žebřík i druhou nohou.

„Myslím, že to půjde.“

„Já jsem lehčí,“ řekla Cassiopeia. „Ráda půjdu první.“

Usmál se. „Když vám to nebude vadit, zhostím se té cti sám.“

„Vidíte, měla jsem pravdu,“ ušklíbla se. „Zajímá vás to.“

Ano, zajímalo ho to. To, co leželo dole, ho lákalo stejně, jako pátrání po vzácných knihách někde v zapadlých antikvariátech. Člověk nikdy neví, co najde.

Sestoupil na další příčel a pro jistotu se pořád přidržoval oltářního podstavce. Příčle byly asi čtyřicet centimetrů od sebe. Rychle přemístil ruce na začátek žebříku a sestoupil ještě o jeden níž.

„Zdá se, že vydrží,“ řekl.

Sestupoval dolů a pečlivě zkoušel každý příčel. Stephanie a Cassiopeia mu seshora svítily na cestu. Ve svitu jejich křižujících se baterek viděl, že dorazil na konec žebříku. Dalším krokem by se dostal na zem. Všechno bylo pokryté jemným štěrkem a kameny velkými jako pěst.

„Hoďte mi baterku."

Thorvaldsen mu jednu hodil. Malone ji zachytil a posvítil si kolem sebe. Žebřík měřil od podlahy ke stropu asi čtyři a půl metru. Uviděl, že vede asi doprostřed přírodní chodby, jedné z těch, které v průběhu milionů let vyhloubily ve vápenci deště a tající sníh. Věděl, že Pyreneje jsou proděravělé jeskyněmi a tunely.

„Proč neseskočíte?" zeptala se Cassiopeia.

„Zdá se to nějak podezřele snadné." Mrazilo ho v zádech a nebylo to jen studeným průvanem. „Přehoupnu se na druhou stranu žebříku. Hoďte sem dolů kámen." Přesunul se pod žebřík.

„Už můžeme?" zeptala se Stephanie.

„Házejte."

Otvorem proletěl kámen. Malone sledoval jeho dráhu a viděl, jak udeřil do podlahy a propadl se dál.

Kužely baterek zkoumaly místo dopadu.

„Instinkt vás varoval správně," zavolala Cassiopeia. „Přímo u žebříku byla nastražená díra a číhala na toho, kdo by seskočil dolů."

„Naházejte sem ještě pár kamenů, ať zjistíme, kde je pevná země."

Přiletěly další čtyři a žuchly na tvrdou zem. Teď už Malone věděl, kam skočit, a tak se pustil žebříku a baterkou zkoumal past na neopatrné nedočkavce. Dutina byla skoro metr široká a nejméně stejně tak hluboká. Sklonil se a zdvihl jedno ze dřev, která přes ni byla volně položená. Bylo dost tenké, aby povolilo pod vahou člověka, ale natolik silné, aby udrželo vrstvu hlíny a štěrku. Na dně jámy byly na nic netušícího vetřelce nastraženy kovové bodce, dole široké a nahoře zbroušené do ostrého hrotu. Čas je připravil o lesk, ale nikoli o účinnost.

„Sunière to myslel vážně," řekl.

„Mohla by to být templářská past," poznamenal Mark. „Je to mosaz?"

„Bronz.“

„Templáři byli odborníky na zpracování kovů. Mosaz, bronz, měď – používali všechno. Církev zakázala vědecké experimenty, takže se tyhle věci učili od Arabů.“

„To dřevo nahoře nemohlo být sedm set let staré,“ namítla Cassiopeia. „Sunière asi templářské léčky opravil.“

To Malone neslyšel zrovna rád. „Takže tohle je patrně jenom první z řady pastí.“

60

Malone pozoroval, jak Stephanie, Mark a Cassiopeia sestupují dolů po žebříku. Thorvaldsen zůstal nahoře a čekal na Geoffreyho, připravený podávat jim dolů nářadí, pokud by bylo třeba.

„Myslel jsem vážně, co jsem říkal," objasnil Mark. „Templáři byli průkopníky v používání pastí. Četl jsem v kronikách, co všechno vynalezli."

„Hlavně mějte oči otevřené," radil Malone. „Jestli chceme vůbec něco najít, musíme mít oči na šťopkách, ale přitom si dávat pozor."

„Je už po třetí," upozornila Cassiopeia. „Za dvě hodiny zapadne slunce. Už teď je tady dole chladno a po setmění bude hrozná zima."

Maloneho bunda sice hřála, ale rukavice a teplé ponožky by se mu hodily – právě tyhle věci měl přivézt Geoffrey. Chodbu, která vedla oběma směry, osvětlovalo jen světlo padající ze stropu. Malone pochyboval, že bez svítilen dohlédnou dál než na špičku vlastního nosu. „Na denním světle nám nezáleží. Tady dole beztak máme jen umělé. Potřebujeme ale, aby Geoffrey už byl zpátky s jídlem a teplejším oblečením. Henriku," zavolal nahoru. „Dejte nám vědět, až se vrátí."

„Spolehněte se, Cottone."

Malone v duchu rozebíral různé možnosti. „K čemu to tady mohlo sloužit, co myslíte?" zeptal se ostatních.

„Možná to bývalo horreum," uvažovala Cassiopeia. „Římané si pořizovali horrea – skladiště či sýpky – všude, kde vládli. Uchovávali v nich potraviny a zboží, které se kazí. Vlastně to byly takové starodávné chladírenské sklady. Pár se jich dochovalo a tohle může být jeden z nich."

„A templáři je znali?" zeptala se Stephanie.

„Používali je," řekl Mark. „Poučili se od Římanů. To, co Cassiopeia říká, zní pravděpodobně. Když Molay řekl Gilbertovi de Blanchefort, aby odvezl pryč poklad templu, přímo se nabízelo zvolit nějaké takovéhle místo. Pod kostelem, o kterém se běžně neví, v maličkém opatství bez jakéhokoli napojení na řád."

Malone posvítil jedním směrem, pak druhým. „Kudy?"

„Dobrá otázka,“ podotkla Stephanie.

„Vy s Markem jděte touhle cestou,“ rozhodl. „Cassiopeia a já půjdeme tou druhou.“ Viděl, že ani Markovi, ani Stephanii se jeho rozhodnutí nezamlouvá. „Na vaše vzájemné půtky nemáme čas. Teď na ně zapomeňte a dělejte, co je potřeba. Tohle byste mi kdysi nařídila vy, Stephanie.“

Nehádala se s ním. „Má pravdu. Pojďme,“ řekla Markovi.

Malone je pozoroval, jak zmizeli ve tmě.

„Myslíte si, Malone,“ šeptla Cassiopeia, „že bylo moudré poslat ty dva spolu? Jiskří to mezi nimi.“

„Trocha dobrodružství je přiměje, aby si víc vážili jeden druhého.“

„To platí taky pro mě a pro vás?“

Posvítil si baterkou na její obličej. „Jděte první a uvidíme.“

Roquefort s dvanácti bratry přijel k starodávnému zřícenému opatství z jihu. Vyhnuli se vesnici St. Agulous a zaparkovali auta kilometr stranou v hustém lese. Pak stoupali mezi křovími zelenými svahy a červenými skalami stále výš a výš. Zdejší krajina přitahovala turisty jako magnet. Stezka sevřená mezi srázy a narudlými skalisky byla dobře znatelná – možná ji používali místní pastýři, když sháněli z hor stáda ovcí. Dovedla je asi kilometr od zbořených zdí a hromad trosek, které kdysi bývaly místem bohoslužby.

Zastavil svůj doprovod a podíval se na hodinky. Skoro čtyři odpoledne. Bratr Geoffrey řekl, že se vrátí do opatství ve čtyři. Rozhlédl se. Trosky stály na skalnatém výběžku asi sto metrů výš. Dole pod svahem byl zaparkován Maloneho pronajatý vůz.

„Skryjeme se za stromy,“ rozkázal. „Nikdo se ani nehýbejte.“

Zakrátko se po příkré štěrkové cestě vyškrábal nahoru landrover. Na straně řidiče vystoupil Geoffrey a pozorně si obhlížel okolí. Roquefort nijak nedal najevo svou přítomnost; stále si ještě nebyl jistý, jestli to není past.

Geoffrey chvíli váhal u vozu, pak otevřel zadní dveře a vyndal dvě krabice. Popadl je a začal stoupat pěšinou k opatství. Roquefort čekal, až kolem něj přejde, pak odhodlaně vystoupil na stezku a řekl: „Čekám, bratře.“

Geoffrey se zastavil a otočil.

Jeho beztak bledá tvář ještě víc pobledla. Beze slova odložil obě krabice, sáhl za bundu a vytáhl devítimilimetrovou pistoli. Roquefort ji poznal. Zbraň rakouské výroby, takové měli spolu s jinými ve zbrojnici v opatství.

Geoffrey do ní zasunul zásobník s náboji. „Tak přiveďte své muže a pojďme to skončit."

Malone byl napjatý jako struna. Kráčel za Cassiopeiou a společně si razili cestu podzemní chodbou. Byla asi metr a půl široká a dva a půl vysoká, se suchými hrbolatými stěnami. Mezi nimi a povrchem leželo skoro pět metrů tvrdé horniny. Malone si na těsné prostory nepotrpěl, zato Cassiopeia měla, jak se zdálo, železné nervy. Podobnou odvahu vídal u agentů, kteří excelovali při práci pod tlakem.

Dával pozor na další pasti, obzvlášť si všímal štěrku před nimi. Vždycky mu bylo k smíchu, když v dobrodružných filmech pohyblivé součásti různých mechanismů, údajně stovky či tisíce let starých, hladce fungovaly, jako by je den předtím někdo promazal. Železo a kámen jsou citlivé vůči vzduchu a vodě a brzy zadrhnou. Ale s bronzem je to jiné. Ten je trvanlivější, právě kvůli tomu se vyráběl. Takže na další bodce na dně jam si musejí dávat zatraceně pozor.

Cassiopeia se zastavila a zamířila světlo své svítilny asi tři metry před sebe.

„Co tam je?" zeptal se Malone.

„Podívejte se sám."

Posvítil si tam taky a uviděl to.

* * *

Stephanie nesnášela těsné prostory, ale nehodlala se k téhle slabosti nahlas přiznávat, a zvlášť ne před svým synem, který si už tak o ní nemyslí zrovna to nejlepší. Aby odvedla svoje myšlenky od té nepříjemnosti jinam, zeptala se: „Jak sem dolů rytíři ten svůj poklad asi dostávali?"

„Po troškách. Nedali se ničím odradit, ani zajetím, ani smrtí.“

„Musela to být dřina.“

„Času měli dost.“

Oba byli soustředění na zem před sebou a Mark před každým krokem pečlivě prozkoumával povrch.

„Templářská bezpečnostní opatření nebyla nijak zvlášť rafinovaná, ale byla účinná,“ vysvětloval Mark. „Řád vlastnil sklepení po celé Evropě. Ve většině z nich byly jak stráže, tak i pasti. Tady muselo stačit utajení a několik pastí. Rozhodně si nepřáli přivolat k tomuhle místu pozornost tím, že by se tu kolem potulovali rytíři.“

„Tvému otci by se tahle naše akce líbila.“ Musela to říct.

„Vím.“

Ve světle baterky se na stěně chodby před nimi něco objevilo. Popadla Marka za paži a zastavila ho. „Podívej.“

Do skály byla vytesána písmena.

NON NOBIS DOMINE
NON NOBIS SED NOMINE TUO DA GLORIUM
PAUPERS COMMILITONES CHRISTI TEMPLIQUE
SALAMONIS

„Co tam stojí?“ zeptala se.

„Ne nám, ó Pane, ne nám, ale Tvému jménu budiž sláva. Chudí rytíři Kristovi a templu Šalomounova. To je motto templářů.“

„Takže je to pravda. Je to tady.“

Mark mlčel.

„Ať mi Bůh odpustí,“ zašeptala.

„Bůh s tím nemá nic společného. Co člověk natropí, má sám napravit.“ Posvítil svou svítilnou dál do chodby. „Podívej se tamhle.“

Sledovala světlo očima a uviděla kovovou mříž, mřížová vrata, která uzavírala další chodbu.

„Tam je to všechno uloženo?“ zeptala se.

Nečekala na odpověď, protáhla se kolem něj a udělala pár kroků dopředu, když vtom uslyšela Marka vykřiknout: „Ne.“

Pak se jí země pod nohama ztratila.

Malone zíral na předmět v záři baterek. Kostra. Ležela roztažená na podlaze jeskyně, rameny, krkem a hlavou opřená o stěnu.

„Pojďme blíž," řekl.

Pomalu popocházeli kupředu. Najednou si Malone všiml malé prolákliny v podlaze. Popadl Cassiopeiu za ruku.

„Vidím ji," řekla a zastavila se. „Je dlouhá. Táhne se několik metrů."

„Kdysi bývaly tyhle zatracené jámy neviditelné, ale dřevo sesedlo, takže teď jsou vidět." Protáhli se okolo prolákliny po pevné zemi a přiblížili se ke kostře.

„Nezbylo z ní nic než kosti," řekla.

„Podívejte se na hrudník. Žebra. A obličej. Má je místy roztříštěné. Spadl do té pasti. Ty rány jsou od bodců."

„Kdo to je?"

Malone cosi zahlédl.

Shýbl se a rozpoznal na kostech zčernalý stříbrný řetěz. Zvedl ho. Houpal se na něm medailon. Posvítil na něj. „Pečeť templářů. Dva muži na jednom koni. Symbol chudoby jedince. Před několika dny jsem viděl její obrázek v jedné knize. Vsadil bych se, že tohle je ten maršál, který sepsal zprávu, podle které jdeme. Zmizel z opatství, jakmile se dozvěděl řešení kryptogramu od abbé Gélise. Přišel sem, objevil řešení, ale nebyl dost opatrný. Sunière zřejmě jeho tělo našel, a tak ho tady nechal."

„Ale jak na to všechno přišel Sunière? Jak vyřešil ten kryptogram? Mark mi dal přečíst tu zprávu. Podle Gélise Sunière nevyluštil hádanku, kterou našel u sebe v kostele, a Gélis mu nevěřil, takže Sunièrovi nic neřekl."

„Vycházíte z předpokladu, že maršál napsal pravdu. Buď Sunière nebo maršál zabili Gélise, aby mu zabránili prozradit někomu dalšímu řešení, které objevil. Jestli Gélise zavraždil maršál, což se zdá pravděpodobné, pak sepsal tu zprávu prostě proto, aby zakryl stopy. Aby si nikdo nedomýšlel, že odešel z opatství a vydal se pátrat po Velkém odkazu na vlastní pěst. Co záleželo na tom, že zapsal i kryptogram? Nedá se vyřešit bez číselného klíče."

Odvrátil se od mrtvého a posvítil dál do chodby. „Podívejte se tamhle."

Cassiopeia vstala a oba uviděli kříž vytesaný do skály. Měl čtyři stejně dlouhá, na koncích rozšířená ramena.

„Tlapatý kříž," řekla. „Směli ho nosit jen templáři, díky papežskému dekretu."

Vzpomněl si na další podrobnosti, které vyčetl v knize o templářích. „Červené kříže na bílém plášti symbolizovaly odhodlání zemřít mučednickou smrtí v boji proti nevěřícím." Světlem své baterky kopíroval nápis nad křížem.

PAR CE SIGNE TU LE VAINCRAS

„V tomto znamení nad ním zvítězíš," překládal. „Tatáž slova jsou v kostele v Rennes, nad kropenkou se svěcenou vodou u dveří. Sunière je tam umístil."

„Slova, která se zjevila císaři Konstantinovi před bitvou s Maxentiem. Při západu slunce se objevil na nebi kříž a tenhle nápis."

„S jedním rozdílem. Mark tvrdil, že původně v něm nebylo žádné nad ním. Jenom V tomto znamení zvítězíš."

„Měl pravdu."

„To zájmeno tam doplnil Sunière. Tak, aby tvořilo třinácté a čtrnácté písmeno té věty. 1314."

„Rok, kdy byl popraven Jacques de Molay."

„Zdá se, že Sunière s oblibou okořenil svoje symboly špetkou ironie a právě tady sebral inspiraci."

Malone dál propátrával temnotu a zjistil, že chodba asi šest metrů před nimi končí. Ale ještě předtím odbočovala stranou jiná chodba, jejíž vchod byl přehrazen kovovou mříží zamčenou řetězem.

Cassiopeia ji také uviděla. „Zdá se, že jsme to našli." Někde za nimi se ozval rachot a někdo vykřikl: „Ne." Oba se otočili.

61

Roquefort se zastavil u vchodu do zříceniny a dal pokyn svým mužům, aby se rozptýlili na obě strany. Místo bylo nepříjemně tiché. Nikde žádný pohyb. Žádné hlasy. Nic. Bratr Geoffrey stál vedle něj. Roquefort se pořád ještě obával, jestli to není léčka. Proto přišli ozbrojeni. Byl potěšen tím, které muže důstojníci do akce vybrali – byli to ti nejlepší z nejlepších, zkušení bojovníci nesporné odvahy a síly. A to možná bude potřebovat.

Rozhlížel se po hromadách suti porostlé lišejníkem, po zřícených budovách, mezi kterými bujela tráva. Jasná klenba oblohy temněla, jak slunce klesalo za hory. Za chvíli se snese tma. A taky měl obavy z počasí. V Pyrenejích přicházejí v létě bouřky a déšť bez varování.

Pokynul a jeho muži se pohnuli vpřed, šplhali přes balvany a zhroucené zbytky zdí. Mezi třemi neúplnými zdmi zahlédl tábořiště. Dřevo bylo připraveno na ohništi, jen ho zapálit.

„Půjdu tam," zašeptal Geoffrey. „Čekají na mě."

Roquefort přikývl.

Geoffrey vyšel do otevřeného prostoru a mířil k tábořišti jakoby nic. Mladý muž zmizel v ruinách. O chvíli později se Geoffrey zase objevil a naznačoval jim, ať jdou za ním.

Roquefort řekl svým mužům, aby počkali, a jen sám vykročil k Geoffreymu. Už předem nařídil svému pobočníkovi, aby zaútočili, kdyby to bylo nutné.

„V kostele je jen Thorvaldsen," zašeptal Geoffrey.

„V jakém kostele?"

„Mniši vytesali kostel ve skále. A oni teď objevili pod oltářem průchod, který vede do jeskyně. Jsou dole a prozkoumávají to tam. Řekl jsem Thorvaldsenovi, že jdu vyzvednout zásoby."

Roquefortovi se tyhle novinky zamlouvaly.

„Rád bych se s Henrikem Thorvaldsenem setkal."

Se zbraní v ruce vešel za Geoffreym do jeskyně vytesané ve skále. Thorvaldsen stál otočený zády k nim a díval se do vnitřku toho, co bývalo podstavcem oltáře.

Když přišli blíž, otočil se.

Roquefort pozvedl pistoli. „Ani slovo. Nebo bude vaše poslední.“

Země pod Stephanií povolila a její nohy se probořily do jedné z pastí, kterým se tak pečlivě snažili vyhnout. Na co myslela? Když uviděla slova vytesaná do skály a za nimi kovovou mříž, která přímo volala po tom, aby ji otevřela, uvědomila si, že její manžel měl pravdu. Zapomněla na opatrnost a rozběhla se dopředu. Mark se snažil ji zastavit. Slyšela ho vykřiknout, ale už bylo příliš pozdě.

Padala někam dolů.

Rozhodila ruce ve snaze udržet rovnováhu a připravovala se na bronzová ostří. Pak ale ucítila, jak ji kolem hrudníku pevně uchopila paže. Překotila se dozadu, a když dopadla, něčí tělo ten náraz utlumilo.

Na okamžik se rozhostilo ticho.

Mark ležel pod ní.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se a skulila se stranou.

Její syn se zvedl ze štěrku. „Na těch kamenech se leželo opravdu skvěle.“

Ve tmě za nimi zaduněly kroky a objevily se dva kužely světla. Malone a Cassiopeia.

„Co se stalo?“ zeptal se Malone.

„Byla jsem neopatrná.“ Vstala a otřepávala ze sebe prach.

Malone posvítil dolů do čtvercové díry. „To by byl smrtelný pád. Je to plné bodců a všechny jsou ve skvělém stavu.“

Stephanie popošla blíž, podívala se dolů, pak se otočila a řekla Markovi: „Děkuju, hochu.“

Mark si třel zátylek a snažil se zbavit bolesti ve svalech. „To nestojí za řeč.“

„Malone!“ zavolala Cassiopeia. „Podívejte se.“

Stephanie sledovala, jak Malone a Cassiopeia studují templářské heslo, které našla s Markem. „Spěchala jsem k té mříži a přehlédla jsem tu díru.“

„Jsou tu dvě,“ zamumlal Malone. „Na druhém konci téhle chodby je další.“

„Je tam jiná mříž?“ zeptal se Mark.

„S jiným nápisem.“

Malone jim pověděl, co našli.

„Souhlasím s vámi,“ řekl Mark. „Ta kostra je určitě náš dávno ztracený maršál.“ Vytáhl zpoza košile řetěz. „Všichni nosíme takový medailon. Dostáváme ho při přijetí do řádu.“

„Templáři se zřejmě pojistili a rozdělili svůj poklad na dvě části,“ usoudil Malone. Ukázal na past v podlaze. „A dostat se k nim není žádná hračka. Maršál měl být opatrnější.“ Podíval se na Stephanii. „A to bychom měli být všichni.“

„Výtku přijímám,“ řekla. „Ale jak jste mi často připomínal, neumím pracovat v terénu.“

Usmál se jejímu sarkasmu. „Tak se pojďme podívat, co je za tou mříží.“

Roquefort namířil krátkou hlaveň své zbraně přímo na vrásčité čelo Henrika Thorvaldsena. „Prý jste jeden z nejbohatších lidí v Evropě.“

„A vy jste prý jeden z nejctižádostivějších prelátů, jaké kdo pamatuje.“

„Neměl byste naslouchat Marku Nellemu.“

„Neřekl mi to on, ale jeho otec.“

„Jeho otec mě neznal.“

„To bych neřekl. Hodně jste ho sledoval.“

„Ukázalo se, že to byla ztráta času.“

„Takže tím snadnější pro vás bylo zabít ho?“

„To si myslíte? Že jsem zabil Larse Nelleho?“

„Jeho a Ernsta Scovilla.“

„Vůbec nic nevíte.“

„Vím, že znamenáte potíže.“ Thorvaldsen ukázal na Geoffreyho. „A taky vím, že on zradil svého přítele. A svůj řád.“

Roquefort sledoval, jak Geoffrey tu urážku přijme. V bratrových světle šedých očích problesklo opovržení, ale vzápětí zmizelo stejně rychle, jak se objevilo.

„Jsem loajální vůči svému velmistrovi. Takovou přísahu jsem složil.“

„Takže jsi nás zradil kvůli své přísaze?“

„Nečekám, že to pochopíte.“

„Nechápu a nikdy nepochopím.“

Roquefort spustil zbraň, pak pokynul svým mužům. Nahrnuli se do kostela a on pohybem ruky sjednal ticho. Několik dalších gest a okamžitě pochopili, že šest se jich má rozestavit venku a zbývajících šest uvnitř.

Malone obešel past, kterou Stephanie odhalila, a přistoupil k železné mříži. Ostatní ho následovali. Všiml si visacího zámku ve tvaru srdce, upevněného na řetěz. „Mosaz.“ Pohladil mříž. „Ale vrata jsou bronzová.“

„Zámek a řetěz jsou ze Sunièrovy doby,“ vysvětlil Mark. „Mosaz byla ve středověku vzácným zbožím. K její výrobě bylo zapotřebí zinku a ten byl těžko k sehnání.“

„Tomu zámku se říká cceur-de-bras,“ řekla Cassiopeia. „Kdysi se v tomhle kraji hodně používaly k zamykání řetězů otroků.“

Nikdo z nich se nehrnul mříž otevřít a Malone věděl proč. Mohla by tam číhat další past.

Opatrně botou odhrnul hlínu a štěrk a vyzkoušel půdu pod nohama. Pevná. Přejížděl baterkou přes mříž a prohlížel si ji. Zprava držela na dvou bronzových pantech. Posvítil za mříž. Chodba za ní po pár metrech prudce zahýbala doprava a za zatáčku nebylo vidět. No dobře. Zkusil vzít za řetěz. „Tahle mosaz je pořád pevná. Nedokážeme ji rozbít.“

„Co ten řetěz přestřihnout?“ navrhla Cassiopeia.

„To by mohlo jít. Ale čím?“

„Nůžkami na kov, které jsem přivezla. Jsou nahoře v brašně s nářadím u generátoru.“

„Přinesu je,“ nabídl se Mark.

* * *

„Je tam nahoře někdo?“

Slova, která se náhle ozvala z vnitřku dutého oltářního podstavce, Roqueforta překvapila. Pak si uvědomil, že ten hlas patří Marku Nellemu. Thorvaldsen chtěl odpovědět, ale velmistr ho popadl

a zakryl mu ústa rukou dřív, než mohl vyslovit hlásku. Pak pokynul jednomu z bratrů, ten přispěchal, popadl bránícího se Dána a překryl mu ústa svou dlaní. Roquefort vydal pokyn a zajatec byl odvlečen do vzdáleného kouta kostela.

„Odpověz mu," přikázal tiše Geoffreymu.

Tohle bude zajímavá zkouška věrnosti jeho nově nalezeného spojence.

Geoffrey si zastrčil zbraň za opasek a přistoupil k oltáři. „Jsem tu."

„Už jsi zpátky? To je dobře. Jak to šlo?"

„Hladce. Koupil jsem všechno ze seznamu. Co se děje tam dole?"

„Něco jsme našli, ale potřebujeme nůžky na kov. Jsou v brašně s nářadím u generátoru."

Roquefort pozoroval, jak Geoffrey došel ke generátoru a vytáhl z brašny těžké nůžky na kov.

Co asi tak mohli najít?

Geoffrey hodil nástroj dolů.

„Díky," řekl Mark Nelle. „Přijdeš za námi?"

„Zůstanu tady s Thorvaldsenem a budu hlídat. Nepotřebujeme nezvané hosty."

„Dobrý nápad. Kde je Henrik?"

„Vybaluje, co jsem koupil, a připravuje tábořiště na noc. Už skoro zapadlo slunce. Půjdu mu pomoct."

„Co kdybys připravil generátor a kabely pro osvětlení? Mohli bychom je brzy potřebovat."

„Dobře, jdu se do toho pustit."

Geoffrey ještě chvíli váhal, pak odstoupil od oltáře a zašeptal: „Je pryč."

Roquefort věděl, co musí udělat. „Je načase vzít tuhle akci do vlastních rukou."

* * *

Malone zvedl nůžky a uchopil do nich mosazný řetěz. Pak stiskl rukojeti, aby čistě překously kov. Prasknutí signalizovalo úspěch a řetěz se zámkem sklouzl na zem.

Cassiopeia se sklonila a zvedla ho. „Některá muzea by o tohle hodně stála. Je výjimečně zachovalý.“

„A my jsme ho právě přeštípli,“ zalitovala Stephanie.

„Neměli jsme na výběr,“ řekl Malone. „Máme tak trochu naspěch.“ Posvítil skrz mříž. „Všichni stranou. Zkusím pomalu otevřít. Vypadá to neškodně, ale člověk nikdy neví.“

Zaklínil nůžky do mříže, pak ustoupil stranou a přimáčkl se zády ke skalní stěně. Panty byly ztuhlé, takže musel mříží chvíli lomcovat. Konečně se otevřela.

Právě se chystal vstoupit dovnitř, když se seshora ozvalo: „Pane Malone! Mám Henrika Thorvaldsena. Vraťte se i se svými společníky nahoru. Hned. Dávám vám jednu minutu, pak Thorvaldsena zastřelím.“

62

Malone vylezl nahoru jako poslední. Když sestoupil ze žebříku, uviděl, že kostel obsadilo šest ozbrojených mužů, kterým velí Roquefort. Venku už se setmělo. Vnitřek kostela byl ozářený světlem dvou malých ohňů, jejichž kouř unikal ven štěrbinami oken.

„Takže se konečně osobně setkáváme, pane Malone," řekl Raymond de Roquefort. „V katedrále v Roskilde jste si vedl znamenitě."

„Těší mě, že mám fanouška."

„Jak jste nás našli?" zeptal se Mark.

„Určitě ne díky tomu prolhanému deníku tvého otce, jakkoli to udělal chytře. Schválně pozměnil detaily natolik, aby byly bezcenné. Když monsieur Claridon rozluštil ten kryptogram v deníku, bylo nám to k ničemu. Dozvěděli jsme se, že ukryl Boží tajemství. Vy už jste tam dole byli, tak mi řekněte – opravdu nějaká ukryl?"

„Nedal jste nám šanci to zjistit," odpověděl Malone.

„Tak to bychom měli napravit. Ale abych odpověděl na otázku…"

„Geoffrey nás zradil," přerušil ho Thorvaldsen.

Markovu tvář opanoval údiv. „Cože?"

Malone si již všiml zbraně v Geoffreyově ruce. „Je to pravda?"

„Jsem templář, loajální vůči velmistrovi. Byla to moje povinnost."

„Tvoje povinnost?" vykřikl Mark. „Ty prolhaný parchante!" Vrhl se na Geoffreyho, ale dva bratři se mu postavili do cesty. Geoffrey se ani nehnul. „Takže ty ses ke mně přidal jen proto, aby Roquefort mohl vyhrát? Copak pro tebe náš velmistr vůbec nic neznamenal? Věřil ti. Já jsem ti věřil."

„Věděla jsem, že s tebou budou potíže," prohlásila Cassiopeia. „Všechno kolem tebe věstilo potíže."

„Přesně totéž bych mohl říct o vás," ozval se Roquefort. „Schválně jste mi v Avignonu nechala ten deník, aby mě to na chvíli zaměstnalo. Ale vidíte, mademoiselle, loajalita našeho bratrstva je neochvějná. Takže veškeré vaše snažení bylo nanic." Obrátil se k

Malonemu. „Mám šest mužů tady, šest venku – a všichni vědí, co se od nich čeká. Vy nemáte žádné zbraně, alespoň tak mě bratr Geoffrey informoval. Ale abych měl jistotu…“ Roquefort pokynul a jeden z jeho mužů Maloneho prohledal, pak přešel k ostatním.

„Co jsi dělal, zavolals do opatství, když jsi odešel pro zásoby?“ osopil se Mark na Geoffreyho. „Bylo mi divné, že ses přihlásil dobrovolně. Předtím jsi mě dva dny nespustil z očí.“

Geoffrey tam nehybně stál s pevným přesvědčením ve tváři.

„Jsi tak odporný, že snad ani nejsi člověk,“ vybuchl Mark.

„Souhlasím,“ řekl Roquefort, zvedl zbraň a vypálil tři rány do Geoffreyova hrudníku. Geoffrey zavrávoral a Roquefort dokončil popravu střelou do hlavy.

Geoffreyho tělo se zhroutilo na podlahu. Z ran prýštila krev. Malone si skousl ret. Nemohl nic dělat.

Mark se vrhl k Roquefortovi.

Pistole zamířila na jeho hrudník.

Zastavil se.

„Zaútočil na mě v opatství,“ řekl Roquefort. „Útok na velmistra se trestá smrtí.“

„Už pět set let ne,“ vykřikl Mark.

„Byl to zrádce. Zradil tebe i mě. Ani jednomu z nás už k ničemu nebyl. To je riziko práce špicla. Určitě věděl, že na sebe takové riziko bere.“

„A ty taky víš, jaké riziko na sebe bereš?“

„Podivná otázka od člověka, který zabil bratra ze svého řádu. To se taky trestá smrtí.“

Malone si uvědomil, že tohle je především představení pro ostatní přítomné. Roquefort se potřeboval předvést ve střetu s nepřítelem.

„Udělal jsem, co jsem musel,“ řekl Mark.

Roquefort na něj nepřestával mířit. „To udělám i já.“

Stephanie se mezi ně postavila a zaštítila Marka svým tělem. „A mě zabijete taky?“

„Když to bude nutné.“

„Ale já jsem křesťanka a neudělala jsem bratrům nic zlého.“

„To jsou jenom slova, milá dámo. Pouhá slova.“

Sáhla si do výstřihu a vytáhla řetízek s medailonkem. „Panna Marie. Nosím ji pořád u sebe.“

Malone věděl, že ji Roquefort nemůže zabít. Stephanie taky vytušila, že to je jen divadlo, a donutila Roqueforta odkrýt karty. Roquefort se před svými muži nemůže zpronevěřit svým postojům. Na Maloneho svým počínáním udělala dojem – je zapotřebí kuráže, aby se člověk postavil nabité zbrani. Na kancelářskou myš to vůbec není špatné.

Roquefort sklonil zbraň.

Malone zamířil k Geoffreyho krvácejícímu tělu. Jeden z mužů ho zvednutou rukou zarazil. „Na tvém místě bych tu ruku dal dolů,“ varoval ho Malone.

„Nechte ho jít,“ řekl Roquefort.

Malone přistoupil k tělu. Henrik stál nad Geoffreym a upřeně se na něj díval. Jeho obličej byl plný bolesti a Malone spatřil něco, co u Thorvaldsena neviděl za celý rok, co ho znal.

Slzy.

„Ty a já půjdeme zpátky dolů,“ přikázal Roquefort Markovi, „a ty mi ukážeš, co jste našli. Ostatní zůstanou tady.“

„Trhni si.“

Roquefort pokrčil rameny a zamířil zbraň na Thorvaldsena. „Tohle je Žid. Platí pro něj jiná pravidla.“

„Neriskuj,“ varoval Malone Marka. „Udělej, co chce.“ Doufal, že mladý muž pochopil, že někdy je třeba ustoupit.

„Dobrá. Jdeme dolů,“ souhlasil Mark.

„Rád bych šel taky,“ řekl Malone.

„Ne,“ prohlásil Roquefort. „Tohle je záležitost bratrstva. I když jsem nikdy nepovažoval Nelleho za jednoho z nás, složil přísahu, a to něco znamená. A jeho znalosti se mohou hodit. Vy byste naopak mohl dělat potíže.“

„Jak víte, že Mark bude spolupracovat?“

„Bude. Jinak všichni zemřete – ať už jste křesťané nebo ne.“

* * *

Mark sestupoval po žebříku, za ním Roquefort. Ukázal doleva a řekl velmistrovi o komoře, kterou našli.

Roquefort zastrčil zbraň zpátky do podpažního pouzdra a posvítil baterkou dopředu. „Ty první. A víš, co se stane, jestli budeš dělat potíže."

Mark vykročil chodbou. Prošli kolem díry s ostrými hroty, která málem připravila o život Stephanii.

„Geniální," uznal Roquefort, když si jámu prohlédl.

Došli k otevřené mříži.

Mark si připomněl Maloneho varování, že za ní mohou být další pasti a pohyboval se vpřed jen malými krůčky. Chodba se zúžila asi na šířku necelého metru, pak ostře zahnula vpravo. Po několika metrech přišla další zatáčka, zpátky doleva. Krok za krokem postupoval opatrně dál.

Když zahnul za druhou zatáčku, zastavil se.

Posvítil si a uviděl před sebou komoru, asi deset metrů dlouhou, s vysokým klenutým stropem. Cassiopein odhad, že podzemní sklepení mohou pocházet z římských dob, se zdál být správný. Místnost poskytovala perfektní skladovací prostor, a jak Mark přejížděl světlem baterky kolem, vystupovalo z temnoty množství divů.

Nejprve uviděl sochy. Drobné barevné výtvory. Několik Panen Marií s dítětem. Zlacené piety. Andělé. Busty. Všechny pečlivě vyrovnané v řadách jako vojáci. Pak se ve světle baterky zatřpytily obdélníkové schránky. Některé byly vyloženy slonovinou, jiné zdobeny mozaikou z onyxů a zlata, několik z nich bylo vykládáno mědí a ozdobeno erby a náboženskými výjevy. Na obyčejné truhly byly příliš drahocenné. Byly to relikviáře, schránky na ostatky svatých, v nichž sem nejspíš bylo ve spěchu dopraveno všechno, co bylo potřeba.

Velmistr shodil batoh, který nesl na zádech, a vzápětí prostor zaplavilo jasné oranžové světlo z přenosných reflektorů. Roquefort Markovi jeden podal. „Tohle nám poslouží líp."

Markovi se nelíbilo, že musí spolupracovat s takovým netvorem, ale v tomhle měl Roquefort pravdu. Vzal si od něj svítilnu a oba se rozhlíželi, aby si prohlédli, co všechno se v místnosti skrývá.

„Přikryju ho,“ řekl Malone jednomu z bratrů a ukázal na Geoffreyho.

„Čím?“ odpověděl muž otázkou.

„Dekou, co jsou v ní zabaleny kabely k reflektorům.“ Ukázal přes kostel, za jeden z hořících ohňů.

Muž vypadal, že to zvažuje, a pak řekl: „Oui. Udělejte to.“

Malone přešel přes nerovnou podlahu a našel přikrývku. Celou dobu přitom vyhodnocoval jejich situaci. Vrátil se a přikryl Geoffreyho tělo. Tři strážci se stáhli k druhému ohni. Zbývající tři stáli u vchodu.

„Nebyl to zrádce,“ pronesl tlumeně Henrik.

Všichni se na něj zadívali. „Přišel za mnou a varoval mě, že je tu Roquefort. Zavolal mu. Musel. Bývalý velmistr ho zavázal přísahou, že jakmile bude Velký odkaz nalezen, musí se to Roquefort dozvědět. Geoffrey neměl na vybranou. Nechtěl to udělat, ale důvěřoval starému velmistrovi. Požádal mě, abych přistoupil na jeho hru, prosil o prominutí a slíbil, že nedopustí, aby se mi něco stalo. Bohužel jsem mu nemohl jeho laskavost oplatit.“

„Provedl pěknou hloupost,“ zašeptala Cassiopeia.

„Možná,“ připustil Thorvaldsen. „Ale když dal své slovo, něco to pro něj znamenalo.“

„Vysvětlil, proč to musel Roquefortovi říct?“ zeptala se polohlasně Stephanie.

„Velmistr prý předpověděl souboj mezi Markem a Roquefortem. A Geoffrey měl zajistit, aby k němu došlo.“

„Mark není pro toho člověka rovný soupeř,“ vyslovil své obavy Malone. „Bude potřebovat pomoc.“

„Souhlasím,“ procedila Cassiopeia mezi zuby, aniž by pohnula rty.

„Nevypadá to pro nás dobře,“ varoval Malone. „Dvanáct mužů se zbraněmi, kdežto my nemáme nic.“

„To bych netvrdila,“ zašeptala.

A Malonemu se líbilo, jak jí při tom zajiskřilo v očích.

* * *

Mark si prohlížel poklad, který ho obklopoval. Nikdy neviděl pohromadě takové bohatství. Schránky obsahovaly množství stříbra a zlata, buď v mincích nebo v nezpracovaném surovém kovu. Byly tu zlaté dináry, stříbrné drachmy a byzantské mince, všechno vyrovnané v úhledných řadách. A taky drahokamy. Tři truhlice plné přírodních neopracovaných kamenů. Překračovalo to veškeré představy. Pak upoutaly jeho pozornost kalichy a relikviáře, většina z nich byla z ebenového dřeva, skla, stříbra a částečně pozlacená. Některé byly ozdobeny reliéfy a posázeny drahými kameny. Byl zvědavý, čí ostatky asi obsahují. U jednoho to věděl jistě. Přečetl si vyryté jméno a zašeptal: „Jacques de Molay.“ Zadíval se do křišťálové schránky.

Roquefort k němu přistoupil.

Uvnitř relikviáře byly kousky zčernalých kostí. Mark znal pověst, která se k nim váže. Jacques de Molay byl zaživa upálen na ostrově uprostřed Seiny, ve stínu chrámu Notre Dame. Prohlašoval, že je nevinný, a proklínal Filipa IV., který popravu nevzrušeně sledoval. V noci templáři přeplavali řeku a rozhrabali horký popel. Pak přeplavali zpátky s ohořelými kostmi svého velmistra v ústech. A teď se Mark na ty ostatky díval.

Roquefort se pokřižoval a zamumlal modlitbu. „Podívej se, na to.“

Mark si uvědomil ještě jednu důležitou věc. „To znamená, že někdo tohle místo navštívil po roce 1314. Nejspíš sem chodili, dokud všichni nezemřeli. Pět z nich o tomhle místě vědělo. Ve třicátých letech čtrnáctého století si je vzala Černá smrt. Nikdy o tomhle sklepení neřekli živé duši, takže bylo zapomenuto.“ Při tom pomyšlení na něj padl smutek.

Mark se otočil a světlo jeho svítilny odhalilo při jedné stěně krucifixy a sochy ze zčernalého dřeva, asi čtyřicet, v různých stylech, od románského až k vrcholné gotice. Byly tak dokonale vyřezané, že vypadaly jako živé.

„To je nádhera,“ řekl Roquefort.

To bohatství kolem mělo nevyčíslitelnou hodnotu, výklenky ve skále po obou stranách jím přímo přetékaly. Mark podrobně studoval

středověké umění dochované v muzeích, ale téhle obrovské úžasné přehlídce řemeslné dovednosti středověku se nemohlo nic rovnat.

Po pravé straně zahlédl na kamenném podstavci rozměrnou knihu. Desky se blyštěly – nejspíš byly pozlacené – a byly posázeny perlami. Někdo zřejmě svazek už dříve otevřel, protože pod ním na zemi ležel list pergamenu rozpadlý na cáry. Mark se sklonil, posvítil si na útržky a rozeznal latinu. Některá místa se stále ještě dala přečíst a Mark z nich odhadl, že to kdysi bývala inventární kniha.

Roquefort si povšiml jeho zájmu: „Co to je?“

„Soupis. Sunière ho nejspíš zkoumal, když se sem dostal. Ale s tím pergamenem se musí zacházet opatrně.“

„Byl to zloděj. Obyčejný prachsprostý zloděj. Neměl právo cokoli si odtud brát.“

„A my máme?“

„Je to naše. Zanechal nám to sám de Molay. Ukřižovali ho na dveřích, a přesto jim nic neřekl. Jeho kosti jsou zde. Patří to nám.“

Markovu pozornost upoutala zpola otevřená truhla. Posvítil do ní a uviděl další pergameny. Opatrně odklopil víko, které kladlo jen malý odpor. Neodvážil se dotknout listů naskládaných na sebe. A tak se aspoň pokusil rozluštit, co stojí na svrchní stránce. Bylo to ve staré francouzštině. Dokázal přečíst dost, aby vyrozuměl, že je to závěť.

„To jsou dokumenty, které řád vzal do úschovy. Tahle skříňka je patrně plná závětí a smluv ze třináctého a čtrnáctého století.“ Zavrtěl hlavou. „Bratři až do samého konce svědomitě vykonávali svou povinnost.“ Přemýšlel o významu toho objevu. „Z těchhle dokumentů bychom se toho mohli strašně moc dozvědět.“

„To ale není všechno,“ prohlásil najednou Roquefort. „Nikde tu nejsou žádné knihy. Ani jedna. Tak kde jsou ty vědomosti?“

„To, co vidíš, jsou vědomosti.“

„Lžeš. Musí tu toho být víc. Kde?“

Mark se k velmistrovi obrátil. „Tohle je ono.“

„Nedělej ze mě hlupáka. Naši bratři někam uschovali své vědomosti. Dobře to víš. Filip je nikdy nenašel. Takže musejí být tady. Vidím ti na očích, že je tu toho víc.“ Roquefort sáhl po zbrani a zvedl hlaveň k Markovu čelu. „Tak povídej.“

„To radši zemřu.“

„Ale budeš radši, když zemře tvoje matka? Nebo tvoji přátelé tam nahoře? Protože je zabiju jako první, a ty se budeš dívat, jak umírají, dokud mi nepovíš, co chci vědět.“

Mark zvažoval co teď. Ne že by se Roqueforta bál, kupodivu vůbec necítil strach, ale prostě to taky chtěl objevit. Jeho otec po tomhle pátral celé roky a nic nenašel. A cože to velmistr napsal jeho matce? Nedovede své bitvy dotáhnout do konce. Nesmysl. Cíl otcova hledání je jen pár kroků odsud.

„Dobrá. Pojď za mnou.“

„Je tu hrozná tma,“ řekl Malone jednomu z bratrů na stráži. „Vadilo by, kdybychom zapnuli generátor a rozsvítili světla?“

„Čekáme, až se vrátí velmistr.“

„Světla budou potřeba a potrvá několik minut, než se všechno připraví. Váš velmistr asi nebude ochotný čekat.“ Doufal, že taková představa ovlivní mužovo rozhodnutí. „Proč by to vadilo? Jen rozsvítíme pár světel.“

„Dobrá. Pusťte se do toho.“

Malone se vrátil zpátky k ostatním. „Zbaštil to. Jdeme na věc.“

Stephanie a Malone se chopili jedné soupravy, Henrik a Cassiopeia popadli druhou. Svítilny se skládaly ze dvou halogenových reflektorů na oranžové trojnožce. Generátor byl malý benzinový agregát. Umístili trojnožky na protilehlých koncích kostela a zaměřili reflektory nahoru. Kabely se táhly zpátky ke generátoru, který stál blízko oltáře.

Vedle generátoru ležela brašna s nářadím. Cassiopeia sáhla dovnitř, ale vtom ji zarazil jeden ze strážců.

„Potřebuju připevnit kabely. Pro tohle napětí nemohu použít zástrčky. Chci si jen vzít šroubovák.“

Muž váhal, pak odstoupil, ale zůstal v pohotovosti, zbraň připravenou ke střelbě. Cassiopeia sáhla do brašny a vytáhla šroubovák. Ve světle ohňů připevnila kabely ke generátoru.

„Překontrolujeme připojení světel,“ navrhla Malonemu.

Nedbalým krokem šli k prvnímu stojanu. „Mám v té brašně samostříl,“ zašeptala.

„Tu roztomilou věcičku na metání šipek, co jste z ní střílela v Kodani?“ Držel rty nehnutě jako břichomluvec.

„Fungují rychle. A na výstřely mi stačí pár vteřin.“

Manipulovala se stojanem, aniž by s ním cokoli skutečně dělala.

„Kolik ran máte?“

Okatě skončila, co dělala. „Čtyři.“

Zamířili k další trojnožce. „Máme zde šest hostů.“

„S těmi zbylými dvěma si musíte poradit vy.“

Zastavili u trojnožky. Malone zašeptal: „Potřebujeme moment překvapení. Mám nápad.“

Cassiopeia se věnovala kabelům vzadu na reflektorech. „Už bylo načase.“

63

Mark šel jako první podzemní chodbou kolem žebříku, do míst, kam se prve vydali Malone a Cassiopeia. Seshora z kostela sem nepadalo žádné světlo. Když odcházeli z komory s poklady, vzal s sebou nůžky na kov, protože předpokládal, že druhá vrata budou zajištěna řetězem podobně jako ta první.

Došli ke slovům vytesaným na stěně.

„V tomto znamení nad ním zvítězíš," četl Roquefort a pak kužel jeho baterky našel druhá vrata. „Tohle je ono?"

Mark přikývl a ukázal na kostru opřenou o stěnu. „Přišel sem hledat na vlastní pěst." Vyložil příběh maršála ze Sunièrovy doby a vysvětlil, že na jeho identitu usuzují podle medailonu.

„Dobře mu tak," usoudil Roquefort.

„A to, co děláš ty, je lepší?"

„Dělám to pro své bratry."

Ve světle své baterky si Mark povšiml mírné prohlubně na zemi před nimi. Beze slova toho lháře obešel a chůzí těsně podél stěny se vyhnul pasti, které si Roquefort, plně zaujatý kostrou, zřejmě nevšiml. U vrat pomocí nůžek přeštípl další mosazný řetěz. Vzpomněl si na Maloneho varování, a když mříž otevíral, ustoupil ke straně.

Za vchodem byly dvě ostré zatáčky. Pomalu hledal cestu vpřed. Ve zlatavém světle své svítilny neviděl nic než skály.

Zahnul za první roh, pak za druhý. Roquefort šel za ním a jejich světla společně odhalila další místnost, tentokrát prostornější, než byla ta první s pokladem.

Stály v ní kamenné stoly nejrůznější tvarů a velikostí. Na nich ležely knihy, všechny přehledně urovnané. Stovky svazků.

Markovi se sevřel žaludek, když si uvědomil, že rukopisy jsou velmi pravděpodobně zničené. I když tady v podzemí bylo chladno a sucho, na stránkách a inkoustu si čas vybral svou daň.

Bylo by bývalo mnohem lepší, kdyby je zapečetili do nějaké nádoby či schránky. Ale bratři, kteří je ukrývali, nemohli tušit, že je někdo přijde vyzvednout až za sedm set let.

Přistoupil k jednomu stohu a prohlížel si dřevěné desky vrchního svazku. Ozdoby ze zlaceného stříbra už dávno zčernaly, ale vespod stále ještě vystupovaly dekorativní reliéfy. Rozeznal postavu Krista a pak ještě další. Snad Petra a Pavla. Věděl, že byly zhotoveny z hlíny a vosku a poté pozlaceny. Mistrovská ukázka italské řemeslné práce. A německého důvtipu. Opatrně nadzvedl desky a posvítil si na rukopis baterkou. Jeho obavy se naplnily. Většina slov už byla nečitelná.

„Dokážeš to přečíst?“ zeptal se ho Roquefort.

Mark zavrtěl hlavou. „Musí se to vzít do laboratoře a profesionálně zrestaurovat. Neměli bychom s tím hýbat.“

„Vypadá to, jako by s nimi už někdo hýbal.“

A Mark uviděl ve světle Roquefortovy baterky haldu knih rozházených na podlaze. Kolem se válely cáry pergamenu i celé listy, jako by se tudy prohnala vichřice.

„Zase ten Sunière,“ řekl. „Potrvá roky, než z toho dáme něco smysluplného dohromady. A kdoví, jestli v tom vůbec něco najdeme. Nejspíš mají jen historickou hodnotu a jinak jsou bezcenné.“

„Jsou naše.“

A k čemu nám to je, pomyslel si Mark.

Ale mozek mu pracoval na plné obrátky. Sunière na tohle místo dorazil. Bezpochyby. Z komory s pokladem čerpal své bohatství – bylo snadné se sem čas od času vrátit pro čisté zlato a stříbro. Mince by byly vzbudily pozornost. Bankovní úředníci nebo penězoměnci by se mohli pídit po jejich původu. Ale na začátku dvacátého století, kdy řada národních ekonomik byla založena buď na zlatu nebo na stříbře, byly ryzí drahé kovy dobrým platidlem.

Přesto abbé zašel mnohem dál.

Použil to jmění, aby přestavěl kostel do podoby plné narážek na to, co se dozvěděl. Byl si tou znalostí tak jistý, že se s ní dokonce chlubil. V tomto znamení nad ním zvítězíš. Slova vytesaná nejen zde v podzemí, ale i v kostele v Rennes. Mark si představil nápis nad vchodem: Chovám pohrdání ke království tohoto světa a všem jeho pomíjivým marnostem, kvůli lásce ke svému Pánu Ježíši Kristu, jehož jsem uzřel, jehož jsem miloval, v něhož jsem věřil a jehož jsem

uctíval. Záhadná slova ze středověké modlitby? Možná. Přesto je Sunière záměrně vybral.

Jehož jsem spatřil.

Posvítil si po celé prostoře a zkoumal podstavce.

Pak to uviděl.

Kam je nejlépe ukrýt drahokam?

Kam, samozřejmě.

Malone se vracel zpátky ke generátoru, kde stáli Stephanie a Henrik. Cassiopeia se ještě pořád zabývala trojnožkou. Sklonil se a ujistil se, že v motoru je benzin.

„Tahle věc nadělá hodně velký rámus, že?“ zeptal se potichu.

„Doufejme. Ale dneska už bohužel dělají tyhle agregáty docela tiché.“

Nedotkl se brašny s nářadím, protože k ní nechtěl přilákal pozornost. Až dosud se žádný strážce neobtěžoval podívat dovnitř. Bojový výcvik v opatství zřejmě ledacos zanedbal. Jakpak je asi účinný? Může naučit soubojům muže proti muži, střílet, zacházet s nožem. Ale templáři mají omezený počet adeptů. A kolik lastur je potřeba otevřít, aby člověk našel perlu?

„Všechno je připraveno,“ oznámila Cassiopeia tak hlasitě, aby to slyšeli všichni.

„Potřebuju se dostat k Markovi,“ zašeptala Stephanie.

„Chápu,“ řekl Malone. „Ale musíme brát jedno po druhém.“

„Snad si nemyslíte, že ho Roquefort nechá vrátit se nahoru k nám? Geoffreyho zastřelil bez váhání.“

Viděl na ní, jak je rozrušená. „Já vím,“ zamumlal. „Jen klid.“

I on chtěl Roqueforta dostat. Za Geoffreyho.

„Potřebuju na chvilku brašnu,“ vydechla Cassiopeia, sklonila se a zastrčila do ní šroubovák, se kterým pracovala. Čtyři strážci stáli kolem ohně u protější zdi, další dva okolkovali nalevo od nich u druhého ohně. Nikdo jim nevěnoval pozornost, očividně měli dojem, že klícka je bezpečná.

Cassiopeia, která se ještě pořád krčila nad brašnou s jednou rukou uvnitř, na Maloneho lehce kývla. Hotovo. Vstal a křikl: „Spustíme generátor.“

Muž na hlídce pokynul, ať pokračují.

Malone se obrátil zpátky a zašeptal Stephanii: „Až to spustím, vrhneme se na ty dva, co stojí vedle sebe. Já si beru na starost jednoho, vy druhého.“

„S radostí.“

Přímo po tom dychtila, viděl to na ní. „Hlavně žádnou zbrklost. Není to taková hračka, jak by se zdálo.“

„Jen počkejte, uvidíte.“

Mark přistoupil k jednomu kamennému stolu, který ho mezi těmi dvanácti ostatními zvlášť zaujal. Zatímco desky ostatních spočívaly na sloupcích – na jednom či na dvou –, tenhle ležel na pravoúhlém podstavci, který se podobal tomu pod oltářem. Mark se zadíval na uspořádání kamenů. Devět kvádrů podél, sedm na výšku.

Sklonil se a posvítil si na spodek desky. Nad poslední řadou kamenů nebyla žádná malta. Právě tak jako u oltáře.

„Tady odtud musíme ty knihy přendat,“ prohlásil.

„Tvrdil jsi přece, že s nimi nemáme hýbat,“ namítl Roquefort.

„To nejdůležitější je tady uvnitř, v tom podstavci.“

Mark odložil svítilnu a nabral plnou náruč starých rukopisů. Jakmile s nimi pohnul, zvedl se oblak prachu. Opatrně je položil na štěrkovou podlahu. Roquefort udělal totéž. Tři další náruče každého z nich a deska byla prázdná.

„Mělo by to jít odsunout,“ řekl Mark.

Společně zabrali za jednu stranu a deska se pohnula mnohem snadněji než oltář nahoře, protože podstavec měl poloviční velikost. Odstrčili desku úplně. Kus pískovce se udrolil na podlahu a rozbil se na kousky. Uvnitř podstavce Mark uviděl další schránku, menší, asi šedesát centimetrů na délku, třicet na šířku a pětačtyřicet na výšku. Byla z šedobéžového kamene – vápenec, pokud se nemýlil – a v pozoruhodně dobrém stavu.

Popadl svítilnu a posvítil si do podstavce. Jak předpokládal, na jednom boku schránky byl nápis.

„To je urna,“ řekl Roquefort. „Je na ní jméno?“

Mark si nápis prohlédl a s úlevou zjistil, že je aramejský. Musel být, pokud ta věc byla pravá. Zvyk uložit mrtvého do podzemní

krypty, dokud nezbudou jen kosti, pak ostatky vyzvednout a umístit je do kamenné schránky byl běžný mezi Židy během prvního století. Jak Mark věděl, zachovalo se několik tisíc uren, ale jen asi čtvrtina z nich nesla nápisy, které umožňovaly identifikovat, čí pozůstatky se skrývají uvnitř. Vysvětluje se to skutečností, že naprostá většina lidí v té době byla negramotná. Během století se objevilo mnoho padělků – před několika lety například jeden, který tvrdil, že obsahuje kosti Jakuba, Ježíšova nevlastního bratra. Testem pravosti bývá typ užitého materiálu – křídový vápenec z lomů nedaleko Jeruzaléma – spolu se stylem řezby, mikroskopické zkoumání patiny a radiokarbonová analýza.

Mark se učil aramejštinu na postgraduálu. Složitý jazyk, ještě obtížnější vzhledem k různým variantám, slangu a mnoha chybám starověkých písařů. Problém byl i se samotnými písmeny. Většinou byla mělká, vyškrábaná nehtem. Jindy byla načmáraná jen ledabyle, jako grafiti. Pouze občas bývala vyrytá rydlem a dokonale čitelná – jako tahle tady. Proto nebylo těžké ta slova přeložit. Popravdě řečeno, už je viděl dříve. Četl zprava doleva, jak bylo třeba, a pak je v duchu převrátil.

JEŠUA BAR JEHOSEF

„Ježíš, syn Josefův," překládal.

„Jeho kosti?"

„To se uvidí." Mark si prohlížel víko. „Otevřeme ji."

Roquefort se natáhl dovnitř a popadl ploché víko. Viklal jím ze strany na stranu, dokud nepovolilo. Pak ho zvedl a postavil vedle urny.

Mark se nadechl.

Uvnitř urny ležely kosti.

Některé se rozpadly v prach. Mnohé byly stále nepoškozené. Stehenní kost. Holenní kost. Několik žeber, pánev. Něco, co vypadalo jako prsty rukou a nohou. Obratle.

A lebka.

Tak tohle tedy našel Sunière?

Pod lebkou ležela malá knížka, v pozoruhodně zachovalém stavu. Což bylo pochopitelné, protože byla uvnitř zapečetěné urny, kterou pak znovu zapečetili do další schránky. Desky měla nádherné,

pozlacené plátkovým zlatem, a na nich kříž z broušených kamenů. Na něm byla figurka Krista, také ze zlata. Všude kolem byly desky posázeny dalšími kameny v odstínech karmínové, nefritové a citrónové.

Mark knížku vyzvedl, odfoukl z jejích desek prach a nečistoty a pak ji položil na roh podstavce. Roquefort k ní přistrčil svítilnu. Otevřel desky a četl incipit, sepsaný latinsky lomeným gotickým písmem bez interpunkčních znamének, inkoustem v modré a karmínové barvě.

ZDE ZAČÍNÁ VYPRÁVĚNÍ NALEZENÉ V ZIMĚ ROKU 1121 OD NAROZENÍ PÁNĚ BRATRY ZAKLADATELI KTEŘÍŽTO ZKOUMALI CHRÁMOVOU HORU PŮVODNÍ DOKUMENT NATOLIK ZCHÁTRAL VĚKEM ŽE MUSEL BÝT PEČLIVĚ OPSÁN PŘESNĚ TAK JAK BYL OBJEVEN V JAZYCE KTERÉMUŽTO JEN JEDINÝ Z NÁS ROZUMĚL Z PŘÍKAZU WILLIAMA DE CHARTRES V DEN ČTVRTÝ MĚSÍCE ČERVNA ROKU 1217 TEXT TENTO PŘELOŽEN BYL DO SLOV BRATRŮ A UCHOVÁN NA PAMĚŤ VŠEM

Roquefort mu četl přes rameno a řekl: „Museli mít dobrý důvod, proč tu knihu do urny dali.“

Mark souhlasil.

„Jak to pokračuje dál?“

„Myslel jsem si, že tu jsi kvůli bratrům. Neměli bychom se s tím vrátit do opatství a přečíst to všem?“

„O tom rozhodnu, až si to přečtu.“

Mark dost pochyboval, jestli se bratři s tou knihou vůbec někdy seznámí. Ale sám na ni byl zvědavý, a tak se začetl do změti písmen a tahů na další stránce. „Je to aramejsky. Rozumím jen pár slovům. Ten jazyk vymřel před dvěma tisíci let.“

„Incipit se zmiňoval o překladu.“

Mark opatrně zalistoval dál a zjistil, že aramejsky jsou následující čtyři stránky. Pak uviděl slova, kterým rozuměl. SLOVA BRATRŮ. Latina. Pergamen se zachoval ve skvělém stavu, jen trochu ztmavl věkem. Barevný inkoust také ještě úplně nevybledl. V záhlaví stálo:

ŠIMONOVO SVĚDECTVÍ

Začal číst.

64

Malone přistoupil k jednomu z bratrů, oblečenému stejně jako ostatních pět v džínsech a vlněném svetru, s kapuci přes krátce ostříhané vlasy. Roquefort říkal, že venku je připraveno šest dalších, ale s těmi si budou dělat hlavu, teprve až se vypořádají s tou šesticí uvnitř kostela.

Pak už aspoň budou mít zbraně.

Malone pozoroval Stephanii, jak popadla lopatu a začala se rýpat v jednom z ohňů, přerovnávala polena a rozdmýchávala plameny. Cassiopeia dál stála s Henrikem u generátoru a čekala, až budou on a Stephanie připraveni.

Otočil se k ní a kývl.

Škubla za startér.

Generátor zaprskal, pak zhasl. Dvě další trhnutí, motor naskočil a začal tlumeně vrčet. Světla na dvou stojanech se rozsvítila a jejich zář postupně sílila. Halogenové žárovky se rychle rozehřály; začaly se kolem nich tvořit obláčky páry, ale hned se zase rozplývaly.

Malone si všiml, že všechny strážce ta procedura zaujala. Chyba. Ovšem z jejich strany. Ale potřebovali je rozptýlit ještě trochu víc, aby Cassiopeia měla čas vystřelit čtyři šipky. Zapochyboval o ní, jestli to zvládne, ale pak si vzpomněl jaké střelecké mistrovství předvedla v Rennes.

Generátor dál vrčel.

Cassiopeia se nad ním skláněla, brašnu s nářadím v rohu, a tvářila se, že něco seřizuje.

Zdálo se, že světla už svítí maximální intenzitou a stráže zjevně ztratily zájem.

Vtom jedna sada žárovek explodovala.

Pak i druhá.

Vzhůru vystřelil oslnivý bílý záblesk a vzápětí pohasl. Malone toho momentu využil a praštil nejbližšího bratra pěstí do brady.

Muž zakolísal, pak se zhroutil na zem. Malone se shýbl a sebral mu zbraň.

Stephanie sebrala z ohně hořící poleno a obrátila se ke strážci opodál, který sledoval explodující světla.

„Hej!“ zavolala na něj.

Muž se obrátil a Stephanie po něm hodila polenem. Strážce se pokusil před rozpáleným dřevem uhnout, ale stejně ho zasáhlo do hrudníku.

Vykřikl a Stephanie ho uhodila plochou stranou lopaty přes tvář.

Malone viděl, jak Stephanie hodila po strážci poleno a pak ho udeřila lopatou. Podíval se po Cassiopeii, která klidně střílela šipkami. Jednu už zřejmě vypálila, protože viděl jenom tři strážce. Jeden z nich se popadl za stehno. Další sebou trhl a začal si šmátrat po zádech.

Oba se zhroutili k zemi.

Poslední z krátce ostříhaných mužů u oltáře viděl, co se jeho kumpánům stalo, a otočil se ke Cassiopeii, která byla přikrčená devět metrů od něj, zbraň s šipkou namířenou přesně na jeho hruď.

Muž skočil za oltářní podstavec.

Její střela minula.

Malone věděl, že už nemá další šipky. A bratr po ní nepochybně vzápětí vystřelí.

Zbraň ho pálila v dlani. Ale nechtěl ji použít. Výstřel by určitě zburcoval nejen Roqueforta, ale také bratry venku. A tak se rozběhl přes kostel, vzepřel se oběma rukama o oltářní podstavec, a když se bratr zvedl s připravenou zbraní, vykopl a složil ho na zem.

„To nebylo špatné,“ uznala Cassiopeia.

„Neříkala jste náhodou, že nikdy neminete cíl?“

„Uskočil.“

Cassiopeia a Stephanie šly sebrat zneškodněným bratrům zbraně. Henrik přistoupil k Malonemu a zeptal se: „Jste v pořádku?“

„Po delší době jsem si zase procvičil reflexy.“

„Je dobré vědět, že stále ještě fungují,“ řekl Henrik. „Jak jste to udělal s těmi světly?“

Malone se usmál. „Prostě jsem zvýšil napětí. To funguje spolehlivě.“ Rozhlédl se po kostele. Něco se mu nezdálo. Jak to, že na exploze žárovek nezareagoval nikdo z bratrů venku? „Touhle dobou už bychom měli mít společnost,“ poznamenal.

Cassiopeia a Stephanie k němu došly se zbraněmi v rukou.

„Možná jsou někde opodál," řekla Stephanie.

Pozoroval vchod. „Anebo možná vůbec neexistují."

„Ujišťuji vás, že existovali," ozval se zvenčí mužský hlas.

Ve vchodu se objevila tmavá silueta.

Malone pozvedl zbraň. „A vy jste kdo?"

Muž přistoupil k jednomu z ohňů. Zastavil pohledem na Geoffreyho nehybném těle. „Velmistr ho zastřelil?"

„Bez slitování."

Mužova tvář s hluboko posazenýma očima ztvrdla a rty něco zamumlaly. Modlitbu? Potom řekl: „Jsem kaplan řádu. Bratr Geoffrey se mi ozval poté, co zavolal velmistrovi. Přišel jsem, abych zabránil násilí. Ale vidím, že jsem se poněkud opozdil."

Malone spustil zbraň. „Vy jste se podílel na tom, co Geoffrey dělal?"

Kaplan přikývl. „Nechtěl přivolat Roqueforta, ale dal své slovo bývalému velmistrovi." Kaplanův tón zvlídněl. „A teď se zdá, že dal také svůj život."

„O co tu vůbec jde?" chtěl vědět Malone.

„Chápu vaše rozrušení."

„Ne, nechápete," řekl Henrik. „Ten ubohý mladý člověk je mrtvý."

„Je mi ho líto. Sloužil řádu s velkou ctí."

„Volat Roquefortovi byla hloupost," namítla Cassiopeia. „Koledoval si o potíže."

„Náš bývalý velmistr spustil v posledních měsících svého života celý řetězec událostí. Mluvil se mnou o tom, co plánoval. Řekl mi, kdo je náš senešal a proč se rozhodl přijmout ho do řádu. Vyprávěl mi o jeho otci a o tom, co nás čeká. Proto jsem mu odpřisáhl poslušnost, stejně jako bratr Geoffrey. Věděli jsme, oč jde. Ale senešal ne, ani netušil, že jsme do toho zapojeni. Mně bylo řečeno, že se nemám do ničeho plést a jen mám čekat, až bratr Geoffrey požádá o mou pomoc."

„Roquefort je dole s mým synem," řekla Stephanie. „Cottone, musíme jít za nimi."

Z jejího hlasu zaznívala netrpělivost.

„Senešal a Roquefort vedle sebe nemohou žít,“ poznamenal kaplan. „Jsou naprostými protiklady. Pro dobro našeho řádu může přežít jen jeden z nich. Ale můj bývalý velmistr si nebyl jistý, jestli to senešal dokáže sám.“ Kaplan se podíval na Stephanii. „Proto jste tu vy. Věřil, že dodáte senešalovi sílu.“

Stephanie neměla na tyhle řeči náladu. „Můj syn kvůli téhle hlouposti málem zemřel.“

„Během staletí náš řád přečkal nejrůznější bitvy a konflikty. To k nám patří. Bývalý velmistr prostě a jednoduše vyhrotil konfrontaci. Věděl, že mezi Roquefortem a senešalem propukne válka. A tak chtěl, aby ta válka aspoň byla pro něco důležitá – aby k něčemu vedla. Proto je oba nasměroval na Velký odkaz. Věděl, že je tady někde ukrytý, ale pochybuju, že skutečně věřil, že ho některý z nich najde. Věděl ovšem, že propukne konflikt a vzejde z něj vítěz. Také věděl, že jestli zvítězí Roquefort, brzy se připraví o své přívržence – a taky že se tak stalo. Smrt dvou bratrů na nás těžce doléhá. A obáváme se, že dojde k dalším…“

„Cottone,“ přerušila je Stephanie. „Já jdu.“

Kaplan se ani nepohnul. „O muže venku jsem se postaral. Dělejte, co musíte. Tady nahoře už k žádnému krveprolití nedojde.“

Ale Malone slyšel i slova, která ten zasmušilý muž nevyslovil nahlas.

Tam dole je to ovšem jiná.

65

ŠIMONOVO SVĚDECTVÍ

Mlčel jsem, protože jsem usoudil, že bude lépe ponechat na jiných, ař uchovají záznam o událostech, k nimž došlo. Avšak nikdo tak neučinil. Proto bylo sepsáno toto, abyste věděli, co se stalo.

Člověk Ježíš strávil mnoho let šířením svého učení po zemích Judeje a Galileje. Byl jsem první z jeho učedníků, ale náš počet rostl, protože mnozí uvěřili, že jeho slova mají hluboký smysl. Putovali jsme s ním a pozorovali, jak mírní utrpení, přináší naději a spásu. Byl vždycky sám sebou, každý den a za všech okolností. Klidně stál, když mu zástupy provolávaly slávu; když ho obklopovalo nepřátelství, neprojevoval hněv ani strach. Co si o něm ostatní mysleli, co říkali nebo jak se vůči němu chovali, na něj nikdy nepůsobilo. Jednou řekl: „Všichni jsme obrazem Božím, všichni můžeme vyrůstat v duchu Božím.“

Pozoroval jsem ho, když se skláněl k malomocným a nehodným.

Miloval ženy a děti. Ukazoval mi, že lásku si zaslouží každý. Říkával:

„Bůh je náš otec. Stará se o nás, miluje nás a odpouští nám. Je pastýřem, pro kterého žádná ovečka není ztracená. Nebojte se Bohu říci vše, neboť jen takovou upřímností může srdce dojít pokoje.“

Člověk Ježíš mě učil, jak se modlit. Mluvil o Bohu, o posledním soudu a o konci světa. Uvěřil jsem, že by dokázal poroučet i větru a vlnám, tak vysoko stál nad námi. Církevní starší učili, že utrpení, nemoci a pohromy jsou úrodkem Božím a my bychom měli toto znamení jeho hněvu přijímat s pokorou kajícníka. Člověk Ježíš říkal, že to je špatné, a nabídl nemocným odvahu uzdravit se, slabým možnost vypěstovat si silného ducha a nevěřícím možnost uvěřit. A zdálo se, že se mu svět otevírá vstříc. Člověk Ježíš měl svůj cíl a žil svůj život tak, aby ten cíl došel naplnění, a ten cíl byl jasný těm, kteří ho následovali.

Ale na svých cestách si člověk Ježíš nadělal i nepřátele. Starší v něm viděli hrozbu, protože hlásal odlišné hodnoty, nová pravidla a ohrožoval jejich autoritu. Báli se, že pokud člověk Ježíš bude smět

chodit svobodně a zvěstovat změny, útlak Říma vzroste a všichni tím budou trpět, především pak vysocí kněží, kteří přáním Říma sloužili. Tak se stalo, že Ježíš byl uvězněn za rouhání a Pilát ho odsoudil k smrti na kříži. Onoho dne jsem tam byl a Pilát neměl žádné potěšení z toho rozhodnutí, ale starší se dožadovali spravedlnosti a Pilát se jim podvolil.

V Jeruzalémě byl člověk Ježíš s šesti dalšími přiveden na kopec a řemeny přivázán na kříž. Později toho dne třem z těch mužů zpřelámali nohy a oni do setmění zesnuli. Dva další zemřeli dalšího dne. Člověku Ježíši bylo dovoleno umírat do třetího dne, kdy konečně zpřelámali nohy i jemu. Nešel jsem za ním, zatímco trpěl. Když zemřel, byl člověk Ježíš ponechán na kříži ještě dalších šest dní a ptáci trhali jeho maso. Konečně byl sňat z kříže a uložen do jámy vykopané v zemi. Přihlížel jsem tomu a poté jsem prchl z Jeruzaléma přes poušť. Cestou jsem se zastavil v Betánii v domě Maří zvané Magdaléna a její sestry Marty. Znaly člověka Ježíše a byly jeho smrtí zarmouceny. Hněvaly se na mě, že jsem ho nebránil, že jsem se k němu nehlásil, že jsem utekl, když trpěl. Zeptal jsem se jich, co by po mně chtěly, abych byl udělal, a jejich odpověď byla jasná. „Přidat se k němu.“ Ale to mě nikdy nenapadlo. Místo toho všem, kteří se ptali, jsem zapřel člověka Ježíše a všechno, co hlásal. Odešel jsem z jejich domu a několik dní poté jsem se vrátil do Galileje k pokojnému životu, který jsem vedl předtím.

Dva, kteří putovali s člověkem Ježíšem, Jakub a Jan, se také vrátili do Galileje. Společně jsme sdíleli zármutek nad ztrátou člověka Ježíše a uchýlili jsme se k životu rybářů. Temnota, kterou jsme v sobě všichni cítili, nás sžírala a čas netišil naši bolest. Když jsme rybařili na Galilejském jezeře, rozmlouvali jsme o člověku Ježíši, o všem, co udělal, a o všem, čeho jsme se stali svědky. Právě zde u jezera jsme se s ním před lety poprvé setkali a z naší lodi kázal zástupům. Ve vodách kolem tkvěla vzpomínka na něj a tím těžší bylo uniknout žalu. Jedné noci, když se nad jezerem honila bouře a my jsme seděli na břehu a jedli chléb a ryby, zdálo se mi, že v mlze vidím člověka Ježíše. Brodil jsem se k němu, ale záhy jsem pochopil, že to vidění bylo jen v mé mysli. Každé ráno jsme lámali chléb a jedli ryby. Majíce na paměti, jak si kdysi počínal Ježíš, jeden z nás vždy

požehnal chléb a rozdával ho ve jménu Božím. Nacházeli jsme v tom počínání útěchu. Jednoho dne Jan řekl, že nalámaný chléb se podobá polámanému tělu člověka Ježíše. Potom jsme si všichni začali spojovat chléb s tělem.

Uběhly čtyři měsíce a jednoho dne nám Jakub připomněl, že tóra prohlašuje, že ten, kdo byl pověšen, je zlořečený Bohem. Řekl jsem mu, že to nemůže platit o člověku Ježíši. To bylo poprvé, kdy někdo z nás zapochyboval o těch prastarých slovech. Nemohla se prostě vztahovat na někoho tak dobrého, jako byl člověk Ježíš. Jak mohl písař z oné dávné doby vědět, že všichni, kdo byli pověšeni, jsou zlořečení Bohem? Nemohl. V boji mezi člověkem Ježíšem a těmi dávnými slovy člověk Ježíš zvítězil.

Zármutek nás trýznil dál. Člověk Ježíš zemřel. Jeho hlas utichl. Starší tu byli dál a jejich učení přežívalo. Ne proto, že měli pravdu, ale prostě proto, že zůstali naživu a mohli mluvit. Starší nad člověkem Ježíšem triumfovali. Ale mohlo se učení tak naplněné dobrotou mýlit? Proč by Bůh dopustil, aby něco tak dobrého zmizelo?

Končilo léto a přišel svátek stánků, oslava žní a vinobraní. Domnívali jsme se, že už můžeme bez nebezpečí jít do Jeruzaléma a zúčastnit se ho. Když jsme tam pobývali, během procesí k oltáři bylo předčítáno ze žalmů, že Mesiáš nezemře, bude žít, bude vypravovat o Hospodinových činech. Jeden ze starších prohlašoval, že Hospodin jej přísně trestal, ale nevydal jej smrti. Kámen, který zavrhli stavitelé, stal se kamenem úhelným. V chrámu jsme naslouchali čtení ze Zachariáše, v němž stálo, že přijde Hospodin, z Jeruzaléma poplynou živé vody a Hospodin bude králem nad celou zemí. A pak jsem jednoho večera narazil na jinou pasáž ze Zachariáše. Praví se v ní: A vylej na dům Davidův Ducha milosti a pokorných proseb. I obrátí zřetel K TOMU, kteréhož bodli, a KVÍLITI budou nad ním, jako hořce pláči nad prvorozeným.

Naslouchaje těm slovům, přemýšlel jsem o člověku Ježíši a o tom, co se mu stalo. Připadalo mi, jako by předčitatel mluvil přímo ke mně, když říkal, jaký úmysl má Hospodin: Bij pastýře a ovce se rozprchnou. V tom okamžiku mě opanovala láska a už ve mně zůstala. Té noci jsem vyšel z Jeruzaléma na místo, kde Římané

pohřbili člověka Ježíše. Poklekl jsem nad jeho pozůstatky a žasl, že prostý muž mohl být zdrojem veškeré pravdy. Velekněz a písaři člověka Ježíše podvodně odsoudili, ale já jsem věděl, že neměli pravdu. Bůh po člověku nevyžaduje, aby byl poslušen pradávných zákonů, chce-li dosáhnout spásy. Boží láska je nekonečná. Člověk Ježíš to mnohokrát řekl a tím, že přijal svou smrt s bezmeznou odvahou a důstojností, nám všem udělil vrcholné ponaučení. Po tomto životě nalezneme další. Ten, kdo miluje, bude milován.

Opustily mě veškeré pochyby. Zármutek zmizel. Zmatek nahradilo jasné vědomí. Člověk Ježíš není mrtvý. Žije. Ožil ve mně vzkříšený Pán. Cítil jsem jeho přítomnost tak jasně, jako by stál vedle mě. Vzpomněl jsem si, jak mi říkával: „Šimone, budeš-li mne milovat, budeš pastýřem mých ovcí.“

Pochopil jsem, že láska, jakou miloval on, umožní každému z nás, aby poznal Pána. Budeme-li konat, jak konal on, poznáme Pána. Budeme-li žít, jak žil on, nalezneme cestu ke spáse. Bůh sestoupil z nebes, přebýval v člověku Ježíši a skrze jeho skutky a slova k nám promlouval. Jeho poselství bylo jasné. Pečujte o potřebné, utěšujte zarmoucené, buďte přáteli zavrženým. Čiňte tak a učiníte radost Pánu. Bůh si vzal život člověka Ježíše, abychom prohlédli. Byl jsem první, kdo tu pravdu přijal. Pochopil jsem svůj úkol. To poselství musí žít ve mně a v ostatních, kdo v ně věří.

Když jsem řekl Jakubovi a Janovi o svém vidění, i oni prohlédli. Než jsme odešli z Jeruzaléma, vrátili jsme se na místo mého vidění a vykopali ze země ostatky člověka Ježíše. Vzali jsme je s sebou a uložili do jeskyně. Vrátili jsme se příštího roku a sebrali jeho kosti. Potom jsem sepsal toto svědectví a uložil je k člověku Ježíši, neboť dohromady tvoří Slovo Boží.

66

Mark byl zmatený a ohromený zároveň. Věděl, kdo byl Šimon. V aramejštině se nazýval Kéfas, v řečtině pak Petros, skála. On je tím Petrem, jemuž Kristus podle evangelií řekl: A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev.

Tohle svědectví bylo prvním starověkým vyprávěním o Kristovi, které Markovi dávalo smysl. Žádné nadpřirozené události a zázračná zjevení. Nic, co by odporovalo logice nebo historii. Žádné protimluvy, které zpochybňují důvěryhodnost. Jen vyprávění prostého rybáře o tom, jak se stal svědkem působení velkého muže, jehož dobré skutky a laskavá slova žily dál i po jeho smrti, a jak se jím inspiroval, aby šířil dál jeho učení.

Šimon nevládl dostatečným intelektem a schopnostmi, aby vytvořil onu propracovanou věrouku, která se vynořila později. Omezoval se pouze na člověka Ježíše – na člověka, kterého znal a kterého k sobě Bůh povolal tak, že ho nechal podstoupit násilnou smrt. Šimon dospěl k přesvědčení, že chce-li poznat Boha a vejít k němu, má jednat podle Kristova vzoru. Ježíšovo poselství bude dál žít jen tehdy, pokud mu on sám a ti, kdo přijdou po něm, vdechnou život. Tím zabrání smrti, aby člověka Ježíše přemohla. Dojde ke zmrtvýchvstání – nikoli doslova, ale v duchovním smyslu. Takto byl Ježíš v Šimonově vnímání vzkříšen, opět se vrátil k životu. A z těchto prostých počátků se jedné podzimní noci šest měsíců po Ježíšově popravě zrodila křesťanská církev.

„Ti arogantní hajzlové," zamumlal Roquefort. „S těmi jejich pompézními chrámy a dogmaty. Všechno jsou to samé žvásty."

„Ne, nejsou."

„Jak to můžeš říct? Nekonal se žádný prázdný hrob, žádní andělé zvěstující, že Kristus povstal z mrtvých. Je to jen fikce, kterou si účelově vytvořilo pár lidí. Tohle svědectví dává smysl. Všechno to začalo jedním člověkem, který se dopracoval k určitému přesvědčení. Takže neexistoval žádný zmrtvýchvstalý Kristus. A náš řád byl přitom v jeho jménu vymazán z povrchu země, naši bratři mučeni a vražděni."

„Výsledek je stejný. Zrodila se církev.“

„Copak si myslíš, že by církev vzkvétala, kdyby celá její věrouka byla založena na jednom vidění obyčejného člověka? Kolik přívrženců by podle tebe získala?“

„Ale přesně tak to bylo. Ježíš byl obyčejný člověk.“

A jiní z něj později učinili Boha. A pokud o tom někdo zapochyboval, byl považován za kacíře a upálen na hranici. Právě tady v Pyrenejích kvůli tomu zlikvidovali katary.“

„Ti první církevní otcové udělali jen to, co museli. Museli přikrášlit skutečnost, aby přežili.“

„Ty jim promíjíš, co udělali?“

„Stalo se.“

„A my to můžeme odestát.“

„Sunière to určitě četl taky,“ poznamenal Mark.

„A nikomu o tom neřekl.“

„To je fakt. Dokonce i on chápal, že by to bylo k ničemu.“

„Nikomu o tom neřekl, aby nepřišel o svůj poklad. Neměl žádnou čest. Byl to zloděj.“

„Možná. Ale ta informace na něj zřejmě zapůsobila. Zanechal ve svém kostele tolik náznaků. Byl to vzdělaný člověk a uměl latinsky. Pokud tuhle knihu našel, čímž jsem si jistý, porozuměl jí. A přesto ji uložil zpátky do úkrytu a zamkl za sebou, když odcházel.“ Mark se zadíval dolů do urny. Dívá se na kosti člověka Ježíše? Prolétl jím závan smutku, když si uvědomil, že z jeho otce už také zbyly jen kosti.

Podíval se upřeně na Roqueforta a zeptal se ho na to, co mu leželo v hlavě: „Zabil jsi mého otce?“

Malone pozoroval, jak Stephanie spěchá k žebříku, se zbraní jednoho ze strážců v ruce. „Vy tam jdete?“

„Možná mě z duše nenávidí, ale je to pořád můj syn.“ Chápal, že Stephanie musí jít, ale neměla by jít sama. „Jdu také.“

„Radši bych si to vyřídila sama.“

„Kašlu na to, co byste radši. Jdu.“

„Já také,“ přidala se Cassiopeia.

Henrik ji popadl za paži. „Ne. Tohle si potřebují vyřešit sami.“

„Co si potřebují vyřešit?“ dožadovala se odpovědi Cassiopeia. Do hovoru se vložil kaplan. „Senešal a velmistr se musejí střetnout. Senešalova matka byla do téhle záležitosti vtažena záměrně. Nechte ji jít. Její osud je tam dole s nimi.“

Stephanie slezla po žebříku a Malone ji sledoval, jak seskočila na stranu, aby se vyhnula pasti. Pak ji následoval dolů se svítilnou v jedné ruce a s pistolí v druhé.

„Kudy?“ zašeptala Stephanie.

Naznačil jí, aby byla zticha. Vzápětí uslyšeli hlasy. Zleva, od komory, kterou objevil s Cassiopeiou.

„Tudy,“ zamumlal.

Věděl, že na cestě až téměř ke vchodu do komory nejsou žádné pasti. Přesto postupovali vpřed pomalu. Když zahlédl kostru a slova vytesaná do stěny, věděl, že právě tady musejí být opatrní.

Hlasy byly čím dál zřetelnější.

„Ptal jsem se, jestli jsi zabil mého otce,“ opakoval Mark hlasitě.

„Tvůj otec byl slaboch.“

„To není odpověď.“

„Byl jsem s ním tu noc, kdy svůj život ukončil. Šel jsem za ním na most. Mluvili jsme spolu.“

Mark poslouchal.

„Byl rozrušený. Rozzlobený. Vyluštil kryptogram, ten ze svého deníku, ale nic se z něj nedozvěděl. Tvému otci prostě chyběly síly pokračovat.“

„Nic o mém otci nevíš.“

„To jsi na omylu. Sledoval jsem ho dlouho. Těkal od jedné věci k druhé a nikdy žádnou nedořešil. Přinášelo mu to problémy v profesní i osobní rovině.“

„Zřejmě našel dost, když nás to dovedlo až sem.“

„Ne. To našli jiní.“

„Nepokusil ses mu v sebevraždě zabránit?“

Roquefort zavrtěl hlavou. „Proč? Byl rozhodnutý zemřít a neviděl jsem žádný důvod, proč bych ho měl zastavit.“

„Takže jsi prostě odešel a nechal ho zemřít?“

„Nepletu se do záležitostí, které se mě netýkají.“

„Ty parchante.“ Mark postoupil o krok dopředu. Roquefort pozvedl zbraň. Mark pořád ještě držel v ruce knížku z urny. „Jen do toho. Zastřel mě.“

Velmistr nehnul ani brvou. „Zabil jsi bratra. Víš, jaký je za to trest.“

„Zemřel kvůli tobě. To tys ho tam poslal.“

„To jsi celý ty. Platí pro tebe jiná pravidla než pro ostatní. Ty jsi zmáčkl spoušť.“

„V sebeobraně.“

„Odlož tu knihu.“

„Co s ní uděláš?“

„To, co udělali velmistři na samém začátku. Použiji ji proti Římu. Vždycky mi přišlo divné, jak rychlý byl vzestup našeho řádu. Když se papeži pokoušeli spojit nás s johanity, znovu a znovu jsme odolávali. A všechno díky téhle knize a těm kostem. Římská církev nemohla riskovat, že se to provalí.

Představ si, jak se asi ti středověcí papeži tvářili, když se dozvěděli, že fyzické vzkříšení Krista je jen mýtus. Pochopitelně to nevěděli jistě. Tohle svědectví může být fikce, stejně jako evangelia. Ale ta slova znějí přesvědčivě a krom toho jsou tu ty kosti. Tehdy existovaly tisíce relikvií – ostatky svatých zdobily každý kostel. Bylo snadné uvěřit. Tyhle kosti by určitě neprošly bez povšimnutí. Byla by to nejvýznamnější relikvie ze všech. Velmistři si to uvědomovali a použili to jako výhrůžku – a ta fungovala.“

„A co dnes?“

„Dnes je to právě naopak. Mnoho lidí nevěří ničemu. V současnosti si lidská mysl klade spoustu otázek a evangelia nenabízejí skoro žádné odpovědi. Ovšem tohle svědectví je něco jiného. Mnoho lidí by v něm našlo smysl.“

„Takže ty hodláš být takovým novodobým Filipem IV.“

Roquefort si odplivl. „Tohle si o něm myslím. Chtěl se zmocnit našeho vědění, aby mohl ovládat církev – a jeho potomci posléze také. Ale za svou chtivost zaplatil. On i jeho celá rodina.“

„A ty si myslíš, že taky budeš moct něco ovládat?“

„Nemám ctižádost cokoli ovládat. Ale rád bych viděl tváře všech těch nabubřelých prelátů, až budou vykládat svědectví Šimona-Petra.

Koneckonců, jeho kosti odpočívají v samém srdci Vatikánu. Postavili nad jeho hrobem chrám a pojmenovali ho po něm. Je jejich prvním svatým, prvním papežem. Jak asi jeho slova vysvětlí? Nelákalo by tě slyšet, jak se o to pokoušejí?“

„Jak můžeš s jistotou tvrdit, že ta slova jsou jeho?“

„A dá se něco takového s jistotou tvrdit o slovech Matouše, Marka, Lukáše a Jana, že jsou jejich?“

„Nebylo by dobré vším otřást.“

„Jsi stejný slaboch jako tvůj otec. Nemáš žaludek na boj. Takže ty bys to schoval? Nikomu bys o tom neřekl? Nechal bys řád dál skomírat v ústraní, poskvrněný obviněním hrabivého krále? Právě kvůli slabochům jako ty jsme se ocitli v téhle situaci. S bývalým velmistrem jste se k sobě dobře hodili. On byl taky slaboch.“

Mark už toho měl dost. Prudce zvedl levou ruku, ve které držel svítilnu, a zamířil kuželem světla Roquefortovi do očí. Ostrá zář velmistra oslnila; odvrátil tvář, zakryl si oči dlaní a ruka se zbraní mu poklesla.

Mark mu pistoli vykopl a rozběhl se pryč. Vyrazil z otevřených dveří komory a chtěl běžet zpátky k žebříku.

Jenže po pár krocích před sebou uviděl světlo a zahlédl Maloneho a svou matku.

Za ním se objevil Roquefort.

„Stůj!“ zavelel a Mark se zastavil.

Velmistr se postavil těsně za něj.

Mark uviděl, jak jeho matka pozdvihla zbraň.

„Skloň se, Marku!“ zavolala.

Ale on zůstal vzpřímeně stát.

Roquefort byl přímo za ním. Mark cítil, jak se mu k týlu tiskne pistole.

„Odložte zbraň,“ poručil Roquefort Stephanii.

Malone vytáhl svou pistoli. „Nemůžete nás zastřelit oba.“

„Ne. Ale mohu zastřelit jeho.“

Malone zvažoval své možnosti. Nemůže vystřelit na Roqueforta, aniž by zasáhl Marka. Ale proč se Mark zastavil? Poskytl tak velmistrovi šanci dostat ho do úzkých.

„Odložte zbraň,“ přikázal Malone potichu Stephanii.

„Ne.“

„Být vámi, udělal bych, jak říká,“ komentoval to Roquefort.

Stephanie se ani nepohnula. „Stejně ho zastřelí.“

„Možná,“ souhlasil Malone. „Ale radši bychom ho neměli provokovat.“

Věděl, že už jednou kvůli vlastním chybám syna ztratila. Nenechá se o něj připravit znovu. Prohlížel si Markovu tvář. Nebylo v ní ani stopy po strachu. Posvítil si na knihu v jeho ruce.

„Tak o tohle celou dobu šlo?“

Mark přikývl. „Velký odkaz. Kromě něj je tu spousta pokladů a dokumentů.“

„A stálo to za to?“

„To mně nepřísluší hodnotit.“

„Stálo,“ prohlásil rozhodně Roquefort.

„Takže co teď?“ zeptal se Malone. „Nemáte kam jít. Vaši muži jsou odzbrojeni.“

„To máte na svědomí vy?“

„Částečně. Je tu váš kaplan s jednotkou rytířů. Zdá se, že došlo ke vzpouře.“

„To se ještě uvidí,“ řekl Roquefort. „Opakuji to naposled, paní Nelleová, odložte zbraň. Pan Malone vám radí dobře. Co bych tím ztratil, kdybych vašeho syna zastřelil?“

Malone stále vyhodnocoval situaci, zvažoval další kroky. A vtom to v rozptýleném světle Markovy svítilny uviděl. Mírnou prohlubeninu v podlaze. Byla sotva patrná, pokud by člověk nevěděl, na co si má dávat pozor. Další past v podlaze, zabírající celou šíři chodby a sahající od místa, kde stál, až k Markovi. Podíval se na Marka a uviděl v jeho očích, že o tom ví. A v tu chvíli pochopil, proč se Mark zastavil. Chtěl, aby Roquefort přišel za ním. Potřeboval, aby přišel.

Zřejmě nadešel čas všechno to skončit.

Tady a teď.

Malone se natáhl a vzal Stephanii zbraň z ruky.

„Co to děláte?“ ohradila se.

Zády k Roquefortovi zamumlal „podlaha“ a viděl na Stephanii, že pochopila, o čem mluví.

Pak se zase otočil.

„Moudré rozhodnutí," zhodnotil Roquefort.

Stephanie zůstala potichu, zřejmě chápala situaci. Ačkoli pochyboval, že ji chápe úplně. Zadíval se přes chodbu a promluvil k velmistrovi, i když jeho slova byla určena Markovi.

„Dobrá. Jste na tahu."

Mark věděl, že to tak je. Velmistr o něm napsal matce, že nemá sílu potřebnou k dokončení svých zápasů. Začít je bylo snadné, pokračovat v nich ještě snazší, ale dokončit je pro něj bývalo obtížné. Ale s tím je konec. Jeho učitel určil jeviště a herci hráli podle jeho scénáře. Nadešel čas pro závěrečné rozuzlení. Raymond de Roquefort představuje hrozbu. Dva bratři kvůli němu zemřeli a nelze předpovědět, kde to skončí. V žádném případě nemohou on a Roquefort existovat vedle sebe. Velmistr to dobře věděl. A proto jeden z nich musí zmizet ze scény.

Věděl, že jen krok před ním je v podlaze hluboká jáma, jejíž dno, jak doufal, je plné bronzových hrotů. Roquefort se při své posedlosti hnal kupředu tak bezhlavě, že neměl o tom nebezpečí ani ponětí. A přesně takhle by řídil i celý řád. Oběti těch tisíců bratrů za sedm set let by kvůli jeho zbrklosti přišly nazmar.

Šimonovo svědectví Marka utvrdilo ve skeptickém přístupu k náboženství. Odjakživa ho znepokojovalo, že bible je plná rozporů, pro které existují jen chabá vysvětlení. Obával se, že náboženství někteří lidé zneužívají, aby mohli manipulovat jinými. Lidská mysl se pídí po odpovědích dokonce i na takové otázky, které žádnou odpověď nemají. Díky tomu se neuvěřitelné mohlo stát nezpochybnitelnou pravdou, evangeliem. Z víry, že smrt neznamená konec, totiž lze čerpat útěchu. A co víc, Ježíš svým údajným zmrtvýchvstáním dokázal, že lze vzkřísit i tělesnou schránku, a nabídl tuto spásu všem, kdo v něho uvěří.

Jenže po smrti není žádný život.

Ne doslova.

Člověk žije dál prostřednictvím toho, co z jeho života převezmou ostatní. Při vzpomínce na to, co člověk Ježíš hlásal a činil, si Šimon-Petr uvědomil, že učení jeho mrtvého přítele bylo vzkříšeno v něm. Šířit jeho poselství, činit totéž, co činil Ježíš, se pro Šimona stalo

cestou ke spáse. Nikdo by neměl soudit druhé, jen sám sebe. Život není nekonečný. Každému z nás je vymezen určitý čas – a jak ostatně dokazují ty kosti v urně, potom se obrátíme v prach.

Mark mohl jen doufat, že jeho život měl aspoň nějaký smysl a že na něj ostatní nezapomenou.

Zhluboka se nadechl.

A hodil knihu Malonemu, který ji zachytil.

„Co jsi to udělal?“ vykřikl Roquefort.

Mark viděl, že Malone ví, co hodlá udělat.

A jeho matce to došlo taky.

Zahlédl, že se jí v očích zaleskly slzy. Chtěl jí říct, že je mu líto, jak se k ní choval, že ji neměl tak příkře odsuzovat. Zdálo se, jako by mu četla myšlenky, protože udělala krok kupředu. Ale Malone jí zdviženou paží zabránil jít dál.

„Jděte mi z cesty, Cottone,“ řekla.

Mark toho okamžiku využil, aby udělal malý krůček dopředu. Pod nohama měl pořád ještě pevnou zem.

„Jdi,“ přikázal mu Roquefort. „Přines tu knihu zpátky.“

„Jistě.“

Další krok.

Stále ještě pevná zem.

Místo aby šel dál k Malonemu, jak mu přikázal Roquefort, shýbl se, aby se zbavil hlavně v zátylku, prudce se otočil a praštil Roqueforta loktem do žeber. Narazil na vypracované svalstvo a poznal, že proti staršímu bojovníkovi nemá šanci. Ale měl výhodu. Zatímco velmistr se chystal na souboj, on jednoduše objal pažemi jeho hrudník, odrazil se nohama od země a strhl je oba na podlahu, o které věděl, že je neudrží.

Slyšel, jak jeho matka vykřikla ne, a pak se ozval výstřel z velmistrovy zbraně.

Mark odstrčil ruku, která pistoli držela, ale nepostřehl, kam šel výstřel. Dopadli na falešnou podlahu a jejich společná váha stačila na prolomení krytu. Roquefort s jistotou očekával pevnou zemi a byl připraven pokračovat v souboji. Jenže místo toho se propadli do jámy; Mark velmistra v pádu pustil, takže ten plnou vahou dopadl na bodce a jejich hroty mu projely páteří.

Z Roquefortových rtů se prodralo zasténání. Chtěl promluvit, ale z úst mu vytekla jen krev.

„Řekl jsem ti tehdy, když jsi zpochybnil velmistrovy zásluhy, že budeš litovat," zašeptal Mark. „Tvoje éra skončila."

Roquefort se pokusil promluvit, ale nedostávalo se mu dechu, jak mu krev plnila ústa.

Pak mu tělo ochablo.

„Jsi v pořádku?" zeptal seshora Malone.

Mark se zvedl, přičemž bodce zajely ještě hlouběji do Roquefortova těla. Mark byl celý od hlíny a štěrku. Vyškrábal se z jámy a oprášil se. „Právě jsem zabil člověka."

„Kdybys to neudělal, zabil by tebe," řekla Stephanie.

„Chabý důvod, ale lepší než nic."

Tvář jeho matky smáčely slzy. „Myslela jsem si, že tě znovu ztratím."

„Doufal jsem, že se vyhnu těm bodcům, ale nevěděl jsem, jestli Roquefort bude spolupracovat."

„Musel jsi ho zabít," řekl Malone. „Nikdy by nepřestal."

„Co ten výstřel?" zeptal se Mark.

„Hvízdl kolem." Malone ukázal na knihu. „Takže za tímhle jsi šel?"

Mark přikývl. „A ještě za něčím víc."

„Už jsem se jednou ptal: Stálo to za to?"

Mark ukázal zpátky do chodby. „Pojďte se podívat a uvidíte sami."

67

OPATSTVÍ DES FONTAINES
STŘEDA, 28. ČERVNA
12.40

Mark se rozhlédl po kruhovém sálu. Bratři se opět přistrojili do slavnostního oblečení a shromáždili se na konkláve, připraveni zvolit velmistra. Roquefort byl mrtev a byl včera večer uložen v Sále Otců. Při pohřbu kaplan vznesl námitku proti tomu, aby byl pochvalně zmíněn v kronikách, a bratři jednomyslně souhlasili. Když Mark poslouchal kaplanovu řeč, uvědomil si, že všechno, co se stalo během posledních několika dní, bylo nevyhnutelné. Bohužel zabil dva muže, jednoho s lítostí, druhého bez výčitek. Prosil Boha o odpuštění za tu první smrt, ale nad tím, že Roquefort je mrtev, pociťoval úlevu.

Teď kaplan promlouval znovu, tentokrát ke konkláve.

„Pravím vám, bratři. Zasáhl osud, ale jinak než předpokládal náš poslední velmistr. Ten kráčel špatnou cestou. Náš Velký odkaz je zpět díky senešalovi. Jeho si vybral bývalý velmistr jako svého nástupce. To on byl vyslán hledat. Čelil nepříteli, postavil náš prospěch nad svůj a splnil, o co se snažili velmistři po celá staletí."

Mark viděl, že stovky hlav přikyvují na znamení souhlasu. Nikdy předtím nezapůsobil na tolik lidí. V akademii žil osaměle, víkendy trávil na výpravách s otcem, pak je podnikal sám, a až do doby před několika málo dny to bylo jediné dobrodružství, které kdy zažil.

Včera ráno nenápadně vyzvedli z podzemí Velký odkaz a odvezli jej zpět do opatství. On a Malone osobně přemístili urnu spolu se svědectvím, jež obsahovala. Ukázal kaplanovi, co našli, a dohodli se, že nový velmistr rozhodne, co s ní udělat dál.

Teď nadcházela chvíle rozhodnutí.

Tentokrát Mark nestál mezi důstojníky řádu. Byl pouhým bratrem, a tak zaujal své místo mezi zástupem ostatních. Nebyl zvolen do konkláve, takže čekal s ostatními, až dvanáct vybraných splní svůj úkol.

„Není sporu o tom, co učinit," řekl jeden z členů konkláve. „Naším velmistrem by měl být bývalý senešal. Ať se tak stane."

Zavládlo ticho.

Mark chtěl protestovat. Ale pravidla mu to zakazovala a on už je porušil tolikrát, že to vystačí na celý zbytek jeho života.

„Souhlasím," řekl další člen konkláve.

Všech zbývajících deset přikývlo.

„Budiž tedy," oznámil navrhovatel. „Ten, který byl naším senešalem, budiž naším velmistrem."

Propukl aplaus; více než čtyři sta bratří dávalo najevo svůj souhlas.

Ozval se chorál.

Beauseant.

Už nebyl Mark Nelle.

Byl velmistr.

Všechny oči se k němu otočily. Vykročil z řady bratří a vstoupil do kruhu, který tvořili členové konkláve. Rozhlížel se po mužích, které obdivoval. Vstoupil do řádu, aby naplnil sny svého otce a unikl před matkou. Zůstal, protože si zamiloval řád i jeho velmistra.

Na mysli mu vytanula slova z Janova evangelia.

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.

Šimon-Petr ho poznal a přijal, stejně jako všichni, kteří přišli po Šimonovi, a do tmy zazářilo světlo. Možná díky Šimonovu prozření jsou teď všichni Božími dětmi.

Volání umlkalo.

Počkal, až sál úplně ztichne.

„Původně jsem se domníval, že je načase, abych toto místo opustil," pronesl tiše. „Několik posledních dní mě postavilo před řadu těžkých rozhodnutí. A protože jsem volil tak, jak jsem volil, věřil jsem, že mé dny coby řádového bratra jsou u konce. Zabil jsem jednoho z nás a lituji toho. Ale neměl jsem jinou možnost. Zabil jsem

i velmistra, ale kvůli tomu necítím nic.“ Jeho hlas sílil. „Zpochybnil všechno, čemu věříme. Svou chtivostí a zbrklostí by přivodil náš pád. Hleděl si jen svých potřeb, svých přání, ne našich.“ Připomněl si slova svého učitele: Měj na paměti všechno, co jsem tě učil. Cítil, jak mu vlévají do žil novou sílu. „Jako váš vůdce nastolím nový směr. Vystoupíme ze stínu, ale ne kvůli pomstě nebo spravedlnosti, ale abychom v tomto světě zaujali své místo jakožto Chudí rytíři Kristovi a templu Šalomounova. Těmi jsme. A těmi budeme. Můžeme učinit velké věci. Chudí a utlačovaní potřebují zastánce. Můžeme se jimi stát my.“

Na mysli mu vytanulo, co napsal Šimon: Všichni jsme obrazem Božím, všichni jsme hodni lásky, všichni můžeme vyrůstat v duchu Božím. Bude prvním velmistrem po sedmi stech letech, který se těmito slovy bude řídit.

A skutečně to měl v úmyslu.

„Teď, milí bratři, je čas, abychom se rozloučili s bratrem Geoffreym, jehož oběti vděčíme za to, že tu takto stojíme.“

Na Maloneho opatství zapůsobilo. On, Stephanie, Henrik a Cassiopeia už měli za sebou přivítání i prohlídku celého areálu. Byli prvními lidmi zvenčí, kterým se dostalo té cti. Provedl je kaplan. Ukázal jim všechny skrýše a trpělivě vysvětloval historii. Pak je opustil, protože mělo začít konkláve. Vrátil se před pár minutami a doprovodil je do kaple. Přišli, aby se zúčastnili Geoffreyho pohřbu, což měli dovoleno díky zásadní roli, kterou sehráli při hledání Velkého odkazu.

Seděli v první řadě lavic, přímo před oltářem. Kaple byla úžasná – připomínala spíš katedrálu. Rytířům Templu sloužila už po staletí; na Maloneho tu dýchla historie.

Stephanie seděla vedle něj, Henrik a Cassiopeia za ní. Slyšel, jak zatajila dech, když utichl zpěv a Mark vystoupil zpoza oltáře. Ostatní bratři měli na sobě rudohnědé kutny a zakryté hlavy, ale on byl oblečen do bílého pláště velmistra. Malone ji uchopil za chvějící se ruku. Poděkovala mu úsměvem a stiskla jeho dlaň.

Mark přistoupil k Geoffreyho prosté rakvi.

„Tento bratr za nás položil život. Splnil svou přísahu. Proto se mu dostane cti být pohřben v Sále Otců. Dosud zde spočívají pouze velmistři. Dnes se k nim připojí tento hrdina.“

Nikdo neřekl ani slovo.

„Zpochybnění zásluh našeho bývalého velmistra, jež prosadil bratr Roquefort je tímto prohlášeno za neplatné. Zaujme v kronikách čestné místo, jež mu náleží. Rozloučíme se teď s bratrem Geoffreym. Díky němu jsme se znovu zrodili.“

Bohoslužba trvala hodinu a po jejím ukončení Malone a ostatní následovali bratry do podzemí, do Sálu Otců, kde templáři uložili rakev do locula, vedle bývalého velmistra.

Potom zamířili ven k autům.

Malone si povšiml, že Mark působí daleko klidněji a že v jeho vztahu k matce začínají roztávat ledy.

„A co vy teď, Malone?“ zeptala se Cassiopeia.

„Vrátím se zpátky ke knihám. A na měsíc ke mně přijede můj syn.“

„Syn? Kolik mu je?“

„Čtrnáct, jde mu na patnáctý. Je to pěkný rošťák.“

Cassiopeia se zašklebila. „Stejně jako jeho otec.“

„Spíš jako jeho matka.“

Během posledních několika dní o Garym hodně přemýšlel. Když viděl, jak to mezi Stephanií a Markem vře, připomněl si některá ze svých vlastních pochybení v roli otce. Ale na Garym se naštěstí nijak nepodepsala. Gary byl skvělý ve škole i v atletice a nic nenamítal proti tomu, že se Malone odstěhoval do Kodaně. Naopak ho povzbuzoval, aby jel, protože si uvědomoval, že i jeho otec má právo na štěstí. Malone se kvůli svému rozhodnutí cítil provinile. Na syna se upřímně těšil. Loni spolu trávili léto v Evropě poprvé. Na letošek si naplánovali výlety do Švédska, Norska a Anglie. Gary miloval cestování – další věc, kterou měli společnou.

„Bude to fajn,“ řekl.

Malone, Stephanie a Henrik měli namířeno do Toulouse, kde si chtěli chytit letadlo do Paříže. Odtamtud Stephanie poletí domů do Atlanty a Malone s Henrikem zpátky do Kodaně. Cassiopeia se landroverem vracela na svůj zámek.

Malone ji zastihl u auta.

Ze všech stran je obklopovaly hory. Za pár měsíců zima všechno přikryje sněhem. Součást koloběhu, který je stejně patrný v přírodě jako v lidském životě. Jednou dobře, pak špatně, pak zase dobře, pak hůř a pak lépe. Vzpomněl si, jak při odchodu do výslužby řekl Stephanii, že už má celého toho nesmyslu po krk. Zasmála se jeho naivitě a řekla, že dokud na zemi žijí lidé, nenajde na ní klid. Ta hra je všude stejná. Jenom hráči se mění.

Tak už to prostě je. Zkušenost posledního týdne ho poučila, že je hráčem a vždycky jím bude. Ale kdyby se ho někdo zeptal, řekl by, že je knihkupec.

„Dávejte na sebe pozor, Malone," řekla mu Cassiopeia. „Už vám nebudu krýt záda."

„Mám dojem, že my dva se zase setkáme."

Usmála se na něj. „Jeden nikdy neví. Je to docela možné."

Malone přešel ke svému autu.

„Co Claridon?" zeptal se Marka.

„Požádal o odpuštění."

„A ty jsi mu ho velkoryse udělil."

Mark se usmál. „Řekl, že Roquefort mu chtěl pálit kůži na nohou a několik bratrů to dosvědčilo. Chce se k nám přidat."

Malone se uchechtl. „Jak to, mládenci, vydržíte?"

„V našich řadách bývali i mnohem horší muži. Přežijeme to. Budu to brát jako součást svého osobního pokání."

Stephanie a Mark spolu chvíli tiše mluvili. Už se předtím v soukromí rozloučili. Stephanie vypadala klidně a uvolněně. Jejich rozloučení zjevně proběhlo v dobrém. Malone byl rád – ti dva se potřebovali usmířit.

„Co se stane s urnou a svědectvím?" zeptal se Marka. Nikde poblíž nebyli žádní bratři, takže považoval za bezpečné o téhle věci mluvit.

„Zůstanou zapečetěné. Svět je spokojený s tím, čemu věří. Nehodlám se do toho plést."

Malone souhlasil. „Dobrý nápad."

„Ale tenhle řád vystoupí na světlo."

„To je dobře,“ řekla Cassiopeia. „Už jsem Markovi navrhla, ať začnou spolupracovat s charitativní organizací, kterou řídím. Na řešení problémů s AIDS a hladomorem není nikdy dost peněz a tenhle řád teď neví, kam s nimi.“

„Henrik nás také přemlouval, abychom se podíleli na jeho oblíbených aktivitách,“ přiznal Mark. „A já jsem souhlasil, že pomůžeme. Takže templáři teď nebudou vědět, kam dřív. Naše schopnosti dojdou velkého využití.“

Malone Markovi podal ruku a ten mu jí potřásl. „Věřím, že templáři jsou v dobrých rukou. Hodně štěstí.“

„Vám také, Cottone. A pořád bych rád věděl, jak je to s vaším jménem.“

„Jednou mi zavolej a já ti všechno povím.“

Nastoupili do pronajatého vozu, Malone usedl za volant. Když se usadili a zapnuli si bezpečnostní pásy, Stephanie řekla: „Jsem vaším dlužníkem.“

Podíval se na ni. „To od vás slyším poprvé.“

„Ne abyste si na to zvykl.“

Zasmál se.

„Moc na to nehřešte.“

„Rozkaz, veliteli.“

A nastartoval auto.

POZNÁMKA AUTORA

Když jsem seděl v kavárně na Hejbro Plads, rozhodl jsem se, že můj protagonista musí žít v Kodani. Je to úžasné město. A tak se knihkupec Cotton Malone stal novým obyvatelem tohoto rušného náměstí. Také jsem strávil nějakou dobu v jižní Francii, kde jsem objevoval mnohé z její historie, a řada místních detailů skončila v mém příběhu. Hlavní zápletka mě napadla, když jsem cestoval, což je pochopitelné, protože Dánsko, Rennes-le-Château a kraj Languedoc jsou nesmírně inspirativní místa. Ale je načase zjistit, kudy vede čára mezi fikcí a skutečností.

Ukřižování Jacquese de Molay, jak je popsáno v prologu, a možnost, že na turínském plátně je jeho podoba (kapitola 46), jsou závěry Christophera Knighta a Roberta Lomase. Když jsem tu novátorskou myšlenku objevil v jejich knize Druhý Mesiáš (The Second Messiah), zaujala mě, a tak jsem ji začlenil do svého příběhu. Mnohé z toho, co Knight a Lomas říkají – a co připomíná Mark Nelle v kapitole 46 – dává smysl a odpovídá vědeckým zjištěním o plátnu, shromážděným během posledních dvaceti let.

Opatství des Fontaines je smyšlené, ale při jeho popisu jsem vycházel z podobných míst, která v Pyrenejích existují. Místa v Dánsku jsou všechna skutečná. Katedrála v Roskilde a kaple Kristiána IV. (kapitola 5) jsou opravdu velkolepé a pohled z Okrouhlé věže v Kodani (kapitola 1) skutečně vrací člověka do jiného století.

V osobě Larse Nelleho se spojují rysy mnoha mužů a žen, kteří zasvětili svůj život psaní o Rennes-le-Château. Přečetl jsem mnoho pramenů, některé hraničí s bizarností, jiné jsou přímo směšné. Ale každý z nich poskytuje vlastní pohled na toto skutečně tajemné místo. Tady je zapotřebí uvést několik poznámek.

Kniha Pierres Gravées du Languedoc od Eugèna Stübleina (poprvé zmíněná v kapitole 4) patří k renneskému folklóru, i když nikdo nikdy neviděl jediný výtisk. Jak se uvádí v kapitole 14, kniha je evidována v katalogu Národní knihovny v Paříži, ale svazek chybí.

Původní náhrobek Marie d'Hautpoul de Blanchefort je ztracen, pravděpodobně ho zničil sám Sunière. 25. června 1905 místo údajně

navštívila vědecká společnost, pořídila kresbu tohoto náhrobního kamene a v roce 1906 ji uveřejnila. Existují však přinejmenším dvě verze této kresby, takže je těžké potvrdit její pravost.

Všechna fakta ohledně rodu d'Hautpoul a jeho vazeb na templáře jsou pravdivá. Jak je popsáno v kapitole 20, abbé Bigou byl skutečně Mariiným zpovědníkem a nechal jí deset let po její smrti vytvořit náhrobek. Skutečně z Rennes v roce 1793 utekl a už se nevrátil. Jestli v Rennes zanechal tajné zprávy, jsou jen dohady – ale právě ty dnes patří k místním lákadlům a ponoukají ke spřádaní příběhů.

K vraždě abbé Antoina Gélise skutečně došlo, a to způsobem, který je popsán v kapitole 26. Gélis měl opravdu vztah k Sunièrovi a objevily se spekulace, že Sunière mohl být do jeho vraždy zapleten. Ale neexistuje pro to žádný důkaz a zločin zůstává až dodneška neobjasněn.

Jestli je pod kostelem v Rennes krypta, nejspíš nebude nikdy známo. Jak je uvedeno v kapitolách 32 a 39, místní úřady odmítají povolit průzkum. Ale majitelé Rennes musejí být někde pohřbeni a jejich hrobka dodneška nebyla lokalizována. Odkazy na kryptu, o nichž se v kapitole 32 píše, že byly nalezeny ve farní kronice, jsou skutečné.

Vizigótský sloupek, zmíněný v kapitole 39, existuje a je k vidění v Rennes. Sunière skutečně sloupek obrátil a vytesal do něj nápisy. Spojení mezi rokem 1891 (pokud je obráceno vzhůru nohama, pak 1681) a náhrobkem Marie d'Hautpoul de Blanchefort, na kterém jsou také narážky na letopočet 1681, je příliš nápadné, než aby šlo o pouhou náhodu. Je tudíž možné, že opravdu jde o jakési poselství.

Veškeré budovy a všechno, co nechal Sunière vytvořit v kostele v Rennes, je skutečné. Sunièrův areál každoročně navštíví desítky tisíc lidí. Řešení 7/9 je můj vynález, založený na pozorování, která jsem uskutečnil během studia vizigótského sloupku, křížové cesty a různých dalších věcí v kostele v Rennes a kolem něj. Pokud vím, tak o souvislostech s čísly 7 a 9 ještě nikdo nepsal, takže to možná je můj osobní příspěvek k renneské záhadě.

Noël Corbu žil v Rennes a opravdu se podílel na vytvoření mnohých fikcí o tomto místě (kapitola 29). Jeho výmysly se zabývá výtečná kniha Poklad Rennes-le-Château: Vyřešené tajemství (The

Treasure of Rennes-le-Château: A Mystery Solved) autorů Billa Putnama a Johna Edwina Wooda. Noël Corbu koupil Sunièrův majetek od knězovy zestárlé milenky. Panuje mínění, že pokud Sunière vůbec něco věděl, nejspíš to pověděl právě jí. A ona prý před svou smrtí v roce 1956 řekla Corbuovi pravdu. Ale to už nikdy nezjistíme. Co ale víme, je to, že Corbu na fikcích o Rennes vydělal a že právě od něj pocházejí první články o domnělých pokladech, které se objevily v novinách v roce 1956. Jak je uvedeno v kapitole 29, Corbu napsal o Rennes rukopis, ale ten zmizel po jeho smrti v roce 1968.

Pověsti o Rennes byly zvěčněny též v knize Prokletý poklad Rennes-le-Château (The Accursed Treasure of Rennes-le-Château), od Gérarda de Sede. Vyšla roku 1967 a je uznávána jako první kniha na dané téma. Obsahuje spoustu výmyslů – většinou převyprávění původního příběhu Noëla Corbu z roku 1956. O popularizaci Rennes se zasloužil také Henry Lincoln, britský filmař, který se toho příběhu chopil.

Obraz Předčítání pravidel Caridadu od Juana de Valdese Leala v současnosti visí ve španělském kapitulním chrámu Santa Caridad. Přemístil jsem ho do Francie, protože jeho symbolika je neodolatelná. Do příběhu z Rennes (kapitola 34) jsem ho tudíž začlenil já – je to můj výmysl. Papežský palác v Avignonu je popsán přesně, s výjimkou archivu, který jsem si vymyslel.

Kryptogramy k renneskému příběhu skutečně patří. Ty, které jsou uvedeny zde, jsou ovšem výplody mé představivosti.

Rekonstrukce hradu v Givors je inspirována skutečným projektem, který probíhá v současné době v Guédelonu ve Francii, kde řemeslníci stavějí hrad ze třináctého století s využitím dobových nástrojů a materiálů. Stavba opravdu potrvá celá desetiletí a staveniště je zpřístupněno pro veřejnost.

Templáři samozřejmě existovali a jejich historie je přesně popsána. Věrně jsou citována i jejich pravidla. Báseň z kapitoly 10 je skutečná, její autor je neznámý. Úspěchy templářského řádu, jak jsou podrobně popisovány v této knize, odpovídají skutečnosti – jsou památkou na organizaci, která očividně předběhla svou dobu. Pokud jde o ztracený templářský majetek a vědění, od velkého zatýkání v

říjnu 1307 z nich nebylo nic nalezeno; Filip IV. Francouzský hledal marně. Vyprávění o vozech směřujících do Pyrenejí (kapitola 48) vychází ze zmínek ve středověkých dokumentech, i když nic z toho není známo s určitostí.

Bohužel neexistují žádné kroniky řádu. Ale možná že tyto dokumenty čekají někde v úkrytu na dobrodruha, který je jednoho dne spolu se ztraceným templářským pokladem najde. Iniciační slavnost v kapitole 51 je reprodukována přesně, s použitím frází z pravidel. Ale pohřební obřad, jak je popsán v kapitole 19, je fiktivní, i když Židé v prvním století skutečně podobným způsobem pohřbívali své mrtvé.

Šimonovo evangelium je můj výtvor. Ale alternativní výklad toho, jak mohl být Kristus „vzkříšen“, pochází z výtečné knihy Zmrtvýchvstání, mýtus nebo skutečnost (Ressurection, Myth or Reality) sepsané Johnem Shelby Spongem.

Rozdíly mezi čtyřmi knihami Nového zákona, které se vztahují ke vzkříšení (kapitola 46), zajímají učence po staletí. Skutečnost, že byla nalezena pouze jediná kostra ukřižovaného člověka (kapitola 50), vyvolává celou řadu otázek, stejně jako různá prohlášení a komentáře, které se v průběhu dějin vyskytly. Obzvláště jedno, připisované papeži Lvu X. (1513-1521), upoutalo moji pozornost. Lev byl z rodu Medicejských, byl to mocný muž podporovaný mocnými spojenci a stál v čele církve, která v té době svrchovaně vládla. Jeho prohlášení je stručné, prosté a na hlavu římskokatolické církve velmi zvláštní.

Právě ono bylo jiskrou, která podnítila vznik tohoto románu.

Slouží nám dobře, ten mýtus o Kristovi.